#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. D. ROBB

"Tất cả những gì gợi cảm hứng nhất cho độc giả: tình yêu lãng mạn, vụ án ly kỳ, cuộc chiến tâm lý đều có trong Cái Chết Trần Trụi."

EVENING STANDARD

cái chết trần trụi

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Cái Chết Trần Trụi

J. D. Robb

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

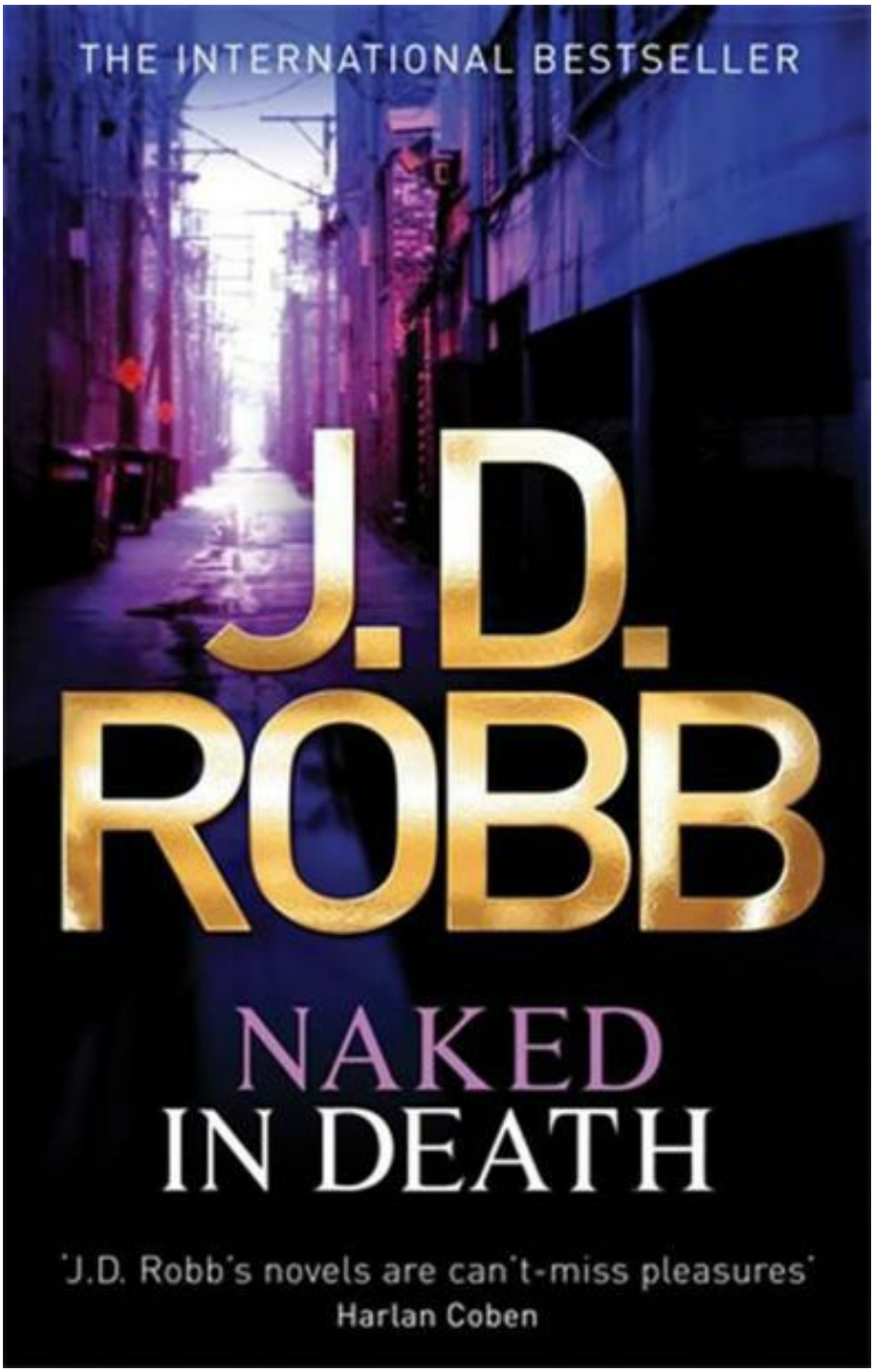

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Thông tin ebook:

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Tên sách: Cái Chết Trần Trụi

Nguyên tác: Naked In Death [In Death #1]

Tác giả: J. D. Robb

Dịch giả: Khắc Vinh

Nhà xuất bản: Hội Nhà Văn

Công ty phát hành: Nhã Nam

Số trang: 444

Trọng lượng: 550 gram

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Giá bìa: 80.000

Năm xuất bản: 2010

***

Thực hiện ebook: Hoàng Liêm

Ngày hoàn thành: 07/12/2013

Nơi hoàn thành: Hà Nội

https://www.facebook.com/smartebooksvn

Ebook không mang tính chất thương mại, để chia sẻ tới các bạn yêu sách ở xa, hoặc không có điều kiện mua sách giấy. Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ và tôn trọng nhà xuất bản.

Giới thiệu nội dung:

Dallas, năm 2036, một bé gái tám tuổi hoảng loạn bỏ trốn trong con ngõ nhỏ sau thời gian dài bị cưỡng bức, đánh đập. Hai mươi hai năm sau, không mấy ai biết được đó là quá khứ của Eve Dallas, nữ trung úy xinh đẹp và sắc sảo nhất của Sở Cảnh sát New York. Và ngay cả bản thân cô cũng không bao giờ muốn biết hay muốn nhớ...

Eve Dallas trở thành chuyên viên điều tra những tay giết người tàn bạo. Hơn mười năm trong lực lượng, cô đã biết cách sống sót trong nghề nhờ bản năng nhạy bén và sự cứng rắn. Thế nhưng vẫn có những phút giây yếu mềm tưởng chừng như có thể hạ gục cô. Đó là khi Eve chứng kiến ba người phụ nữ bị giết ở tư thế khỏa thân. Là khi đứng trước Roarke - một tỷ phú người gốc Ailen, nghi can chính của vụ án - và nỗ lực đến tuyệt vọng để cưỡng lại sức hút của anh. Đó cũng chính là khi cô phải đối diện với những gì cô tưởng mình đã quên từ lâu.

Cái Chết Trần Trụi là tập đầu của bộ tiểu thuyết vị lai *In Death* nổi tiếng của J. D. Robb. Ly kỳ và lãng mạn, lạnh lùng nhưng cũng vô cùng cảm động, đây là cuốn sách bán chạy nhất của một trong những nhà văn ăn khách hàng đầu thế giới hiện nay.

Giới thiệu tác giả:

J. D. Robb tên thật là Eleanor Marie Robertson. Bà sinh năm 1950, tại Maryland, Mỹ. Dưới bút danh Nora Roberts, bà đã viết 165 tiểu thuyết lãng mạn, hầu hết đều là tác phẩm bán chạy số một của tờ *The New York Times*. Dưới bút danh J. D. Robb, bà viết hàng loạt bộ tiểu thuyết ly kỳ nổi tiếng, trong đó nổi bật nhất là bộ *In Death*. Với khoảng 300 triệu bản in trên toàn thế giới cho tới giờ, Nora Roberts là cây bút nữ danh tiếng được yêu thích hàng đầu hiện nay.

Nhận định về tác phẩm:

“Tất cả những gì gợi cảm hứng nhất cho độc giả: tình yêu lãng mạn, vụ án ly kỳ, cuộc chiến tâm lý đều có trong *Cái Chết Trần Trụi*.”

EVENING STANDARD

“Cách Robb viết về thế giới tương lai quả là rất đáng kinh ngạc.”

WASHINGTON POST

“Mọi tác phẩm đứng tên Nora Roberts đều tuyệt. Nhưng những câu chuyện J. D. Robb kể còn xuất sắc hơn.”

OBSERVER

“Cuốn sách phi thường này có cấu trúc rất chặt chẽ, giọng văn thú vị, và đặc biệt là những nhân vật vô cùng hấp dẫn.”

NEWS DAY

“Cuốn sách này có khả năng mở rộng trí tưởng tượng của người New York đến vô cùng.”

IN STYLE

Mục Lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Quá khứ là sự mở đầu.

— WILLIAM SHAKESPEARE

Bạo lực cũng rất Mỹ y như bánh sơri vậy.

— RAP (HUBERT GEROLD) BROWN

Chương 1

Cô tỉnh giấc trong bóng tối. Xuyên qua những thanh gỗ mỏng trên mành cửa sổ, dấu hiệu u ám đầu tiên của buổi bình minh luồn vào trong phòng, tạo thành những đường vạch nghiêng bóng trên giường. Cảm giác như thể tỉnh giấc trong xà lim.

Trong một lúc, cô chỉ nằm đấy, rùng mình, bức bối đợi giấc mơ nhạt dần. Sau mười năm phục vụ lực lượng, Eve vẫn thường gặp ác mộng.

Sáu giờ trước đó, Eve đã giết chết một người đàn ông, đã nhìn thấy cái chết len vào mắt gã. Đấy không phải là lần đầu cô thi hành tối đa quyền lực, hoặc nằm mơ. Eve đã học được cách chấp nhận hành động và hậu quả.

Nhưng chính đứa bé gái mới ám ảnh cô. Đứa trẻ mà Eve đã không kịp cứu sống. Đứa trẻ với tiếng thét vọng lên trong những giấc mơ hòa cùng tiếng thét của chính cô.

Ngập tràn máu, Eve nghĩ ngợi, tay vuốt mồ hôi trên mặt. Một đứa trẻ còn quá bé không thể có quá nhiều máu như thế. Và Eve biết nhất thiết mình phải gạt bỏ ý nghĩ ấy sang một bên.

Thủ tục quy chuẩn của Sở Cảnh sát khiến cô phải trải qua buổi sáng trong phòng Kiểm Tra. Bất cứ nhân viên cảnh sát nào đã nổ súng kết liễu mạng người đều bị buộc phải giải tỏa cảm xúc và tâm thần trước khi tiếp tục nhiệm vụ. Eve thấy những bài kiểm tra đó chỉ hơi phiền toái một chút.

Cô sẽ vượt qua được chúng như đã từng vượt qua trước kia.

Khi Eve đứng lên, những ngọn đèn phía trên đầu tự động bật nhẹ, chiếu sáng lối vào buồng tắm. Cô nhăn mặt một cái trước hình phản chiếu chính mình. Mắt sưng húp vì thiếu ngủ, da tái xanh gần giống màu da của những xác chết cô giao cho bên Pháp Y.

Không quá bận tâm đến điều ấy, Eve ngáp ngắn ngáp dài bước vào dưới vòi sen.

"Bốn mươi độ đi nào, hết công suất," cô lên tiếng và chuyển vị trí để tia nước phun thẳng vào mặt.

Eve để mặc cho nước bốc hơi, thờ ơ đánh bọt xà phòng trong lúc nghiền ngẫm các sự kiện xảy ra đêm qua. Đến chín giờ mới phải vào phòng Kiểm Tra, cô sẽ dùng ba giờ sắp tới để lắng dịu tâm trí và để cho giấc mơ hoàn toàn tan biến.

Những ngờ vực và hối tiếc nho nhỏ thường bị phát hiện, điều đó có thể đồng nghĩa với một vòng kiểm tra thứ hai gắt gao hơn bằng hệ thống máy móc được điều khiển bởi những kỹ thuật viên có ánh mắt cú vọ.

Eve không định xa rời đường phố lâu hơn hai mươi tư giờ.

Sau khi khoác áo choàng lên người, Eve bước vào phòng bếp và lập trình cho AutoChef pha cà phê, nướng sơ bánh mì. Qua cửa sổ, cô có thể nghe được tiếng rầm rì dày đặc của các khí cụ bay chuyên chở người đi làm sớm đến văn phòng và người làm muộn về nhà. Eve đã chọn căn hộ này từ nhiều năm trước vì nó nằm trong một vùng đông dân cư có tuyến hàng không, mà cô lại vốn ưa thích tiếng ồn và đám đông. Ngáp thêm lần nữa, cô liếc nhìn qua cửa sổ, theo dõi hành trình huyên náo của một chiếc máy bay cũ kỹ đang chuyên chở những người lao động không đủ may mắn được làm việc trong thành phố hoặc thông qua kết nối tại nhà.

Eve tải trang báo *New York Times* lên màn hình máy tính, đọc lướt các tin tức chính trong lúc chất giả cafein làm hưng phấn toàn bộ cơ thể cô. AutoChef lại làm cháy bánh mì lần nữa nhưng Eve vẫn cứ ăn, mơ hồ nghĩ đến việc chi tiền mua một cái máy mới.

Cô đang nhăn mặt trước một bài viết về việc thu hồi hàng loạt những con chó máy biết nấu ăn thì máy bộ đàm kêu bíp bíp. Eve chuyển máy tính sang chức năng liên lạc và nhìn thấy viên sĩ quan chỉ huy của cô xuất hiện trên màn hình.

"Chào chỉ huy."

"Chào Trung úy." Vị sĩ quan gật đầu nhanh gọn với Eve, ghi nhận mái tóc còn ướt và đôi mắt ngái ngủ của cô. "Có một vụ tại số 27 đường West Broadway, tầng 18. Cô chịu trách nhiệm chính."

Eve nhướng một bên mày. "Tôi đang chịu Kiểm Tra. Đối tượng bị hạ lúc 22 giờ 35."

"Chúng ta có quyền phủ quyết," ông ta nói, âm sắc không đổi. "Hãy lấy tấm chắn và vũ khí trên đường đến hiện trường. Mã 5, Trung úy."

"Vâng, thưa sếp." Hình ảnh khuôn mặt viên chỉ huy vụt tắt ngay khi Eve lùi khỏi màn hình. Mã 5 có nghĩa cô sẽ báo cáo trực tiếp với chỉ huy của mình, sẽ không có những báo cáo mở liên bộ và không hợp tác với báo chí.

Về thực chất, điều đó có nghĩa Eve phải tự mình giải quyết.

Khu Broadway, náo động và đông đúc, là một bữa tiệc mà những vị khách ồn ào không bao giờ rời khỏi. Đường phố, khách bộ hành, tình trạng giao thông trên trời thật tồi tệ, không trung bị tắc nghẽn vì người và phương tiện. Hồi trước, khi còn là cảnh sát tuần tra, Eve nhớ đến vùng này như một điểm nóng của xác tàu xe vỡ tan và du khách bị nghiền nát, những người quá bận há hốc miệng xem vụ tai nạn diễn ra mà không kịp thoát thân.

Thậm chí vào giờ này ở đây đã thấy có hơi nóng bốc lên từ các quầy thực phẩm cố định và lưu động rao bán đủ món, từ bún đến xúc xích chay cho những đám đông lúc nhúc. Eve phải đổi hướng đi để tránh một gã bán hàng hăm hở chào mời món nướng Glida-Grill bốc khói, và xem cái ngón giữa khiếm nhã của gã như chuyện chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Eve đỗ xe ngoài đường cạnh một chiếc khác đỗ sát bên lề, đi vòng qua một người đàn ông bốc

mùi tệ hại hơn cả chai rượu của hắn ta và bước lên vỉa hè. Trước hết cô lướt nhìn tòa nhà, năm mươi tầng lầu bằng kim loại sáng bóng trông như lưỡi dao đâm lên trời trên một cán dao bê tông. Eve đã bị gạ gẫm hai lần trước khi đến được cửa.

Khu vực năm dãy nhà này của Broadway được âu yếm mệnh danh là Lối Dạo Chơi của Giới Ăn Sương, nên Eve không lấy thế làm ngạc nhiên. Cô chìa phù hiệu cho viên cảnh sát mặc đồng phục đang gác lối vào xem.

"Trung úy Dallas."

"Vâng, thưa sếp." Anh ta dán dấu niêm phong điện tử chính thức lên cửa để ngăn những kẻ tò mò, rồi đi trước dẫn đường đến dãy thang máy. "Tầng 18," viên cảnh sát lên tiếng khi cánh cửa sột soạt đóng lại sau lưng họ.

"Cho tôi thông tin đi, anh cảnh sát." Eve bật máy ghi âm và đợi.

"Trung úy, tôi không phải người đầu tiên có mặt tại hiện trường. Bất cứ chuyện gì xảy ra trên lầu đều được giữ nguyên. Có một nhân viên đang đợi cô bên trong kia. Chúng ta có một vụ án hình sự, một vụ Mã 5, trong phòng số 18-0-3."

"Ai khai báo vụ việc?"

"Tôi không có thông tin đó."

Anh chàng cảnh sát vẫn đứng yên tại chỗ khi cửa thang máy mở. Eve bước ra ngoài, một mình trong hành lang hẹp. Các máy quay an ninh nghiêng xuống chĩa ống kính vào cô, và bước chân của Eve gần như không phát ra âm thanh trên lớp thảm mòn vẹt khi đến gần phòng 1803. Phớt lờ máy lấy dấu vân tay, cô nói to tên mình, tay đưa phù hiệu lên ngang tầm mắt để máy quay nhận dạng rồi đợi cho đến khi cửa được mở ra.

"Dallas."

"Feeney." Eve mỉm cười, hài lòng được gặp lại một khuôn mặt quen thuộc. Ryan Feeney là bạn cũ và cộng sự trước kia, ông đã đổi đường phố lấy văn phòng và một chức vụ cao trong phân ban Điều Tra Điện Tử. "Vậy ra thời buổi này người ta phái đi cả những tay mổ xác máy tính cơ đấy."

"Họ muốn quan chức tai to mặt lớn, và giỏi nhất." Môi ông ta cong lên trên khuôn mặt rộng đầy nếp nhăn, nhưng ánh mắt vẫn rất điềm đạm. Feeney là một người nhỏ bé, thấp béo với đôi bàn tay nhỏ, múp míp và mái tóc nâu đỏ. "Trông cô có vẻ bơ phờ."

"Một đêm nhọc nhằn mà."

"Tôi đã nghe nói." Feeney mời Eve một quả hạnh ngâm đường trong cái túi mà ông thường đem theo, quan sát cô và đánh giá xem Eve đã sẵn sàng đối mặt với điều đang chờ cô trong căn phòng bên kia chưa.

So với cấp bậc của mình thì Eve còn trẻ, chưa đầy ba mươi tuổi, với đôi mắt nâu to vốn chưa bao giờ có dịp được ngây thơ. Mái tóc màu nâu sáng của cô cắt ngắn, vì tiện lợi hơn là vì phong cách,

nhưng phù hợp với khuôn mặt hình tam giác có gò má sắc sảo và một vết lõm trên cằm.

Cô gái cao dong dỏng, dáng người mảnh dẻ, nhưng Feeney biết có những cơ bắp săn chắc dưới lớp áo khoác da kia. Hơn thế nữa, còn có một bộ não, và một con tim.

"Vụ này sẽ tế nhị đây, Dallas."

"Tôi nhặt được thông tin ấy rồi. Nạn nhân là ai?"

"Sharon DeBlass, cháu gái Thượng nghị sĩ DeBlass."

Không cái tên nào có ý nghĩa gì với Eve. "Chính trị không phải thế mạnh của tôi, Feeney."

"Quý ông đó là người tiểu bang Virginia, cực hữu, đại gia lâu đời. Cháu gái quay ngoắt sang tả từ ít năm trước, chuyển đến New York và trở thành gái bao có giấy phép hành nghề."

"Cô ta là gái làm tiền." Dallas liếc nhìn chung quanh. Căn phòng được bày đặt theo kiểu hiện đại ấn tượng - kính và crôm mỏng, các bức ảnh 3D trên tường, quầy rượu âm tường đỏ chói. Màn hình cảm ứng rộng sau quầy tung tóe các hình thù cùng màu sắc pha trộn và kết hợp trên nền màu tùng lam lạnh.

Ngăn nắp như một trinh nữ, Eve ngẫm nghĩ, và lạnh lùng như một ả điếm. "Không có gì ngạc nhiên, nếu xét về lựa chọn nhà cửa của cô ta."

"Chính trị khiến người ta phải tinh tế. Nạn nhân hai mươi tư tuổi, phụ nữ da trắng. Cô ta chết trên giường."

Eve chỉ nhướng một bên lông mày. "Có vẻ thơ mộng đấy, chắc hẳn vì cô ta được mua ở đó. Cô ta chết như thế nào?"

"Đó là vấn đề tiếp theo. Tôi muốn cô nhìn tận mắt."

Khi họ băng ngang căn phòng, mỗi người lấy ra một cái hộp mảnh, phun vào lòng và mu bàn tay để ngừa vết dầu mỡ và vân tay. Tại bậc cửa, Eve phun vào đế đôi bốt để làm trơn nhằm tránh không bị dính sợi, tóc rụng hoặc da.

Eve vốn sẵn cảnh giác. Trong những hoàn cảnh bình thường, hẳn đã phải có mặt hai điều tra viên khác tại hiện trường án mạng, có máy ghi âm thanh và hình ảnh. Người của Pháp Y hẳn phải đang càu nhàu chờ đợi trong tâm trạng nóng vội dọn dẹp hiện trường.

Việc chỉ một mình Feeney được phân công cùng với cô chứng tỏ có nhiều điểm nhạy cảm phải vượt qua.

"Máy quay an ninh đặt khắp phòng chờ, thang máy và các hành lang," Eve bình luận.

"Tôi đã dán nhãn lên các đĩa ghi rồi." Feeney mở cửa phòng ngủ và nhường cho Eve vào trước.

Cảnh tượng chẳng đẹp đẽ gì. Đối với Eve, cái chết hiếm khi là một trải nghiệm bình an, mang màu sắc tín ngưỡng. Nó là một kết thúc nhọc nhằn, với thánh nhân lẫn kẻ phạm tội đều như nhau cả.

Nhưng chuyện này quả là sốc, như thể một cảnh được dàn dựng cố ý để xúc phạm.

Giường ngủ rất đồ sộ, óng ả với những tấm vải xa tanh xịn màu đào chín. Những ngọn đèn pha nhỏ phát ánh sáng mờ dịu tập trung chĩa vào giữa giường, nơi cô gái khỏa thân nằm khum người trên chỗ trũng nhẹ của tấm nệm nổi.

Tấm nệm chuyển động theo những đường uốn éo khêu gợi trên nền tiết tấu của âm nhạc lập trình phát ra từ tấm ván đầu giường.

Nạn nhân vẫn còn xinh đẹp, một khuôn mặt như đá tạc với mái tóc đỏ rực xổ tung như thác nước, đôi mắt màu xanh ngọc bích trân trối vô hồn nhìn lên trần nhà ốp gương; chân tay dài, màu trắng sữa gợi lên hình ảnh tưởng tượng về *Hồ Thiên Nga* khi sự chuyển động của chiếc giường làm chúng đung đưa nhẹ nhàng.

Giờ đây chúng không còn được sắp xếp một cách nghệ thuật nữa mà dang rộng với vẻ tà dâm, rốt cuộc khiến cho cô gái đã chết tạo hình thành một chữ X ngay giữa giường.

Có một lỗ thủng trên trán cô gái, một lỗ thủng trên ngực, một lỗ khác toang hoác giữa cặp đùi phanh ra. Máu bắn lên những tấm vải trải giường bóng bẩy, đọng thành vũng, nhỏ giọt, hoặc khô lại.

Có những vệt máu bắn lên các bức tường quét sơn, giống như những bức tranh chết chóc được vẽ nguệch ngoạc bởi một đứa trẻ độc ác.

Máu me be bét không phải là cảnh thường gặp, và đêm hôm trước Eve lại đã thấy quá nhiều máu thế nên thật khó có thể đón nhận cảnh tượng này một cách bình thản như cô muốn.

Eve phải nuốt khan thật mạnh một lần và ép mình phong tỏa hình ảnh của đứa trẻ đó.

"Ông ghi lại hiện trường rồi chứ?"

"Ừ."

"Vậy thì tắt cái thứ chết tiệt kia đi." Eve thở hắt một cái sau khi Feeney tìm ra bộ phận điều khiển để tắt nhạc. Chiếc giường trôi vào im lặng. "Các vết thương," Eve lẩm bẩm, bước lại gần để xem xét. "Quá gọn ghẽ nếu là một lưỡi dao. Quá bầy nhầy nếu là tia laser." Một ánh chớp lóe lên trong tâm trí cô - những bộ phim huấn luyện cũ, những cuốn băng video cũ, bản chất ác độc cũ.

"Chúa ơi, Feeney, mấy thứ này nhìn giống như vết đạn bắn."

Feeney đút tay vào túi rồi rút ra một cái bao có niêm phong. "Kẻ gây ra chuyện này đã để lại một tặng vật." Ông ta đưa cái bao cho Eve. "Một món đồ cổ như thứ này phải có giá tới tám đến mười nghìn đô la trong một bộ sưu tập hợp pháp, ngoài chợ đen thì gấp đôi."

Bị mê hoặc, Eve cầm khẩu súng còn niêm phong xoay ngược lên. "Nặng đấy," Eve lẩm bẩm như nói với chính mình. "Rất đồ sộ."

"Cỡ nòng 38," Feeney bảo cô. "Khẩu đầu tiên tôi trông thấy bên ngoài viện bảo tàng đấy. Đây là một khẩu Smith & Wesson, kiểu 10, thép xanh." Ông ta nhìn nó với vẻ thiện cảm. "Một món kinh điển

thật sự, từng là quân trang tiêu chuẩn của cảnh sát cho đến nửa sau thế kỷ 20. Người ta ngưng sản xuất chúng vào khoảng năm 2022, 2023, khi đạo luật cấm súng được thông qua."

"Ông đúng là tay ái mộ lịch sử." Điều đó giải thích vì sao Feeney có mặt với Eve lúc này. "Nhìn có vẻ mới." Eve ngửi xuyên qua cái bao và nhận ra mùi dầu lẫn mùi cháy khét. "Gã nào đó đã chăm sóc cẩn thận cái của này. Thép bắn vào da thịt," cô trầm ngâm nghĩ ngợi khi đưa trả cái bao cho Feeney. "Chết như thế thật kinh khủng, và đây là lần đầu tiên tôi gặp cái chết kiểu này trong suốt mười năm phục vụ sở."

"Với tôi thì lần thứ hai. Khoảng mười lăm năm trước, tại Lower East Side, tiệc tùng quá trớn mất tự chủ. Gã đàn ông bắn chết năm người bằng một khẩu 22 rồi mới nhận ra đó không phải là đồ chơi. Hỗn loạn kinh khủng."

"Trò đùa và cuộc chơi," Eve lẩm bẩm. "Chúng ta sẽ điều tra mấy tay sưu tập, xem có thể xác định được bao nhiêu người có khẩu súng kiểu thế này. Biết đâu có ai đó đã khai báo một vụ trộm cướp."

"Có thể."

"Mà khả năng khẩu súng xuất phát qua ngả chợ đen là cao hơn." Eve liếc nhìn lại xác chết. "Nếu đã hành nghề vài năm, hẳn cô ta có các loại đĩa, các ghi chép về khách hàng, những quyển sổ mánh mung." Cô nhăn mặt. "Với Mã 5, tôi sẽ phải tự gõ cửa từng nhà. Không phải là án mạng tình dục đơn giản đâu," Eve thở dài nói. "Bất cứ kẻ nào làm chuyện này thì hắn cũng đã dàn dựng nó. Vũ khí đồ cổ, bản thân các vết thương gần như xẻ thẳng một đường dọc xuống thân, những ngọn đèn, tư thế nạn nhân. Ai đã khai báo, Feeney?"

"Tên giết người." Feeney đợi đến khi Eve quay lại nhìn ông. "Ngay từ đây. Gọi đến đồn cảnh sát. Thấy máy quay bên giường chĩa vào mặt cô ta như thế nào chứ? Đó là thứ đã khai báo. Hình ảnh, không có âm thanh."

"Gã này giỏi trình diễn đấy." Eve thở ra. "Một thằng con hoang lanh lợi, kiêu căng, vênh váo. Gã đã quan hệ tình dục với cô ta trước. Tôi đánh cược điều đó bằng phù hiệu của tôi. Sau đó gã đứng lên và ra tay." Eve giơ tay lên, nhắm mục tiêu, hạ tay xuống và đếm, "Một, hai, ba."

"Nghe hay đấy," Feeney thì thào.

"Một kẻ máu lạnh. Gã vuốt thẳng thớm vải trải giường sau khi xong việc. Ông thấy chúng gọn gàng thế nào chứ? Gã sắp xếp tư thế, dang rộng cô gái ra để không ai có thể nghi ngờ cách thức kiếm sống của cô ta. Gã làm điều đó cẩn thận, đo đạc đàng hoàng để cô gái được nằm ngay ngắn. Chính giữa giường, tay và chân dạng ra một góc bằng nhau. Không tắt bộ phận rung nệm bởi đó là một phần của vở diễn. Gã bỏ lại khẩu súng vì muốn chúng ta hiểu ngay rằng gã không phải người bình thường. Gã có 'cái tôi'. Gã không muốn phí thời gian chờ cái xác mãi sau mới được phát hiện. Gã muốn điều đó ngay bây giờ. Thói thỏa mãn tức thời."

"Cô ta được cấp giấy phép hành nghề giải trí cho cả đàn ông lẫn phụ nữ đấy," Feeney gợi ý, nhưng Eve lắc đầu.

“Không phải là phụ nữ. Một phụ nữ sẽ không để thân xác cô gái vừa xinh đẹp vừa dung tục thế. Không, tôi không nghĩ thủ phạm là nữ. Hãy xem có thể tìm được điều gì. Ông đã vào máy tính của cô ta chưa?”

“Không. Đây là vụ của cô, Dallas. Tôi chỉ được phép trợ giúp thôi.”

“Thử xem ông có thể truy cập được hồ sơ khách hàng của nạn nhân không.” Eve đi đến tủ áo và bắt đầu cẩn thận lục soát các ngăn tủ.

Sở thích xa xỉ, Eve ngẫm nghĩ. Có nhiều trang phục bằng lụa thật, thứ tơ lụa mà không loại hàng nhái nào có thể sánh bằng. Lọ nước hoa trên mặt tủ là loại độc nhất, và hương thơm, sau khi thoáng ngửi, có vẻ là mùi gợi dục đắt tiền.

Quần áo trong các tủ ngăn kéo đều được xếp đặt tỉ mỉ, trang phục lót được gấp cẩn thận từng li từng tí, áo len sắp theo màu và chất liệu. Tủ buồng cũng thế.

Rõ ràng nạn nhân có tình yêu lớn dành cho quần áo, chỉ thích thứ tốt nhất, và chăm chút kỹ lưỡng những gì cô ta sở hữu.

Và cô ta chết trong tình trạng khỏa thân.

“Ghi chép rất cẩn thận,” Feeney gọi. “Tất cả có ở đây. Danh sách khách hàng của cô ta, những cuộc hẹn - kể cả bài kiểm tra sức khỏe bắt buộc hàng tháng và lịch đến mỹ viện mỗi tuần. Cô nàng sử dụng bệnh viện Trident cho trường hợp trước và mỹ viện Paradise cho trường hợp sau.”

“Cả hai đều là loại đầu bảng. Tôi có người bạn để dành tiền cả năm mới có được một ngày tại Paradise. Tất cả mọi dịch vụ.”

“Em gái của vợ tôi đến đấy nhân ngày sinh nhật thứ hai mươi lăm. Chi phí chết tiệt gần bằng chi phí cho lễ cưới của con tôi. Ô này, tìm được sổ địa chỉ cá nhân của cô gái đây rồi.”

“Tốt. Feeney, ông sao chép tất cả nhé?” Nghe tiếng huýt sáo khẽ của Feeney, Eve nhìn qua vai mình và thoáng thấy chiếc máy tính xách tay viền vàng trong tay ông ta. “Gì vậy?”

“Chúng ta tóm được một lô tên tuổi có máu mặt ở đây. Chính trị, giải trí, tiền, tiền, và tiền. Đáng quan tâm là cô gái của chúng ta có số điện thoại riêng của Roarke.”

“Roarke nào?”

“Chỉ là Roarke, theo như tôi biết. Tiền to đấy. Loại người sờ vào rác là biến nó thành vàng. Ngoài trang thể thao, cô phải bắt đầu đọc thêm nữa đi, Dallas.”

“Này, tôi đọc các tựa hàng đầu đấy. Ông đã nghe chuyện thu hồi chó máy biết nấu ăn chưa?”

“Roarke luôn luôn là tin quan trọng,” Feeney nhẫn nại giải thích. “Gã sở hữu một trong những bộ sưu tập tranh đẹp nhất thế giới. Tranh và đồ cổ,” ông ta nói tiếp khi để ý thấy Eve hiểu ra và quay sang mình. “Gã là một tay sưu tập súng có giấy phép. Nghe đồn gã biết sử dụng súng.”

“Tôi sẽ đi thăm gã.”

“Cô sẽ may mắn nếu đến được gần gã trong vòng một dặm.”

“Tôi đang cảm thấy may mắn.” Eve băng qua phòng đến bên xác cô gái, luồn tay vào bên dưới lớp vải trải giường.

“Gã có bạn bè quyền thế, Dallas. Cô không thể làm gì hơn là xầm xì chuyện gã có liên can đến vụ này trừ khi nắm được điều gì đó chắc chắn.”

“Feeney, ông biết rằng thật sai lầm khi nói thế với tôi mà.” Nhưng ngay khi Eve bắt đầu mỉm cười, ngón tay của cô chạm vào vật gì đó giữa lớp da thịt lạnh ngắt và lớp vải nhuốm máu. “Có gì đó dưới người cô ta.” Eve cẩn thận nhấc vai cô gái lên, nhẹ nhàng rút tay ra.

“Giấy tờ,” Eve lẩm bẩm. “Niêm phong.” Dùng ngón cái được bảo vệ, cô chùi một vệt máu cho đến khi đọc được tờ giấy có phun chất bảo quản.

MỘT TRONG SÁU

“Có vẻ là kiểu chữ in viết tay,” Eve nói với Feeney và chìa tờ giấy ra. “Gã trai của chúng ta còn hơn cả lanh lợi, hơn cả kiêu ngạo. Và gã chưa hết đời.”

Eve dành phần thời gian còn lại trong ngày để làm cái việc mà bình thường sẽ được phân công cho những người rỗi việc. Cô đích thân phỏng vấn láng giềng của nạn nhân, ghi chép lời khai, các ấn tượng.

Vừa lái xe qua thành phố, Eve vừa cố gắng nuốt nhanh một miếng sandwich mua từ chính quầy Glida-Grill mà suýt nữa cô đã đập tan tành lúc trước. Sau những gì đã trải qua đêm qua và sáng nay, Eve khó có thể phiền trách nhân viên tiếp tân tại Paradise vì đã nhìn cô như thể cô vừa từ cống chui lên.

Các thác nước đổ xuống êm êm giữa vườn cây cảnh trong khu vực tiếp tân của mỹ viện cao cấp nhất thành phố. Những tách nhỏ đựng cà phê thật và ly thủy tinh mảnh đựng nước có ga hoặc sâm banh được dọn ra cho các vị khách đang uể oải ngồi chờ trên những chiếc ghế đẩu hoặc sofa êm ái. Có tai nghe và CD tạp chí thời trang để khách giải trí.

Cô nhân viên tiếp tân có bộ ngực thật lộng lẫy, một bằng chứng cho kỹ thuật tạo hình của mỹ viện. Cô nàng diện bộ váy ngắn bó sát màu đỏ đặc trưng của mỹ viện, và một cuộn tóc đen mun lạ mắt được quấn ngoằn ngoèo như rắn.

Eve không thể hài lòng hơn thế.

“Tôi rất tiếc,” cô gái lên tiếng bằng kiểu giọng nói được điều chỉnh cẩn thận, vô hồn như một cái máy tính. “Chúng tôi chỉ phục vụ theo lịch hẹn.”

“Được mà.” Eve mỉm cười và gần như tiếc rẻ khi phải làm tịt ngòi thái độ khinh thị này. Hầu như thế. “Cái này chắc sẽ lấy được lịch hẹn cho tôi.” Cô đưa phù hiệu ra. “Ai chăm sóc thẩm mỹ cho Sharon DeBlass?”

Ánh mắt hoảng sợ của cô tiếp tân hướng về khu vực chờ. “Yêu cầu của khách hàng chúng tôi là tuyệt mật.”

“Phải thế chứ.” Trong lòng thích thú, Eve thân thiện khom người trên quầy tiếp tân hình chữ U. “Tôi có thể trò chuyện tử tế và êm ả như thế này, để chúng ta hiểu nhau, Denise nhỉ?” Cô nhìn nhanh xuống phù hiệu đính kín đáo trên ngực áo cô gái. “Hoặc tôi sẽ nói lớn tiếng, để mọi người cùng hiểu. Nếu cô thích ý tưởng đầu tiên hơn, hãy đưa tôi đến một căn phòng xinh xắn yên tĩnh, ở đó chúng ta sẽ không quấy rầy bất kỳ khách hàng nào của cô, rồi cô có thể cho gọi người điều hành của Sharon DeBlass vào. Hoặc bất kỳ cách gọi nào mà cô sử dụng.”

“Tư vấn viên,” Denise yếu ớt trả lời. “Mời đi theo tôi.”

“Rất vui lòng.”

Và vui lòng thật.

Ngoài trên phim ảnh hay video ra, Eve chưa bao giờ thấy chỗ nào sang trọng đến thế. Thảm trải sàn là một tấm nệm đỏ mà chân người có thể sung sướng lún vào. Những giọt pha lê thả từ trên trần xuống dệt nên ánh sáng. Không khí tỏa mùi hương hoa và da thịt được nuông chiều.

Eve thật không hình dung nổi chính mình có mặt ở đó, bỏ ra hàng giờ để được xoa kem, xức dầu, đấm bóp và tạo hình, nhưng nếu cô bỏ ra chừng ấy thời gian cho chuyện phù hoa thì chắc hẳn sẽ rất thú vị khi thực hiện điều đó trong những điều kiện văn minh cỡ này.

Cô tiếp tân đưa Eve vào một căn phòng nhỏ có một bức tranh 3D mô tả cánh đồng mùa hè choán trọn một bức tường. Âm thanh êm đềm của tiếng chim hót và những làn gió nhẹ làm dịu không khí.

“Xin vui lòng đợi ở đây.”

“Không sao.” Eve đợi cánh cửa đóng lại, thở dài, thư giãn gieo mình xuống một chiếc ghế nệm sâu. Vừa ngồi xuống, màn hình bên cạnh cô đã chớp sáng, và một khuôn mặt thân thiện, quan tâm vốn chỉ có thể là khuôn mặt với những nụ cười rạng rỡ của người máy xuất hiện.

“Xin chào. Chào mừng đến với Paradise. Các nhu cầu về sắc đẹp và sự thư giãn của quý khách là ưu tiên duy nhất của chúng tôi. Quý khách muốn dùng giải khát trong khi chờ tư vấn của riêng mình không?”

“Có chứ. Cà phê, đen, cà phê.”

“Vâng, dĩ nhiên. Quý khách chuộng loại nào? Hãy nhấn C trên bàn phím để xem danh sách chọn

lựa.”

Nén một tiếng cười khúc khích, Eve làm theo lời hướng dẫn. Cô bỏ ra thêm hai phút suy nghĩ về những lựa chọn của mình, rồi rút lại còn French Riviera hoặc Kem Caribbean.

Cửa mở ra lần nữa trước khi Eve kịp quyết định. Miễn cưỡng, cô đứng lên và đối mặt với một gã bù nhìn ăn mặc trau chuốt.

Bên ngoài áo sơ mi hồng sậm và quần thụng màu mận, anh ta khoác một chiếc áo choàng mở cúc dài chấm gót màu đỏ, in chữ Paradise. Mái tóc hất ra phía sau để lộ khuôn mặt gầy hốc hác có màu tiệp với sắc độ của chiếc quần thụng. Anh ta bắt tay Eve, siết khẽ và trố mắt nhìn cô bằng đôi mắt nai tơ.

“Thật sự xin lỗi, thưa cô cảnh sát. Tôi bối rối quá.”

“Tôi muốn lấy thông tin về Sharon DeBlass.” Một lần nữa, Eve lấy phù hiệu ra và mời anh ta kiểm tra.

“Vâng thưa, ừm, Trung úy Dallas. Theo như tôi vừa thấy. Cô phải biết, tất nhiên, rằng dữ liệu về khách hàng của chúng tôi là tuyệt đối bí mật. Paradise nổi tiếng kín đáo cũng ngang với nổi tiếng xuất sắc vậy.”

“Và ông phải biết, tất nhiên, rằng tôi có thể xin trát tòa, ông...?”

“À, Sebastian. Cứ gọi tôi là Sebastian.” Anh ta khoát bàn tay gầy lấp lánh nhẫn. “Tôi không nghi ngờ quyền của cô, thưa Trung úy. Nhưng nếu có thể hỗ trợ tôi, xin cô cho biết động cơ của việc điều tra?”

“Tôi đang điều tra những động cơ sát hại DeBlass.” Eve đợi một chút, đánh giá cơn sốc xộc vào trong mắt và làm mặt anh ta biến sắc. “Hơn thế nữa, các dữ liệu của tôi là tuyệt đối bí mật.”

“Giết người. Chúa ơi, Sharon yêu kiều của chúng ta chết rồi ư? Chắc phải có nhầm lẫn.” Anh ta gần như trượt vào một chiếc ghế, đầu ngã vật ra sau và mắt nhắm lại. Khi màn hình mời giải khát, Sebastian khoát tay lần nữa. Ánh sáng lóe ra từ những ngón tay đeo đầy châu báu. “Lạy Chúa, phải đấy. Ta cần một ly brandy, cưng ạ. Một hớp Trevalli.”

Eve ngồi bên cạnh Sebastian, lấy máy ghi âm ra. “Hãy kể tôi nghe về Sharon.”

“Một tạo vật tuyệt vời. Lộng lẫy về thể xác, dĩ nhiên, nhưng còn hơn thế nhiều.” Ly rượu brandy của anh ta vào phòng trên một chiếc xe đẩy tự động không phát ra tiếng động nào. Sebastian chộp ly rượu và nuốt một ngụm lớn. “Cô ấy có gu thẩm mỹ hoàn hảo, một tâm hồn hào phóng, trí thông minh sắc sảo.”

Anh ta quay đôi mắt nai tơ sang Eve lần nữa. “Tôi mới gặp cô ấy cách đây chỉ hai ngày.”

“Việc chuyên môn?”

“Cô ấy có lịch hẹn định kỳ dài hạn, mỗi tuần nửa ngày. Cách một tuần thì trọn một ngày.”

Sebastian rút một cái khăn choàng màu vàng bơ ra, chấm lên mắt. "Sharon rất biết chăm sóc bản thân, mãnh liệt tin vào sự thể hiện cái tôi."

"Điều đó có ích cho kiểu công việc của cô ấy."

"Dĩ nhiên. Sharon hành nghề chỉ để tự mua vui. Với thân thế gia đình cô ấy thì tiền không phải là nhu cầu đặc biệt. Cô ấy thưởng thức tình dục."

"Với anh?"

Bộ mặt nghệ sĩ của anh ta nhăn nhó, làn môi hồng mím lại thành cái có thể là bĩu môi hoặc nỗi đau. "Tôi là tư vấn viên của Sharon, người tâm tình, và là bạn của cô ấy," Sebastian khó nhọc trả lời, choàng chiếc khăn qua vai trái với vẻ cáu kỉnh bất ngờ. "Sẽ là hớ hênh và không chuyên nghiệp nếu chúng tôi trở thành bạn tình."

"Vậy anh không bị cô ấy thu hút, về mặt tình dục?"

"Không ai là không bị Sharon thu hút về mặt tình dục. Cô ấy..." Sebastian phác cử chỉ hùng hồn. "Toát ra sự gợi dục như những người khác có thể toát ra mùi nước hoa đắt tiền vậy. Chúa ơi." Anh ta run rẩy uống thêm một ngụm brandy. "Giờ thì tất cả là quá khứ rồi. Tôi không tin nổi chuyện này. Chết. Bị giết." Ánh mắt anh ta ném trở lại Eve. "Cô nói bị sát hại."

"Đúng vậy."

"Cái khu phố nơi cô ấy sống," anh ta nói, giọng u ám. "Không ai có thể thuyết phục Sharon dọn đến một địa điểm dễ chịu hơn. Cô ấy thích sống liều lĩnh và phô trương mọi chuyện trước mũi gia đình trưởng giả của mình."

"Sharon có xung đột với gia đình?"

"Ôi, dứt khoát có. Cô ấy thích gây sốc cho gia đình. Cô ấy là một linh hồn quá đỗi tự do, còn họ thì quá đỗi... tầm thường." Sebastian nói bằng cái giọng như thể tầm thường là một tội lỗi nghiêm trọng còn hơn cả bản thân tội giết người. "Ông của Sharon tiếp tục đưa ra những dự thảo luật nhằm biến nghề gái làm tiền thành bất hợp pháp. Như thể thế kỷ vừa qua chưa chứng tỏ được rằng những vấn đề như thế cần được điều chỉnh, vì sức khỏe và an ninh tội phạm. Ông ta cũng chống lại việc điều hòa sinh sản, điều chỉnh giới tính, cân bằng hóa học và lệnh cấm súng."

Tai Eve giỏng lên. "Ngài Thượng nghị sĩ chống luật cấm sử dụng súng?"

"Súng là một trong những vật cưng của ông ta. Sharon kể tôi nghe ông ta sở hữu một số cổ vật kinh tởm và thường xuyên khoa trương về cái quyền đã lỗi thời là được mang vũ khí. Nếu ông ta đạt được ý muốn, tất cả chúng ta sẽ thụt lùi về thế kỷ 20, bắn giết lẫn nhau bất chấp bất kể."

"Giết người vẫn xảy ra mà," Eve lẩm bẩm. "Cô ấy có bao giờ đề cập đến bạn bè hay khách hàng, những người có thể không hài lòng hoặc hung hăng quá mức không?"

"Sharon có hàng tá bạn bè. Cô ấy thu hút mọi người, như..." Sebastian tìm một ẩn ngữ thích hợp, đưa góc khăn choàng chấm mắt lần nữa. "Như một loài hoa lạ lùng thơm ngát. Và khách hàng của cô

ấy, theo tôi biết, thì đều vui thích với Sharon. Cô ấy lựa chọn rất cẩn thận. Tất cả bạn tình của Sharon đều phải đáp ứng một số tiêu chuẩn. Ngoại hình, trí tuệ, dòng dõi và tài năng. Như tôi đã nói, cô ấy thưởng thức tình dục dưới mọi hình thức của nó. Cô ấy có máu... phiêu lưu."

Điều này phù hợp với những thứ đồ chơi mà Eve đã phát hiện trong căn hộ. Cặp còng tay bằng nhung và roi da, dầu thơm và thuốc gây ảo giác. Những tặng phẩm để trên hai bộ tai nghe thực tại ảo hợp kết[1] đã gây sốc ngay cả cơ thể mệt mỏi của Eve.

"Sharon có quan hệ với ai ở mức độ tình cảm cá nhân không?"

"Thỉnh thoảng cũng có đôi gã đàn ông, nhưng cô ấy nhanh chóng mất hứng thú. Gần đây Sharon có nói về Roarke. Cô ấy đã gặp anh ta trong một buổi tiệc và bị anh ta hấp dẫn. Thật ra, Sharon đang chuẩn bị gặp Roarke trong bữa tối đúng cái đêm cô ấy vào đây để được tư vấn. Cô ấy muốn có vẻ gì đó thật kỳ lạ vì họ sẽ ăn tối ở Mexico."

"Ở Mexico. Đó là đêm hôm kia."

"Phải. Cô ấy cứ sôi sục lên vì anh ta. Chúng tôi làm tóc cho Sharon theo phong cách di gan, nhuốm thêm một chút sắc vàng lên làn da - khắp toàn thân. Màu đỏ thẫm trên các móng tay, hình một con bướm cánh đỏ, nhỏ và duyên dáng vẽ lên mông trái. Mỹ phẩm trang điểm mặt bền hai mươi tư giờ để không bị hoen. Sharon nhìn thật ngoạn mục," Sebastian nói với vẻ hết sức đau khổ. "Rồi cô ấy hôn tôi, bảo tôi có lẽ lần này cô ấy đang yêu. 'Hãy chúc em may mắn đi, Sebastian.' Sharon nói thế khi rời khỏi mỹ viện. Đó là lời cuối cùng cô ấy nói với tôi."

Chương 2

Không có tinh trùng. Eve nguyền rủa bản báo cáo giải phẫu pháp y. Nếu nạn nhân có quan hệ với kẻ sát nhân thì việc sử dụng biện pháp tránh thai đã giết chết những chú lính nhỏ ngay khi tiếp xúc, xóa bỏ toàn bộ dấu vết của chúng trong vòng ba mươi phút sau khi phóng tinh.

Độ rộng vết thương của cô gái khiến các xét nghiệm về hoạt động tình dục không thể cho ra kết luận. Hung thủ đã phanh thây nạn nhân vì chủ nghĩa tượng trưng, hoặc để tự bảo vệ.

Không tinh trùng, không có máu nào khác ngoại trừ máu của nạn nhân. Không có DNA.

Công tác tổng vệ sinh pháp y tại hiện trường án mạng không phát hiện thấy vân tay - không hề: không vân tay của nạn nhân, không vân tay của người vệ sinh hàng tuần nhà cô, chắc chắn là không có vân tay của kẻ giết người.

Mọi bề mặt đồ đạc đều được lau chùi tỉ mỉ, kể cả vũ khí của hung thủ.

Đáng chú ý hơn cả, theo nhận định của Eve, là những chiếc đĩa ghi hình an ninh. Một lần nữa, cô đưa hình ảnh giám sát thang máy vào máy tính để bàn của mình.

Những chiếc đĩa đã được ký tắt.

Khu phức hợp Gorham. Thang máy A. 2-12-2058. 06:00.

Eve lướt xem, dõi theo thời gian trôi qua. Những cánh cửa thang máy mở ra lần đầu vào buổi trưa. Cô cho phát chậm lại, phất nhanh cườm tay lên máy tính khi hình ảnh bị nhảy, rồi chú ý đến người đàn ông nhỏ bé, bối rối bước vào và ấn phím lên tầng năm.

Một gã vô danh tiểu tốt yếu bóng vía, Eve kết luận và thấy buồn cười khi hắn ta kéo cổ áo rồi nhét một thanh kẹo bạc hà làm thơm hơi thở vào giữa hai làn môi. Hắn đã có vợ và hai con, và một chân làm văn phòng chắc chắn, cho phép hắn chuồn đi mỗi tuần một giờ để tìm trò luyến ái buổi trưa.

Hắn ra khỏi thang máy lúc năm giờ.

Hoạt động diễn ra thưa thớt trong nhiều giờ, đám gái làm tiền thi thoảng đi thang máy xuống hành lang, một số ả trở về với những túi xách mua hàng và dáng vẻ buồn chán. Vài ba khách làng chơi đến và đi. Hoạt động có tăng lên vào khoảng tám giờ. Một số người đi ra ngoài, diện thật mốt để ăn tối; những kẻ khác thì đi vào vì có hẹn.

Đến mười giờ, một cặp nam nữ dáng vẻ thanh lịch cùng vào thang máy. Cô gái để cho gã đàn ông mở áo khoác lông ra, bên trong không mặc gì, ngoài đôi giày gót nhọn dưới chân và hình một nụ hồng có cuống xăm bắt đầu từ háng lên, bông hoa vờn lấy núm vú trái đầy vẻ nghệ thuật. Anh ta vuốt ve cô nàng, một hành vi thật ra là bất hợp pháp trong một khu vực an toàn. Khi thang máy dừng lại trên

tầng thứ 18, cô ta khép kín áo lại và cả hai bước ra ngoài, tán gẫu về vở kịch họ vừa xem.

Eve ghi lại để nhắc mình nhớ thẩm vấn gã đàn ông vào ngày hôm sau. Gã chính là láng giềng và đồng nghiệp của nạn nhân.

Chuyện rắc rối xảy ra chính xác lúc đồng hồ máy tính hiển thị 12:05. Hình ảnh chuyển động gần như vẫn liền mạch, chỉ có tiếng lách tách rất khẽ, và trở lại cảnh theo dõi lúc 02:46.

Hai giờ bốn mươi mốt phút phim đã bị mất.

Đĩa phim theo dõi hành lang tầng 18 cũng thế. Gần ba giờ phim bị xóa sạch. Eve vừa cầm tách cà phê nguội lên vừa xem xét mọi khía cạnh vấn đề. Gã giết người có hiểu biết về hệ thống an ninh - cô trầm ngâm, gã đủ quen thuộc với tòa nhà để biết nơi chốn và cách thức can thiệp vào những chiếc đĩa. Và gã không vội vã, Eve nghĩ. Giải phẫu pháp y xác định nạn nhân chết vào hai giờ sáng.

Gã đàn ông đã ở bên cô gái gần hai giờ trước khi giết người, thêm gần một giờ nữa sau khi cô gái chết. Thế mà gã không để sót lại một dấu vết nào.

Gã láu cá.

Nếu Sharon DeBlass có ghi lại một cuộc hẹn nửa đêm, dù là cá nhân hay công việc, thì ghi chép đó cũng đã bị xóa mất.

Vậy là gã đủ thân mật với cô gái để biết rõ nơi cô ta cất hồ sơ và làm sao để truy cập được.

Chợt có linh cảm, Eve cúi mình ra trước lần nữa. "Khu phức hợp Gorham, Broadway, New York. Chủ nhân."

Mắt cô nhíu lại khi hồ sơ lóe sáng trên màn hình.

Khu phức hợp Gorham, sở hữu của Roarke Industries, trụ sở chính số 500 Fifth Avenue. Roarke, Chủ tịch và Giám đốc Điều hành. Thường trú tại New York, số 222 Central Park West.

"Roarke," Eve thầm thì. "Anh cứ xuất hiện suốt vậy nhỉ. Roarke?" cô lặp lại. "Tất cả dữ liệu, xem và in ra."

Phớt lờ cú gọi đến vào điện thoại bên cạnh mình, Eve nhấp cà phê và đọc.

Roarke - không rõ tên riêng - sinh ngày 06 tháng 10 năm 2023 tại Dublin, Ailen. Số căn cước 33492-ABR-50. Cha mẹ vô danh. Tình trạng hôn nhân: độc thân. Chủ tịch và Giám đốc Điều hành của Roarke Industries, thành lập năm 2042. Các chi nhánh chính tại New York, Chicago, New Los Angeles, Dublin, London, Bonn, Paris, Frankfurt, Tokyo, Milan, Sydney. Các chi nhánh ngoài hành tinh gồm trạm không gian 45, Bridgestone Colony, Vegas 2, Free-Star 1. Lợi nhuận nằm trong bất động sản, xuất - nhập khẩu, vận chuyển đường thủy, giải trí, sản xuất, dược phẩm, vận tải. Tài sản ước lượng tổng cộng 3 tỷ 800 triệu.

Một gã bận rộn đây - Eve nghĩ, lông mày nhướng lên khi danh sách các công ty của Roarke bật mở trên màn hình.

“Học vấn,” cô hỏi.

Không rõ.

“Tiền án tiền sự?”

Không có dữ liệu.

“Truy cập Roarke, Dublin.”

Không có dữ liệu bổ sung.

“A, khốn kiếp thật, hỡi Ngài Bí Hiểm. Mô tả và hiển thị đi.” Roarke. *Tóc đen, mắt xanh, cao 1.88 m, nặng 78 kg*.

Eve càu nhàu trong khi máy tính liệt kê bản mô tả. Cô phải thừa nhận rằng trong trường hợp của Roarke, một bức ảnh còn đáng giá hơn hai trăm từ ngữ.

Từ trên màn hình, ảnh Roarke trân trố nhìn trả Eve. Gã có vẻ đẹp trai đến lố bịch: khuôn mặt hẹp đầy tính thẩm mỹ, gò má sắc lẹm, miệng như tạc. Phải, tóc gã màu đen, nhưng máy tính không cho biết là dày, đầy đặn, chải ngược ra sau đầu từ một vầng trán vững chãi, thả xuống cách bờ vai rộng khoảng dăm phân. Mắt gã màu xanh, nhưng từ ngữ này quả là quá đơn giản, không xứng với sắc độ hay sức mạnh trong đôi mắt đó.

Thậm chí trong một bức ảnh, Eve còn có thể thấy đây là một con người rất biết săn đuổi điều gì hoặc kẻ nào gã muốn, chiếm đoạt, sử dụng và không màng đến những điều phù phiếm như chiến lợi phẩm chẳng hạn.

Và đúng vậy, Eve nghĩ, đây là một gã đàn ông có thể giết người nếu và khi chuyện đó có lợi cho gã. Gã có thể xuống tay thật lạnh lùng, gọn ghẽ và không tốn lấy một giọt mồ hôi.

Tập hợp toàn bộ dữ liệu quan trọng, Eve quyết định sẽ hỏi chuyện Roarke. Rất sớm thôi.

Khi Eve rời trụ sở để về nhà thì tuyết đang rơi dữ dội. Cô tuyệt vọng kiểm tra túi áo túi quần rồi mới nhận ra mình đã để quên găng tay ở căn hộ. Không mũ nón, không găng tay, chỉ có chiếc áo khoác da làm phương tiện bảo vệ chống lại luồng gió buốt, Eve lái xe qua thị trấn.

Cô vốn đã định đưa xe đi sửa. Chỉ là không có thời gian. Nhưng giờ đây thì có thừa thời gian để hối tiếc điều đó khi cô phải đối phó với luồng giao thông và rét run vì hệ thống sưởi bị hỏng.

Eve thề nếu về được đến nhà mà không đâm vào một tảng băng, cô sẽ sắp xếp cuộc hẹn với thợ máy.

Nhưng khi thật sự về được đến nhà thì ý nghĩ đầu tiên của cô là thức ăn. Thậm chí khi mở cửa, Eve còn đang mơ màng đến một tô xúp nóng, có thể là một ụ khoai tây rán nếu còn, và một cốc cà phê không có cái vị như thể ai đó đã đổ nước cống vào nước lã.

Rồi ngay lập tức Eve nhìn thấy gói hàng, cái khối chữ nhật thanh mảnh nằm ngay trong cửa. Súng được rút ra trong tay Eve trước khi cô kịp hít hơi thở tiếp theo. Vừa lia súng và quét tầm mắt, cô vừa đá sập cánh cửa sau lưng mình. Eve bỏ mặc gói hàng nằm nguyên tại chỗ và di chuyển từ phòng này qua phòng khác cho đến khi hài lòng thấy rằng chỉ có một mình cô.

Sau khi dựng súng, Eve cởi áo khoác ra, ném sang một bên. Cúi mình xuống, cô cầm lấy mép chiếc đĩa bọc kín. Không có nhãn, không có lời nhắn.

Eve đem chiếc đĩa vào bếp, cẩn thận gõ nhẹ, lấy đĩa ra khỏi bao rồi cho vào máy tính.

Và quên bẵng mọi thứ về thức ăn.

Hình ảnh trên đĩa có chất lượng hàng đầu, âm thanh cũng vậy. Eve chậm rãi ngồi xuống trong lúc cảnh tượng diễn ra trên màn hình.

Thân thể không mảnh vải, Sharon DeBlass nằm ườn trên chiếc giường to như một cái hồ, sột soạt tiếng vải xa tanh. Cô gái giơ một bàn tay lên, luồn qua bờm tóc rối lộng lẫy màu đỏ trong lúc chuyển động bồng bềnh của chiếc giường đung đưa thân hình cô.

"Muốn em làm điều gì đặc biệt không, anh yêu?" Sharon khúc khích cười, nhỏm dậy trên đầu gối, tay khum lấy ngực. "Sao anh không quay lại đây nào..." Cô ta thè lưỡi ra liếm ướt môi. "Chúng ta sẽ làm chuyện ấy lần nữa." Sharon hạ thấp ánh mắt, một nụ cười nhẹ tinh quái uốn cong làn môi. "Có vẻ như anh còn hơn cả sẵn sàng đấy." Cô gái lại cười, hất mái tóc ra sau. "Ô, chúng mình muốn chơi một trò mà." Vẫn tiếp tục cười, Sharon đưa tay lên. "Đừng làm đau em." Cô ta rên rỉ, run rẩy, ánh mắt lấp lánh vẻ kích động. "Em sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn. Bất cứ điều gì. Lại đây ép buộc em đi. Em muốn anh làm thế." Hạ tay xuống thấp, cô ta bắt đầu tự ve vuốt mình. "Hãy chĩa khẩu súng to xấu xí kia vào em trong khi cưỡng hiếp em. Em muốn anh làm thế. Em muốn anh làm..."

Tiếng nổ khiến Eve giật nảy mình. Bụng cô quặn lại khi nhìn thấy cô gái bật ra sau như một con búp bê vỡ, máu từ trán tuôn ra. Phát súng thứ hai không gây sốc như thế, nhưng Eve phải tự ép mình mới tiếp tục nhìn màn hình được. Sau tiếng súng nổ cuối cùng là sự yên lặng, ngoại trừ tiếng nhạc êm ả, tiếng thở đứt đoạn. Tiếng thở của kẻ giết người.

Máy quay đưa lại gần, quét hình ảnh xác chết tỉ mỉ đến rùng rợn. Thế rồi, thông qua kỹ xảo hình ảnh, DeBlass trở nên giống như lần đầu Eve nhìn thấy cô ta, nằm dạng chân tay thành một chữ X hoàn hảo trên những tấm vải trải giường đẫm máu. Hình ảnh kết thúc với một lớp phủ đồ họa.

MỘT TRONG SÁU

Xem lại hình ảnh lần thứ hai quả là dễ dàng hơn. Hoặc đó là điều Eve tự nhủ. Lần này cô để ý thấy một lỗi vấp thoáng qua của máy quay sau đoạn phát súng đầu tiên, một cái thở hắt, âm thầm. Cô cho đĩa chạy lại, lắng nghe từng từ ngữ, xem xét từng cử động, hy vọng tìm được manh mối nào đó.

Nhưng gã quá khôn ngoan không để bị lộ. Và cả Eve lẫn gã đều biết điều ấy.

Gã đã muốn Eve xem gã giỏi như thế nào. Lạnh lùng đến mức độ nào.

Và gã muốn Eve hiểu rằng gã biết chính xác nơi để tìm ra cô. Bất cứ khi nào gã muốn.

Điên tiết vì đôi bàn tay không còn vững của mình, Eve đứng lên. Thay vì uống cà phê như đã định, Eve lấy một chai rượu vang ra khỏi hộp ướp lạnh nhỏ, rót nửa ly.

Cô nốc nhanh ly rượu, tự hứa với bản thân nửa ly còn lại để dành chốc nữa, rồi bấm mã số liên hệ với chỉ huy.

Vợ của chỉ huy trả lời điện thoại, và dựa vào những giọt châu ngọc lấp lánh bên tai cùng kiểu tóc hoàn hảo, Eve chắc rằng mình đã làm gián đoạn một trong những buổi dạ tiệc trứ danh của người phụ nữ kia.

"Trung úy Dallas đây, thưa bà Whitney. Rất tiếc đã làm gián đoạn buổi tối của bà, nhưng tôi cần nói chuyện với chỉ huy."

"Chúng tôi đang chiêu đãi, Trung úy à."

"Vâng, thưa bà. Tôi xin lỗi." Chính trị khốn kiếp - Eve vừa nghĩ vừa cố nặn ra một nụ cười. "Việc khẩn cấp."

"Chẳng phải lúc nào cũng thế sao?"

Tiếng điện thoại chờ kêu o o - may thay không có tiếng nhạc nền gớm ghiếc hoặc những bản tin cập nhật - tròn 3 phút trước khi chỉ huy xuất hiện trên màn hình.

"Chào Dallas."

"Chỉ huy, tôi cần gửi cho sếp một thứ qua máy tính."

"Tốt hơn nên là thứ khẩn cấp, Dallas. Vợ tôi sẽ bắt tôi trả giá vì chuyện này đấy."

"Vâng, thưa sếp." Cớm nói chung thì - Eve nghĩ trong khi chuẩn bị gửi ảnh đến màn hình của ông - nên sống độc thân thôi.

Cô chờ đợi, đôi bàn tay bồn chồn nắm chặt lại trên bàn. Trong lúc hình ảnh được trình chiếu lần nữa, Eve lại theo dõi, phớt lờ cơn quặn ruột. Khi hình ảnh kết thúc, Whitney xuất hiện lại trên màn hình. Ánh mắt ông đầy vẻ nghiêm trọng.

"Cô lấy thứ này ở đâu?"

"Gã gửi đến cho tôi. Có một đĩa CD ở đây, trong căn hộ của tôi khi tôi từ hiện trường về nhà." Giọng nói của Eve đều đều và thận trọng. "Gã biết tôi là ai, tôi đang ở đâu, và tôi đang làm gì."

Whitney im lặng một lúc. "Đến văn phòng của tôi, lúc bảy giờ. Đem theo chiếc đĩa, Trung úy."

“Vâng, thưa sếp.”

Khi đường truyền vụt tắt, Eve làm hai việc do bản năng xui khiến. Cô sao chép cho mình một bản của chiếc CD, và rót một ly rượu vang khác.

Eve tỉnh giấc lúc ba giờ sáng, rùng mình hoảng sợ, cố lấy hơi để thét lên. Những tiếng rên rỉ phát ra trong cổ khi cô khàn giọng ra lệnh bật đèn. Những giấc mơ trong bóng tối bao giờ cũng khủng khiếp hơn.

Eve nằm xuống lại, run rẩy. Giấc mơ này thật kinh khủng, kinh khủng hơn nhiều so với bất cứ giấc mơ nào cô từng trải qua trước đó.

Cô đã giết chết gã đàn ông. Cô còn chọn lựa nào được chứ? Gã đã quá kích động vì ma túy nên không đòn nào khiến gã bất tỉnh được. Chúa ơi, Eve đã cố thoát nhưng gã cứ xông đến, xông đến và xông đến với ánh mắt hoang dại và con dao nhuốm máu trong tay.

Đứa trẻ đã chết. Eve không thể làm gì để ngăn chặn điều đó. Xin Chúa, đừng để sót bất cứ điều gì lẽ ra đã có thể làm.

Cái thân xác nhỏ bé bị chặt thành nhiều mảnh, gã đàn ông điên cuồng với con dao đang nhỏ máu. Rồi đến ánh mắt của gã khi Eve nổ súng và sự sống thoát ra khỏi mắt gã.

Nhưng đó không phải là tất cả. Lần này thì không. Lần này gã tiếp tục xông đến. Và Eve thì khỏa thân, quỳ gối trên một biển vải xa tanh. Con dao đã trở thành khẩu súng trong tay một kẻ mà khuôn mặt cô đã nghiên cứu nhiều giờ trước. Kẻ đó tên là Roarke.

Gã mỉm cười, và Eve ham muốn gã. Toàn thân cô nổi gai ốc vì khiếp sợ và thèm khát tình dục đến tuyệt vọng, thậm chí cả khi gã bắn cô. Vào đầu, tim, và háng.

Và đâu đó xuyên suốt sự kiện, đứa bé gái, đứa bé gái tội nghiệp vẫn cứ thét lên cầu cứu.

Quá mệt mỏi không chống chọi nổi với giấc mơ, Eve khẽ trở mình, úp mặt vào gối và khóc.

“Trung úy.” Đúng 7 giờ sáng, Chỉ huy Whitney phác tay chỉ cho Eve một chiếc ghế trong phòng ông. Bất chấp thực tế rằng Whitney đã chỉ huy suốt mười hai năm, mà cũng có thể chính vì thế, ông có đôi mắt thật sắc bén.

Ông có thể thấy Eve đã ngủ không ngon và cố trang điểm để che đậy những dấu hiệu của một đêm đầy xáo trộn. Trong yên lặng, Whitney chìa tay ra.

Eve đã bỏ chiếc đĩa CD cùng bao bì vào túi đựng vật chứng. Whitney liếc nhìn, rồi đặt nó lên giữa bàn giấy.

“Theo nghi thức, tôi buộc phải hỏi xem cô có muốn được giải phóng trách nhiệm vụ án này

không.” Ông ta chờ một nhịp. “Chúng ta sẽ giả vờ như tôi đã hỏi.”

“Vâng, thưa sếp.”

“Nhà cô ở an toàn chứ, cô Dallas?”

“Tôi nghĩ thế.” Eve lấy bản in dữ liệu ra khỏi cặp hồ sơ. “Tôi đã xem lại các đĩa hình an ninh sau khi liên lạc với sếp. Có một khoảng 10 phút phim bị mất. Như sếp đã xem trong báo cáo của tôi, kẻ giết người có khả năng phá hoại an ninh, có kiến thức về video, biên tập và tất nhiên là vũ khí cổ.”

Whitney cầm lấy bản báo cáo, để sang một bên. “Như thế không thu hẹp được phạm vi điều tra là bao.”

“Không, thưa sếp. Tôi có nhiều người cần phải thẩm vấn. Với tên thủ phạm này thì việc điều tra điện tử không phải là lựa chọn hàng đầu, mặc dù sự hỗ trợ của Đại úy Feeney là vô giá. Gã che đậy được dấu vết. Chúng ta không có tang vật nào ngoài loại vũ khí mà gã chọn bỏ lại hiện trường. Feeney không thể truy nguyên được nguồn gốc qua các kênh thông thường. Chúng ta phải giả định nó xuất phát từ thị trường chợ đen. Tôi đã bắt đầu xem xét những quyển sổ giao dịch và các cuộc hẹn cá nhân của nạn nhân, nhưng cô ta không phải loại người ít giao tiếp. Sẽ mất thời gian đấy.”

“Thời gian là một phần của vấn đề. Một trong sáu, Trung úy. Điều đó có nghĩa gì với cô?”

“Có nghĩa là gã còn năm phần nữa trong đầu, và gã muốn chúng ta biết điều đó. Gã thích thú với trò chơi của gã và muốn trở thành tâm điểm chú ý của chúng ta.” Eve chậm rãi hít một hơi thật sâu. “Không đủ để tạo thành một hồ sơ bệnh lý tâm thần đầy đủ. Chúng ta không thể nói gã sẽ thỏa mãn trong bao lâu với cảm giác tê mê của lần giết người này, khi nào thì gã sẽ cần đến vụ tiếp theo. Có thể là hôm nay. Có thể là một năm sau tính từ bây giờ. Chúng ta không thể đặt hy vọng vào sự bất cẩn của gã.”

Whitney chỉ gật đầu. “Cô đang gặp khó khăn với việc kết thúc cho được vụ này phải không?”

Con dao loang loáng máu. Cái xác nhỏ bị hủy hoại dưới chân Eve. “Không có gì mà tôi không thể xử lý được.”

“Hãy nắm chắc điều đó, Dallas. Tôi không cần một nhân viên dự vào một vụ nhạy cảm như vụ này mà lại lo lắng không biết nên hay không nên sử dụng vũ khí của mình.”

“Tôi chắc chắn điều đó.”

Eve là người giỏi nhất mà Whitney có, và ông không thể nào nghi ngờ cô. “Cô sẵn sàng chơi với chính trị chứ?” Môi Whitney khẽ cong lên. “Thượng nghị sĩ DeBlass đang trên đường đến đây. Đêm qua ông ta đã bay đến New York.”

“Ngoại giao không phải mặt mạnh của tôi.”

“Tôi biết. Nhưng cô sẽ tiếp tục làm việc. Ông ta muốn nói chuyện với sĩ quan điều tra và đã qua mặt tôi để dàn xếp chuyện đó. Lệnh của sếp đưa xuống. Cô phải hợp tác hết mình với Thượng nghị sĩ.”

“Đây là một cuộc điều tra Mã 5,” Eve bướng bỉnh thốt lên. “Tôi không quan tâm dù là lệnh của Chúa Trời Toàn Năng đưa xuống, tôi sẽ không giao dữ liệu mật cho kẻ nào đâu.”

Nụ cười của Whitney nở rộng. Ông có một khuôn mặt ưa nhìn, tuy không có gì đặc biệt, có lẽ là khuôn mặt vốn dĩ sinh ra đã thế. Nhưng khi ông cười tươi, hàm răng trắng tỏa sáng đối chọi với làn da màu ca cao đã biến những đường nét mộc mạc thành ra đặc biệt.

“Tôi không nghe thấy điều cô nói. Và cô không nghe thấy tôi bảo cô chỉ cung cấp cho ông ta những sự kiện hiển nhiên. Điều cô thật sự nghe tôi nói, Trung úy Dallas ạ, là quý ông người bang Virginia là một tên khốn kiếp vênh váo, kiêu ngạo. Rủi thay, gã khốn kiếp lại có quyền lực. Vì thế cô nên coi chừng đường đi nước bước.”

“Vâng, thưa sếp.”

Whitney liếc nhìn đồng hồ rồi nhét hồ sơ và đĩa CD vào ngăn kéo an toàn của mình. “Cô có đủ thời giờ để uống một tách cà phê... và, Trung úy này,” ông nói thêm khi Eve đứng dậy. “Nếu cô khó ngủ, hãy uống thuốc an thần loại nhẹ. Tôi muốn nhân viên của tôi phải sắc bén.”

“Tôi đủ sắc bén rồi.”

Thượng nghị sĩ Gerald DeBlass hiển nhiên là vênh váo. Kiêu ngạo ở ông ta là điều không thể nghi ngờ. Sau tròn một phút ở bên DeBlass, Eve đồng ý rằng dứt khoát ông ta là một tên khốn kiếp.

DeBlass là một người rắn chắc, vạm vỡ như bò mộng, có lẽ cao hơn mét tám và nặng gần một tạ. Mớ tóc bạc được cắt bén và mỏng như lưỡi dao cạo, khiến đầu ông ta có vẻ to tròn và bóng mượt. Cặp mắt DeBlass gần như đen tuyền, cặp lông mày rậm bên trên chúng cũng vậy. Mắt ông ta to, giống như mũi và miệng.

Bàn tay DeBlass to khổng lồ, và khi ông ta cộc lốc bắt tay Eve lúc giới thiệu, cô để ý thấy chúng nhẵn nhụi, mềm như tay em bé.

DeBlass có đem theo phụ tá. Derrick Rockman là một anh chàng trạc bốn mươi tuổi, trông như cây sào nhẳng nhơ. Mặc dù anh ta cao gần hai mét, Eve tưởng như anh ta phải kém DeBlass đến mươi cân. Tươm tất, ngăn nắp, bộ vest kẻ sọc và cà vạt xanh xám đen của anh ta không một nếp nhăn. Vẻ mặt anh ta trang nghiêm, thậm chí có nét hấp dẫn, cử chỉ thận trọng và tiết chế trong lúc phụ tá cho lão Thượng nghị sĩ - kẻ khoa trương hơn hẳn trong chiếc áo khoác bằng len cashmere.

“Anh đã làm được cái quái gì để tìm ra tên quái vật giết cháu gái tôi rồi?” DeBlass vặn hỏi.

“Tất cả những gì có thể, thưa Thượng nghị sĩ.” Chỉ huy Whitney vẫn đứng yên. Mặc dù ông đã mời DeBlass ngồi nhưng vị khách cứ loanh quanh trong phòng, như thể ông ta vẫn đi loanh quanh Phòng Trưng Bày Thượng Viện Mới ở Đông Washington vậy.

“Anh đã có hơn cả hai mươi tư giờ,” DeBlass vặc lại, giọng trầm và oang oang. “Theo tôi hiểu thì anh chỉ phân công có hai nhân viên điều tra.”

“Vì mục đích an ninh, đúng vậy. Hai trong những nhân viên giỏi nhất của tôi,” viên chỉ huy bổ sung. “Trung úy Dallas đứng đầu cuộc điều tra và chỉ báo cáo với tôi.”

DeBlass quay đôi mắt đen gay gắt sang Eve. “Cô tiến triển được gì rồi?”

“Chúng tôi đã nhận dạng được hung khí, xác định thời điểm chết. Chúng tôi đang thu thập chứng cớ và thẩm vấn những người sống trong tòa nhà của Tiểu thư DeBlass, và truy tìm những cái tên trong sổ giao dịch và sổ cá nhân của cô ấy. Tôi đang cố gắng dựng lại hai mươi tư giờ cuối cùng trong đời cô ấy.”

“Chuyện quá hiển nhiên - thậm chí với cái đầu chậm hiểu nhất, cháu gái tôi bị giết bởi một trong những khách hàng của nó.” Ông ta nói trong tiếng rít.

“Không có cuộc hẹn nào được liệt kê trong nhiều giờ trước khi cô ấy chết. Khách hàng cuối cùng có chứng cứ ngoại phạm vào thời điểm then chốt của vụ việc.”

“Thôi đi,” DeBlass đòi hỏi. “Một thằng đàn ông chịu trả tiền mua tình dục sẽ không tiếc tay giết người đâu.”

Dù Eve không thấy mối tương quan trong chuyện này, cô vẫn nhớ nhiệm vụ của mình và gật đầu. “Tôi đang điều tra việc đó, thưa Thượng nghị sĩ.”

“Tôi muốn có bản sao những quyển sổ hẹn hò của nó.”

“Điều đó không thể được, Thượng nghị sĩ,” Whitney nhẹ nhàng lên tiếng. “Tất cả bằng chứng của một án mạng nghiêm trọng đều được giữ bí mật.”

DeBlass chỉ khịt mũi và khoát tay về phía Rockman.

“Chỉ huy này,” Rockman thọc tay vào túi áo trái, rút ra một tờ giấy có đóng dấu laser. “Văn bản này là của cảnh sát trưởng xác nhận Thượng nghị sĩ có quyền tiếp cận với toàn bộ, bất kể là chứng cứ hay dữ kiện điều tra nào liên quan đến vụ sát hại Tiểu thư DeBlass.”

Whitney chỉ liếc qua tờ văn bản trước khi để nó sang một bên. Ông vẫn luôn xem chính trị là trò chơi của kẻ hèn nhát, và ghét bị ép vào cuộc chơi. “Tôi sẽ đích thân nói chuyện với cấp trên. Nếu lệnh cho phép có hiệu lực, chúng tôi sẽ giao cho ông các bản sao vào chiều nay.” Không màng đến Rockman, ông nhìn lại DeBlass. “Tính bảo mật của bằng chứng là một công cụ chính yếu trong tiến trình điều tra. Nếu khăng khăng đòi hỏi, có nguy cơ ông sẽ gây tổn hại đến vụ án.”

“Chỉ huy này, như ông thấy đấy, vụ án là máu thịt của tôi.”

“Và vì thế, tôi hy vọng ưu tiên trước hết của ông là trợ giúp chúng tôi đưa kẻ giết người ra trước công lý.”

“Tôi đã phục vụ công lý hơn năm mươi năm. Đến buổi trưa, tôi muốn có những thông tin đó.” DeBlass nhặt áo khoác, quẳng nó lên cánh tay lực lưỡng. “Nếu không thấy hài lòng rằng ông đang làm tất cả trong quyền hạn để tìm ra bằng được thằng tâm thần đó, tôi sẽ chống mắt nhìn ông rời khỏi cái

văn phòng này." Lão ta quay sang Eve. "Và vụ việc tiếp theo mà cô điều tra, Trung úy, sẽ là đám choai choai ăn cắp vặt ở cửa hàng điện tử đấy."

Sau khi DeBlass xộc ra khỏi phòng, Rockman dùng ánh mắt tĩnh lặng, nghiêm trang của mình để xin lỗi. "Các vị phải thông cảm cho ngài Thượng nghị sĩ. Ông ấy đã quá bức xúc. Bất kể có nhiều căng thẳng giữa ông ấy và cháu gái, cô ta vẫn là người trong gia đình. Đối với ngài Thượng nghị sĩ, không gì quan trọng hơn gia đình. Cái chết của cô ta, kiểu chết điên rồ đầy bạo lực này có sức tàn phá đối với ông ấy."

"Đúng," Eve thì thầm. "Ông ấy trông hoàn toàn nghẹn thở."

Rockman mỉm cười; anh ta cố làm ra vẻ cùng một lúc vừa thích thú vừa buồn phiền. "Đàn ông kiêu hãnh thường ngụy trang nỗi buồn của họ sau dáng vẻ gây hấn. Chúng tôi hoàn toàn tin cậy vào khả năng và tính kiên cường của cô, Trung úy ạ. Thưa Chỉ huy," anh ta gật đầu. "Chúng tôi trông đợi nhận được dữ liệu vào trưa nay. Cảm ơn ông đã bỏ thời giờ vì chúng tôi."

"Anh ta là một tay mềm mỏng đấy," Eve lẩm bẩm khi Rockman lặng lẽ khép cửa lại sau lưng. "Thưa Chỉ huy, ông sẽ không nhượng bộ nhé."

"Tôi sẽ giao cho họ những gì phải giao." Giọng Whitney sắc đanh với cơn giận dữ bị đè nén. "Nào, đi tìm thêm thông tin cho tôi đi."

Công việc của cảnh sát thì quá thường xuyên cực nhọc. Sau năm giờ trân trối nhìn màn hình trong khi chạy các tiến trình dò tên trong mấy quyển sổ của DeBlass, Eve thấy kiệt sức hơn cả sau một cuộc đua marathon.

Ngay cả khi có Feeney đảm nhận việc dò tìm một phần của số tên đó với kỹ năng và thiết bị siêu việt của ông ta, vẫn còn quá nhiều để một đơn vị điều tra nhỏ có thể xử lý nhanh chóng.

Sharon là một cô gái được lắm người ưa.

Cảm thấy sự thận trọng sẽ giúp mình đạt được nhiều hơn là xông xáo, Eve liên lạc với khách hàng bằng điện thoại rồi tự mình giải thích. Những người lẩn tránh phỏng vấn đều được vui vẻ mời đến Trung Tâm Cảnh Sát, bị buộc tội cản trở pháp luật.

Đến giữa trưa, Eve đã đích thân nói chuyện với mươi khách hàng đầu tiên trên danh sách, và đánh một đường vòng trở về Gorham.

Hàng xóm của DeBlass, người đàn ông thanh lịch bước ra từ thang máy nọ, là Charles Monroe. Eve gặp được anh ta ở nhà, đang tiếp một khách hàng.

Bảnh bao chải chuốt trong bộ áo lụa màu đen, và tỏa mùi tình dục cám dỗ, Charles mỉm cười quyến rũ.

"Rất tiếc, Trung úy. Cuộc hẹn lúc ba giờ của tôi vẫn còn mười lăm phút nữa."

“Tôi sẽ chờ.” Không đợi được mời, Eve bước vào bên trong. Không như của DeBlass, căn hộ này có những chiếc ghế sâu, sang trọng bằng da và thảm trải sàn dày.

“À...” Rõ ràng là ngạc nhiên, Charles liếc ra sau lưng anh ta, nơi có một cánh cửa được kín đáo đóng lại ở đầu một hành lang ngắn. “Sự riêng tư và bảo mật, cô hiểu mà, là rất cốt yếu đối với nghề của tôi. Khách hàng của tôi hẳn sẽ thấy không an tâm nếu cô ấy phát hiện có cảnh sát trên bậc cửa nhà tôi.

“Không sao. Có nhà bếp chứ?”

Charles thở dài một hơi nặng nề. “Chắc rồi. Qua ngay cánh cửa kia. Cứ tự nhiên. Tôi sẽ không đi lâu.”

“Cứ thong thả.” Eve thong thả đi đến nhà bếp. Trái ngược với vẻ trau chuốt của khu vực phòng khách, chỗ này rất giản tiện. Dường như Charles ít khi dùng bữa ở nhà. Tuy nhiên, anh ta vẫn có một bộ tủ lạnh cỡ bự chứ không phải loại nhỏ, và cô tìm thấy một lon Pepsi ướp lạnh quý báu. Tạm hài lòng trong chốc lát, Eve ngồi xuống để thưởng thức lon nước trong khi Charles kết thúc cuộc hẹn lúc ba giờ.

Chẳng bao lâu, Eve nghe thấy những giọng nói thầm thì, một giọng đàn ông, một giọng phụ nữ, một tiếng cười nhẹ. Lát sau, Charles vào trong bếp, vẫn nụ cười thoải mái trên khuôn mặt.

“Xin lỗi đã để cô phải chờ.”

“Không sao. Anh có chờ ai khác không?”

“Phải tối muộn cơ.” Charles lấy ra một tuýp Pepsi cho mình, bẻ niêm phong còn mới trên hộp, rót nước vào một cái ly cao. Anh ta vo ống tuýp thành một quả bóng rồi thảy nó vào thùng rác tái chế. “Ăn tối, nhà hát opera, và một cuộc hẹn hò lãng mạn.”

“Anh thích thứ đó? Opera ấy?” Eve hỏi khi Charles khẽ toét miệng cười.

“Ghét ấy chứ. Cô có thể nghĩ ra thứ gì đó nhạt nhẽo hơn một bà ngực bự thét lên bằng tiếng Đức vào nửa đêm chăng?”

Eve suy nghĩ. “Không.”

“Nhưng thế đấy. Sở thích khác nhau mà.” Nụ cười của Charles nhạt đi khi anh ta theo cô đến góc nhỏ bên dưới cửa sổ nhà bếp. “Tôi đã nghe chuyện Sharon trong bản tin sáng nay. Tôi đang chờ xem có ai ghé qua đây. Khủng khiếp. Tôi không thể tin là cô ấy đã chết.”

“Anh biết rõ cô ấy?”

“Chúng tôi là láng giềng hơn ba năm nay - và đôi khi có dịp cùng làm việc. Thỉnh thoảng khách hàng của chúng tôi yêu cầu một nhóm ba người và chúng tôi chia sẻ công việc.”

“Và khi không phải là công việc, anh vẫn chia sẻ chứ?”

“Sharon là một phụ nữ đẹp, và cô ấy thấy tôi hấp dẫn.” Charles xê dịch bờ vai khoác áo lụa, ánh mắt anh ta chuyển tới ô cửa sổ bằng kính màu khi một chiếc xe điện chạy ngang qua. “Nếu một trong hai chúng tôi có hứng làm thêm trong ngày nghỉ, người kia thường thấy biết ơn.” Anh ta lại mỉm cười. “Chuyện ấy cũng thưa nhặt thôi. Giống như làm việc trong cửa hàng bánh kẹo, sau một thời gian ta sẽ mất cảm giác với sô cô la. Cô ấy là một người bạn, Trung úy ạ. Và tôi rất yêu mến cô ấy.”

“Anh có thể cho tôi biết anh đã ở đâu vào đêm Sharon chết, từ nửa khuya đến ba giờ sáng không?”

Lông mày Charles nhướng lên. Nếu không phải vì anh ta nhận ra mình có thể bị xem là kẻ tình nghi thì Charles quả là một diễn viên xuất sắc. Nhưng mặt khác, Eve nghĩ, những kẻ làm nghề này thì ai cũng diễn hay cả.

“Tôi ở bên một khách hàng, tại đây. Cô ấy ở qua đêm.”

“Điều đó thường xuyên không?”

“Khách hàng này thích kiểu sắp xếp đó. Trung úy, tôi sẽ đưa tên cô ấy cho cô nếu tuyệt đối cần thiết, nhưng thật tình thì tôi không thích. Ít nhất cũng đến khi tôi giải thích tình huống với cô ấy đã.”

“Giết người đấy, ngài Monroe ạ, vì thế điều đó là cần thiết. Mấy giờ anh đưa khách hàng đến đây?”

“Khoảng mười giờ. Chúng tôi ăn tối ở Miranda, quán cà phê cao ốc trên đường Sixth.”

“Mười.” Eve gật đầu, và cô nhận thấy anh ta đã nhớ ra chuyện trong thang máy hôm qua.

“Máy quay an ninh trong thang máy chứ gì.” Nụ cười của Charles lại quyến rũ y như trước. “Luật ấy lỗi thời rồi. Tôi cho là cô có thể bắt giữ tôi nhưng điều đó hầu như không đáng để cô mất thì giờ.”

“Bất cứ hành vi tình dục nào diễn ra trong khu vực an ninh đều là phi pháp, thưa ngài Monroe.”

“Xin gọi tôi là Charles.”

“Chuyện bới lông tìm vết thôi, Charles ạ, nhưng người ta có thể treo giấy phép của anh trong sáu tháng đấy. Hãy cho tôi biết tên cô gái rồi chúng ta sẽ giải tỏa chuyện này êm thấm hết mức.”

“Cô sẽ làm tôi mất một trong những khách hàng sộp nhất đấy,” anh ta lẩm bẩm. “Darleen Howe. Tôi sẽ lấy cho cô địa chỉ.” Charles đứng dậy lấy sổ tay điện tử, sau đó đọc thông tin.

“Cảm ơn. Sharon có nói chuyện với anh về khách hàng của cô ấy không?”

“Chúng tôi là bạn bè,” Charles mệt mỏi nói. “Phải, chúng tôi trò chuyện về công việc, dù chuyện đó không hẳn đúng với nguyên tắc xử thế. Cô ấy có nhiều chuyện khôi hài. Tôi thì thích phong cách truyền thống. Sharon... cởi mở với những thứ bất thường. Đôi khi chúng tôi uống rượu với nhau, lúc đó cô ấy sẽ kể. Không có tên thật. Sharon có những cái tên của riêng cô ấy dành để gọi họ. Nữ hoàng, con chồn, cô gái giao sữa, đại loại thế.”

“Có người nào mà Sharon nói là làm cho cô ấy lo sợ, làm cho cô ấy bất an không? Ai đó có thể đã dùng bạo lực?”

“Cô ấy không ngại bạo lực, không đâu, chẳng có ai làm cô ấy lo lắng. Một điều ở Sharon là cô ấy luôn luôn cảm thấy kiểm soát được. Đó là cách Sharon muốn, bởi cô ấy nói phần lớn đời mình đã phải chịu sự kiểm soát của kẻ khác rồi. Cô ấy có nhiều cay đắng với gia đình. Sharon có lần bảo tôi rằng cô ấy chưa bao giờ có kế hoạch gây dựng sự nghiệp bằng nghề tình dục chuyên nghiệp. Cô ấy chỉ làm thế để gia đình phải tức điên lên. Nhưng rồi sau khi vào nghề, Sharon quyết định rằng cô ấy yêu nghề.”

Charles xê dịch đôi vai lần nữa, nhấp một ngụm Pepsi. “Vậy là Sharon ở lại trên đời, và hạ được hai con chim bằng một phát làm tình. Câu nói của cô ấy.”

Anh ta lại nhìn lên. “Có vẻ như một trong những phát làm tình đã giết chết cô ấy.”

“Phải.” Eve đứng dậy, cất máy ghi âm. “Đừng ra khỏi thành phố, Charles. Tôi sẽ liên lạc.”

“Xong rồi sao?”

“Tạm thời là như thế.”

Charles cũng đứng lên, mỉm cười lần nữa. “Cớm như cô thật dễ trò chuyện... Eve.”

Với vẻ thăm dò, anh ta lướt đầu ngón tay dọc xuống cánh tay Eve. Khi cô nhướng mày, anh ta chạm đầu ngón tay viền cằm cô. “Gấp không?”

“Thì sao?”

“À, tôi có vài giờ rảnh, còn cô thì rất quyến rũ. Mắt vàng to,” Charles thầm thì. “Đường ngấn xinh ngay trên cằm. Tại sao cả hai chúng ta không cùng giết thời giờ một lúc nhỉ?”

Eve chờ đợi trong lúc anh ta cúi đầu xuống, môi anh ta lượn lờ bên trên môi cô. “Charles, đây là hối lộ phải không? Bởi nếu đúng là hối lộ, và anh tốt bằng một nửa như tôi nghĩ...”

“Tôi tốt hơn.” Anh ta nhấm môi dưới của Eve, luồn tay xuống mân mê ngực cô. “Tôi tốt hơn nhiều.”

“Trong trường hợp đó... tôi phải khép anh vào tội nặng đấy.” Eve mỉm cười khi Charles giật mình lùi lại. “Và điều đó sẽ làm cả hai chúng ta rất buồn.” Cảm giác thích thú, cô vỗ nhẹ má anh ta. “Nhưng cảm ơn anh đã nghĩ đến.”

Charles gãi cằm trong khi theo Eve ra đến cửa. “Eve?”

Cô dừng lại, tay đặt trên núm cửa và liếc nhìn lại anh ta. “Sao?”

“Bỏ qua chuyện hối lộ, nếu cô đổi ý, tôi sẽ rất vui được gặp cô nhiều hơn nữa.”

“Tôi sẽ cho anh biết,” Eve đóng cửa và đi về phía thang máy.

Không khó khăn gì, Eve suy nghĩ, để Charles Monroe lẻn ra khỏi căn hộ của anh ta, bỏ lại khách hàng đang ngủ, và lẻn vào phòng của Sharon. Một chút tình dục, một chút chết chóc...

Vẻ tư lự, Eve bước vào thang máy.

Chỉnh sửa những chiếc đĩa CD. Là người sống trong tòa nhà, việc truy cập hệ thống an ninh sẽ rất đơn giản đối với Charles. Sau đó anh ta có thể tót về giường với khách hàng.

Điều thật tệ hại là kịch bản này có vẻ hợp lý, Eve nghĩ khi vào đến hành lang. Cô thích anh ta. Nhưng cho đến khi kiểm chứng xong xuôi bằng chứng ngoại phạm thì bây giờ Charles Monroe đứng đầu danh sách nghi can của cô.

Chương 3

Eve ghét đám tang. Cô ghét thứ nghi lễ mà con người cứ khăng khăng áp đặt cho cái chết. Những vòng hoa, âm nhạc, ngôn từ bất tận và khóc than.

Có thể có Thượng đế thật. Eve không hoàn toàn bác bỏ những điều như thế. Và nếu có, cô nghĩ, Thượng đế ắt hẳn đã cười thích thú trước những nghi lễ và điếu văn vô ích của các tạo vật của Ngài.

Thế nhưng cô đã đi một chuyến đến Virginia để tham dự tang lễ của Sharon DeBlass. Cô muốn thấy gia đình và bạn bè của người chết tụ tập; muốn quan sát, phân tích và phán đoán.

Vị Thượng nghị sĩ đứng với nét mặt ảm đạm và đôi mắt ráo hoảnh; Rockman, cái bóng của ông ta, ở phía sau cách một hàng ghế. Bên cạnh DeBlass là con trai và con dâu của ông ta.

Cha mẹ của Sharon là những luật sư trẻ trung, lôi cuốn, thành công, những người đứng đầu công ty luật của riêng họ.

Richard DeBlass đứng cúi đầu, mắt cụp xuống, một người tỉa tót và theo cách nào đó là phiên bản kém năng động hơn của ông bố. Liệu có phải trùng hợp ngẫu nhiên, Eve tự hỏi, hay do sắp xếp mà khoảng cách anh ta đứng giữa cha và vợ lại bằng nhau?

Elizabeth Barrister mượt mà và sang trọng trong trang phục đen, mái tóc gợn sóng màu gụ bóng mượt, dáng điệu cứng nhắc. Eve ghi nhận vành mắt bà ta ửng đỏ và nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Một người mẹ có cảm giác gì - Eve tự hỏi, như cô đã tự hỏi suốt cuộc đời - khi mất một đứa con?

Thượng nghị sĩ DeBlass cũng có một con gái, cô này đứng bên phải ông ta. Nữ nghị sĩ Catherine DeBlass đã đi theo bước chân chính trị của cha mình. Gầy guộc đến thảm hại, cô ta đứng thẳng người theo tư thế quân đội, đôi cánh tay trông giống như những cành cây non dễ gãy trong bộ áo đen. Bên cạnh Catherine, chồng cô ta là Justin Summit trân trối nhìn chiếc quan tài bóng nhẫy phủ hoa hồng trước mặt tiền nhà thờ. Bên cạnh anh ta, cậu con trai Franklin của họ, vẫn còn vướng víu trong giai đoạn lóng ngóng tuổi thiếu niên, bồn chồn thay đổi tư thế.

Ở đầu ghế, có phần xa cách những thành viên còn lại của gia đình, là vợ của DeBlass - Anna.

Bà ta không thay đổi tư thế cũng chẳng khóc. Eve thấy bà ta không liếc nhìn lấy một lần cái hộp rải hoa chứa đựng những gì còn lại của đứa cháu gái nội duy nhất.

Dĩ nhiên cũng có những người khác. Cha mẹ của Elizabeth đứng cùng nhau, tay trong tay và khóc nức nở. Các anh chị em họ, người quen và bạn bè chấm nước mắt, hay chỉ đơn giản nhìn quanh trong nỗi kinh sợ. Tổng thống đã cử đến một phái viên, và nhà thờ đầy ắp các chính trị gia còn đông hơn cả

ở phòng ăn trưa ở Thượng viện.

Mặc dù có hơn một trăm khuôn mặt, Eve chẳng gặp khó khăn gì để nhận ra Roarke trong đám đông. Anh ta chỉ có một mình. Có những người khác cùng hàng ghế với Roarke, nhưng Eve nhận thấy vẻ cô độc bủa vây anh ta. Có thể có đến 10.000 người trong tòa nhà mà Roarke vẫn cứ xa cách họ.

Khuôn mặt nổi bật của anh ta không biểu lộ điều gì: không tội lỗi, không đau buồn, không quan tâm. Cứ như thể anh ta đang xem một vở kịch hơi kém cỏi. Eve không thể nghĩ ra được mô tả nào hay hơn cho một đám tang.

Một vài cái đầu quay về phía Roarke để quan sát nhanh, hoặc trong trường hợp của một cô nàng tóc nâu thân hình khêu gợi, là một cú ve vãn không được tế nhị lắm. Anh ta phản ứng với cả hai trường hợp theo cùng một cách: phớt lờ.

Trong lần quan sát đầu tiên, Eve hẳn sẽ đánh giá Roarke là lạnh lùng, một pháo đài băng giá đề phòng bất cứ ai và tất cả mọi người. Nhưng ắt phải có nhiệt. Phải có nhiều hơn kỷ luật và trí thông minh thì mới vươn lên được quá cao khi còn quá trẻ như thế. Phải có tham vọng, và trong suy nghĩ của Eve thì tham vọng là thứ nhiên liệu dễ cháy.

Roarke nhìn thẳng về phía trước trong lúc bài hát truy điệu vang lên, rồi không có dấu hiệu báo trước nào, anh ta quay đầu lại, đưa mắt ngược năm hàng ghế qua lối giữa và nhìn thẳng vào mắt Eve.

Chính sự ngạc nhiên đã giúp cô chống đỡ được, không bị giật mình trước cái nhìn như cú đấm đột ngột và bất ngờ đầy sức mạnh. Chính ý chí đã giữ cho cô không chớp mắt hay chuyển dịch hướng nhìn. Trong một phút quyết liệt họ nhìn nhau trừng trừng. Sau đó có sự chuyển động, và những người đưa tang chen vào giữa hai người khi họ đi ra khỏi nhà thờ.

Khi Eve bước ra lối giữa để tìm lại Roarke, anh ta đã đi mất.

Eve nhập vào dãy dài các xe con và limousine trong chuyến đi đến nghĩa trang. Ở trên cao, xe tang và xe của gia đình bay một cách trang nghiêm. Chỉ những kẻ rất giàu mới có khả năng chôn xác. Chỉ những ai bị ám ảnh về truyền thống mới đi chôn người chết xuống đất.

Mặt cau lại, ngón tay nhịp trên vô lăng, Eve chuyển những điều cô quan sát được vào máy ghi âm. Khi nói đến Roarke, cô do dự và vết nhăn hằn sâu thêm.

"Tại sao anh ta lại phải cất công đi dự đám tang của một mối quen biết ngẫu nhiên?" Cô thì thào vào máy ghi âm trong túi. "Theo các dữ kiện, họ chỉ mới gặp nhau và hẹn hò một lần duy nhất. Hành vi có vẻ mâu thuẫn và đáng ngờ."

Eve rùng mình một cái, thấy mừng vì chỉ có mình cô trong lúc lái xe qua những chiếc cổng mái vòm của nghĩa trang. Theo ý Eve, nên có luật chống việc bỏ người xuống hố.

Nhiều tiếng nói và tiếng khóc hơn, nhiều hoa hơn. Mặt trời chói rực như một thanh gươm nhưng không khí lại như cú táp của một đứa trẻ dằn dỗi. Gần đến nơi chôn cất, Eve luồn tay vào túi. Cô lại

quên găng tay lần nữa. Chiếc áo khoác dài, màu đen là của đi mượn. Bên dưới nó, bộ quần áo liền màu xám của cô có một nút gài bị lỏng dường như đang van nài cô giật mạnh nó ra. Bên trong đôi ủng da mỏng, các ngón chân của Eve giống như những khối băng nhỏ xíu.

Sự khó chịu đã giúp cô quên đi vẻ đau khổ của những tấm bia mộ và mùi đất mới lạnh lẽo. Eve chờ thời cơ, đợi đến khi lời lẽ buồn rầu cuối cùng về sự sống vĩnh hằng đã tan biến, rồi đến gần vị Thượng nghị sĩ.

"Thượng nghị sĩ DeBlass, xin chia buồn cùng ông và gia đình."

Mắt ông ta đanh tròng; sắc và đen giống như cạnh một hòn đá đẽo. "Cứ để dành lời chia buồn của cô, Trung úy. Tôi muốn công lý."

"Tôi cũng thế. Bà DeBlass," Eve chìa tay cho vợ ngài Thượng nghị sĩ và phát hiện những ngón tay bà ta đang nắm chặt một bó cành cây non giòn.

"Cảm ơn cô đã đến."

Eve gật đầu. Khi lại gần Anna DeBlass, cô thấy có những cảm xúc riêng nào đó ẩn dưới vẻ mặt trơ trơ vô hồn của bà ta. Ánh mắt bà ta bỏ qua khuôn mặt của Eve và dừng lại phía trên vai cô trong khi bà ta rút tay về.

"Cảm ơn ngài đã đến," Anna dùng chính xác cùng thứ âm sắc lạnh nhạt đó đáp lại lời chia buồn tiếp theo.

Trước khi Eve kịp nói gì nữa, tay cô đã bị nắm chặt. Rockman nghiêm trang mỉm cười với cô. "Trung úy Dallas, Thượng nghị sĩ và gia đình biết ơn lòng trắc ẩn và sự quan tâm cô đã thể hiện khi đến dự tang lễ." Bằng kiểu cách lặng lẽ của mình, anh ta nhích cô ra xa. "Tôi chắc cô sẽ hiểu là trong hoàn cảnh hiện nay, thật khó để cha mẹ của Sharon gặp nhân viên phụ trách điều tra về con gái của họ trên phần mộ của cô ấy."

Eve để cho anh ta dẫn cô đi khỏi đó chừng hai mét rồi mới giật tay ra. "Anh làm đúng việc đấy, Rockman. Đây là một cách thức ngoại giao rất tế nhị để bảo tôi phải cút đi."

"Có gì đâu." Anh ta tiếp tục mỉm cười, lịch sự một cách trơn tru. "Chỉ cần có thời gian và địa điểm. Cô có sự hợp tác đầy đủ của chúng tôi, Trung úy ạ. Nếu cô muốn thẩm vấn gia đình Thượng nghị sĩ, tôi rất vinh hạnh được sắp xếp việc đó."

"Tôi sẽ sắp xếp những cuộc thẩm vấn của riêng tôi, vào thời gian và địa điểm của riêng tôi." Vì nụ cười điềm tĩnh của anh ta khiến Eve khó chịu, cô quyết định xem mình có thể xóa nó khỏi gương mặt ấy hay không. "Anh thì sao, Rockman? Có bằng chứng ngoại phạm về cái đêm có vấn đề đó không?"

Nụ cười có nao núng đi thật - thế là thỏa mãn một chút. Tuy nhiên Rockman đã nhanh chóng bình tĩnh lại. "Tôi không ưa cụm từ 'bằng chứng ngoại phạm'."

"Tôi cũng thế," Eve đớp lại với một nụ cười. "Đó là lý do tại sao tôi không thích gì hơn là kết

thúc vụ việc. Anh chưa trả lời câu hỏi, Rockman."

"Tôi ở tại Đông Washington vào đêm Sharon bị sát hại. Thượng nghị sĩ và tôi làm việc khá trễ để gạn lọc một dự thảo luật mà ông ấy định đưa ra vào tháng sau."

"Đi từ Đông Washington đến New York thì nhanh thôi," Eve bình luận.

"Đúng vậy. Tuy nhiên, tôi đã không làm thế vào cái đêm đặc biệt ấy. Chúng tôi làm việc đến gần nửa đêm, sau đó tôi rút vào phòng dành cho khách của Thượng nghị sĩ. Chúng tôi cùng ăn sáng với nhau vào bảy giờ sáng hôm sau. Vì Sharon, theo báo cáo của chính cô, bị giết vào hai giờ nên điều đó cho tôi một khoảng thời cơ rất hẹp."

"Hẹp nhưng vẫn len vào được." Nhưng Eve nói như thế chỉ để chọc giận Rockman trong khi cô quay người bỏ đi. Cô đã giữ lại thông tin về những đĩa CD an ninh bị chỉnh sửa trong hồ sơ giao cho DeBlass. Thủ phạm giết người đã có mặt ở Gorham lúc nửa đêm. Rockman khó lòng dùng ông nội của nạn nhân để tạo tình trạng ngoại phạm, trừ khi có chứng cứ thật vững chắc. Việc anh ta làm việc tại Đông Washington vào nửa đêm thậm chí còn đóng sập cả cái khoảng thời cơ hẹp đó.

Cô lại nhìn thấy Roarke và thú vị quan sát Elizabeth Barrister bám lấy anh ta, trong khi anh ta cúi xuống thầm thì gì đó với bà ta. Không phải kiểu cách bày tỏ và ghi nhận sự đồng cảm bình thường giữa những người xa lạ - Eve trầm ngâm.

Lông mày Eve nhướng lên khi Roarke đặt một bàn tay lên má phải Elizabeth, hôn má trái bà ta trước khi lùi lại để thầm thì nói chuyện với Richard DeBlass.

Rồi anh ta băng ngang đến chỗ Thượng nghị sĩ nhưng không có tiếp xúc nào giữa bọn họ, cuộc trò chuyện diễn ra chóng vánh. Một mình, đúng như Eve đã nghĩ, Roarke bắt đầu băng qua thảm cỏ mùa đông, giữa những tấm bia kỷ niệm mà người sống dựng lên cho người chết.

"Roarke."

Roarke dừng chân, và như đã làm trong lễ tang, anh ta quay lại gặp ánh mắt Eve. Cô tưởng mình đã bắt gặp một tia sáng lóe lên điều gì đó trong đôi mắt anh ta: nỗi giận dữ, phiền muộn, mất kiên nhẫn. Thế rồi tia sáng biến mất và chỉ còn lại màu xanh, lạnh nhạt và khó dò.

Eve không vội vàng bước đến chỗ Roarke. Điều gì đó mách bảo cô rằng anh ta đã quá quen được mọi người - chắc chắn có phụ nữ - vồ vập lấy mình. Vì thế cô cứ thong thả, những bước đi dài, chậm rãi làm chiếc áo khoác đi mượn đập phần phật quanh đôi chân lạnh cóng.

"Tôi muốn nói chuyện với anh," Eve lên tiếng khi đối mặt với Roarke. Cô rút phù hiệu ra, nhìn anh ta khẽ liếc nó trước khi đưa ánh mắt lên nhìn trả cô. "Tôi đang điều tra vụ sát hại Sharon DeBlass."

"Cô có thói quen tham dự tang lễ của nạn nhân những vụ sát hại à, Trung úy Dallas?"

Giọng anh ta êm ái, phảng phất nét quyến rũ Ailen như kem béo rót lên whiskey hâm nóng. "Anh có thói quen tham dự tang lễ của những phụ nữ mà anh chỉ quen sơ à, Roarke?"

“Tôi là một người bạn của gia đình,” anh ta đáp lại đơn giản. “Cô lạnh cóng rồi đấy, Trung úy.”

Eve thọc những ngón tay lạnh ngắt vào túi áo khoác. “Anh quen gia đình nạn nhân đến mức nào?”

“Đủ thân thiết.” Roarke nghiêng đầu. Một phút nữa thôi, anh ta nghĩ, răng của cô nàng sẽ đánh lập cập. Luồng gió nhẹ khó chịu đang thổi tung mái tóc cắt không đẹp quanh một khuôn mặt rất đáng chú ý. Thông minh, bướng bỉnh, gợi tình. Ba lý do rất tốt để Roarke nhìn lại một phụ nữ lần thứ hai. “Sẽ tiện lợi hơn nếu nói chuyện ở nơi nào đó ấm áp hơn chăng?”

“Tôi đã không thể liên hệ với anh,” Eve bắt đầu.

“Tôi đi du lịch. Giờ thì cô đã gặp được tôi. Tôi chắc là cô sẽ trở về New York. Hôm nay chứ?”

“Phải. Tôi có vài phút trước khi phải đi đón xe buýt. Vậy thì...”

“Vậy thì chúng ta sẽ cùng trở về. Cô sẽ có đủ thời giờ để nướng chín tôi.”

“Thẩm vấn anh,” Eve thốt qua kẽ răng, bực mình vì Roarke đã quay người đi. Cô sải bước để bắt kịp. “Vài câu trả lời đơn giản bây giờ, Roarke, rồi chúng ta có thể sắp xếp một cuộc thẩm vấn chính thức hơn tại New York.”

“Tôi ghét lãng phí thời gian,” anh ta trả lời với vẻ thoải mái. “Tôi có ấn tượng cô cũng có cùng cảm nghĩ như thế. Cô đã thuê xe?”

“Phải.”

“Tôi sẽ thu xếp để trả xe lại.” Roarke chìa tay, chờ lấy thẻ chìa khóa.

“Không cần thiết.”

“Thế sẽ đơn giản hơn. Tôi đánh giá cao những phức tạp, Trung úy ạ, và tôi cũng đánh giá cao sự đơn giản. Cô và tôi sẽ đến cùng một nơi vào cùng một thời điểm. Cô muốn nói chuyện với tôi, và tôi sẵn lòng chiều cô.” Roarke dừng lại bên một chiếc limo đen, ở đó có một tài xế mặc đồng phục đang chờ, tay giữ cánh cửa sau mở sẵn. “Xe của tôi theo lộ trình về New York. Cô có thể, dĩ nhiên, theo tôi ra sân bay, dùng vận tải công cộng, rồi gọi đến văn phòng tôi để hẹn trước. Hoặc cô có thể đi cùng với tôi, tận hưởng sự riêng tư trong xe bay của tôi, và nhận sự quan tâm đầy đủ của tôi trong suốt chuyến đi.”

Eve lưỡng lự một lúc, rồi lấy thẻ chìa khóa xe thuê ra khỏi túi và bỏ vào lòng bàn tay Roarke. Mỉm cười, anh ta ra hiệu cho cô vào chiếc limo, ở đó cô yên vị trong khi anh ta chỉ thị cho tài xế giải quyết chiếc xe thuê.

“Thế đấy.” Roarke chui vào ngồi cạnh cô, với lấy một bình rượu. “Cô muốn uống một ly brandy để xua tan cái lạnh không?”

“Không.” Eve cảm thấy hơi ấm trong xe tỏa từ dưới chân lên và lo ngại mình sẽ bắt đầu run rẩy

theo phản xạ.

"A, đang thi hành nhiệm vụ. Có lẽ cà phê vậy."

"Tuyệt."

Ánh vàng lóe trên cổ tay Roarke khi anh ta ấn nút chọn hai tách cà phê trên AutoChef gắn vào bảng bên hông xe. "Kem nhé?"

"Đen."

"Một phụ nữ đúng ý tôi." Sau một lát, Roarke mở cửa chắn và đưa cho Eve một tách sứ đựng trên chiếc đĩa thanh nhã. "Chúng ta sẽ có nhiều lựa chọn hơn trên máy bay," anh ta nói, rồi yên vị trở lại với tách cà phê của mình.

"Hẳn là thế." Mùi cà phê từ tách tỏa ra thơm tuyệt vời. Eve nhấp thử một ngụm - và suýt nữa thì rên lên.

Cà phê thật. Không phải thứ giả cà phê làm từ rau cô đặc rất phổ biến từ khi những khu rừng mưa biến mất vào cuối thế kỷ 20. Đây là thứ thật, xay từ hạt cà phê Colombia đậm đà, ngạt ngào cafein.

Cô nhấp cà phê lần nữa và suýt thì phát khóc.

"Có vấn đề?" Roarke hết sức thích thú trước phản ứng của Eve, cái chớp mi, khuôn mặt thoáng ửng hồng, ánh mắt tối đi - phản ứng tương tự, anh ta để ý, như một phụ nữ đang khẽ rên rỉ dưới bàn tay đàn ông.

"Anh biết đã bao lâu tôi không được uống cà phê thật không?"

Roarke mỉm cười. "Không biết."

"Tôi cũng không biết nữa." Không tỏ ra xấu hổ, Eve nhắm mắt lại khi nâng tách cà phê lần nữa. "Anh phải thứ lỗi cho tôi, đây là giây phút riêng tư. Chúng ta sẽ nói chuyện trên máy bay."

"Tùy ý cô."

Roarke tự cho mình niềm vui thích ngắm nhìn Eve trong lúc xe bay êm ả lướt trên mặt đường.

Kỳ quặc thật, anh ta nghĩ, mình đã không xếp cô nàng vào loại cớm. Bản năng của anh ta vốn thường xuyên sắc bén về những vấn đề như thế. Tại đám tang, Roarke chỉ nghĩ quả thật hết sức uổng phí khi một người trẻ trung, dại dột và đầy sức sống như Sharon mà phải chết.

Thế rồi anh ta đánh hơi được điều gì đó, điều gì đó xoắn lấy bắp thịt, thắt chặt lấy ruột anh ta. Anh ta cảm nhận được ánh nhìn của Eve, mạnh mẽ như một cú đấm. Khi Roarke quay lại, khi anh ta nhìn thấy cô, lại thêm một cú đấm khác. Một cú đấm liên tục hai phát như phim quay chậm mà anh ta không tài nào tránh được.

Thật mê hoặc.

Nhưng tiếng bíp cảnh giác đã không vang lên. Không phải loại tín hiệu lẽ ra đã báo động có cớm. Roarke chỉ thấy một cô gái cao ráo thướt tha với mái tóc nâu ngắn xổ tung, đôi mắt màu mật và cái miệng được tạo ra để yêu đương.

Nếu Eve không tìm Roarke thì anh ta cũng định tìm cô.

Thật quá sức tệ hại khi cô ta là cớm.

Eve không nói thêm từ nào cho đến khi họ có mặt tại sân bay, bước vào khoang chiếc máy bay JetStar 6000 của Roarke.

Cô ghét bị gây ấn tượng lần nữa. Cà phê là một chuyện, và là một điểm yếu nho nhỏ được phép, nhưng cô không mong chờ phản ứng trố mắt trước khoang máy bay lộng lẫy với những chiếc ghế dựa, trường kỷ sâu, tấm thảm cổ và những bình pha lê cắm đầy hoa.

Có một màn hình đặt trong hốc trên bức vách phía trước và một tiếp viên hàng không mặc đồng phục chẳng tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Roarke lên máy bay với một cô gái xa lạ.

"Rượu brandy chứ, thưa ông?"

"Bạn đồng hành của tôi thích cà phê hơn, Diana. Cà phê đen." Roarke nhướng một bên lông mày cho đến khi Eve gật đầu. "Tôi sẽ dùng brandy."

"Tôi đã nghe nói đến chiếc JetStar," Eve bỏ áo khoác ra và cô tiếp viên nhanh chóng đem nó đi cùng với áo khoác của Roarke. "Một phương tiện vận tải tốt."

"Cảm ơn. Chúng tôi đã mất hai năm để thiết kế nó."

"Roarke Industries?" Eve vừa nói vừa kéo ghế.

"Đúng vậy. Tôi thích dùng đồ tự sản xuất bất cứ khi nào có thể. Cô cần phải thắt đai an toàn khi máy bay cất cánh," Roarke bảo Eve rồi vươn người mở máy liên lạc nội bộ. "Sẵn sàng."

"Chúng ta đã được phép cất cánh," người ta thông báo cho họ biết. "Ba mươi giây."

Eve gần như chưa kịp chớp mắt thì họ đã ở trên không, sau một cú chuyển tiếp êm ả đến mức cô chẳng hề cảm nhận được trọng lực. Nó bỏ xa những chuyến bay thương mại đập ngược người ta vào ghế trong năm phút đầu trên không, Eve nghĩ.

Họ được phục vụ nước uống và một đĩa nhỏ đựng trái cây, pho mát khiến Eve thèm nhỏ dãi. Đã đến lúc, cô quyết định, bắt đầu làm việc.

"Anh quen biết Sharon DeBlass được bao lâu rồi?"

"Tôi mới gặp cô ấy gần đây, tại nhà của một người quen chung."

"Anh đã nói anh là bạn của gia đình cô ấy."

“Bạn của cha mẹ Sharon,” Roarke ung dung trả lời. “Tôi quen Beth và Richard đã nhiều năm. Đầu tiên ở phương diện kinh doanh, sau đó là quan hệ cá nhân. Sharon lúc ấy đi học tại châu Âu và con đường của chúng tôi không gặp nhau. Tôi gặp cô ấy lần đầu vài ngày trước đây, rồi đưa cô ấy đi ăn tối. Sau đó Sharon chết.”

Roarke rút từ túi trong ra một chiếc hộp dẹp bằng vàng. Mắt Eve nhíu lại khi nhìn anh ta đốt thuốc. “Hút thuốc là phạm pháp, Roarke.”

“Trên không phận tự do, hải phận quốc tế, hoặc nhà riêng thì không.” Anh ta mỉm cười với Eve qua làn khói thuốc như sương mù. “Trung úy, cô không nghĩ là cảnh sát đã có đủ việc để làm, cần gì phải cố gắng luật hóa đạo đức và phong cách sống cá nhân của người ta nữa hay sao?”

Eve ghét phải thừa nhận với chính mình rằng mùi thuốc lá quả là cám dỗ. “Đó là lý do tại sao anh sưu tập súng phải không? Như một phần của phong cách sống cá nhân?”

“Tôi thấy nó hấp dẫn. Ông của cô và ông của tôi đều xem việc sở hữu súng là quyền hiến pháp. Chúng ta đã điều chỉnh khá nhiều quyền trong hiến pháp khi văn minh hóa bản thân.”

“Và giết người lẫn gây thương tích bằng loại vũ khí đặc biệt đó giờ đây là một lầm lạc chứ không phải là chuẩn mực.”

“Cô ưa thích luật lệ, Trung úy?”

Câu hỏi có vẻ nhẹ nhàng, mà ẩn ý xúc phạm trong đó cũng thế. Vai Eve cứng đờ. “Không có luật lệ thì hỗn loạn.”

“Có hỗn loạn, có sự sống.”

Triết lý chết tiệt, Eve khó chịu nghĩ. “Anh có một khẩu súng Smith & Wesson 38 mm, Kiểu 10, sản xuất khoảng năm 1990 phải không?”

Roarke rít thêm một hơi chậm rãi, cân nhắc. Điếu thuốc cháy tỏa thứ mùi xa xỉ giữa những ngón tay dài, thanh lịch của anh ta. “Tôi tin là tôi có một khẩu kiểu dáng đó. Đó là cái đã giết cô ấy phải không?”

“Anh sẵn lòng cho tôi xem được chứ?”

“Tất nhiên, bất cứ lúc nào tiện cho cô.”

Quá dễ dàng, Eve nghĩ. Cô nghi ngờ bất cứ điều gì đến dễ dàng. “Anh đã ăn tối với nạn nhân vào buổi tối trước khi cô ấy chết. Tại Mexico.”

“Đúng vậy.” Roarke dụi điếu thuốc và ngồi ngả ra sau với ly brandy. “Tôi có một biệt thự nhỏ trên bờ biển phía Tây. Tôi nghĩ Sharon sẽ thích nó. Cô ấy thích thật.”

“Anh có quan hệ thể xác với Sharon DeBlass?”

Ánh mắt Roarke lấp lánh trong một thoáng, nhưng vì vui thích hay tức giận thì Eve không biết

chắc. "Qua cách hỏi đó, tôi hiểu là cô có ý nói tôi đã quan hệ tình dục với Sharon. Không đâu, Trung úy, mặc dù điều đó nghe có vẻ chẳng hợp lý. Chúng tôi đã ăn tối."

"Anh đưa một cô gái xinh đẹp, một bạn tình chuyên nghiệp đến biệt thự của mình ở Mexico, và tất cả những gì anh chia sẻ với cô ta chỉ là bữa tối."

Roarke trì hoãn thời gian bằng cách chọn một quả nho xanh bóng mượt. "Tôi cảm nhận phụ nữ đẹp vì nhiều lý do khác nhau, và thích thú dành thời gian ở bên họ. Tôi không thuê những người chuyên nghiệp vì hai lý do. Thứ nhất, tôi không thấy cần thiết phải trả tiền để mua tình dục." Anh ta nhấp rượu, quan sát Eve qua miệng ly. "Và thứ hai, tôi không chọn lựa họ để chia sẻ." Roarke thoáng ngừng lại. "Cô có thế không?"

Dạ dày Eve thắt lại nhưng cô lờ đi. "Chúng ta không nói về tôi."

"Tôi đang nói về cô. Cô là một phụ nữ đẹp, và chỉ có chúng ta với nhau, ít nhất trong mười lăm phút nữa. Thế mà tất cả những gì chúng ta chia sẻ chỉ là cà phê và brandy." Roarke mỉm cười trước vẻ tức giận đang dâng lên trong mắt Eve. "Sự kiềm chế của tôi chẳng phải anh hùng lắm sao?"

"Tôi sẽ nói là quan hệ của anh với Sharon DeBlass có một hương vị khác."

"Ồ, chắc chắn tôi đồng ý." Roarke chọn một quả nho khác và mời Eve.

Thèm ăn là một điểm yếu, Eve tự nhắc nhở mình, tuy nhiên cô vẫn nhận lấy quả nho và cắn qua lớp vỏ mỏng chát. "Anh có gặp Sharon sau bữa ăn tối ở Mexico không?"

"Không, tôi cho cô ấy xuống xe vào khoảng ba giờ sáng rồi về nhà. Một mình."

"Anh có thể cho tôi biết anh ở đâu trong bốn tám giờ sau khi về nhà... một mình?"

"Tôi ở trên giường trong năm giờ đầu tiên. Tôi gọi điện thoại bàn bạc trong khi ăn sáng. Khoảng tám giờ mười lăm. Cô có thể kiểm tra các ghi chép."

"Tôi sẽ kiểm tra."

Lần này Roarke toét miệng cười, vẻ hấp dẫn thuần khiết của anh ta khiến cho mạch đập của Eve hụt nhịp. "Tôi không nghi ngờ điều đó. Cô mê hoặc tôi đấy, Trung úy."

"Sau cuộc gọi bàn bạc thì sao?"

"Cuộc gọi kết thúc vào khoảng chín giờ. Tôi giải quyết đến mười giờ, mất nhiều giờ tiếp theo trong văn phòng ở trung tâm thành phố với nhiều cuộc hẹn khác nhau." Roarke lấy ra một tấm thẻ mỏng, nhỏ mà Eve nhận ra là cuốn nhật ký. "Tôi liệt kê danh sách cho cô nhé?"

"Tôi thích anh thu xếp gửi một bản in dữ liệu đến văn phòng của tôi hơn."

"Tôi sẽ lo việc đó. Tôi về nhà trước bảy giờ tối. Tôi dùng bữa tối họp mặt với nhiều thành viên trong xí nghiệp sản xuất của tôi ở Nhật - tại nhà tôi. Chúng tôi ăn tối lúc tám giờ. Tôi gửi thực đơn cho cô xem chứ?"

“Chớ xỏ xiên, Roarke.”

“Chỉ là chu đáo thôi, Trung úy. Lúc ấy là đầu buổi tối. Đến mười một giờ thì chỉ còn một mình tôi, với một quyển sách và một ly brandy cho đến khoảng bảy giờ sáng, khi tôi uống tách cà phê đầu tiên. Cô muốn dùng thêm một tách nữa không?”

Eve thèm muốn chết một tách cà phê nữa nhưng cô lắc đầu. “Ở một mình trong tám giờ đồng hồ, Roarke. Anh có nói chuyện với ai, gặp gỡ bất cứ người nào trong quãng thời gian đó không?”

“Không. Không ai cả. Hôm sau tôi phải đi Paris nên tôi muốn có một buổi tối yên tĩnh. Về phần tôi thì thời điểm như vậy thật quá tệ rồi. Ấy thế nhưng, nếu tôi sắp giết ai đó thì sẽ là khờ khạo nếu không tự bảo vệ mình bằng một chứng cứ ngoại phạm.”

“Hoặc là quá kiêu ngạo nên không bận tâm,” Eve đáp trả. “Roarke, anh chỉ sưu tập vũ khí cổ hay cả sử dụng chúng?”

“Tôi là một tay thiện xạ.” Roarke đặt ly rượu sang bên. “Tôi sẽ hân hạnh được biểu diễn khi cô đến xem bộ sưu tập của tôi. Ngày mai tiện cho cô không?”

“Được.”

“Bảy giờ chứ? Tôi cho là cô đã có địa chỉ.” Khi Roarke cúi xuống, Eve cứng người và suýt rít lên khi bàn tay anh ta quẹt vào cánh tay cô. Roarke chỉ mỉm cười, mặt anh sát mặt cô, mắt đối mắt. “Cô cần thắt đai an toàn,” anh ta bình thản nói. “Chúng ta sẽ hạ cánh trong giây lát.”

Đích thân Roarke thắt đai an toàn cho Eve, lòng tự hỏi mình làm cho cô gái bối rối với tư cách là một người đàn ông hay một tên sát nhân, hay là sự kết hợp cả hai. Khả năng nào cũng có cái thú vị riêng và khả năng nào cũng có triển vọng riêng.

“Eve,” Roarke thì thầm. “Một cái tên thật đơn giản và đầy nữ tính. Tôi tự hỏi không biết có phù hợp với cô không.”

Eve không nói gì trong lúc tiếp viên bước vào để dọn chén đĩa. “Anh đã vào căn hộ của Sharon DeBlass chưa?”

Một vỏ bọc khó nhai, Roarke nghĩ, nhưng anh ta tin chắc có cái gì đó mềm mại và nóng bỏng bên dưới. Anh ta tự hỏi liệu có thể - à không, khi nào - có cơ hội để khám phá điều đó.

“Không vào khi cô ấy là người thuê,” Roarke vừa trả lời vừa ngồi xuống lại. “Và theo tôi nhớ thì tôi chưa vào đó lần nào, mặc dù tất nhiên có thể tôi đã từng.” Anh ta lại mỉm cười và thắt đai an toàn của mình. “Tôi là chủ nhân khu Phức hợp Gorham, tôi chắc là cô cũng đã biết.”

Với vẻ biếng nhác, Roarke liếc ra ngoài cửa sổ trong lúc mặt đất dâng lên phía trước mặt họ. “Cô có phương tiện chuyên chở tại phi trường không, Trung úy, hay tôi cho cô đi nhờ?”

Chương 4

Eve cảm thấy còn hơn cả mệt khi đệ trình báo cáo cho Whitney rồi trở về nhà. Cô thấy tức tối. Cô hết sức muốn đốp trả Roarke rằng đúng là cô đã biết anh ta là chủ tòa nhà Gorham. Điều mà anh ta nói cho Eve biết bằng cái giọng điệu lịch sự thờ ơ, vốn được dùng để mời cô uống cà phê, đã khiến cuộc thẩm vấn đầu tiên kết thúc bằng tỷ số 1-0 nghiêng về Roarke.

Eve không thích tỷ số đó.

Đã đến lúc ăn miếng trả miếng. Một mình trong phòng khách, và nói chính xác là làm ngoài giờ không lương, Eve ngồi xuống trước máy tính.

"Kích hoạt, Dallas, truy cập Mã 5, ID 53478Q, mở tập tin DeBlass.

Đã xác nhận giọng nói và ID, Dallas. Tiến hành.

"Mở tập tin phụ Roarke. Nghi can Roarke - quen biết nạn nhân. Theo nguồn C, Sebastian, nạn nhân thèm khát nghi can. Nghi can đáp ứng nhu cầu tình dục của nạn nhân. Khả năng cao là có quan hệ tình cảm."

"Cơ hội để phạm tội. Nghi can làm chủ tòa nhà có căn hộ của nạn nhân, tạo khả năng dễ dàng như nhau trong việc tiếp cận và có lẽ cả trong việc hiểu biết về mức độ an toàn của hiện trường án mạng. Nghi can không có chứng cớ ngoại phạm trong khoảng thời gian tám giờ đồng hồ vào đêm xảy ra giết người, bao gồm cả quãng thời gian bị xóa trên các đĩa CD an ninh. Nghi can sở hữu bộ sưu tập lớn các loại vũ khí cổ, bao gồm loại dùng để giết nạn nhân. Nghi can thừa nhận mình là tay thiện xạ."

"Yếu tố cá tính của nghi can. Xa lánh, tự tin, đam mê lạc thú, cực kỳ thông minh. Sự cân bằng đáng chú ý giữa hiếu thắng và quyến rũ."

"Động cơ thúc đẩy."

Và đến đây thì Eve bối rối. Cô đứng dậy, vừa tính toán vừa đi ngang qua phòng trong lúc máy tính đợi nạp thêm dữ liệu. Tại sao một gã như Roarke lại giết người? Để chiếm hữu trong đam mê? Cô không nghĩ thế. Với của cải và địa vị thì anh ta có thể đạt được, và còn có thể đạt được bằng những phương cách khác. Phụ nữ - vì tình dục và những thứ khác - thì chắc chắn Roarke có thể chinh phục mà không đổ một giọt mồ hôi. Eve nghi ngờ khả năng anh ta có thể sử dụng bạo lực và thực hiện nó một cách lạnh lùng.

Vụ ám sát Sharon DeBlass bị quy là có liên quan đến tình dục. Có sự thô bạo bao trùm lên đó. Eve không thể liên kết vụ việc với người đàn ông lịch lãm mà cô đã uống cà phê cùng.

Có lẽ đó là vấn đề.

“Nghi can xem đạo đức là một lĩnh vực có tính chất cá nhân hơn là pháp lý,” Eve tiếp tục, chân vẫn bước. “Tình dục, luật hạn chế vũ khí, luật hạn chế ma túy, thuốc lá và rượu, và giết người đi ngược lại đạo đức vốn là hành động phi pháp. Hành vi giết một bạn tình có giấy phép hành nghề, con gái duy nhất của bạn bè, cháu gái duy nhất của một trong những nhà lập pháp trực tính và bảo thủ nhất nước, bằng vũ khí đã bị cấm. Đây là minh họa cho những khiếm khuyết mà nghi can xem là cố hữu trong hệ thống pháp lý chăng?”

“Động cơ thúc đẩy,” Eve kết luận khi đã bình tâm lại. “Buông thả dục vọng.” Cô thả ra một hơi dài, thỏa mãn. “Tính xác suất đi.”

Hệ thống máy tính của Eve rên lên, nhắc nhở để cô biết lại có thêm một bộ phận phần cứng cần được thay thế, sau đó ổn định thành một thứ âm thanh ậm ừ giật cục.

Xác suất Roarke là thủ phạm dựa theo dữ liệu và giả định hiện tại là 82,6%.

Ồ, điều này có thể chứ, Eve nghĩ ngợi và dựa vào lưng ghế. Đã có một thời, trong quá khứ không xa lắm, đứa trẻ này có thể bắn hạ đứa trẻ khác chỉ để cướp đi đôi giày.

Thế đó là gì nếu không phải là buông thả dục vọng dung tục?

Anh ta đã có cơ hội. Anh ta có phương tiện. Và nếu sự kiêu ngạo của chính Roarke có thể được tính đến thì anh ta có động cơ.

Vậy tại sao, Eve nghĩ trong khi nhìn những hàng chữ nhấp nháy trên màn hình, trong khi xem xét bản phân tích khách quan của máy tính, cô không thể làm cho khả năng đó xuất hiện trong đầu của chính mình?

Eve đơn giản là không thể thấy điều đó, cô thừa nhận. Cô đơn giản là không thể hình dung Roarke đang đứng sau máy quay, chĩa súng vào cô gái đang mỉm cười, trần truồng, không có khả năng tự vệ, và bắn đạn thép vào cô ta, có lẽ chỉ ít giây sau khi anh ta phun sự sống vào trong người cô.

Vẫn còn một số sự việc không thể bị bỏ qua. Nếu thu thập được đầy đủ, Eve có thể phát lệnh cho kiểm tra tâm thần.

Điều đó chẳng phải là thú vị sao? Eve ngẫm nghĩ với nụ cười nửa miệng. Phiêu lưu vào trong đầu Roarke sẽ là một chuyến đi hấp dẫn đây.

Cô sẽ tiến hành bước tiếp theo vào bảy giờ tối mai.

Tiếng chuông cửa khiến Eve cau mày vì bị làm phiền. “Lưu và khóa dấu giọng nói, Dallas. Mã 5. Thoát.”

Màn hình điều khiển phát tiếng bíp tắt máy khi Eve đứng dậy để xem ai đến quấy rầy. Một cú liếc vào màn hình an ninh đã làm nét mặt cau có của cô giãn ra.

“Chào, Mavis.”

“Cậu quên rồi, phải không?” Mavis Freestone ngúng nguẩy đi vào, những chiếc vòng đeo tay lanh canh, một mùi hương xộc ra. Đêm nay mái tóc cô nàng có màu bạc bóng mượt, độ đậm nhạt của màu sắc sẽ thay đổi theo tâm trạng của cô nàng. Mavis hất mái tóc ra sau lưng, ở đó nó lấp lánh như những ngôi sao bé tuôn xuống vòng eo nhỏ xíu đến không ngờ.

“Không, không đâu.” Eve đóng cửa, tra các ổ khóa lại. “Mà quên gì nhỉ?”

“Ăn tối, khiêu vũ, trác táng.” Thở dài nặng nề, Mavis gieo tấm thân bốn lăm cân trong trang phục bó sát lên ghế sofa, nơi cô nàng có thể ngắm nghía bộ y phục xám đơn giản của Eve với vẻ khinh khỉnh. “Cậu không thể đi chơi trong bộ váy áo đó.”

Cảm thấy mình thật nhợt nhạt, như cô vẫn thường cảm thấy mỗi khi đứng gần thứ sắc màu lòe loẹt thái quá của Mavis, Eve nhìn xuống y phục của mình. “Ừ, đúng thật.”

“Vậy thì,” Mavis huơ huơ một ngón tay sơn móng màu ngọc lục bảo. “Cậu đã quên.”

Eve đã quên, nhưng giờ thì cô đang nhớ lại. Họ có kế hoạch thử câu lạc bộ mới mà Mavis đã phát hiện tại bến tàu vũ trụ ở Jersey. Theo lời của Mavis, bọn phi công lúc nào cũng rạo rực hứng tình. Có gì đó liên quan đến tình trạng vô trọng lực mở rộng.

“Xin lỗi. Nhìn cậu tuyệt thật.”

Điều đó là sự thật, chắc chắn vậy. Tám năm trước, khi Eve bắt giữ Mavis vì tội trộm cắp vặt, dáng vẻ cô nàng đã rất tuyệt vời. Một con nhãi ranh đường phố tung tăng váy lụa chuyên móc túi với những ngón tay nhanh như chớp và nụ cười rạng rỡ.

Trong những năm sau đấy, chẳng rõ bằng cách nào mà họ trở thành bạn bè. Đối với Eve, vốn có bạn bè không phải là cớm chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thì mối quan hệ này thật quý báu.

“Cậu có vẻ mệt mỏi,” Mavis lên tiếng, giọng nghe kết tội hơn là thông cảm. “Và còn mất một nút áo nữa chứ.”

Ngón tay Eve máy móc đưa lên áo khoác, cảm nhận những sợi chỉ đã tuột. “Chết tiệt. Tôi biết rồi.” Trong cơn phẫn nộ, cô hất bỏ chiếc áo khoác, quẳng nó sang một bên. “Coi nào, tôi rất tiếc. Quả là tôi quên thật. Hôm nay tâm trí tôi bận nhiều việc.”

“Bao gồm cả lý do cậu cần áo khoác đen của tôi?”

“Ừ, cảm ơn. Có tác dụng đấy.”

Mavis ngồi yên một phút, gõ gõ bộ móng tay sơn màu ngọc lục bảo trên tay ghế. “Nhiệm vụ cảnh sát. Thế mà tôi đang hy vọng cậu có hẹn hò. Cậu thật sự cần bắt đầu gặp gỡ đám đàn ông không phải tội phạm đi thôi, Dallas ạ.”

“Tôi đã gặp gã chuyên viên tư vấn hình ảnh mà cậu mai mối cho tôi đấy thôi. Gã không phải tội phạm. Chỉ có điều gã là một thằng ngốc.”

“Cậu kén chọn quá - vả lại chuyện đó đã sáu tháng rồi còn gì.”

Khi anh ta cố đưa cô lên giường bằng cách đề nghị xăm môi miễn phí, Eve đã nghĩ chuyện này còn lâu mới đủ thời gian chín chắn nghiêm túc, nhưng cô giữ kín quan điểm cho bản thân. "Tôi đi thay quần áo đây."

"Cậu không muốn ra ngoài và đụng đầu với bọn phi hành gia mà," Mavis bật dậy lần nữa, những viên pha lê dài đến vai lấp lánh bên tai cô nàng. "Nhưng hãy thoát khỏi cái váy xấu xí kia đi. Tôi sẽ gọi món Trung Quốc."

Eve thấy nhẹ cả người, về phần Mavis, đáng ra tối nay cô nàng sẽ phải chịu đựng ở trong một câu lạc bộ ầm ĩ, đông đúc và ghê tởm, lột đám phi công tà dâm và các kỹ thuật viên trạm không gian đói khát tình dục ra khỏi bộ ngực của cô nàng. Ý tưởng được gác chân lên bàn mà ăn món Trung Quốc quả thực là thiên đường.

"Cậu không bực đấy chứ?"

Mavis gạt đi trong lúc gõ tên nhà hàng yêu thích lên máy tính. "Tối nào mà tôi chẳng qua đêm tại một câu lạc bộ nào đấy."

"Đấy là công việc," Eve nói to khi cô bước vào phòng ngủ.

"Cậu nói đấy nhé." Mavis đọc lướt bản thực đơn trên màn hình. "Một vài năm trước hắn tôi đã nói việc hát hò kiêm ăn vặt vãnh là mưu đồ bất lương lớn nhất thế giới, trò lừa đảo hay nhất mà tôi có thể ra tay. Thế mà hóa ra công việc đó còn nặng nhọc hơn hồi tôi lừa đảo đám du khách nhiều. Cậu muốn ăn trứng tráng cuộn không?"

"Có. Cậu chưa nghĩ đến chuyện bỏ nghề, phải không?"

Mavis im lặng một lúc trong khi lựa chọn. "Chưa. Tôi bị nghiện những tràng pháo tay." Với sự hào phóng, cô nàng tính tiền bữa tối vào thẻ World Car của mình. "Và vì chúng tôi đã thương lượng lại hợp đồng để tôi được 10% tiền vào cổng nên tôi cũng được là một nữ doanh nhân bình thường."

"Chẳng có gì bình thường ở cậu cả," Eve phản đối. Cô quay trở lại, thoải mái trong chiếc quần jean và áo nỉ NYPSD.

"Đúng thế. Rượu vang tôi đem đến lần trước còn tí nào không?"

"Chai thứ hai gần như còn nguyên." Vì uống vang xem chừng là ý tưởng hay nhất mà cô có trong ngày, Eve đi ngay vào bếp để rót rượu. "Vậy cậu vẫn đang gặp gỡ tay nha sĩ chứ?"

"Không." Với vẻ trễ nải, Mavis lang thang vào bộ phận giải trí và lập trình nghe nhạc. "Chuyện đang trở nên quá dồn dập. Tôi chẳng phiền khi hắn phải lòng hàm răng của tôi, đằng này hắn lại quyết định chiếm đoạt trọn gói. Hắn muốn cưới tôi."

"Thằng khùng."

"Không thể tin bất kỳ ai," Mavis đồng ý. "Công việc trật tự và luật pháp thế nào?"

“Ngay lúc này thì có phần dồn dập.” Từ ly rượu vang đang rót Eve ngước nhìn khi tiếng chuông vang lên. “Bữa tối chưa thể nào đã xong được.” Ngay khi đang nói thế, cô nghe thấy Mavis vui nhộn bước nhanh ra cửa trên đôi giày gót nhọn cao mười phân. “Kiểm tra màn hình an ninh đi,” Eve vội nói nhưng cô mới đi ra được nửa đường thì Mavis đã mở toang cửa.

Eve có một giây để nguyền rủa, một giây nữa để đưa tay rút vũ khí, nhưng lúc này cô không đeo trên người. Thế rồi tiếng cười nhanh nhảu, ve vãn của Mavis khiến andrenaline trong người Eve lại dâng lên.

Eve nhận ra bộ đồng phục của công ty giao nhận, không thấy gì ngoài vẻ vui thích bối rối trên khuôn mặt tươi trẻ của cậu bé đang giao gói hàng cho Mavis.

“Tôi vô cùng yêu những món quà,” Mavis thốt lên, chớp hàng lông mi phớt bạc trong lúc cậu trai lùi lại, mặt đỏ bừng. “Cậu không mang theo cùng sao?”

“Để chú nhóc yên nào.” Eve lắc đầu, chộp lấy gói hàng từ tay Mavis và đóng cửa lại.

“Bọn nhóc tuổi đó xinh quá đi.” Mavis hôn gió vào màn hình an ninh trước khi quay sang Eve. “Cậu quá lo lắng về điều gì thế, Dallas?”

“Vụ án tôi đang phụ trách khiến tôi thấy bồn chồn, tôi nghĩ thế.” Eve nhìn mảnh vàng và cánh cung trau chuốt trên gói hàng với vẻ nghi ngờ hơn là hài lòng. “Tôi không biết ai lại có thể gửi thứ gì đó cho mình cơ đấy.”

“Có một tấm thiệp,” Mavis lạnh lùng chỉ ra. “Cậu luôn có thể đọc nó mà. Có lẽ có manh mối đấy.”

“Giờ thì xem ai lanh lợi kìa,” Eve rút mạnh tấm thiệp ra khỏi cái phong bì vàng.

ROARKE

Vừa đọc qua vai Eve, Mavis khẽ buông ra một tiếng huýt gió. “Không thể là Roarke đó! Chàng Roarke bí hiểm đầy khêu gợi, dáng vẻ mê hoặc, giàu có không tưởng, người sở hữu khoảng hai mươi tám phần trăm thế giới và các vệ tinh của nó sao?”

Eve chỉ cảm thấy phát cáu. “Anh ta là Roarke duy nhất tôi biết.”

“Cậu biết anh ta.” Mavis trợn tròn đôi mắt đánh phấn xanh. “Dallas, tôi đã đánh giá thấp cậu một cách không thể tha thứ. Kể tôi nghe mọi chuyện đi. Như thế nào, khi nào, tại sao? Cậu đã ngủ với anh ta chưa? Kể tôi nghe chuyện cậu ngủ với anh ta đi, cho tôi biết từng chi tiết nhỏ nhặt nhé.”

“Chúng tôi đã có một mối tình say đắm, bí mật trong ba năm qua, trong thời gian đó tôi có một cậu con trai với anh ta, giờ đây nó đang được các nhà sư nuôi dưỡng ở phía bên kia mặt trăng.” Cau mày, Eve lắc cái hộp. “Hiểu biết chút đi, Mavis. Chuyện này có liên can đến vụ án, và,” cô nói thêm

trước khi Mavis kịp mở miệng, "là chuyện mật."

Mavis không buồn trợn mắt lần nữa. Khi Eve đã nói *chuyện mật* thì bất kể là tán tỉnh, nài xin hoặc than van thế nào chăng nữa cũng không thể lay động cô ấy được lấy một phân. "Được rồi, nhưng cậu có thể kể tôi nghe ngoài đời anh ta nhìn có đẹp như trong ảnh không."

"Đẹp hơn," Eve thì thầm.

"Chúa ơi, thật không?" Mavis rên lên và buông mình xuống sofa. "Tôi nghĩ tôi vừa đạt cực khoái đấy."

"Tuyệt." Eve đặt gói quà xuống, quắc mắt nhìn. "Mà làm thế nào anh ta biết nơi tôi sống nhỉ? Không thể bóc địa chỉ của cớm ra khỏi tập tin thư mục được. Làm sao anh ta biết?" cô lặng lẽ nhắc lại. "Và anh ta có ý đồ gì?"

"Vì Chúa, Dallas, mở quà đi. Có lẽ anh ta mê cậu rồi. Một số đàn ông thấy những người lạnh lùng, thờ ơ và tự chủ rất hấp dẫn. Họ nghĩ người như thế thường sâu sắc. Tôi cá đó là kim cương," Mavis nói, đập tay lên cái hộp khi đã mất hết kiên nhẫn. "Một chiếc vòng đeo cổ. Một chiếc vòng đeo cổ gắn kim cương. Có lẽ là hồng ngọc. Cậu sẽ nổi bật với hồng ngọc."

Cô nàng thô bạo xé toạc lớp giấy đắt tiền, quẳng nắp hộp sang một bên và thọc tay qua lớp giấy lụa viền vàng. "Cái quái gì thế này?"

Nhưng Eve đã ngửi thấy mùi, đã - ngoài ý muốn - bắt đầu mỉm cười. "Đấy là cà phê," cô thầm thì, không để ý thấy giọng nói của mình dịu đi khi cô đưa tay với lấy cái gói màu nâu đơn giản mà Mavis đang cầm.

"Cà phê." Ảo tưởng tan vỡ, Mavis trố mắt nhìn. "Con người đó có nhiều tiền hơn cả Chúa, thế mà anh ta lại gửi tặng cậu một gói cà phê?"

"Cà phê thật."

"Ồ, cũng thế thôi." Với vẻ ghê tởm, Mavis phẩy tay. "Tôi cóc cần biết giá trị cái thứ chết tiệt đó, Dallas. Phụ nữ muốn được lộng lẫy."

Eve đưa gói cà phê lên mặt và hít sâu. "Người phụ nữ này thì không. Gã khốn kiếp đó biết rõ cách chinh phục tôi." Cô thở dài. "Nhiều hơn một cách."

Eve tự đãi mình một tách cà phê quý báu vào sáng hôm sau. Thậm chí cỗ máy AutoChef thất thường của cô cũng không thể làm hỏng cái hương vị đậm đà, đặc sánh. Cô mang theo chiếc bình ủ nóng sứt mẻ, lái xe đến Sở Cảnh sát dưới bầu trời mưa tuyết, trong cái giá lạnh kinh người tới âm hai mươi độ, nụ cười tươi rói trên môi.

Eve vẫn còn mỉm cười khi bước vào văn phòng và nhìn thấy Feeney đang đợi.

"Nào, nào." Ông ta quan sát Eve. "Sáng nay cô đã ăn gì rồi, cô bạn thân mến?"

“Không gì ngoài cà phê. Chỉ cà phê thôi. Có gì cho tôi không?”

“Đã kiểm tra toàn diện về Richard DeBlass, Elizabeth Barrister và đám người còn lại trong gia đình.” Ông ta trao cho Eve một cái đĩa đánh dấu Mã 5 bằng chữ đỏ đậm. “Không có bất ngờ nào đáng nói. Cũng không có gì nhiều về Rockman. Ở tuổi hai mươi, anh ta từng hoạt động trong một nhóm bán quân sự gọi là SafeNet.”

“SafeNet,” Eve lặp lại, nhăn mày.

“Khi tổ chức đó bị giải tán thì cô mới được khoảng tám tuổi, nhóc ạ,” Feeney bảo Eve với một nụ cười tự mãn. “Ắt hẳn đã nghe về điều đó trong các bài học Lịch sử của cô rồi nhỉ.”

“Nghe hơi quen. Có phải đó là một trong những nhóm kích động khi chúng ta có cuộc đụng độ nhỏ với Trung Quốc hồi ấy?”

“Đúng thế, và nếu SafeNet cứ thế mà tiến thì sẽ còn hơn cả một cuộc đụng chạm nhỏ ấy chứ. Một bất đồng nào đó về không phận quốc tế khi ấy hẳn đã có thể trở nên tồi tệ. Nhưng các nhà ngoại giao đã nỗ lực ngăn chặn trước khi họ có thể gây ra chiến tranh. Ít năm sau đó, họ giải tán, mặc dù đôi khi cũng có tin đồn về một nhánh của SafeNet đi vào hoạt động ngầm.”

“Tôi đã nghe nói đến. Giờ vẫn còn nghe về họ. Ông nghĩ Rockman có dính líu đến một nhóm ly khai cuồng tín như thế?”

Feeney chỉ mất một giây suy nghĩ trước khi lắc đầu. “Tôi nghĩ hắn thận trọng. Quyền lực đem đến quyền lực, mà DeBlass thì có thừa quyền lực. Nếu có khi nào đó lão ta vào được Nhà Trắng thì Rockman sẽ ở ngay bên cạnh lão thôi.”

“Xin ông,” Eve ép một bàn tay vào bụng. “Ông khiến tôi thấy ác mộng mất.”

“Điều đó không dễ gì xảy ra, nhưng lão có một số kẻ hậu thuẫn cho cuộc bầu cử tiếp theo,” Feeney nhún vai.

“Dù sao thì Rockman đã có chứng cứ ngoại phạm. Nhờ DeBlass. Họ đã ở Đông Washington.” Eve ngồi xuống. “Có gì khác nữa không?”

“Charles Monroe. Hắn có cuộc sống thú vị, không thấy điều gì mờ ám. Tôi đang xem xét những ghi chép của nạn nhân. Cô biết đấy, đôi lúc nếu bất cẩn khi thay đổi tập tin, ta sẽ để lại những bóng đen trôi nổi. Theo tôi nghĩ thì một kẻ vừa giết chết một phụ nữ thế nào cũng trở nên bất cẩn cho mà xem.”

“Ông hãy tìm một bóng đen, Feeney, xóa sạch phần xám đi, rồi tôi sẽ mua tặng ông một thùng whiskey tệ hại mà ông thích.”

“Đồng ý. Tôi vẫn còn đang xem xét Roarke,” ông ta bổ sung. “Đó là một gã không bao giờ bất cẩn. Mỗi lần nghĩ mình đã vượt qua một bức tường an ninh, tôi lại đụng phải một bức tường khác. Bất cứ dữ liệu nào ở đó liên quan đến gã đều được bảo vệ tốt.”

“Cứ tiếp tục leo những bức tường đó đi. Tôi thì sẽ cố đào xuống phía dưới chúng.”

Khi Feeney đi khỏi, Eve chuyển sang trạm của mình. Cô không muốn kiểm tra thông tin này trước mặt Mavis, và trong trường hợp này, cô thích sử dụng máy trong văn phòng hơn. Câu hỏi đơn giản thôi.

Eve nhập tên và địa chỉ của khu phức hợp nơi cô ở. Hỏi: Chủ nhân?

Và thế là câu trả lời cũng đơn giản: Roarke.

Giấy phép hoạt động tình dục cấp cho Lola Starr chỉ mới được ba tháng. Cô ta đăng ký nghề này vào sinh nhật thứ mười tám, thời hạn sớm nhất có thể. Cô gái thích kể với bạn bè rằng trước đó mình đã hành nghề không chuyên cho đến lúc ấy.

Đó cũng là ngày cô rời khỏi nhà mình ở Toledo, cùng ngày cô đổi tên từ tên cũ Alice Williams. Cả ngôi nhà lẫn danh xưng đều quá tẻ nhạt đối với Lola.

Lola có khuôn mặt dễ thương, đẹp như tiên. Cô đã mè nheo, van nài và khóc lóc cho đến khi cha mẹ phải đồng ý mua cho cô một cái cằm nhọn hơn và một cái mũi vểnh vào ngày sinh nhật mười sáu tuổi.

Lola muốn có dáng vẻ của một yêu tinh gợi dục và nghĩ mình đã thành công. Tóc cô ta đen như mun, cắt ngắn thành lọn hình đinh nhọn trông rất kiểu cách. Da cô ta trắng sữa và chắc khỏe. Lola đang dành dụm tiền để đổi màu mắt từ nâu thành xanh lục bảo, cô ta nghĩ như thế sẽ thích hợp với hình ảnh của mình hơn. Nhưng cô gái rất may mắn được sinh ra với một cơ thể nhỏ nhắn gợi tình, không cần gì ngoài việc bảo trì căn bản.

Cô ta muốn được là một bạn tình có giấy phép suốt đời. Những cô gái khác có thể đã mơ ước có sự nghiệp ngành luật hoặc tài chính, theo con đường học vấn y khoa hay công nghiệp. Nhưng Lola đã luôn biết mình được sinh ra để dành cho tình dục.

Và tại sao không kiếm sống từ việc mà ta làm tốt nhất?

Cô gái muốn trở nên giàu sang, được thèm khát và được nuông chiều. Đối tượng thèm khát cô thì tìm đâu có khó. Đàn ông, đặc biệt những lão già, sẵn sàng trả hậu hĩnh cho một cô gái đẹp như Lola. Nhưng các khoản chi tiêu cho công việc thì cao hơn nhiều so với tính toán của cô khi mơ mộng trong căn phòng xinh xắn ở Toledo.

Các loại phí cấp phép, kiểm tra sức khỏe bắt buộc, tiền thuê nhà và thuế vi phạm đạo đức, tất cả đều ăn vào lợi nhuận. Một khi đã trả hết phí huấn luyện, Lola chỉ còn đủ tiền để thuê căn hộ nhỏ một phòng ở bên lề đường xơ xác trên Lối Dạo Chơi của Giới Ăn Sương.

Nhưng thế còn tốt hơn là hành nghề ngoài đường như nhiều người vẫn làm. Và Lola đã có kế hoạch cho những điều to tát hơn, tốt đẹp hơn.

Một ngày kia cô ta sẽ sống trong căn hộ áp mái và chỉ nhận những khách hàng tinh hoa nhất. Cô

ta sẽ được chiêu đãi trong các nhà hàng ngon nhất, đáp máy bay phản lực đến những nơi chốn xa lạ kỳ thú để tận hưởng đặc quyền và sự sang giàu.

Lola đủ giỏi, và cô ta không có ý định nấn ná lâu ở nấc thang thấp nhất.

Tiền bo là đủ rồi. Bạn tình chuyên nghiệp không được phép nhận tiền mặt hoặc tiền thưởng trả qua thẻ tín dụng, về mặt quy định thì không được làm thế. Nhưng ai cũng nhận cả. Lola còn thiếu nữ nên vẫn rất thích những món quà nhỏ xinh của một số khách hàng tặng cho. Nhưng cô ta gửi tiền vào ngân hàng hết sức đều đặn để dành cho mơ ước ngày nào đó sẽ có một căn hộ áp mái.

Đêm nay Lola sẽ tiếp một khách hàng mới, một kẻ đã yêu cầu cô ta gọi là Bố. Lola đồng ý và đã đợi đến khi dàn xếp xong xuôi mới tự cho phép mình nở nụ cười tự mãn. Gã đàn ông có lẽ tưởng hắn là kẻ đầu tiên muốn cô ta trở thành đứa con gái bé bỏng của gã. Sự thật là, chỉ sau mấy tháng ngắn ngủi trong nghề, chứng khao khát tình dục trẻ em đã nhanh chóng trở thành một ngón nghề của Lola.

Vậy là cô ta sẽ ngồi vào lòng khách, để mặc cho gã vừa phát vào mông vừa long trọng tuyên bố rằng cô ta cần phải bị trừng phạt. Quả thật, chuyện đó giống như một trò chơi, và hầu hết đàn ông đều có phần ngọt ngào.

Với ý nghĩ đó trong tâm trí, Lola chọn một cái áo váy nhí nhảnh với cổ trắng nhún bèo. Bên dưới cô ta không mặc gì ngoài đôi vớ dài trắng. Lola đã cạo sạch âm mao để cho chỗ đó trần trụi và mượt mà như thời mười tuổi.

Sau khi ngắm nghía mình trong gương, Lola thêm một chút sắc màu lên má và son bóng lên đôi môi hờn dỗi.

Nghe tiếng gõ cửa, cô ta cười toét miệng và khuôn mặt trẻ trung còn nét ngây thơ cười đáp trả trong gương.

Lola chưa có tiền lắp đặt hệ thống video an ninh, thế nên cô sử dụng lỗ tròn ở cửa để kiểm tra khách viếng thăm.

Gã đẹp trai, điều đó làm cô gái hài lòng. Và cô ta cho rằng gã đủ già để làm bố cô, điều này sẽ khiến gã hài lòng.

Lola mở cửa, phô diễn một nụ cười e lệ, nhút nhát. “Chào Bố.”

Người khách không muốn lãng phí thời giờ. Đây là loại tài sản gã có rất ít vào lúc này. Gã cười với cô gái. Gái điếm mà thế này thì quả là nhỏ nhắn xinh đẹp. Khi cửa đã đóng lại sau lưng, người khách luồn tay vào dưới váy Lola và hài lòng thấy cô ta trần truồng. Như thế sẽ làm tăng tốc độ vì gã có thể nhanh chóng bị kích thích.

“Bố!” Diễn vai của mình, Lola ré lên cười khúc khích. “Hư đốn quá.”

“Bố đã nghe nói con là đứa hư đốn.” Người khách cởi áo khoác và đặt gọn gàng sang một bên trong lúc cô gái bĩu môi với gã. Mặc dù đã thận trọng phun sơn lên tay sạch tay nhưng gã sẽ không chạm vào bất cứ thứ gì trong phòng, ngoại trừ cô gái.

“Con ngoan mà, Bố. Rất ngoan.”

“Con hư đốn lắm, gái nhỏ ạ.” Từ trong túi, gã lấy ra một máy quay video nhỏ, lắp lên giá, hướng ống kính về chiếc giường hẹp mà Lola chất toàn gối và thú nhồi bông.

“Bố định chụp ảnh à?”

“Đúng thế.”

Lẽ ra Lola phải bảo gã như thế sẽ tốn thêm tiền, nhưng cô ta quyết định chờ đến khi xong việc. Khách hàng không thích những ảo tưởng của họ bị tan vỡ vì sự thật. Cô gái đã học được điều ấy trong thời gian huấn luyện.

“Nằm xuống giường đi.”

“Vâng, thưa Bố.” Lola nằm xuống giữa đám gối và những con thú nhăn nhở.

“Ta nghe nói con vẫn tự ve vuốt mình.”

“Không đâu, Bố.”

“Nói dối Bố là không ngoan đấy. Bố phải phạt con, nhưng rồi bố sẽ hôn nó và làm cho nó tuyệt hơn.” Khi Lola mỉm cười, gã khách bước đến bên giường. “Tốc váy lên nào gái nhỏ, cho bố xem con tự ve vuốt mình như thế nào.”

Lola không khoái trò này. Cô ta thích được đụng chạm, mà cảm giác của chính bàn tay mình không đem lại nhiều kích thích. Nhưng cô ta vẫn giở váy lên, tự vuốt ve mình, giữ cho những động tác ra vẻ e lệ và ngần ngại vì biết gã muốn thế.

Hình ảnh những ngón tay nhỏ ve vuốt của Lola kích thích người khách. Xét cho cùng thì phụ nữ được sinh ra là vì điều đó. Để tự sử dụng bản thân, sử dụng những gã đàn ông ham muốn cô ta.

“Cảm giác thế nào?”

“Mềm mại,” Lola thì thào. “Sờ đi, Bố. Hãy cảm nhận nó mềm mại biết bao.”

Gã khách đặt một tay lên tay Lola, cảm nhận bản thân gã căng cứng thỏa mãn khi luồn một ngón tay vào trong cô ta. Việc sẽ diễn ra nhanh chóng, cho cả hai.

“Cởi áo ra,” người khách ra lệnh, và gã tiếp tục thao tác trong khi Lola cởi bỏ y phục từ cái cổ áo đức hạnh xuống đến dưới. “Nằm sấp xuống.”

Khi Lola làm xong, gã khách hàng vung tay vả mấy lần đau điếng vào cặp mông xinh của Lola, làm lớp da thịt mượt mà đỏ bừng lên trong khi cô ta rên rỉ theo phản ứng được lập trình.

Khách hàng có làm đau cô gái hay không không thành vấn đề. Cô gái đã bán mình cho gã rồi.

“Con gái ngoan.” Giờ đây gã đã hoàn toàn căng cứng, bắt đầu đập rộn lên. Tuy nhiên, những

thao tác cởi bỏ y phục của gã vẫn cẩn thận và chính xác. Trên người không mảnh vải, gã cưỡi lên Lola, luồn tay xuống dưới để có thể nắn bóp bộ ngực cô gái. Quá trẻ, gã nghĩ và buông thả cho bản thân run lên vì lạc thú xác thịt.

"Bố sẽ cho con thấy gái ngoan được bố thưởng như thế nào."

Gã muốn Lola ngậm gã vào trong miệng nhưng không thể liều lĩnh. Hồ sơ của cô gái cho biết biện pháp kiểm soát sinh sản mà cô gái sử dụng sẽ trừ tiệt nọc tinh dịch trong đường sinh dục, nhưng trong miệng thì không.

Thế nên thay vào đó gã khách uốn cong hông Lola lên, nhẩn nha vuốt ve làn da thịt tươi trẻ trong khi gã tiến sâu vào trong cô gái.

Gã tỏ ra thô lỗ hơn cả hai người tưởng. Sau cú thọc hung bạo đầu tiên, gã ngả người ra sau. Gã không định gây đau đớn cho Lola đến mức cô ta phải thét ầm lên như vậy. Mặc dù trong một nơi chốn như thế này, gã cho là sẽ không có ai để ý hoặc quan tâm.

Tuy nhiên cô gái có phần kém thông thạo và ngây thơ một cách duyên dáng. Trừ khi gã rất sai lầm, còn không thì không phải tất cả những tiếng rên rỉ kêu la đều là giả vờ. Gã cảm thấy Lola căng cứng, run rẩy, và gã mỉm cười, thỏa mãn rằng mình đã có thể làm cho một con điếm đạt cực khoái thật sự.

Gã nhắm mắt lại và thả cho bản thân phóng thích.

Lola thở dài và rúc vào gối. Sự thể đã tốt đẹp, tốt đẹp hơn cô ta tưởng rất nhiều. Và cô ta hy vọng sẽ có thêm một mối khách quen.

"Con ngoan không, Bố?"

"Một cô gái ngoan, rất ngoan. Nhưng chúng ta chưa xong. Xoay lên nào."

Trong khi Lola xoay chuyển, gã khách đứng lên và đi ra khỏi tầm ống kính máy quay. "Chúng ta sẽ xem video chứ Bố?"

Gã chỉ lắc đầu.

Nhớ lại vai diễn của mình, Lola bĩu môi. "Con thích video. Chúng ta có thể xem, rồi bố có thể chỉ cho con cách làm gái ngoan lần nữa." Cô ta cười với gã khách hàng, hy vọng được một khoản tiền thưởng. "Lần này con có thể sờ mó bố. Con thích sờ mó bố."

Gã khách mỉm cười và rút khẩu SIG 210 gắn ống hãm thanh ra khỏi túi áo khoác. Gã nhìn Lola chớp mắt tò mò trong khi gã nhắm súng.

"Cái gì thế? Đồ chơi để con chơi à?"

Gã bắn vào đầu Lola trước, khẩu súng nổ không hơn một tiếng bốp trong khi cô gái điếm nẩy người ra sau. Với vẻ bình thản, gã khách bắn lần nữa, vào giữa bộ ngực trẻ trung, săn chắc; và sau cùng, khi ống hãm thanh bị mòn, vào xương mu trần trụi, mượt mà của cô ta.

Tắt máy quay đi, gã sắp đặt Lola cẩn thận vào giữa những chiếc gối đẫm máu và vết bẩn, những hình thú mỉm cười trong lúc cô gái điếm trân trối nhìn gã, mắt mở to ngạc nhiên.

"Không phải là cuộc sống của một cô gái trẻ," gã dịu dàng bảo Lola, rồi trở lại với máy quay video để ghi lại cảnh tượng cuối cùng.

Chương 5

Tất cả những gì Eve muốn là một thỏi kẹo. Cô đã bỏ ra gần cả ngày để làm chứng tại tòa, giờ nghỉ ăn trưa thì bị chiếm dụng bởi cuộc gọi của một tay chỉ điểm làm Eve tốn mất năm mươi đô và đem cho cô manh mối sơ sài về vụ buôn lậu kết thúc với hai vụ giết người, vụ đã khiến cô vò đầu bứt tai suốt hai tháng nay.

Tất cả những gì Eve muốn là một ít chất giả đường trước khi về nhà chuẩn bị cho cuộc gặp lúc bảy giờ tối với Roarke.

Eve đã có thể rảo qua bất cứ nơi nào trong số những cửa hàng InstaStores phục vụ khách ngồi trên xe, nhưng cô thích cửa hàng thực phẩm nhỏ ở góc đường Tây Bảy Tám - mặc dù, hay có lẽ đúng hơn là bởi vì, thật ra chỗ đó thuộc quyền sở hữu và được điều hành bởi Francois, một người tị nạn thô lỗ có cặp mắt rắn, đã trốn chạy đến Mỹ sau khi Quân đội Cải cách Xã hội lật đổ chính quyền Pháp khoảng bốn mươi năm trước.

Francois ghét nước Mỹ và người Mỹ, và Quân đội Cải cách đã bị tiêu diệt trong vòng sáu tháng sau vụ đảo chính, nhưng anh ta vẫn ở đây, chê bai và phàn nàn đằng sau quầy cửa hàng thực phẩm đường Tây Bảy Tám, nơi anh ta tận hưởng thú phân phát những lời lăng mạ và những chuyện ngớ ngẩn về chính trị.

Eve gọi anh ta là Frank để chọc tức, cô ghé vào đấy ít nhất một lần trong tuần để xem anh ta đã vạch ra âm mưu gì nhằm hạ uy tín của cô.

Tâm trí để hết vào thỏi kẹo, Eve bước qua cánh cửa tự động. Cánh cửa chỉ vừa bắt đầu thì thầm đóng lại sau lưng cô thì linh tính mách bảo cô điều gì đó.

Gã đàn ông đang đứng tại quầy quay lưng về phía Eve, áo khoác nặng nề có mũ trùm che khuất tất cả ngoại trừ khổ người, và dáng vẻ đó thật ấn tượng.

Cao gần hai mét, Eve ước lượng, dễ phải nặng đến tạ hai. Cô không cần nhìn khuôn mặt gầy gò, khiếp hãi của Francois mới biết có rắc rối. Cô có thể ngửi thấy điều đó, chín muồi và chua như món thịt băm với rau vốn là món đặc biệt hôm nay.

Trong mấy giây chờ cho cửa đóng kín, Eve đã cân nhắc và loại trừ ý tưởng rút vũ khí ra.

"Lại đây, đồ chó cái. Lại ngay."

Gã đàn ông quay lại. Eve thấy gã có nước da màu vàng tái của nguồn gốc đa chủng tộc và ánh mắt của một người rất tuyệt vọng. Kể cả trong lúc ghi nhớ các mô tả đó, cô vẫn nhìn vào vật tròn nhỏ mà gã nắm trong tay.

Khí cụ gây nổ tự tạo đã đủ đáng ngại. Còn sự thể rằng nó rung rung do bàn tay cầm nó đang bồn chồn vì căng thẳng thì quả là còn tệ hại hơn nhiều.

Những kẻ nổ bom tự tạo vốn khét tiếng là không ổn định tâm lý. Thằng ngốc đó có khả năng giết chết cả bọn chỉ vì hắn đổ quá nhiều mồ hôi.

Eve ném về phía Francois một cú liếc nhanh đầy cảnh giác. Nếu anh ta gọi cô là Trung úy, cả bọn sẽ trở thành thịt tươi rất nhanh. Đưa tay ra ở vị trí ai cũng nhìn thấy được, Eve đi ngang đến bên quầy.

"Tôi không muốn rắc rối," cô thốt lên, để cho giọng nói của mình run rẩy, bồn chồn như bàn tay của tên cướp. "Làm ơn đi mà, tôi có con ở nhà."

"Câm miệng. Cứ câm miệng đi. Nằm xuống sàn. Nằm xuống cái sàn khốn kiếp."

Eve quỳ xuống, luồn một tay vào dưới áo khoác, nơi vũ khí đang đợi.

"Tất cả," gã đàn ông ra lệnh, bàn tay cầm quả cầu nhỏ chết người huơ lên cao. "Tao muốn hết mấy thứ đó. Tiền mặt, biên lai tín dụng. Làm nhanh lên."

"Hôm nay ế hàng," Francois rên rỉ. "Anh phải hiểu hồi này làm ăn không được như trước kia đâu. Người Mỹ các anh..."

"Mày muốn ăn cái này không?" gã đàn ông mời, gí khối chất nổ vào mặt Francois.

"Không, không." Hoảng sợ, Francois ấn mã số an toàn bằng những ngón tay run lẩy bẩy. Khi ngăn kéo mở ra, Eve thấy tên cướp liếc vào khoản tiền bên trong, rồi nhìn lên máy quay đang bận rộn ghi lại toàn bộ cuộc giao dịch.

Eve nhìn thấy điều đó trên khuôn mặt gã. Gã biết hình ảnh mình đã bị khóa ở đó, và tất cả lượng tiền ở New York cũng không xóa bỏ được điều ấy. Chất nổ thì xóa được, khi gã quăng bừa nó qua vai trong lúc phóng ra ngoài đường để lẩn vào làn giao thông.

Eve hít một hơi, như một thợ lặn đang phóng xuống nước. Cô vùng lên mạnh mẽ, dưới cánh tay gã đàn ông. Cú giật chắc nịch làm khối chất nổ bay tự do. Những lời thét lác, nguyền rủa, cầu nguyện. Eve chộp được quả bom bằng đầu ngón tay, một cú bay cao, vượt qua hai người đàn ông và những thế căn bản được khai triển. Ngay khi cô vừa khép bàn tay quanh quả bom, tên cướp vung tay ra đòn.

Đúng ra là vung mu bàn tay chứ không phải quả đấm và Eve tự cho là mình gặp may. Cô thấy hoa mắt khi văng vào một cái giá bày đậu nành, nhưng cô vẫn bám chặt quả nổ tự tạo.

Sai tay, khốn kiếp, sai tay - Eve có đủ thời gian để suy nghĩ khi cái kệ đổ sụp bên dưới cô. Cô cô dùng tay trái để rút vũ khí, nhưng một trăm hai mươi cân thịnh nộ và tuyệt vọng đã đè lên cô.

"Nhấn nút báo động đi, đồ ngu," Eve la to trong lúc Francois chết đứng như tượng, miệng cứ há ra ngậm lại. "Nhấn nút báo động đi." Rồi cô hộc lên khi cú đấm vào sườn làm cô ngạt thở. Lần này gã đàn ông dùng đến quả đấm.

Giờ đây gã đang khóc ròng, cào cấu và bấu vào tay Eve trong nỗ lực giật lấy khối chất nổ. "Tao cần tiền. Tao phải có tiền. Tao sẽ giết mày. Tao giết hết bọn mày."

Eve cố gắng thúc đầu gối lên. Cú phản công cổ điển đem lại cho cô vài giây để thở, nhưng không đủ uy lực để làm địch thủ yếu đi.

Cô lại hoa mắt khi đầu va mạnh vào cạnh quầy. Hàng tá thỏi kẹo mà cô thèm khát đổ xuống người cô như mưa.

"Mày, đồ chó má. Mày, đồ chó má." Eve nghe chính mình thốt lên câu nói, lặp đi lặp lại trong khi cô giáng cánh tay đập ba cú mạnh vào mặt gã đàn ông. Máu phun ra từ mũi, tên cướp chộp lấy tay cô.

Và Eve biết tay cô sẽ gãy. Biết cô sẽ cảm nhận cơn đau sắc ngọt, buốt lịm, sẽ nghe được tiếng rắc mỏng tanh khi xương bị gãy.

Nhưng khi Eve hít hơi để thét lên, trong khi thị giác bắt đầu mờ đi vì đau thì sức nặng kia rời khỏi cô.

Quả bom vẫn nắm trong tay, Eve lăn nghiêng qua một bên, vật vã cô thở và chống lại cơn buồn nôn. Từ tư thế đó, cô nhìn thấy đôi giày đen bóng loáng, cho thấy đó là cảnh sát tuần tra.

"Bắt hắn." Eve đau đớn ho một tiếng. "Mưu toan cướp có vũ khí, đem theo chất nổ, tấn công." Lẽ ra cô muốn nói thêm là tấn công một cảnh sát và chống lệnh bắt giữ, nhưng vì đã không xưng danh khi vụ việc xảy ra, Eve chỉ nói có thế.

"Cô ổn chứ, thưa cô? Muốn gọi xe cứu thương không?"

Eve không muốn bác sĩ. Cô muốn một thỏi kẹo chết tiệt. "Trung úy," Eve chữa lại, tự nhổm dậy và lấy thẻ chứng minh ra. Cô nhận thấy thủ phạm đã bị khống chế, và một trong hai tay cớm đã đủ khôn ngoan để sử dụng vũ khí gây choáng khiến gã mất sức chiến đấu.

"Chúng tôi cần hộp an toàn - nhanh lên." Eve nhìn hai tay cớm tái mặt đi khi họ thấy cái cô đang cầm trên tay. "Quả nổ nhỏ này đã phiêu lưu khá nhiều rồi. Hãy vô hiệu hóa nó."

"Vâng." Tay cớm thứ nhất phóng nhanh như chớp ra khỏi cửa hàng. Chín mươi giây sau anh ta quay lại với cái hộp màu đen dùng để chuyên chở và vô hiệu hóa chất nổ. Không ai nói gì.

Họ gần như không thở nổi.

"Bắt hắn," Eve nhắc lại. Ngay khi chất nổ đã được cất giữ, cơ bụng của Eve bắt đầu run rẩy. "Tôi sẽ truyền báo cáo đi. Các anh thuộc đơn vị 123 phải không?"

"Đúng thế, Trung úy."

"Làm việc tốt lắm." Eve cúi xuống, dành ưu ái cho cánh tay bị thương và chọn một thỏi Galaxy đã bị đè bẹp trong cuộc vật lộn. "Tôi về nhà đây."

“Cô chưa trả tiền thỏi đó,” Francois quát với theo Eve.

“Tiên sư anh, Frank,” cô quát lại và tiếp tục bỏ đi.

Sự việc xảy ra khiến Eve trễ hẹn. Khi cô đến được tòa lâu đài của Roarke thì đã bảy giờ mười. Cô đã sử dụng quá liều thuốc để làm giảm cơn đau ở tay và vai. Nếu vài ngày nữa không bớt đau, Eve biết mình sẽ phải đi kiểm tra. Cô ghét bác sĩ.

Cô dừng xe, quan sát nhà của Roarke một lúc. Giống pháo đài hơn, Eve nghĩ. Bốn tầng lầu sừng sững vươn cao trên những hàng cây phủ sương giá của công viên Central Park. Đó là một trong những tòa nhà cổ, gần hai trăm năm tuổi, xây dựng bằng đá thật nếu mắt cô không đánh lừa cô.

Có rất nhiều kính, và ánh sáng vàng rực phía sau những ô cửa sổ. Có cả một cổng an ninh, phía sau là những bụi rậm xanh quanh năm và hàng cây thanh nhã được bài trí nghệ thuật.

Thế nhưng gây ấn tượng hơn cả nét lộng lẫy của kiến trúc và phong cảnh chính là vẻ yên tĩnh. Eve không nghe có tiếng động nào ở đây. Không có tiếng xe cộ gầm gừ, không có khách bộ hành hỗn loạn. Kể cả bầu trời trên đầu cũng hơi khác bầu trời mà cô đã quen thuộc ở trung tâm thành phố xa xa. Ở đây, người ta có thể thực sự nhìn thấy các vì sao chứ không chỉ ánh sáng chói lòa của các phương tiện chuyên chở.

Cuộc sống mà đạt được thế này thì quả là tươi đẹp, Eve ngẫm nghĩ rồi lại khởi động xe. Cô đến gần cổng, chuẩn bị tự xác nhận danh tính. Cô thấy cái mắt đỏ nhỏ tí của máy quét nhấp nháy, rồi đứng yên. Cánh cổng mở ra không tiếng động.

Vậy là Roarke đã đưa cô vào dữ liệu lập trình, Eve nghĩ, trong lòng không chắc mình thấy vui hay bất an. Cô lái xe qua cổng, lên lối vào và để xe tại chân mấy bậc thềm bằng đá granit.

Một quản gia mở cửa cho Eve. Cô chưa bao giờ thực sự nhìn thấy một quản gia mà chỉ mới thấy trong những băng video cũ, nhưng người này đã không làm trí tưởng tượng của cô thất vọng. Mái tóc bạc, ánh mắt kiên quyết và trang phục tối màu cùng cà vạt kiểu cũ thít chặt.

“Chào Trung úy Dallas.”

Một giọng nói cất lên ngay lập tức, một thứ âm sắc nghe như giọng Anh và Slavơ. “Tôi có hẹn với Roarke.”

“Cậu ấy đang chờ cô.” Ông ta đưa Eve vào một hành lang rộng, sừng sững, nhìn giống như lối vào viện bảo tàng hơn là nhà ở.

Một dàn đèn chùm thủy tinh hình ngôi sao nhỏ giọt ánh sáng lên sàn gỗ bóng được làm duyên bằng một tấm thảm với những nét hoa văn táo bạo điểm sắc đỏ và xanh cổ vịt. Cầu thang uốn vòng sang trái với hình quái vật sư tử đầu chim chạm trên cột trụ chốt.

Trên tường có những bức họa - loại tranh mà Eve đã có lần nhìn thấy trong chuyến đi thực tập đến Met. Các họa sĩ trường phái Ấn tượng Pháp vào thế kỷ nào đó mà cô không nhớ nổi. Thời Kỳ Xét

Lại xuất hiện vào đầu thế kỷ 21 đã ca tụng họ với những cảnh tượng thôn dã và sắc màu trầm lặng lộng lẫy.

Không có ảnh toàn ký hoặc tượng sống. Chỉ sơn dầu và vải bố thôi.

"Cho phép tôi cầm áo khoác của cô?"

Eve sực tỉnh và nghĩ mình bắt gặp một vẻ hạ cố đầy tự mãn thoáng lên trong đôi mắt bí hiểm kia. Eve trút áo khoác, nhìn gã quản gia có vẻ rón rén nắm chiếc áo trong những ngón tay được làm móng cẩn thận.

Quái quỷ, cô đã tẩy sạch phần lớn vết máu trên áo rồi kia mà.

"Mời đi lối này, Trung úy. Phiền cô đợi trong phòng khách, Roarke đang bận một cuộc gọi xuyên vũ trụ."

"Không sao."

Chất lượng viện bảo tàng tiếp tục ở đó. Một lò sưởi đang bình thản cháy. Một ngọn lửa đốt bằng củi thật trong lò tạc từ đá màu lục và lam. Hai cây đèn tỏa ra ánh sáng trông như những viên ngọc đầy màu sắc. Bộ sofa đôi có lưng uốn cong và vải bọc sang trọng phản ánh những sắc độ ngọc ngà của căn phòng. Đồ nội thất bằng gỗ được đánh bóng lóa cả mắt. Những tác phẩm mỹ thuật được bày biện khắp nơi. Tượng điêu khắc, tô chén, thủy tinh đa diện.

Đôi ủng của Eve gõ lách cách trên mặt gỗ rồi tắt nghẹn trên lớp thảm trải sàn.

"Cô muốn giải khát không, Trung úy?"

Eve liếc ra sau, thích thú nhìn gã quản gia vẫn rón rén nắm chiếc áo khoác của cô bằng ngón tay như thể đó là một cái giẻ bẩn thỉu. "Hẳn rồi. Có thứ gì nào, thưa ông...?"

"Tên tôi là Summerset, thưa Trung úy. Gọi tôi là Summerset thôi. Chắc chắn chúng tôi có thể mời cô bất cứ món gì hợp khẩu vị của cô."

"Cô ấy mê cà phê," Roarke lên tiếng từ bậc cửa, "nhưng tôi nghĩ cô ấy thích dùng thử loại Montcart 49."

Mắt Summerset lại chớp giật, vẻ sợ hãi - Eve nghĩ thế. "Loại 49, thưa cậu?"

"Đúng vậy. Cảm ơn ông, Summerset."

"Vâng, thưa cậu." Lúc lắc chiếc áo khoác, gã quản gia đi khỏi, xương sống thẳng đơ.

"Xin lỗi đã để cô phải chờ," Roarke cất tiếng, rồi mắt anh ta nhíu lại, tối sầm.

"Không sao," Eve đáp lại khi Roarke bước đến bên cô. "Tôi chỉ... Này..."

Eve hất mặt ra khi tay anh ta đỡ lấy cằm cô nhưng mấy ngón tay của Roarke giữ chặt, xoay má trái cô ra ánh sáng. "Mặt cô bị bầm tím." Giọng nói thản nhiên khẳng định, thật lạnh lùng. Ánh mắt khi

rọi vào vết thương chẳng để lộ điều gì.

Nhưng những ngón tay của Roarke lại ấm áp và căng thẳng, Eve thấy dạ dày mình thắt lại. "Một vụ ẩu đả vì thỏi kẹo," cô giải thích với một cái nhún vai.

Ánh mắt Roarke gặp ánh mắt Eve, nán lại một khoảnh khắc kéo dài đến khó chịu. "Ai thắng?"

"Tôi thắng. Sẽ thật sai lầm nếu đứng chắn giữa tôi và thức ăn."

"Tôi sẽ ghi nhớ điều đó." Roarke buông tha Eve, thọc bàn tay đã đụng chạm cô vào túi. Vì anh ta muốn chạm vào Eve lần nữa. Roarke cảm thấy lo vì nhận ra mình muốn, rất muốn vuốt ve cho tan đi vết bầm tím làm tổn hại gò má Eve. "Tôi nghĩ cô sẽ tán thưởng thực đơn tối nay."

"Thực đơn? Tôi không đến đây để ăn, Roarke. Tôi đến để xem xét bộ sưu tập của anh."

"Cô sẽ làm cả hai việc." Roarke quay lại khi Summerset bưng vào một cái khay đựng một chai rượu vang màu lúa mì chín và hai ly pha lê.

"Rượu 49, thưa cậu."

"Cảm ơn ông. Tôi sẽ tự rót." Roarke vừa nói với Eve vừa rót rượu. "Tôi nghĩ loại này sẽ thích hợp với cô. Điều thiếu sót về mặt tinh tế..." Anh ta quay lại, mời Eve một ly. "Sẽ được đền bù bằng nét gợi cảm." Roarke chạm ly vào ly của Eve để tiếng pha lê vang lên, rồi nhìn cô nhấp rượu.

Chúa ơi, một khuôn mặt tuyệt vời, Roarke nghĩ. Tất cả những góc cạnh và nét biểu cảm kia, tất cả cảm xúc và kiềm chế kia. Ngay lúc này cô ấy đang cố không để lộ vẻ ngạc nhiên và hài lòng khi hương vị rượu đã ngấm vào lưỡi. Roarke đang trông đợi giây phút hương vị của Eve ngấm vào lưỡi của mình.

"Cô tán thưởng chứ?" anh ta hỏi.

"Ngon đấy." Nếm rượu này có khác gì nếm vàng đâu.

"Rất hân hạnh. Montcart là chuyến phiêu lưu đầu tiên của tôi vào các lò sản xuất rượu vang. Chúng ta ngồi xuống tận hưởng lửa sưởi chứ?"

Ý tưởng thật cám dỗ. Eve có thể hình dung bản thân cô ngồi đó, chân hướng về phía hơi nóng thơm nồng, nhấp rượu trong lúc làn ánh sáng ngọc ngà nhảy múa.

"Đây không phải là chuyến viếng thăm xã giao, Roarke. Đây là một cuộc điều tra án mạng."

"Vậy thì cô có thể xét hỏi tôi trong khi ăn tối." Anh ta nắm lấy tay Eve, nhướng lông mày lên khi cô gái đờ người ra. "Tôi nghĩ một phụ nữ đấu tranh vì thỏi kẹo sẽ biết đánh giá một khoanh thịt phi lê dày năm phân, tái vừa."

"Bít tết?" Eve gắng sức để không nhỏ dãi. "Món bít tết thật, làm từ thịt bò?"

Một nụ cười uốn cong làn môi của Roarke. "Vừa bay về từ Montana. Món bít tết chứ không phải con bò." Trong khi Eve còn lưỡng lự, anh ta nghiêng đầu. "Đi nào, Trung úy. Tôi không tin một chút

thịt đỏ lại cản trở được kỹ năng điều tra đáng nể của cô."

"Ngày hôm kia một kẻ đã tìm cách hối lộ tôi," Eve thì thào, tâm trí nghĩ đến Charles Monroe và chiếc áo dài lụa đen của gã.

"Bằng gì?"

"Không có gì thú vị như món bít tết." Eve ném một ánh nhìn lâu, điềm đạm. "Roarke, nếu chứng cớ chĩa vào anh, tôi vẫn sẽ hạ anh."

"Chính là điều tôi trông đợi. Chúng ta ăn thôi."

Roarke dẫn Eve vào phòng ăn. Thêm pha lê, thêm sàn gỗ sáng bóng, lại một ngọn lửa lung linh khác, lần này là trong lò sưởi viền đá cẩm thạch có vân hồng. Một phụ nữ trong trang phục đen dọn món khai vị tôm nâu xốt kem. Rượu vang được đem vào, rót đầy ly.

Eve, vốn hiếm khi chú ý đến vẻ bề ngoài, ước gì cô đã mặc gì đó thích hợp cho dịp này hơn là quần jean áo len.

"Vậy, anh làm giàu bằng cách nào?" cô hỏi Roarke.

"Nhiều cách khác nhau." Roarke phát hiện mình thích nhìn Eve ăn. Có vẻ rất chuyên tâm vào việc đó.

"Nêu tên một cách đi."

"Ham muốn," Roarke nói, để mặc cho ngôn từ ngân nga giữa họ.

"Chưa đủ." Eve lại nhấc ly rượu lên, đón nhận trực tiếp ánh mắt của Roarke. "Hầu hết mọi người ai cũng muốn giàu có."

"Họ không mong muốn đủ. Để đấu tranh vì nó. Liều lĩnh vì nó."

"Nhưng anh thì như vậy."

"Tôi thì như vậy. Nghèo thì không... yên ổn. Tôi thích yên ổn." Anh ta mời Eve một cái nem đựng trong tô bạc khi món xa lát được dọn lên - rau xanh giòn trộn với thảo dược thanh nhã. "Chúng ta không quá khác biệt đâu, Eve."

"Phải, đúng vậy."

"Cô muốn làm cớm đủ nhiều để đấu tranh vì điều đó. Để liều lĩnh vì nó. Cô thấy sự phạm pháp là không yên ổn. Tôi làm ra tiền, cô làm ra công lý. Cả hai vấn đề đều không đơn giản." Roarke đợi một chút. "Cô biết Sharon DeBlass muốn gì không?"

Nĩa của Eve ngập ngừng, rồi xăm vào một chồi rau diếp xoăn non mới vừa hái trước đó một giờ. "Anh nghĩ cô ấy muốn gì?"

"Quyền lực. Tình dục thường là một cách để đạt được điều ấy. Cô ấy đã có đủ tiền để yên ổn

nhưng lại muốn nhiều hơn nữa. Vì tiền cũng là quyền lực. Sharon muốn có quyền lực đối với khách hàng, đối với bản thân, và hơn hết cô ấy muốn có quyền lực đối với gia đình."

Eve đặt nĩa xuống. Trong ánh lửa, ánh sáng lung linh của nến và pha lê, Roarke có vẻ nguy hiểm. Không phải vì phụ nữ sợ anh ta, cô nghĩ, mà vì ham muốn anh ta. Bóng tối nô giỡn trong mắt Roarke, tạo nên vẻ khó lường.

"Phân tích một phụ nữ mà anh khẳng định là hầu như không biết gì như thế là quá đáng đấy."

"Không cần tốn thời giờ để hình thành một quan điểm, nhất là nếu cá tính đó thể hiện rõ ràng. Eve này, cô ấy không có tính cách sâu sắc hoặc sự tập trung đáng ganh tị như cô."

"Chúng ta không nói về tôi." Không, Eve không muốn Roarke nói về cô - hoặc nhìn cô theo cách đó. "Quan điểm của anh là Sharon thèm khát quyền lực. Thèm khát đến mức bị giết trước khi cô ấy kịp cắn được miếng to?"

"Một lý thuyết thú vị. Câu hỏi sẽ là cắn một miếng to của cái gì? Hoặc của ai?"

Cũng người hầu câm nín lúc nãy dọn món xa lát đi, đem vào những chiếc đĩa sứ to quá khổ nặng trĩu thịt rán kêu xèo xèo và những khoanh khoai tây mỏng vàng rộm.

Eve đợi đến khi lại chỉ còn họ rồi mới xắn lát thịt bò của mình. "Khi một người đàn ông tích lũy một lượng lớn tiền, của cải và địa vị, lúc ấy hắn có rất nhiều thứ để mất."

"Giờ thì chúng ta đang nói về tôi - thêm một lý thuyết thú vị nữa," Roarke ngồi đó, ánh mắt tỏ vẻ quan tâm nhưng vẫn vui thích. "Sharon hăm dọa tôi theo kiểu tống tiền, và thay vì trả tiền hoặc bỏ qua chuyện lố bịch đó thì tôi giết cô ấy. Tôi có ngủ với cô ấy trước không?"

"Anh kể tôi nghe đi," Eve bình thản nói.

"Nếu tính đến sự lựa chọn nghề nghiệp của Sharon, điều đó phù hợp với kịch bản. Có thể ém nhẹm thông tin với báo giới về vụ án đặc biệt này, nhưng không cần nhiều sức lực suy diễn để kết luận nguyên nhân là tình dục. Tôi chiếm đoạt cô gái, rồi tôi bắn cô ấy... nếu ai ủng hộ lý thuyết đó." Roarke ăn một miếng bít tết, nhai, nuốt. "Tuy nhiên có một vấn đề."

"Là vấn đề gì?"

"Tôi có một điểm mà có lẽ cô xem là thói tật lạc hậu. Tôi ghét bạo hành với phụ nữ, dưới bất kỳ hình thức nào."

"Thói tật đó lạc hậu ở chỗ sẽ thích hợp hơn khi nói anh ghét bạo hành với mọi người, dưới bất kỳ hình thức nào."

Roarke khẽ nhún đôi vai thanh lịch. "Như tôi đã nói, đó là một thói tật. Tôi thấy khó chịu khi nhìn cô và ngắm ánh nến lay động nơi vết bầm trên khuôn mặt cô."

Anh ta làm Eve ngạc nhiên khi vươn tay ra, lướt một ngón tay xuống dưới vết bầm, rất dịu dàng.

“Tôi tin tôi sẽ còn khó chịu hơn nữa nếu giết chết Sharon DeBlass.” Roarke buông tay xuống và quay lại với bữa ăn. “Mặc dù thỉnh thoảng tôi có tiếng là làm những điều mà bản thân tôi cũng thấy khó chịu. Khi cần thiết. Bữa tối của cô thế nào?”

“Tuyệt.” Căn phòng, ánh sáng, món ăn, tất cả còn hơn cả tuyệt. Giống như ngồi ở một thế giới khác, vào một thời đại khác. “Anh là kiểu người thế quái gì vậy, Roarke?”

Roarke mỉm cười và rót đầy ly của họ. “Cô là cớm. Đoán xem nào.”

Eve sẽ đoán - cô hứa với chính mình. Thề có Chúa cô sẽ đoán ra, trước khi sự việc kết thúc. “Anh có những giả thuyết nào khác về Sharon DeBlass?”

“Không có gì để bàn. Cô ấy thích kích động và mạo hiểm, và không ngần ngại gây khốn đốn cho những ai yêu cô ấy. Tuy nhiên Sharon thì...”

Bị kích thích, Eve vươn người tới sát hơn. “Thì sao? Nói đi, nói hết đi.”

“Đáng thương,” Roarke đáp lại bằng một giọng điệu khiến Eve tin rằng anh ta không có ý thêm bớt gì ngoài bản thân sự việc. “Có điều gì đó đáng buồn nơi Sharon ẩn giấu dưới toàn bộ vẻ bóng bẩy rạng rỡ ấy. Thân xác của mình là thứ duy nhất về bản thân mà cô ấy tôn trọng. Vì thế Sharon sử dụng nó để ban phát khoái lạc và gây ra đau đớn.”

“Và cô ấy có mời chào anh?”

“Dĩ nhiên, và giả định là tôi sẽ nhận lời mời.”

“Tại sao anh không nhận?”

“Tôi đã giải thích điều đó. Tôi có thể tỉ mỉ bổ sung thêm rằng tôi thích một kiểu bạn tình khác hơn và tôi thích đi những nước cờ của chính mình hơn.”

Còn nữa, nhưng Roarke quyết định giữ lại cho riêng mình.

“Cô muốn dùng thêm bít tết không, Trung úy?”

Eve liếc nhìn xuống thấy mình đã ăn nhẵn đĩa. “Không. Cảm ơn.”

“Món tráng miệng chứ?”

Eve ghét phải từ chối lời mời, nhưng cô đã tự nuông chiều bản thân đủ rồi. “Không. Tôi muốn xem bộ sưu tập của anh.”

“Vậy chúng ta để dành món cà phê và tráng miệng sau.” Roarke đứng lên, chìa một bàn tay ra.

Eve chỉ nhíu mày nhìn bàn tay rồi đẩy ghế ra xa bàn. Lòng thích thú, Roarke phác tay về phía cửa và dẫn cô trở lại hành lang, đi lên những bậc cầu thang lượn cong.

“Với một người đàn ông thì nhà này quá rộng.”

“Cô nghĩ thế sao? Tôi lại nghiêng về quan điểm căn hộ của cô quá nhỏ cho một phụ nữ hơn.” Khi Eve đứng sững lại trên đầu cầu thang, Roarke toét miệng cười. “Eve này, cô biết tôi là chủ nhân tòa nhà. Hẳn là cô đã kiểm tra sau khi tôi gửi món quà kỷ niệm nhỏ đến.”

“Anh nên cho ai đó tới xem xét hệ thống ống nước,” Eve bảo Roarke. “Tôi không giữ được nước nóng trong vòi sen lâu hơn mười phút.”

“Tôi sẽ ghi chú việc đó. Nhịp cầu thang kế tiếp.”

“Tôi ngạc nhiên khi anh không có thang máy đấy,” Eve phê bình khi họ lại bước lên lầu.

“Có chứ. Đâu phải vì tôi thích cầu thang bộ mà gia nhân không được lựa chọn.”

“Và gia nhân,” Eve nói tiếp. “Tôi chưa thấy một gia nhân điều khiển từ xa nào tại đây.”

“Tôi có một vài người như thế. Nhưng hầu như lúc nào tôi cũng thích người thật hơn người máy. Đây.”

Roarke sử dụng một máy quét cầm tay, mã hóa trong một chìa khóa, rồi mở cánh cửa đôi được chạm trổ. Tế bào cảm biến bật sáng đèn khi họ bước qua ngưỡng cửa. Bất kỳ điều gì Eve tưởng tượng đều không phải như thế này.

Đây là một viện bảo tàng vũ khí: súng, dao, gươm, nỏ. Các loại giáp trụ được trưng bày, từ thời Trung cổ đến áo giáp mỏng chống thủng vốn là quân trang hiện đại. Những cái tên bằng crôm, thép và dát ngọc lấp lánh sau lớp thủy tinh, lung linh trên các bức tường.

Nếu phần còn lại của ngôi nhà có vẻ như một thế giới khác, có lẽ là một thế giới văn minh hơn thế giới mà Eve biết, thì phòng này lại đổi chiều sang hướng kia một cách đầy mâu thuẫn. Một sự ca tụng bạo lực.

“Tại sao?” là tất cả những gì cô có thể thốt lên.

“Tôi quan tâm đến những thứ mà con người đã sử dụng để làm hại con người suốt dòng lịch sử.” Roarke băng qua phòng, chạm tay vào quả cầu gai độc ác treo bằng một sợi xích. “Các kỵ sĩ trước thời vua Arthur mang theo loại vũ khí này trong những cuộc thi đấu và trong chiến trận. Một ngàn năm...” Anh ta nhấn một loạt nút trên chiếc tủ trưng bày và lấy ra một loại vũ khí bóng bẩy, to bằng lòng bàn tay; thứ công cụ giết chóc được đám côn đồ đường phố thế kỷ 21 ưa chuộng vào thời kỳ Nổi Loạn Đô Thị. “Và chúng ta có một thứ ít nặng nề hơn nhưng nguy hiểm chết người không kém. Tiến tới mà không có tiến bộ.”

Roarke đặt vũ khí trở lại chỗ cũ, đóng kệ lại và khóa chắc chắn. “Nhưng cô quan tâm đến một thứ mới hơn cái vũ khí trước và cũ hơn cái sau. Cô nói là một khẩu Smith & Wesson 38 ly. Kiểu Mười.”

Một căn phòng khủng khiếp, Eve nghĩ thế. Khủng khiếp và quyến rũ. Cô trố mắt sang bên kia phòng nhìn Roarke, thầm cảm nhận rằng tính bạo lực thanh nhã thích hợp một cách hoàn hảo với anh ta.

“Hẳn phải mất rất nhiều năm để sưu tập toàn bộ thứ này.”

“Mười lăm năm,” Roarke vừa trả lời vừa bước qua nền nhà không trải thảm đến một khu vực khác. “Đến nay đã gần mười sáu. Tôi lấy được khẩu súng đầu tiên khi lên mười chín tuổi - từ gã đàn ông đang chĩa nó vào đầu tôi.”

Roarke cau mày. Anh ta không có ý định kể cho Eve nghe vụ đó.

“Tôi đoán là gã bắn hụt,” Eve vừa bình luận vừa đi lại phía Roarke.

“May thay, gã bị xao lãng vì bàn chân của tôi đạp vào háng. Đó là một khẩu Baretta 9 ly mà gã đem lậu ra khỏi nước Đức. Gã định dùng nó để tống khứ tôi khỏi kiện hàng do tôi giao đến nhằm tiết kiệm phí chuyên chở. Rốt cuộc tôi lấy được khoản phí đó và khẩu Baretta. Và vì thế Tập đoàn Roarke Industries ra đời nhờ óc phán đoán nghèo nàn của gã. Khẩu súng mà cô quan tâm,” Roarke nói thêm, chỉ vào tủ trưng bày bên tường đã mở. “Tôi nghĩ cô sẽ muốn lấy nó để xem mới đây có được khai hỏa không, kiểm tra tìm dấu vân tay, đại loại thế.”

Eve chậm rãi gật đầu trong lúc tâm trí cô hoạt động. Chỉ có bốn người biết vũ khí sát nhân đã bị bỏ lại tại hiện trường. Bản thân cô, Feeney, sĩ quan chỉ huy và kẻ giết người. Roarke hoặc là vô tội hoặc là quá sức tinh ranh.

Eve tự hỏi không biết anh ta có thể có cả hai điều đó chăng.

“Tôi ghi nhận sự cộng tác của anh.” Eve rút một con dấu niêm phong vật chứng ra khỏi túi đeo vai, đưa tay lấy món vũ khí trùng hợp với cái đã ở trong tay cảnh sát. Chỉ mất một tích tắc để Eve nhận ra rằng đó không phải là món vũ khí mà Roarke đã chỉ vào.

Ánh mắt Eve lướt sang mắt anh ta, chững lại. Ồ, anh ta đang quan sát cô một cách yên lặng, cẩn thận. Mặc dù lúc này Eve để bàn tay do dự bên trên vật chọn của mình, cô nghĩ họ vẫn hiểu nhau. “Khẩu nào?”

“Khẩu này.” Roarke vỗ vào vật trưng bày ngay dưới khẩu 38 ly. Khi Eve đã niêm phong khẩu súng xong và luồn nó vào trong túi đeo, anh ta đóng lớp kính lại. “Nó không được nạp đạn, dĩ nhiên, nhưng tôi có đạn đấy nếu cô muốn lấy một mẫu vật.”

“Cảm ơn. Tinh thần hợp tác của anh sẽ được ghi vào báo cáo của tôi.”

“Thế sao?” Roarke mỉm cười, lấy một chiếc hộp ra khỏi ngăn kéo rồi đưa cho Eve. “Điều gì khác sẽ được ghi nhận, Trung úy?”

“Bất cứ điều gì có ích.” Eve bỏ thêm hộp đạn vào túi đeo, lấy ra một quyển sổ máy tính, bấm nút nạp số căn cước, ngày tháng và một bản mô tả tất cả những vật cô đã nhận. “Biên nhận của anh đây.” Cô đưa cho Roarke tờ biên nhận sau khi quyển sổ nhả nó ra. “Những vật này sẽ được trả lại anh trong thời gian sớm nhất trừ khi chúng bị đưa ra làm chứng. Anh sẽ được thông báo bằng cách này hoặc cách khác.”

Roarke nhét tờ giấy vào túi, sờ soạng vật gì khác mà anh ta đã tuồn vào đấy. “Phòng nhạc ở cánh

nhà tiếp theo. Chúng ta có thể uống cà phê và brandy ở đấy."

"Tôi ngờ chúng ta không cùng chia sẻ sở thích âm nhạc, Roarke ạ."

"Có lẽ cô sẽ ngạc nhiên," anh ta thì thào, "trước những gì chúng ta chia sẻ." Roarke lại chạm vào má Eve, lần này luồn tay vòng quanh đến khi khum lấy gáy cô. "Trước những gì chúng ta sẽ chia sẻ."

Eve cứng người và giữ một bàn tay lên để xô cánh tay Roarke ra xa. Anh ta vẫn cứ khép các ngón lại trên cổ tay Eve. Mình có thể quật Roarke ngã ngửa trong nháy mắt - Eve tự nhủ. Tuy vậy cô vẫn chỉ đứng đó, hơi thở rút ngược vào phổi, mạch máu đập mạnh và dồn dập.

Giờ đây Roarke không cười nữa.

"Cô không phải kẻ hèn nhát, Eve." Anh ta dịu dàng thốt lên khi môi chỉ còn cách môi Eve một phân. Nụ hôn lơ lửng ở đấy, cách một làn hơi thở cho đến khi bàn tay mà Eve đã dùng để cự lại cánh tay Roarke thay đổi cách nắm của nó. Và cô ngả vào người anh ta.

Eve không suy nghĩ. Nếu có, dù chỉ trong khoảnh khắc, hẳn cô sẽ biết mình đang phá vỡ mọi quy luật. Nhưng cô muốn nhìn, muốn biết. Muốn cảm nhận.

Miệng Roarke mềm mại, nhiều tính thuyết phục hơn là chiếm hữu. Môi anh ta nhấm nhá đôi môi Eve mở ra để có thể đưa lưỡi lướt lên chúng, giữa chúng; để phủ lấp các giác quan của cô bằng hương vị.

Cơn cuồng nhiệt tụ lại như một quả cầu lửa trong phổi Eve ngay cả trước khi Roarke chạm vào cô, đôi bàn tay tài hoa kia nặn khuôn trên lớp vải jean hông quần cô, cám dỗ luồn vào dưới áo cô đến lớp da thịt.

Với một loại khoái cảm mãnh liệt, Eve cảm thấy bản thân cô ướt át.

Là cái miệng, Roarke nghĩ mình chỉ ham muốn cái miệng hào phóng và cám dỗ. Nhưng ngay khi nếm được nó, anh ta lại ham muốn toàn bộ thân thể cô gái.

Eve được Roarke ôm sát vào người; cái thân thể cứng cáp, góc cạnh đó bắt đầu rung lên. Bộ ngực nhỏ nhắn, săn chắc có giá trị vẻ vang trong lòng bàn tay anh ta. Roarke có thể nghe được tiếng ngân nga của đam mê vang lên trong cổ họng Eve, gần như nếm lấy nó trong lúc miệng cô háo hức lướt trên miệng anh ta.

Roarke muốn quên đi sự kiên nhẫn và kiềm chế mà anh ta đã tự luyện để sống sót, để chỉ tàn phá thôi.

Tại đây. Tính bạo lực của nhu cầu hầu như bùng nổ bên trong anh ta. Tại đây và lúc này.

Roarke hẳn sẽ kéo Eve xuống nền nhà nếu như cô không vùng vẫy lùi lại, tái xanh và hổn hển.

"Chuyện này sẽ không thể xảy ra."

“Sẽ không cái quái gì,” Roarke vặc lại.

Sự nguy hiểm giờ đây đang lấp lửng quanh anh ta. Eve nhận ra điều đó rõ ràng khi cô thấy những công cụ của bạo lực và cái chết bủa vây quanh họ.

Có những đàn ông biết thương lượng khi họ muốn điều gì đó. Có những gã chỉ biết chiếm đoạt.

“Một số người trong chúng ta không được phép tự chiều chuộng.”

“Mẹ kiếp luật lệ, Eve.”

Roarke bước về phía Eve. Nếu cô lùi lại, hẳn anh ta sẽ đuổi theo như bất kỳ gã thợ săn nào đuổi theo con mồi. Nhưng Eve đã đối mặt trực tiếp với Roarke và lắc đầu.

“Tôi không thể thỏa hiệp một cuộc điều tra án mạng vì bị nghi can hấp dẫn về mặt thể xác.”

“Khốn nạn thật, tôi không giết cô ta.”

Quả là sốc khi nhìn thấy hành vi bất thần mất tự chủ của Roarke. Khi nghe thấy nỗi thất vọng và cơn thịnh nộ trong giọng nói, chứng kiến hành vi đó mạnh mẽ quét qua mặt anh ta. Và quả là đáng sợ khi cô nhận ra mình tin lời Roarke, và không biết chắc, tuyệt đối không chắc rằng có phải cô tin anh ta vì cần phải thế không.

“Không đơn giản cứ nghe lời lẽ của anh là xong đâu. Tôi có việc phải làm, có trách nhiệm đối với nạn nhân, với hệ thống. Tôi phải khách quan, và tôi...”

Không thể - cô nhận thức. Không thể.

Họ đang trân trối nhìn nhau thì máy bộ đàm trong túi của Eve bắt đầu phát tiếng bíp bíp.

Đôi bàn tay cô đã không còn vững khi cô quay người rút máy ra. Eve nhận ra mã số của trụ sở trên màn hình và nạp số căn cước của cô. Sau một hơi thở sâu, cô đáp ứng yêu cầu xác nhận dấu giọng nói.

“Dallas, Trung úy Eve đây. Vui lòng không phát âm thanh, chỉ hiển thị thôi.”

Roarke chỉ có thể nhìn thấy nét mặt nghiêng của Eve trong khi cô đọc tín hiệu truyền phát. Bấy nhiêu là đủ để đo lường mức thay đổi trong ánh mắt cô, cái kiểu chúng tối sầm lại rồi vô cảm và lạnh nhạt đi.

Eve cất máy liên lạc và khi cô quay lại, chất đàn bà vốn đã rung động trong vòng tay Roarke chỉ còn lại ít ỏi trong người phụ nữ giờ đây đang đối diện với anh ta.

“Tôi phải đi đây. Chúng ta sẽ liên lạc với nhau về vấn đề tài sản của anh.”

“Cô ứng xử rất giỏi,” Roarke thầm thì. “Trôi tuột ngay vào lốt cớm. Và nó thích hợp với cô một cách thật hoàn hảo.”

“Nên như thế. Không cần phải tiễn. Tôi có thể tìm được lối ra.”

“Eve.”

Cô dừng chân tại ngưỡng cửa, quay nhìn lại. Roarke đứng đó, một hình bóng trong trang phục đen bị bủa vây bởi những thời đại của bạo lực. Bên trong lốt cớm, trái tim của người phụ nữ lắp bắp.

“Chúng ta sẽ lại gặp nhau.”

Eve gật đầu. “Cứ tin điều đó.”

Roarke để yên cho cô đi, thầm biết Summerset sẽ từ chỗ nào đó lướt ra để đưa áo khoác da cho Eve, chúc cô ngủ ngon.

Còn lại một mình, Roarke lấy cái nút áo vải xám từ trong túi ra, cái nút áo mà anh ta đã nhặt được trên sàn chiếc limo của mình. Cái nút áo đã tuột khỏi chiếc áo khoác của bộ trang phục nâu xám mà Eve mặc lần đầu tiên anh ta gặp cô.

Xem xét cái nút áo, biết mình không có ý định trả nó lại cho chủ nhân, Roarke có cảm giác mình như một gã khùng.

Chương 6

Một lính mới đang gác cửa vào căn hộ của Lola Starr. Eve phân loại như thế vì dáng vẻ anh lính gần như chưa đủ tuổi để mời uống bia, bộ đồng phục nhìn như thể vừa được nhấc ra từ kệ tiếp liệu, và vì cái sắc xanh nhạt của nước da anh ta.

Một vài tháng làm việc trong khu phố này thì một anh cớm sẽ thôi không cần nôn mửa khi nhìn thấy xác chết nữa. Bọn nghiện ngập ma túy, những cô gái giang hồ, hay đơn thuần là đám côn đồ tầm thường vẫn thích quật nhau bằng roi dọc theo mấy khu phố tồi tệ này, vừa để giải trí mà cũng vì lợi nhuận kinh doanh. Mùi hôi thối chào đón Eve từ bên ngoài cho thấy có kẻ mới chết ở đó, hoặc những chiếc xe tải rác tái chế đã không hốt rác trong tuần qua.

"Chào anh cảnh sát." Cô ngừng lời, chìa phù hiệu. Anh ta đã cảnh giác ngay khi Eve bỏ qua lời phân bua tội nghiệp về chiếc thang máy. Bản năng báo động cho Eve, ngay lập tức, rằng nếu không nhanh chóng trình thẻ căn cước, cô hẳn đã bị hạ bất tỉnh bởi thứ vũ khí mà bàn tay run rẩy của anh ta đang nắm.

"Chào sếp." Ánh mắt viên cảnh sát sợ hãi và miễn cưỡng cố định vào một điểm.

"Cho tôi biết tình trạng đi."

"Thưa sếp," anh ta lại gọi thế và hổn hển hít một hơi dài. "Chủ nhà vẫy gọi đơn vị của tôi, nói là có một phụ nữ chết trong căn hộ."

"Và ở đó có..." Ánh mắt của Eve lướt xuống nhìn cái tên gắn trên túi áo ngực của anh ta. "Cảnh sát Prosky?"

"Vâng, thưa sếp, cô ấy..." Viên cảnh sát nuốt một cách khó khăn, và Eve có thể nhận thấy nỗi kinh hoàng lại vụt qua nét mặt anh ta.

"Và làm thế nào mà anh xác định đối tượng đã chết, Prosky? Anh bắt mạch cô ấy sao?"

Một sắc đỏ, chẳng làm cho nước da xanh tái của anh ta có sự sống hơn là bao, ửng trên má anh ta. "Không, thưa sếp. Tôi tuân theo thủ tục, giữ gìn hiện trường án mạng, báo cáo về trụ sở. Xác nhận về cái chết bằng mắt, hiện trường không suy chuyển."

"Chủ nhà có bước vào trong chứ?" Tất cả những chuyện này Eve có thể tìm hiểu sau, nhưng cô có thể thấy rằng viên cảnh sát đang dần vững chân khi cô buộc anh ta bước lên những bậc thềm.

"Không, thưa sếp, ông ta nói là không. Sau lời phàn nàn từ người khách có hẹn lúc chín giờ tối với nạn nhân, chủ nhà đã kiểm tra căn hộ. Ông ta mở khóa cửa và nhìn thấy cô gái. Căn hộ chỉ có một phòng, Trung úy Dallas, và cô ta... sếp sẽ thấy cô ta ngay khi mở cửa. Sau khi phát hiện, trong trạng

thái hoảng loạn, ông chủ nhà đã xuống đường vẫy gọi đơn vị tuần tra của tôi. Ngay lập tức tôi đi cùng với ông ta trở lại hiện trường, tiến hành xác nhận bằng mắt về cái chết đáng ngờ, và trình diện."

"Anh có rời khỏi vị trí không, cảnh sát? Dù là thoáng chốc?"

Sau cùng, ánh mắt viên cảnh sát cũng ổn định và gặp ánh mắt của Eve. "Không, thưa Trung úy. Trong một phút tôi đã nghĩ mình hẳn sẽ phải làm thế. Đây là lần đầu nên tôi thấy hơi khó khăn trong việc giữ vững tinh thần."

"Với tôi, có vẻ như anh đã giữ vững tinh thần rất tốt, Prosky." Từ túi xách mang theo, cô lấy ra lọ thuốc xịt bảo vệ rồi xịt. "Hãy gọi bên tòa án và Bác sĩ Pháp y. Căn phòng cần được dọn dẹp, còn cô gái sẽ cần được cho vào túi và gắn thẻ."

"Vâng, thưa sếp. Tôi có cần ở lại vị trí không?"

"Cho tới khi đội cảnh sát đầu tiên đến đây. Sau đó anh có thể trình diện." Eve phủ xong lớp bảo vệ lên giày ống, liếc lên nhìn viên cảnh sát. "Anh có vợ rồi chứ, Prosky?" cô vừa hỏi vừa gắn máy ghi âm vào áo.

"Chưa, thưa sếp. Nhưng cũng như đã hứa hôn."

"Sau khi trình diện, hãy đi tìm quý cô của anh. Những kẻ mê rượu không sống lâu bằng những người có một cơ thể ấm áp để chìm đắm trong đó đâu. Tôi tìm chủ nhà ở đâu?"

"Ông ta ở dưới, trong phòng số 1-A."

"Vậy anh bảo ông ta ở yên tại chỗ. Tôi sẽ lấy lời khai khi xong việc ở đây."

Eve bước vào trong căn hộ, đóng cửa lại. Không còn là lính mới, cô không cảm thấy dạ dày nhộn nhạo khi nhìn thấy xác chết, lớp da thịt bị xé nát, hoặc những món đồ chơi trẻ em vấy máu.

Nhưng con tim cô đau nhói.

Rồi nỗi tức giận ùa đến, như một mũi giáo bén ngọt nóng đỏ, khi Eve bắt gặp món vũ khí cổ nằm cuộn trong vòng tay một con gấu bông.

"Cô ta chỉ là một đứa trẻ."

Lúc ấy là bảy giờ sáng. Eve chưa về nhà. Cô đã tranh thủ chợp mắt được một tiếng đầy nhọc nhằn và lo lắng tại bàn làm việc trong văn phòng giữa những cuộc tìm kiếm trên máy tính và các báo cáo. Không có mác Mã 5 gán cho vụ Lola Starr, Eve được tự do truy cập ngân hàng dữ liệu của Trung Tâm Tài Nguyên Quốc Tế về Hoạt Động Hình Sự (IRCCA). Cho đến lúc này, IRCCA vẫn không hề có dữ liệu gì đáng giá.

Giờ đây, tái xanh vì mệt mỏi, bồn chồn vì năng lượng giả của cafein giả, Eve phải đối mặt với Feeney. "Cô ta là dân chuyên nghiệp, Dallas."

“Giấy phép hành nghề khốn kiếp của cô gái mới chưa đầy ba tháng. Trên giường cô ta có búp bê. Có Kool-Aid trong nhà bếp.”

Eve không vượt qua được cảm xúc - tất cả những món đồ ngớ ngẩn, đầy nữ tính mà cô phải sờ vào trong khi thân xác đáng thương của nạn nhân nằm trên đống gối và búp bê rẻ tiền, kiểu cách. Điên tiết, Eve đập mạnh một trong những tấm ảnh chính thức của vụ án xuống mặt bàn giấy.

“Cô bé có dáng vẻ của một đội trưởng đội cổ vũ tại trường trung học. Nhưng thay vì thế, cô ta lại giở trò mánh lới và sưu tầm tranh ảnh những căn hộ lộng lẫy và trang phục còn lộng lẫy hơn. Ông có cho rằng cô ta biết mình đang lao vào cái gì không?”

“Tôi không cho rằng cô ta nghĩ mình sẽ kết thúc bằng cái chết,” Fenney thản nhiên đáp lại. “Cô muốn tranh luận về bộ luật hoạt động tình dục sao, Dallas?”

“Không.” Vẻ mệt mỏi, Eve nhìn xuống bản in dữ liệu lần nữa. “Không, nhưng chuyện này thiêu đốt tâm can tôi. Một con nhóc như thế này.”

“Cô biết nhiều hơn thế, Dallas ạ.”

“Ừ, tôi biết nhiều hơn.” Eve ép mình vặc lại. “Sáng nay mới khám nghiệm pháp y, nhưng kiểm tra sơ bộ của tôi cho thấy cô ta đã chết ít nhất hai mươi tư giờ trước khi phát hiện. Ông đã nhận dạng được vũ khí rồi chứ?”

“SIG 2-10 - súng ngắn Rolls-Royce chính hiệu, sản xuất vào khoảng 1980, hàng Thụy Sĩ nhập khẩu. Có hãm thanh. Những loại hãm thanh cũ rích đó chỉ sử dụng được cho hai hoặc ba phát bắn. Gã chắc chắn đã cần đến nó bởi nơi ở của nạn nhân không được cách âm như chỗ DeBlass.”

“Và gã không gọi điện thoại báo, điều đó cho tôi biết gã không muốn cô gái bị phát hiện sớm. Gã phải chuồn đi đâu đó đã,” Eve ngẫm nghĩ. Đầy đăm chiêu, cô nhặt lên một vuông giấy nhỏ, được gắn xi chính thức.

HAI TRONG SÁU

“Một vụ một tuần,” cô khẽ thốt lên. “Chúa ơi, Feeney, gã không dành nhiều thời gian cho chúng ta đâu.”

“Tôi đang chạy các cuốn nhật ký, sổ làm ăn của Lola. Cô ta có lịch hẹn một khách hàng mới vào tám giờ đêm hôm kia. Nếu kiểm tra sơ bộ của cô đúng thì gã chính là kẻ chúng ta đang tìm.” Feeney mím miệng cười. “John Smith.”

“Chuyện đó xưa hơn cả vũ khí giết người.” Eve xoa mạnh tay lên mặt. “IRCCA chắc sẽ xùy tên gã của chúng ta ra từ chính thông tin trong cuốn sổ kia thôi.”

“Họ vẫn còn đang chạy dữ liệu mà,” Feeney lẩm bẩm. Ông ta có ý bao che, thậm chí có cảm tình với IRCCA.

“Họ sẽ không tìm được hang thỏ đâu. Chúng ta đụng độ một gã du hành thời gian rồi, Feeney.”

Feeney khịt mũi. “Ừ, một Jules Verne[2] thứ thiệt.”

“Chúng ta có một vụ án mạng kiểu thế kỷ 20,” Eve nói qua. “Các loại vũ khí, mức độ bạo lực thái quá, mẩu giấy in thủ công bỏ lại hiện trường. Vậy có thể kẻ sát nhân của chúng ta là một sử gia, hoặc một kẻ cuồng nộ. Kẻ nào đó mong ước mọi thứ trở về trạng thái như trước đây.”

“Rất nhiều người nghĩ mọi việc sẽ tốt đẹp hơn theo một cách nào đó khác. Đó là lý do tại sao thế giới đầy rẫy các công viên giải trí theo chủ đề.”

Eve buông tay xuống, suy nghĩ. “IRCCA sẽ không giúp chúng ta thâm nhập vào tư tưởng của gã này. Vẫn phải có một trí óc con người để chơi trò đó. Gã đang làm gì, Feeney? Tại sao gã làm thế?”

“Gã đang giết những ‘ả giang hồ’.”

“Gái điếm đã luôn là những mục tiêu dễ dàng từ thời Jack Mổ Bụng, đúng không? Đó là một nghề dễ bị tổn thương, ngay cả thời nay dù đã có nhiều phương tiện bảo vệ thì vẫn có những khách hàng đánh đập, giết hại các cô gái giang hồ.”

“Không xảy ra nhiều đâu,” Feeney trầm ngâm. “Đôi khi, trong trò chơi bạo dâm, người ta sẽ gặp phải một kẻ quá cuồng nhiệt. Bình thường thì hầu hết gái giang hồ còn được an toàn hơn cả giáo viên đấy.”

“Họ vẫn có nguy cơ - nghề lâu đời nhất với tội ác cổ xưa nhất. Nhưng nhiều thứ đã thay đổi, một số thứ. Người ta không hay giết người bằng súng nữa. Làm thế quá xa xỉ, quá khó. Tình dục không còn là yếu tố thúc đẩy mạnh mẽ như trước, giờ đây muốn có thứ đó thì quá rẻ, quá dễ. Chúng ta có những phương pháp khác nhau để điều tra, và cả một mớ động cơ hoàn toàn mới. Khi ta gạt bỏ hết tất cả các động cơ đó, thì có một sự thật là con người vẫn tiêu diệt con người. Tiếp tục đào bới đi, Feeney. Tôi có những người cần nói chuyện.”

“Điều cô cần là ngủ một chút, cô nhóc.”

“Để cho gã ngủ,” Eve thầm thì. “Cứ để thằng khốn nạn đó ngủ đi.” Tự lấy can đảm, cô quay lại với đường kết nối viễn thông. Đã đến lúc tiếp xúc với cha mẹ của nạn nhân.

Đến khi Eve bước vào cái hành lang lộng lẫy trong văn phòng của Roarke ở trung tâm thành phố thì cô đã thức hơn ba mươi hai tiếng đồng hồ. Cô đã trải qua nỗi khổ sở phải báo cho bậc cha mẹ đang choáng váng khóc than kia rằng con gái duy nhất của họ đã chết. Eve đã nhìn chăm chú mãi vào màn hình cho đến khi dữ liệu tràn ngập trước mắt cô.

Cuộc thẩm vấn tiếp theo với chủ nhà của Lola cũng thật là gian nan mệt mỏi. Từ sau khi người

đàn ông có đủ thời gian để hồi phục, ông ta đã dành tới ba mươi phút để than van việc báo đài đưa tin rùm beng thật khó chịu và về khả năng khách thuê phòng sụt giảm.

Thật chẳng dễ gì, Eve nghĩ, để nhận được sự cảm thông giữa con người.

Tập đoàn Roarke Industries, New York, vượt xa mức tưởng tượng của Eve. Bóng bẩy, sáng chói, mượt mà, 150 tầng chọc thẳng lên bầu trời Manhattan. Nó là một mũi giáo đen tuyền, bóng lộn như gương, được bao vòng bằng những tuyến tàu điện ngầm chuyên chở và đường hàng không sáng ánh kim cương.

Không có những quầy món nướng Glida-Grills xập xệ, Eve nghĩ. Không có những người bán rong đường phố với máy tính bỏ túi, né tránh an ninh trên những chiếc tàu đệm khí cá nhân màu sắc sặc sỡ. Việc bán hàng ngoài trời bị cấm trên đoạn đại lộ Năm này. Sự khoanh vùng kinh doanh làm cho nơi đây yên tĩnh hơn, dù có hơi mất đi tính chất phiêu lưu.

Bên trong tòa nhà, hành lang chính chiếm trọn một khu phố, khoe khoang ba nhà hàng sang trọng, một cửa hàng giá cao, mấy cửa hàng đặc sản và một rạp chiếu phim.

Những viên đá lát sàn màu trắng rộng tròn một mét vuông lấp lánh như ánh trăng. Thang máy thủy tinh rộn rã lên xuống, những dòng người chuyển động hình chữ chi sang trái sang phải, trong lúc đó các giọng nói ma quái hướng dẫn khách thăm viếng đến nhiều địa điểm thú vị khác nhau hoặc đến văn phòng thích hợp nếu có công việc cần được tiến hành.

Với những ai muốn lang thang một mình thì có hơn một tá bản đồ di động.

Eve bước đến trước một màn hình và được lịch sự đề nghị giúp đỡ.

"Roarke," cô trả lời, lòng cảm thấy khó chịu vì tên anh ta không được liệt kê trên thư mục chính.

"Tôi rất tiếc." Giọng nói của máy tính là thứ âm sắc kiểu cách thái quá, có ý đồ tạo cảm giác dịu dàng nhưng thay vì thế lại chọc tức thần kinh của Eve vốn đã căng thẳng. "Tôi không được tự tiện truy cập thông tin đó."

"Roarke," Eve lặp lại, giơ phù hiệu cho máy tính quét hình. Cô nôn nóng chờ đợi trong khi máy tính ngân nga, rõ ràng là đang kiểm tra và xác minh thẻ căn cước của cô, và thông báo cho chính anh ta.

"Vui lòng đi đến cánh Đông tòa nhà, thưa Trung úy Dallas. Cô sẽ được đón tiếp."

"Tốt."

Eve quay xuống một hành lang, đi qua một sảnh đá cẩm thạch cầm giữ một rừng hoa bóng nước màu trắng tuyết.

"Trung úy." Một phụ nữ mặc trang phục sát thủ đỏ, tóc trắng y như hoa bóng nước mỉm cười lãnh đạm. "Xin mời đi với tôi."

Người phụ nữ nhét tấm thẻ an ninh vào một cái khe, úp lòng bàn tay lên một tấm thủy tinh màu

đen để nhận dạng vân tay. Bức tường trượt mở, để lộ ra một thang máy riêng.

Eve bước vào trong cùng với người phụ nữ, và không ngạc nhiên khi cô ta yêu cầu lên tầng trên cùng.

Eve biết chắc Roarke sẽ không thỏa mãn với bất cứ thứ gì không ở tầm cao nhất.

Người dẫn đường của cô câm nín suốt lúc thang máy đi lên, ở cô ta tỏa ra một làn hương nhạy cảm kín đáo, hợp với đôi giày tinh tế và cái mũ gọn ghẽ, bóng bẩy. Eve thầm ngưỡng mộ những phụ nữ biết tự phối hợp mọi thứ từ đầu xuống chân mà dường như không chút vất vả.

Đối diện với vẻ lộng lẫy thầm lặng như thế, Eve e dè kéo tấm áo da đã sờn của mình và tự hỏi liệu có phải đã đến lúc cô nên bỏ tiền cho một kiểu tóc thay vì tự cắt.

Trước khi cô kịp quyết định những vấn đề gây chấn động quả đất như thế, cánh cửa đột ngột mở ra một sảnh đường yên tĩnh trải thảm trắng, kích cỡ bằng một ngôi nhà nhỏ. Có cây cối xanh tươi - cây thật: vả, cọ, và một loại cây có vẻ là cây san thù du đang ra hoa trái mùa. Có mùi hương thơm gắt tỏa ra từ một luống cẩm chướng với sắc hồng và đỏ tía rực rỡ.

Khu vườn vây bọc một khu vực chờ ấm cúng có sofa màu hoa cà và bàn gỗ bóng loáng, những cây đèn chắc chắn làm bằng đồng thau thuần chất với chao đèn màu nạm ngọc.

Ở giữa khu vực này là một trạm làm việc hình tròn, được trang bị như buồng lái máy bay với các màn hình điều khiển và bàn phím, máy đo và viễn thông. Hai người đàn ông và một phụ nữ đang bận rộn làm việc ở đây với khả năng múa ba lê trơn tru tuyệt hảo trong từng chuyển động.

Eve được dẫn đi qua trạm làm việc vào trong một lối đi bên hông có mái che. Liếc xuống dưới, cô có thể nhìn thấy toàn bộ Manhattan. Có tiếng nhạc du dương mà cô không nhận ra là nhạc của Mozart. Đối với Eve, âm nhạc đã bắt đầu lúc nào đó sau sinh nhật lần thứ mười của cô.

Người phụ nữ trong trang phục sát thủ dừng lại lần nữa, nở một nụ cười lạnh nhạt hoàn hảo, rồi nói vào một cái loa ẩn. "Trung úy Dallas, thưa ông."

"Cho cô ấy vào, Caro. Cảm ơn."

Một lần nữa, Caro áp lòng bàn tay vào tấm kính đen bóng. "Trung úy, hãy đi thẳng vào trong," cô ta lên tiếng mời khi một tấm panel trượt mở.

"Cảm ơn." Vì tò mò, Eve theo dõi cô ta bước đi, lòng tự hỏi làm thế nào mà người ta có thể sải bước một cách kiều diễm như thế trên những gót giày cao bảy phân. Rồi cô bước vào văn phòng của Roarke.

Như Eve đã mong đợi, văn phòng cũng gây ấn tượng mạnh như những trụ sở chính khác của anh ta ở New York. Bất kể quang cảnh 3D vút lên bầu trời New York, trần nhà cao ngất gắn đầy đèn lấp lánh như ngàn sao, những sắc độ chói lọi của hoàng ngọc và lục ngọc trong đồ đạc lót nệm dày, chính gã đàn ông phía sau bàn giấy bằng phiến gỗ mun mới là vượt trội.

Có điều gì ở con người anh ta thế nhỉ? Eve lại nghĩ ngợi khi Roarke đứng lên, nghiêng đầu khẽ

mỉm cười với cô.

"Chào Trung úy Dallas," Roarke nói, vẫn bằng chất giọng Ailen du dương nhẹ nhàng và quyến rũ đó, "một vinh hạnh, như thường lệ."

"Có lẽ anh không nghĩ thế sau khi tôi xong việc."

Roarke nhướng mày. "Sao cô không đi nốt đoạn đường vào và bắt đầu đi? Sau đó chúng ta sẽ xem thế nào. Cà phê nhé?"

"Đừng cô làm tôi xao lãng, Roarke." Eve bước đến gần hơn. Thế rồi, để thỏa mãn trí tò mò, cô đưa mắt nhìn quanh phòng thật nhanh. Căn phòng to như sân bay trực thăng với tất cả tiện nghi của một khách sạn hạng nhất: quầy rượu phục vụ tự động, một chiếc ghế thư giãn phủ vải mềm với đầy đủ chức năng và những hiệu chỉnh tâm trạng, một màn hình treo tường quá khổ hiện đang tắt. Bên trái có một phòng tắm với bồn tắm xoáy nước và ống sấy khô. Toàn bộ thiết bị văn phòng tiêu chuẩn với công nghệ cao nhất đều được tích hợp.

Roarke nhìn Eve với vẻ thư thái. Anh ta ngưỡng mộ cách cô di chuyển, cách đôi mắt nhanh nhạy, điềm tĩnh đó ghi nhận mọi thứ.

"Cô muốn đi xem một vòng không, Eve?"

"Không. Làm sao anh có thể làm việc với tất cả những thứ này..." Eve khoát tay về phía những bức tường bằng thủy tinh đã qua xử lý. "Trống trải."

"Tôi không thích không gian kín bưng. Cô sẽ ngồi hay đi đi lại lại đây?"

"Tôi sẽ đứng. Tôi có vài câu để hỏi anh, Roarke. Anh có quyền mời luật sư đến."

"Tôi bị bắt giữ sao?"

"Lúc này thì không."

"Vậy chúng ta hãy để dành các luật sư đến khi nào tôi bị bắt đã. Hỏi đi."

Mặc dù Eve nhìn thẳng vào mắt Roarke, cô biết hai tay anh ta ở chỗ nào - ngẫu nhiên nhét trong túi quần. Những bàn tay tiết lộ cảm xúc.

"Đêm hôm kia," Eve lên tiếng, "giữa tám và mười giờ tối. Anh có thể xác nhận mình đã ở đâu không?"

"Tôi nghĩ mình đã ở đây đến sau tám giờ một chút." Anh ta đưa bàn tay vững vàng chạm vào sổ nhật ký bàn giấy. "Tôi tắt màn hình lúc 8.17. Tôi rời khỏi tòa nhà, lái xe về nhà."

"Tự lái," Eve cắt ngang, "hay được chở về?"

"Tự lái. Tôi để một chiếc xe ở đây. Tôi không thích bắt các nhân viên chờ phục vụ những trò bốc đồng của mình."

“Anh dân chủ gớm nhỉ.” Và, Eve nghĩ, phiền toái gớm nhỉ. Cô đã muốn Roarke có chứng cớ ngoại phạm. “Rồi sao nữa?”

“Tôi tự rót cho mình một ly rượu mùi, tắm vòi sen, thay quần áo. Tôi ăn khuya với một người bạn.”

“Khuya mức độ nào, và bạn gì?”

“Tôi nghĩ là mình đến đó vào khoảng mười giờ. Tôi thích đúng giờ. Tại ngôi nhà trong thành phố của Madeline Montmart.”

Eve nhanh chóng hình dung ra một cô nàng tóc vàng xoăn với cái miệng hờn dỗi và cặp mắt màu hạnh nhân. “Madeline Montmart, nữ diễn viên?”

“Phải. Tôi nghĩ là chúng tôi đã ăn vịt quay, nếu điều đó giúp ích được gì.”

Eve làm ngơ trước lời lẽ mỉa mai đó. “Không ai có thể xác minh các hành vi của anh trong khoảng 8.17 đến 10.00 đêm?”

“Một trong các nhân viên có thể đã nhận thấy, nhưng xét cho cùng tôi trả lương hậu hĩnh nên họ có thể nói điều tôi bảo họ nói.” Giọng của Roarke có vẻ cáu kỉnh. “Chắc đã có một vụ giết người khác nữa.”

“Lola Starr, bạn tình có giấy phép hành nghề. Một số chi tiết sẽ được cung cấp cho bên truyền thông trong vòng một tiếng nữa.”

“Còn một số chi tiết thì không.”

“Anh có bộ phận hãm thanh không, Roarke?”

Nét mặt của anh ta không thay đổi. “Nhiều. Eve, trông cô có vẻ kiệt sức. Cô đã thức suốt đêm?”

“Vì công việc. Anh có một khẩu súng Thụy Sĩ, loại SIG 2-10, khoảng đời 1980 không?”

“Tôi kiếm được một khẩu như vậy khoảng sáu tuần trước. Ngồi xuống đi.”

“Anh quen biết Lola Starr chứ?” Thò tay vào trong cặp hồ sơ, Eve rút ra một tấm ảnh chụp cô tìm thấy trong căn hộ của Lola. Cô gái xinh đẹp, duyên dáng cười rạng rỡ, đầy ắp vẻ vui nhộn phấn khích.

Roarke nhìn tấm ảnh khi nó đáp xuống mặt bàn. Ánh mắt anh ta long lanh. Lần này giọng nói của Roarke đượm chất gì đó mà Eve nghĩ là nghe như sự thương hại.

“Cô bé chưa đủ lớn để được cấp giấy phép.”

“Cô ta đã mười tám tuổi từ bốn tháng trước. Xin được giấy phép vào ngày sinh nhật.”

“Cô bé đã không có đủ thời gian để đổi ý, phải không?” Ánh mắt Roarke nhướng lên gặp ánh mắt Eve. Và đúng thế, đó là sự thương hại. “Tôi không quen cô ấy. Tôi không sử dụng gái giang hồ -

hoặc trẻ em." Anh ta nhặt tấm ảnh lên, đi vòng qua bàn đưa trả lại Eve. "Ngồi xuống."

"Anh đã bao giờ..."

"Chết tiệt, ngồi xuống đi." Trong cơn phẫn nộ bất ngờ, Roarke chụp lấy vai Eve, đẩy cô xuống ghế. Cặp hồ sơ của cô nghiêng đi, những tấm ảnh chụp Lola trong bộ dạng chẳng hề vui nhộn xổ ra ngoài.

Lẽ ra Eve đã chộp lấy những tấm ảnh trước - phản xạ của cô vốn nhạy bén không thua gì phản xạ của Roarke. Có lẽ cô muốn anh ta xem chúng. Có lẽ cô cần anh ta xem.

Cúi người xuống, Roarke nhặt lên một tấm ảnh chụp tại hiện trường. Anh ta trân trối nhìn tấm ảnh. "Chúa ơi," Roarke khẽ thốt lên. "Cô tin tôi có khả năng gây ra chuyện này sao?"

"Tôi tin cái gì không phải là vấn đề. Điều tra…" Eve tắt giọng khi ánh mắt Roarke quất vào ánh mắt cô.

"Cô tin tôi có khả năng gây ra vụ này?" anh ta lặp lại bằng giọng nói khẽ mà bén ngọt như một lưỡi dao.

"Không, nhưng tôi có nhiệm vụ phải điều tra."

"Cái nhiệm vụ khốn kiếp."

Eve nhận lại những tấm ảnh, cất đi. "Thỉnh thoảng thôi."

"Làm sao ban đêm cô ngủ được sau khi xem thứ gì đó như thế này?"

Eve giật thót người. Dù cô đã hồi phục sau một giờ chợp mắt, Roarke vẫn nhận thấy điều đó. Dù bị kích thích bởi phản ứng bản năng và cảm xúc của Eve, anh ta vẫn hối tiếc đã gây ra điều đó.

"Bằng việc biết rằng tôi sẽ hạ gục thằng con hoang đã ra tay. Tránh ra."

Roarke vẫn ở yên tại chỗ, đặt bàn tay lên cánh tay cứng đờ của Eve. "Một người ở địa vị tôi phải đọc được con người một cách nhanh chóng và chính xác, Eve ạ. Tôi đọc thấy cô là người sắp kiệt lực đấy."

"Tôi nói, tránh ra."

Roarke đứng dậy nhưng chuyển lên nắm cánh tay Eve, kéo cô đứng dậy. Anh ta vẫn ngáng đường Eve. "Gã sẽ lại làm chuyện đó," Roarke lặng lẽ nói. "Và chuyện đó đang gặm nhấm cô vì cô thắc mắc khi nào, ở đâu và kẻ nào."

"Chớ phân tích tôi. Chúng tôi có cả một ban bệ bác sĩ tâm thần ăn lương chính thức để làm việc đó."

"Tại sao cô chưa đến gặp bác sĩ? Cô đã luồn qua những kẽ hở để tránh bị Kiểm Tra."

Mắt Eve nhíu lại.

Roarke mỉm cười nhưng không có vẻ gì vui tươi.

"Tôi có những mối quan hệ, Trung úy à. Cô phải chịu Kiểm Tra vài ngày trước đây, vốn là thủ tục tiêu chuẩn sau một vụ kết liễu chính đáng, vụ mà cô đã thực hiện vào đêm Sharon bị giết."

"Tránh xa công việc của tôi ra," Eve giận dữ nói. "Và tiên sư cha những mối quan hệ của anh."

"Cô sợ điều gì? Cô sợ người ta sẽ tìm ra điều gì khi họ nhìn vào bên trong đầu cô? Và trong trái tim cô?"

"Tôi không sợ điều gì cả." Eve giật tay ra nhưng Roarke lại đặt tay lên má cô. Một cử chỉ quá bất ngờ, quá dịu dàng, lòng cô run rẩy.

"Hãy để tôi giúp cô."

"Tôi..." Suýt chút nữa cô đã buột miệng nói ra điều gì đó, như những tấm ảnh đã xổ ra ban nãy. Nhưng lần này phản xạ của Eve đã giữ nó lại. "Tôi đang giải quyết điều đó." Cô quay đi. "Anh có thể nhận lại tài sản của mình vào bất cứ lúc nào sau chín giờ sáng mai."

"Eve."

Eve tiếp tục nhìn chăm chăm vào lối cửa, tiếp tục bước đi. "Cái gì?"

"Tôi muốn gặp cô tối nay."

"Không."

Roarke rất muốn - thật sự rất muốn - lao theo sau Eve. Nhưng thay vì thế, anh ta ở yên tại chỗ. "Tôi có thể giúp cô trong vụ án này."

Với vẻ thận trọng, Eve dừng chân, quay người lại. Nếu không phải đang trải qua cảm giác ức chế tình dục thật khó chịu bất ngờ ập đến, hẳn Roarke đã bật cười trước vẻ ngờ vực pha lẫn chế nhạo trong ánh mắt cô.

"Bằng cách nào?"

"Tôi biết những người quen của Sharon." Trong khi nói, Roarke nhìn thấy vẻ nhạo báng đổi thành vẻ quan tâm. Nhưng nỗi ngờ vực vẫn còn nguyên. "Không cần một trí tuệ xuất chúng mới có thể nhận ra là cô sẽ tìm kiếm mối quan hệ giữa Sharon và cô gái trong những tấm ảnh cô mang theo. Tôi sẽ xem có thể tìm được gì không."

"Thông tin của một nghi can không có nhiều trọng lượng trong cuộc điều tra. Nhưng," Eve nói thêm trước khi Roarke kịp phát biểu, "anh có thể cho tôi biết."

Rốt cuộc Roarke mỉm cười. "Có tự hỏi liệu tôi có muốn cô khỏa thân và ở trên giường không? Tôi sẽ cho cô biết, Trung úy." Rồi bước trở lại sau bàn làm việc. "Trong lúc này thì hãy ngủ một lát đi."

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng Eve, nét cười biến mất khỏi ánh mắt Roarke. Trong một lúc lâu, anh ta ngồi im lặng. Mân mê chiếc nút áo mang theo trong túi, Roarke kết nối vào đường dây bảo mật riêng.

Anh ta không muốn cuộc điện thoại này được ghi lại trên nhật ký.

Chương 7

Eve bước lên đến màn chắn khe nhìn trộm tại cửa nhà Charles Monroe và mới bắt đầu tự giới thiệu thì cánh cửa trượt mở. Anh ta thắt cà vạt đen, một chiếc áo choàng không tay bằng vải cashmere khoác hờ trên vai, nổi bật lên là màu kem của mảnh khăn lụa quàng cổ. Nụ cười của Charles cũng hào nhoáng từng chút một như bộ trang phục của anh ta.

"Trung úy Dallas. Gặp lại cô thật vui biết bao." Ánh mắt của Charles, đầy ắp những lời khen mà Eve biết mình không xứng đáng nhận, lướt trên người cô. "Và thật không may biết bao khi tôi đang chuẩn bị ra phố."

"Tôi sẽ không giữ anh lâu đâu." Eve bước lên phía trước, anh ta lùi lại. "Đôi câu hỏi thôi Monroe, ở đây, không chính thức, hoặc chính thức tại đồn cảnh sát với người đại diện hay luật sư của anh."

Cặp lông mày duyên dáng của Charles vụt nhướng lên. "Tôi hiểu. Tôi cứ nghĩ chúng ta đã tiến xa hơn thế kia. Hay lắm, Trung úy, hỏi đi." Anh ta để cánh cửa trượt đóng trở lại. "Chúng ta sẽ tiến hành không chính thức."

"Anh ở đâu đêm hôm kia, trong khoảng từ tám đến đến mười một giờ?"

"Đêm hôm kia?" Charles lấy quyển nhật ký ra khỏi túi, bấm phím. "A, phải rồi, tôi đón một khách hàng lúc bảy rưỡi để dự buổi mở màn lúc tám giờ tại Grande Theater. Người ta đang diễn lại vở Ibsen - thứ đáng chán. Chúng tôi ngồi ở dãy ghế thứ ba, khu giữa. Buổi trình diễn kết thúc ngay trước mười một giờ. Và chúng tôi ăn một bữa khuya, được mang đến. Tại đây. Tôi quan hệ với cô ấy đến ba giờ sáng."

Nụ cười của Charles lóe lên khi anh ta lại cất nhật ký đi. "Như thế có chứng minh cho tôi không?"

"Nếu khách hàng của anh xác nhận."

Nụ cười héo đi thành vẻ đau đớn. "Trung úy, cô đang giết tôi đấy."

"Kẻ nào đó đang giết người cùng nghề với anh," Eve quát lại. "Cho biết tên và số, anh Monroe." Cô đợi đến khi anh ta rầu rĩ khai báo dữ liệu. "Anh quen biết Lola Starr chứ?"

"Lola, Lola Starr... nghe không quen." Charles lại lấy nhật ký ra, xem lướt qua phần địa chỉ. "Rõ ràng là không. Tại sao cô hỏi thế?"

"Anh sẽ nghe về điều đó trong bản tin sáng mai," là tất cả những gì Eve bảo Charles khi cô mở cánh cửa lần nữa. "Cho đến giờ, các nạn nhân chỉ là phụ nữ, anh Monroe à, nhưng nếu là anh, tôi sẽ rất

cẩn thận khi nhận lời khách hàng mới."

Với cơn đau đầu đang váng lên, Eve sải bước đến thang máy. Không kìm nén được, cô liếc về phía cửa căn hộ của Sharon DeBlass, nơi ánh đèn an ninh màu đỏ của cảnh sát đang nhấp nháy.

Mình cần ngủ - Eve tự nhủ. Cô cần về nhà và giải tỏa đầu óc trong một giờ đồng hồ. Nhưng cô lại đang bấm mã số thẻ căn cước để mở niêm phong và bước vào căn hộ của một phụ nữ đã chết.

Căn hộ chìm trong yên lặng. Và trống rỗng. Eve không trông đợi điều gì khác hơn thế. Không hiểu sao cô vẫn hy vọng có một tia trực giác lóe sáng, nhưng chỉ có tiếng đập thình thình đều đặn trong thái dương cô thôi. Bỏ qua điều đó, Eve bước vào phòng ngủ.

Những cánh cửa sổ cũng đã bị niêm phong bằng thuốc xịt bít kín để ngăn giới truyền thông hoặc bọn tò mò đầu óc bệnh hoạn ghé sát vào xem hiện trường. Eve ra lệnh mở đèn, và bóng tối bị đẩy lùi, để lộ ra chiếc giường.

Những tấm trải giường đã bị lột bỏ và đưa đến pháp y. Các dịch chất cơ thể, tóc và da đã được phân tích và ghi hồ sơ. Có một vết bẩn trên tấm nệm nổi, nơi máu đã thấm qua những tấm vải sa tanh đó.

Tấm ván đầu giường kê gối có vết máu vấy tung tóe. Eve tự hỏi có ai đó quan tâm đến mức sẽ cho tẩy sạch nó đi hay không.

Cô liếc về phía cái bàn. Feeney đã lấy bộ máy tính để bàn nhỏ để kiểm tra ổ cứng cũng như các đĩa ghi. Căn phòng được rà soát và quét dọn. Không còn gì để làm.

Nhưng Eve vẫn đi đến tủ quần áo, lục lọi cẩn trọng các ngăn tủ một lần nữa. Ai sẽ đòi nhận tất cả những bộ y phục này? cô tự hỏi. Lụa và ren, cashmere và xa tanh của một phụ nữ vốn ưa cảm thấy trên làn da mình thứ vải vóc của người giàu.

Bà mẹ chăng - Eve hình dung. Tại sao bà ấy không gửi đơn yêu cầu trả lại vật dụng của con gái mình?

Có điều gì đó đáng suy nghĩ đây.

Eve lục soát toàn bộ tủ, một lần nữa rà soát những chiếc váy, áo đầm, quần dài, áo choàng không tay và áo choàng caftan, áo khoác và áo cánh; kiểm tra các túi áo quần, những lớp vải lót. Cô tiếp tục chuyển sang giày dép; tất cả đều được cất gọn gàng trong hộp nhựa acrylic.

Phụ nữ chỉ có hai bàn chân, Eve nghĩ với đôi chút khó chịu. Không ai cần đến sáu mươi đôi giày. Khẽ khịt mũi, cô luồn các ngón chân vào sâu bên trong những đôi giày ống, tận hưởng cảm giác mềm mại co giãn trên lớp đế có thể bơm phồng.

Lola thì không có nhiều như thế - giờ đây Eve nghĩ lại. Hai đôi giày cao gót kệch cỡm, một đôi quấn đai nhựa vinyl kiểu dành cho các bé gái, và một đôi giày đế mềm bơm hơi đơn giản, tất cả bừa bộn trong cái tủ hẹp.

Nhưng Sharon vừa là người nề nếp vừa là kẻ kiêu ngạo. Giày dép của cô ta vốn được cẩn thận

xếp thành các dãy...

Sai. Nổi da gà, Eve lùi lại. Sai rồi. Cái tủ to bằng một căn phòng, mỗi ly không gian đều được tận dụng một cách tàn nhẫn. Giờ đây có trọn cả ba mươi phân khoảng trống trên những cái kệ. Vì các đôi giày được xếp thành sáu dãy, mỗi dãy tám đôi.

Đó không phải là cách sắp xếp mà Eve đã thấy hoặc cách cô đã để chúng lại. Những đôi giày vốn được sắp xếp theo màu sắc và phong cách. Thành từng dãy - Eve nhớ chính xác, bốn dãy, mỗi dãy mười hai đôi.

Chỉ là một sai lầm nhỏ, Eve nghĩ với nụ cười khẽ. Nhưng một gã đàn ông đã phạm sai lầm nhỏ này thì nhất định sẽ phạm sai lầm khác.

"Cô lặp lại điều đó được chứ, Trung úy?"

"Gã đã sắp lại những hộp giày không đúng cách, thưa sếp." Luồn lách tìm đường bay, run rẩy trong khi máy sưởi trên xe nhả ra một luồng hơi ấm chung quanh ngón chân, Eve nối liên lạc. Một khí cầu du lịch nhỏ lẻn qua ở tầm thấp, giọng của hướng dẫn viên oang oang mách nước về việc mua sắm ở lối bộ hành trên trời trong khi họ băng qua phía đại lộ Năm. Một toán công nhân làm đường ngốc nghếch có giấy phép đặc biệt được hoạt động ban ngày đang khoan một đường vào hầm tại ngã tư đường Sáu và đường Bảy Tám. Eve cố hét to để át thứ đinh tai nhức óc đó.

"Sếp có thể xem lại những đĩa ghi cảnh hiện trường. Tôi biết cái tủ đã được sắp xếp như thế nào. Gây cho tôi ấn tượng chủ nhân là người có quá nhiều quần áo mà lại giữ gìn chúng quá ngăn nắp. Gã đã quay lại."

"Quay lại hiện trường án mạng?" Giọng của Whitney khô như ngói.

"Sự thật là những hành động lặp đi lặp lại đều có một nền tảng." Hy vọng tìm được nơi tương đối yên tĩnh, Eve tiến sang hướng Tây xuống một con đường ngang và cuối cùng thì phát rồ vì cứ phải đi sau một chiếc xe buýt loại nhỏ. Ở New York không ai ở trong nhà hay sao ấy nhỉ? "Không thì đã chẳng phải là hành động lặp đi lặp lại," Eve kết luận và chuyển sang chế độ lái tự động để có thể sưởi ấm bàn tay trong túi áo. "Có những thứ khác. Cô ta cất nữ trang giả trong một ngăn kéo nhiều ô. Nhẫn trong một ô, vòng tay ở ô khác và cứ thế. Một số dây chuyền đã quấn rối vào nhau khi tôi xem lại."

"Các máy quét..."

"Thưa sếp, tôi đã xem xét toàn bộ địa điểm một lần nữa sau các máy quét. Tôi biết gã đã ở đó." Eve vặc lại trong nỗi thất vọng và tự nhắc mình rằng Whitney vốn là người thận trọng. Người quản lý thì phải thế. "Gã đi qua hàng rào an ninh và vào nhà. Gã tìm thứ gì đó - thứ gì đó mà gã bỏ quên. Thứ gì đó Sharon có. Thứ gì đó mà chúng ta bỏ sót."

"Cô muốn cho quét lại hiện trường chứ?"

"Muốn. Và tôi muốn Feeney xem lại các hồ sơ của Sharon. Có cái gì ở đấy, ở nơi nào đó. Và

thứ đó gây lo lắng đến mức tên giết người phải liều mạng quay lại tìm."

"Tôi sẽ ký giấy phép, sếp sẽ không thích chuyện này." Viên chỉ huy im lặng một lúc. Rồi như thể sực nhớ đây là đường dây an ninh tuyệt đối, ông ta khịt mũi. "Chết tiệt lão sếp. Tinh tường lắm, Dallas."

"Cảm ơn sếp..." Nhưng chỉ huy đã tắt máy trước khi cô kịp bày tỏ xong sự biết ơn.

Hai trong sáu, Eve nghĩ, và trong không gian riêng tư của chiếc xe, cô run rẩy vì nhiều thứ hơn là vì lạnh. Ngoài kia có thêm bốn người mà mạng sống đang nằm trong tay cô.

Sau khi vào nhà để xe, Eve thề hôm sau sẽ gọi gã thợ máy đáng nguyền rủa. Nếu giống những lần trước thì có nghĩa gã sẽ giữ xe của cô trong một tuần, táy máy với mạch *chip* ngu ngốc nào đó trong bộ điều khiển máy sưởi. Nghĩ đến thủ tục giấy tờ khi tiếp nhận một chiếc xe thay thế thông qua các phòng ban là cô lại nản hết cả lòng.

Hơn nữa, Eve đã quen với chiếc xe mình có, với tất cả những thói tật nho nhỏ của nó. Ai cũng biết cảnh sát mặc đồng phục đều giành lấy những chiếc ô tô bay tốt nhất. Các nhân viên điều tra đành hậm hực nhận những loại xe kém cỏi.

Eve sẽ phải viện đến phương tiện công cộng hoặc cứ lấy đại một chiếc xe trong nhà để xe cảnh sát còn cái giá quan liêu phiền toái thì để sau hẵng trả.

Vẫn còn nhăn nhó về chuyện rắc rối sắp đến và tự nhắc mình đích thân liên lạc với Feeney để yêu cầu ông ta xem xét những chiếc đĩa ghi hình an ninh tại Gorham, Eve đi thang máy lên tầng nhà mình. Cô vừa mới mở khóa thì tay đã chụp lấy vũ khí rút ra.

Vẻ yên tĩnh trong căn hộ có gì đó không ổn. Lập tức Eve biết không chỉ có mình cô. Cảm giác nhoi nhói chạy dọc dưới da khiến cô phải nhanh chóng quét cánh tay và mắt từ trái sang phải.

Trong ánh sáng mờ của căn phòng, những chiếc bóng treo lơ lửng và sự im lặng vẫn còn nguyên. Thế rồi Eve bắt gặp một cử động khiến làn cơ bắp căng thẳng của cô gợn sóng, ngón tay vào tư thế sẵn sàng bóp cò súng.

"Phản xạ xuất sắc, Trung úy." Roarke nhổm dậy từ trên ghế, nơi anh ta đã nằm ườn nãy giờ. Nơi anh ta đã theo dõi Eve nãy giờ. "Xuất sắc đến nỗi," Roarke vừa tiếp tục vẫn bằng giọng nhẹ nhàng vừa chạm tay lên một cây đèn, "tôi hoàn toàn tin là cô sẽ không sử dụng cái đó với tôi."

Eve có thể đã làm thế. Cô rất có thể đã tống cho anh ta một cú nẩy người ngoạn mục. Như thế sẽ quét sạch cái nụ cười tự mãn kia khỏi bộ mặt của anh ta. Nhưng bất cứ vụ xả súng nào cũng đồng nghĩa với thủ tục giấy tờ mà cô không sẵn sàng đối mặt, nhất là nếu chỉ để phục thù. "Anh làm cái chết tiệt gì ở đây vậy?"

"Chờ cô." Ánh mắt Roarke vẫn ghim lấy ánh mắt Eve trong khi tay anh ta giơ lên. "Tôi không có vũ khí. Cứ tự nhiên đích thân kiểm tra nếu không tin lời tôi."

Rất chậm rãi, và với đôi chút ngần ngại, Eve gài súng vào bao. "Roarke, tôi hình dung anh có cả

một hạm đội luật sư rất thông minh và được trả bộn tiền, những kẻ sẽ lôi được anh ra trước khi tôi bắt giữ anh vì đột nhập gia cư bất hợp pháp. Nhưng tại sao không nói tôi nghe lý do tôi không nên dấn thân vào rắc rối, và thành phố không nên tốn phí ném anh vào chuồng trong vài giờ đồng hồ?"

Roarke tự hỏi không biết có phải anh ta đã trở nên hư hỏng đến mức thích thú cách Eve xỉa xói mình như thế hay không. "Điều đó thật vô bổ. Và cô thì mệt mỏi, Eve ạ. Sao cô không ngồi xuống đi?"

"Tôi không thèm hỏi bằng cách nào anh vào được đây đâu." Eve cảm thấy mình run rẩy vì tức giận, và cô tự hỏi mình sẽ thỏa mãn đến mức nào khi còng hai cổ tay thanh lịch của gã lại. "Anh là chủ nhân tòa nhà, vậy câu hỏi đó đã tự động được trả lời."

"Một trong những điều tôi ngưỡng mộ ở cô là cô không phí thì giờ cho những điều hiển nhiên."

"Câu hỏi của tôi là tại sao."

"Tôi thấy mình nghĩ đến cô, về cả mặt chuyên môn và mặt cá nhân, sau khi cô rời văn phòng của tôi," Roarke mỉm cười, nhanh nhẹn và duyên dáng. "Cô ăn chưa?"

"Tại sao?"

Anh ta bước đến phía Eve làm cho ánh sáng nghiêng nghiêng đùa giỡn sau lưng. "Về chuyên môn, tôi đã có hai cuộc gọi có thể khiến cô quan tâm. Về cá nhân…" Roarke đưa tay lên mặt Eve, những ngón tay chạm nhẹ cằm cô, ngón cái vuốt lên vết lõm. "Tôi thấy mình lo ngại vì vẻ mệt mỏi trong mắt cô. Vì lý do nào đó tôi cảm thấy bị thúc ép phải cho cô ăn."

Mặc dù biết làm như thế thì thật giống một đứa trẻ khó chịu, Eve vẫn hất cằm ra. "Những cuộc gọi gì?"

Roarke chỉ mỉm cười lần nữa, bước đến máy kết nối viễn thông của Eve. "Tôi được phép sử dụng chứ?" anh ta miệng nói mà tay thì nhấn số mình muốn. "Roarke đây. Bây giờ anh có thể đưa thức ăn lên được rồi." Anh ta nhả tay bấm, lại mỉm cười với Eve. "Cô không chống đối món pasta, phải không?"

"Không, về mặt nguyên tắc. Nhưng tôi chống đối việc bị điều khiển."

"Đấy là một điều khác mà tôi thích ở cô." Vì Eve không ngồi, Roarke ngồi xuống và làm ngơ trước vẻ cau có của cô, lấy ra hộp thuốc lá. "Nhưng tôi thấy dễ thư giãn hơn với một bữa ăn nóng. Cô thư giãn chưa đủ, Eve."

"Anh chưa biết tôi đủ để phán xét những gì tôi làm hoặc không làm. Và tôi không nói anh có thể hút thuốc trong này."

Roarke đốt thuốc, nhìn ngắm Eve qua làn khói thơm, mờ nhạt. "Cô đã không bắt giữ tôi vì đột nhập vào nhà thì cũng sẽ không bắt giữ tôi vì hút thuốc. Tôi đem đến một chai rượu vang. Tôi để nó thở trên quầy bếp. Cô muốn uống một chút không?"

"Điều tôi thích..." Eve đột ngột lóe lên một ý tưởng, và cơn thịnh nộ xuất hiện nhanh đến mức cô hầu như chưa kịp hiểu nó. Eve bổ nhào tới đứng trước máy tính của mình, yêu cầu truy cập.

Điều đó làm Roarke bực mình - đủ để anh ta căng giọng. "Nếu vào để lục lọi hồ sơ của cô thì tôi khó lòng mà ở quanh đây chờ cô."

"Sẽ chẳng có quái gì mà anh không làm cả. Cái thói kiêu căng đó đúng là anh." Nhưng tình trạng an toàn máy tính của Eve không bị xâm phạm. Cô không chắc mình thấy nhẹ lòng hay thất vọng. Cho đến khi cô bắt gặp cái gói nhỏ bên cạnh màn hình. "Cái gì đây?"

"Tôi không biết." Roarke nhả ra một luồng khói thuốc nữa. "Nó nằm trên sàn bên trong cửa. Tôi nhặt nó lên."

Eve biết nó là gì - kích thước, hình dạng, trọng lượng. Và cô biết khi xem chiếc đĩa ghi cô sẽ thấy vụ giết Lola Starr.

Cái gì đó ở cách đổi thay ánh mắt của Eve đã làm Roarke nghiêm chỉnh lại, giọng nói dịu đi. "Gì thế, Eve?"

"Việc công. Xin lỗi."

Eve bước thẳng đến phòng ngủ, đóng chặt cửa và cài khóa.

Đến lượt Roarke cau mày. Anh ta đi vào nhà bếp, tìm ly và rót rượu burgundy. Cô nàng sống đơn giản - Roarke nghĩ. Rất ít đồ đạc xáo trộn, rất ít điều tiết lộ thân thế hoặc dòng họ. Không có kỷ vật. Anh ta đã rất muốn vào phòng ngủ khi chỉ có một mình trong căn hộ để xem có thể tìm hiểu được gì về Eve trong đấy, nhưng anh ta đã kềm lòng.

Không hẳn là vì tôn trọng sự riêng tư của Eve, mà chính vẻ thách thức của cô mới khiêu khích Roarke hãy khám phá cô nơi chính bản thân cô chứ không phải môi trường chung quanh cô.

Thế nhưng anh ta vẫn thấy màu sắc quá đơn sơ và thiếu ánh sáng lung linh. Cô ta không sống ở đây - theo như anh ta thấy, mà chỉ là hiện diện ở đây. Cô ta sống, Roarke suy diễn, trong công việc của mình.

Roarke nhấp rượu vang, gật gù. Sau khi dụi thuốc lá, anh ta đem cả hai ly trở vào phòng khách. Cái vụ giải quyết câu đố Eve Dallas đang càng lúc càng quá ư thú vị đây.

Gần hai mươi phút sau, khi Eve quay trở ra, một bồi bàn mặc áo khoác trắng vừa xếp đặt xong món ăn lên chiếc bàn nhỏ bên cửa sổ. Tuy thơm ngào ngạt nhưng hương vị của nó vẫn không khuấy động được sự thèm ăn ở cô. Đầu Eve lại đập thình thịch, và cô đã quên uống thuốc.

Bằng một câu nói khẽ, Roarke xua người bồi bàn đi. Anh ta không nói gì cho đến khi cửa đóng lại và còn một mình với Eve. "Xin lỗi cô."

"Vì điều gì?"

"Vì bất cứ điều gì làm cô bực mình." Ngoại trừ một lần đỏ mặt vì tức giận, nước da Eve luôn tái xanh khi bước vào căn hộ. Nhưng má cô giờ đây thất sắc, ánh mắt quá tối. Khi Roarke dợm bước về phía cô, Eve lắc đầu một cái với vẻ dữ dội.

“Đi đi, Roarke.”

“Bỏ đi thì dễ. Quá dễ.” Rất tự tiện, anh ta quàng tay ôm Eve và cảm thấy người cô cứng đờ. “Hãy tự cho cô một phút đi.” Giọng Roarke êm ái, đầy thuyết phục. “Liệu có phiền hà, thật sự phiền hà bất cứ ai trừ cô, nếu cô dành một phút để buông lỏng chăng?”

Eve lại lắc đầu lần nữa, nhưng lần này trong cử chỉ có vẻ mệt nhọc. Roarke nghe thấy tiếng cô thở dài và lợi dụng cơ hội ấy để kéo cô vào sát hơn. “Cô không thể nói tôi biết sao?”

“Không.”

Roarke gật đầu, nhưng ánh mắt lóe lên vẻ mất kiên nhẫn. Anh ta hiểu; chuyện này không thành vấn đề với anh ta. Eve cũng không. Nhưng quá nhiều về cô thì lại thành vấn đề.

“Vậy thì kẻ nào khác,” Roarke thì thào.

“Không có ai khác.” Rồi nhận ra chuyện này có thể bị diễn giải như thế nào, Eve lùi ra sau. “Tôi không có ý...”

“Tôi biết cô không có ý đó.” Nụ cười của Roarke gượng gạo và không thật vui. “Nhưng sẽ không có ai khác cho cả hai chúng ta, không có trong một khoảng thời gian nào đó.”

Bước lùi của Eve không phải là rút lui, mà là khẳng định khoảng cách. “Roarke, anh mặc nhiên quá đấy.”

“Không chút nào. Không có gì mặc nhiên. Cô là công việc, Trung úy. Quá nhiều công việc. Bữa tối của cô đang nguội đi đấy.”

Eve đã quá mệt để kháng cự, quá mệt để tranh cãi. Cô ngồi xuống, cầm lấy chiếc nĩa. “Anh có đến căn hộ của Sharon DeBlass trong vòng tuần trước không?”

“Không. Tôi đến làm gì?”

Eve cẩn thận quan sát Roarke. “Tại sao người nào đó đến?”

Roarke ngừng lại một giây, rồi nhận ra câu hỏi không phải là trừu tượng. “Để trải nghiệm sự kiện lần nữa,” anh ta nêu ý kiến. “Để chắc chắn không còn sót điều gì mà về sau có thể đưa đến lời buộc tội.”

“Vì là chủ nhân tòa nhà, anh có thể vào dễ dàng như đã vào đây.”

Miệng Roarke thoáng mím chặt. Sự khó chịu, Eve phán đoán, sự khó chịu của một người quá mệt mỏi phải trả lời những câu hỏi cùng loại. Một điều nhỏ nhoi, nhưng là dấu hiệu rất tốt thể hiện sự vô tội của anh ta. “Phải. Tôi không tin sẽ gặp khó khăn gì. Mã số chủ của tôi sẽ cho tôi vào.”

Không, Eve nghĩ, mã số chủ của Roarke không phá vỡ được hệ thống an ninh cảnh sát. Chuyện đó sẽ đòi hỏi một mức độ khác, hoặc một chuyên viên về an ninh.

“Tôi cho là cô tin rằng kẻ nào đó không nằm trong bộ phận của cô đã vào căn hộ đó từ sau vụ án mạng.”

“Ta có thể giả định điều đó,” Eve đồng ý. “Ai phụ trách an ninh của anh, Roarke?”

“Tôi thuê Lorimar cho cả công ty lẫn ở nhà.” Roarke nâng ly. “Cách đó đơn giản hơn, vì tôi là chủ công ty.”

“Tất nhiên anh là chủ. Tôi cho là bản thân anh khá biết về an ninh.”

“Cô có thể nói tôi có mối quan tâm lâu dài đến những vấn đề an ninh. Đó là lý do tại sao tôi mua công ty này.” Roarke xúc món mì pasta rau thơm, đưa nĩa lên môi Eve và hài lòng khi cô nhận thức ăn. “Eve, tôi thèm thú nhận tất cả mọi chuyện, chỉ để quét cái vẻ không vui ra khỏi khuôn mặt cô và ngắm cô ăn với sự nhiệt tình đã khiến tôi rất thích thú lần trước. Nhưng bất kể những tội ác của tôi là gì, và rõ ràng là nhiều vô kể, thì chúng cũng không bao gồm tội giết người.”

Eve nhìn xuống đĩa của mình và bắt đầu ăn. Cô kiệt sức vì Roarke có thể thấy cô không hạnh phúc. “Anh có ý gì khi nói tôi là công việc?”

“Cô xem xét sự việc rất cẩn thận, và cô cân đo các tỷ lệ, lựa chọn. Cô không phải là một sinh vật ngẫu hứng, và mặc dù tôi tin cô có thể bị quyến rũ nếu ai đó biết chọn đúng thời điểm và cách tiếp cận, song điều đó cũng sẽ không thường xảy ra.”

Eve nhìn lên lần nữa. “Đó là điều anh muốn phải không, Roarke? Quyến rũ tôi ấy?”

“Tôi sẽ quyến rũ cô,” Roarke đáp trả. “Rủi thay đêm nay thì không. Hơn thế nữa, tôi muốn tìm ra điều gì khiến cô là cô. Và tôi muốn giúp cô đạt được điều cô cần. Ngay lúc này, điều cô cần là một kẻ giết người. Cô tự trách mình,” anh ta nói thêm. “Thế là dại dột và gây phiền.”

“Tôi không tự trách mình.”

“Nhìn vào gương đi,” Roarke lặng lẽ nói.

“Tôi không làm gì được,” Eve bùng nổ. “Tôi không làm được gì để ngăn chặn chuyện đó. Bất cứ chút gì về chuyện đó.”

“Cô được cho là có khả năng ngăn chặn chuyện đó, bất cứ chút gì về nó? Toàn bộ chuyện đó?”

“Đấy chính xác là điều tôi phải làm.”

Roarke nghiêng đầu. “Bằng cách nào?”

Eve lùi ra khỏi bàn. “Bằng cách khôn ngoan. Bằng cách đến kịp thời. Bằng cách làm công việc của tôi.”

Còn điều gì đó khác ở đây - Roarke trầm ngâm. Điều gì đó sâu xa hơn. Anh ta khép bàn tay lại trên bàn. “Chẳng phải đó là điều cô đang làm lúc này sao?”

Mọi hình ảnh lại tràn vào não bộ Eve. Toàn chết chóc. Toàn máu me. Toàn hủy hoại. “Lúc này

họ chết rồi." Và hương vị của điều đó đắng ngắt trong miệng cô. "Lẽ ra phải có điều gì đó tôi đã làm được để ngăn chặn chuyện này."

"Để ngăn chặn một vụ giết người trước khi xảy ra, cô phải ở bên trong đầu kẻ giết người," Roarke lặng lẽ nói. "Ai có thể sống với điều đó?"

"Tôi có thể sống với điều đó." Eve quăng trả câu hỏi cho Roarke. Và nó hoàn toàn là sự thật. Cô có thể sống với bất cứ điều gì trừ thất bại. "Phục vụ và bảo vệ - đó không chỉ là nói suông, đó là lời hứa. Nếu không giữ được lời hứa, tôi chẳng là gì cả. Và tôi đã không bảo vệ được họ, bất cứ người nào trong số họ. Tôi chỉ có thể phục vụ họ sau khi họ đã chết. Khốn kiếp, cô ấy không hơn gì một đứa bé. Chỉ là một cô bé, và gã đã cắt cô bé thành nhiều mảnh. Tôi đã không đến kịp thời. Tôi đã không đến kịp thời, mà lẽ ra tôi phải thế."

Hơi thở của Eve nghẹn thành tiếng nức nở khiến chính cô choáng váng. Đưa tay lên bịt miệng, Eve thả mình xuống sofa. "Chúa ơi," là tất cả những gì cô thốt lên được. "Chúa ơi. Chúa ơi."

Roarke bước đến bên Eve. Bản năng khiến anh ta nắm chặt cánh tay cô chứ không kéo cô lại gần. "Nếu cô không thể hoặc không trò chuyện với tôi thì phải nói với ai đó. Cô biết điều đó mà."

"Tôi có thể lo được chuyện đó. Tôi..." Nhưng những từ ngữ còn lại trôi xuống cổ họng Eve khi anh ta lắc người cô.

"Điều đó khiến cô mất gì chứ?" Roarke hỏi. "Và nếu cô bỏ mặc sự việc thì mức tác động của nó đến bất cứ người nào là bao nhiêu? Cứ bỏ mặc trong một phút đi."

"Tôi không biết." Và Eve nhận ra có lẽ đây chính là nỗi sợ. Cô không chắc mình còn có thể nhặt lên tấm huy hiệu, vũ khí, hay cuộc sống của mình nếu để bản thân suy nghĩ quá sâu hoặc cảm xúc quá mạnh. "Tôi thấy cô bé," Eve thốt lên trong một hơi thở sâu. "Tôi thấy cô bé bất cứ khi nào nhắm mắt hoặc ngừng tập trung vào việc cần làm."

"Kể tôi nghe."

Eve đứng lên, lấy ly rượu vang của cô và Roarke rồi quay về sofa. Hớp rượu dài làm dịu cổ họng khát khô của cô và ổn định những dây thần kinh tệ hại nhất. Chính sự mệt nhọc, cô tự cảnh báo bản thân, đã làm cô suy yếu tới mức không thể kiềm chế cảm xúc.

"Có cuộc gọi đến khi tôi ở cách đó chỉ nửa tòa nhà. Tôi vừa đóng hồ sơ một vụ khác, kết thúc tải dữ kiện. Thông báo phát đi gọi đơn vị gần nhất. Bạo lực gia đình - sự việc luôn luôn hỗn độn, nhưng tôi thực sự đang ở rất gần. Vì thế tôi tiếp nhận vụ việc. Vài người hàng xóm đã ra ngoài, tất cả đều nhao nhao lên tiếng."

Cảnh tượng tái hiện với Eve, hoàn hảo như một cuốn băng quay chậm. "Một phụ nữ mặc áo ngủ đang khóc lóc. Mặt cô ta bị đánh đập, và một người hàng xóm đang cố gắng khâu vết rạch sâu trên tay nạn nhân. Cô ta đang chảy máu trầm trọng, vì thế tôi bảo họ gọi xe cứu thương. Cô gái luôn miệng nói, 'Gã đã cướp con bé. Gã chiếm đoạt con của tôi'."

Eve uống thêm một ly. "Cô ta chụp lấy tôi, máu chảy lên người tôi, gào thét khóc lóc, bảo tôi

phải ngăn chặn gã, phải cứu con của cô ta. Lẽ ra tôi nên gọi lực lượng hỗ trợ nhưng tôi nghĩ không thể chờ. Tôi lên cầu thang và nghe thấy giọng gã đàn ông trước khi lên được tầng ba, nơi gã bị khóa nhốt bên trong. Gã đang nổi cơn thịnh nộ. Tôi nghĩ có nghe thấy giọng bé gái gào thét nhưng không chắc."

Lúc ấy Eve nhắm mắt lại, cầu nguyện rằng cô đã sai lầm. Cô muốn tin rằng đứa trẻ đã chết từ trước, đã qua cơn đau. Để đến gần như thế, chỉ còn xa vài bước... Không, cô không thể sống với ý nghĩ đó.

"Khi đến bên cửa, tôi đã tuân theo đúng thủ tục tiêu chuẩn. Tôi đã lấy tên gã từ một người hàng xóm. Tôi gọi tên của gã và tên của đứa trẻ. Sử dụng các danh xưng như vậy được xem là có tính cá nhân hơn và thực tiễn hơn. Tôi tự giới thiệu và thông báo tôi đang tiến vào. Nhưng gã vẫn nổi cơn thịnh nộ. Tôi nghe tiếng đồ vật đổ vỡ. Lúc này tôi không nghe tiếng đứa trẻ nữa. Tôi nghĩ tôi đã biết. Trước khi phá cửa, tôi đã biết. Gã đã dùng dao nhà bếp chặt cô bé thành từng mảnh."

Tay Eve run rẩy khi cô nâng ly lên lần nữa. "Có quá nhiều máu. Đứa bé quá nhỏ nhưng có quá nhiều máu. Trên sàn nhà, trên tường, trên khắp người gã. Tôi thấy máu vẫn còn đang nhỏ giọt từ lưỡi dao. Khuôn mặt cô bé quay về phía tôi. Khuôn mặt bé nhỏ với đôi mắt xanh. Như mắt búp bê."

Eve lặng im trong giây lát, rồi cô đặt ly sang một bên. "Gã đàn ông quá căng thẳng nên không bị sửng sốt. Gã tiếp tục xông đến. Máu từ dao nhỏ xuống, tung tóe khắp người gã và gã tiếp tục xông đến. Vì thế tôi đã nhìn vào mắt, nhìn thẳng vào mắt gã. Và tôi đã giết chết gã."

"Và hôm sau đó," Roarke khẽ nói, "cô lao ngay vào cuộc điều tra án mạng."

"Cuộc kiểm tra đã hoãn lại. Tôi sẽ dự kiểm tra trong một hai ngày nữa." Eve cử động bờ vai. "Đám bác sĩ tâm thần, họ nghĩ đó là tình trạng cực độ. Tôi có thể làm cho họ nghĩ thế nếu buộc phải làm. Nhưng không đâu. Tôi phải giết chết gã đàn ông. Tôi có thể thừa nhận điều đó." Cô nhìn thẳng vào mắt Roarke và biết có thể nói cho anh ta nghe điều cô đã không thể nói với chính mình. "Tôi muốn giết chết gã. Thậm chí có thể là cần được giết. Khi nhìn gã chết, tôi nghĩ gã sẽ không bao giờ ra tay với một đứa trẻ khác được nữa. Và tôi vui sướng khi mình là người đã ngăn chặn gã."

"Cô nghĩ như thế là sai."

"Tôi biết thế là sai. Tôi biết bất cứ khi nào một tay cớm có bất cứ thỏa mãn dù kiểu gì nhờ tình trạng cực độ, lúc ấy cô ta đã vượt qua lằn ranh."

Roarke cúi mình ra trước để khuôn mặt họ sát vào nhau. "Tên đứa trẻ là gì?"

"Mandy." Hơi thở của Eve giật mạnh một lần trước khi cô kiểm soát được nó. "Cô bé được ba tuổi."

"Liệu cô có bị dằn vặt như thế này nếu hạ được gã trước khi gã kịp giết cô bé chăng?"

Eve há miệng, rồi khép lại lần nữa. "Tôi nghĩ sẽ không bao giờ biết được, phải không?"

"Có đấy, cô biết." Roarke đặt tay mình lên tay Eve, quan sát cô nhăn mặt nhìn xuống hai bàn tay chạm nhau.

“Cô biết đấy, tôi đã trải qua hầu hết đời mình với nỗi ghét bỏ cảnh sát từ trong bản chất - vì lý do này hoặc lý do khác. Tôi thấy rất kỳ quặc vì đã gặp gỡ, trong hoàn cảnh lạ thường đến thế, một người mà tôi có thể tôn trọng và cùng lúc bị hấp dẫn.”

Eve lại nhướng mắt nhìn, và mặc dù nét nhăn mặt vẫn còn, cô không rút tay ra khỏi tay anh ta. “Đấy là một lời khen kỳ lạ.”

“Rõ ràng chúng ta có một quan hệ kỳ lạ.” Roarke đứng lên, kéo Eve đứng dậy. “Bây giờ cô cần đi ngủ.” Anh ta liếc về phía bữa tối mà Eve gần như chưa đụng đến. “Cô có thể hâm nóng lên khi nào thèm ăn lại.”

“Cảm ơn. Lần sau tôi sẽ biết ơn nếu anh chờ đến khi tôi về nhà rồi mới vào.”

“Có tiến triển,” Roarke thầm thì khi họ ra đến cửa. “Cô chấp nhận sẽ có lần sau.” Thoáng mỉm cười, anh ta nâng bàn tay mình vẫn nắm đưa lên môi. Roarke bắt gặp vẻ kháng cự, không an tâm và, anh ta nghĩ, một thoáng bối rối trong ánh mắt Eve khi anh ta lướt nụ hôn nhẹ lên các đốt ngón tay cô. “Hẹn lần sau,” Roarke nói, rồi đi khỏi.

Nhăn mặt, Eve chùi tay lên quần jean trong lúc đi về phòng ngủ. Cô cởi quần áo, bỏ chúng nằm lại bất cứ chỗ nào chúng rơi xuống. Cô lên giường, nhắm mắt và tự ép mình phải ngủ.

Eve chỉ vừa thiếp đi thì chợt nhớ ra Roarke chưa hề nói anh ta đã gọi điện thoại cho ai và anh ta đã phát hiện điều gì.

Chương 8

Trong văn phòng của mình với cửa ra vào đã khóa, Eve cùng Feeney xem lại đĩa CD ghi hình cảnh giết Lola Starr. Cô không nao núng trước tiếng nổ của súng hãm thanh. Cơ thể Eve không còn chùn lại trước sự xúc phạm mà viên đạn gây ra trong da thịt nữa.

Màn hình dừng lại với hàng chữ kết thúc: Hai trong Sáu. Rồi tắt ngóm thành màn hình trắng. Không nói một lời, Eve ra hiệu chiếu vụ giết người đầu tiên và họ lại xem cảnh Sharon DeBlass chết.

"Ông có thể cho tôi biết những gì?" Eve hỏi khi đoạn phim kết thúc.

"Đĩa được làm trên máy quay TridentMicroCam, kiểu 5000. Loại này mới chỉ có ngoài thị trường khoảng sáu tháng, rất đắt tiền. Tuy nhiên Giáng sinh vừa qua bán rất chạy. Riêng Manhattan đã có hơn mười nghìn máy nhập vào trong mùa mua sắm truyền thống, không kể bao nhiêu chiếc khác tuồn qua thị trường buôn lậu. Không tràn ngập như những kiểu dáng rẻ hơn, nhưng vẫn là quá nhiều để có thể lần ra dấu vết."

Feeney quan sát Eve bằng đôi mắt lạc đà ủ rũ. "Đoán xem ai là chủ hãng Trident?"

"Tập đoàn Roarke Industries."

"Tặng quý cô một bó hoa. Tôi muốn nói tỷ lệ cá cược bản thân ông chủ có sở hữu một chiếc là khá cao."

"Chắc chắn anh ta có sử dụng." Eve ghi chú ý tưởng đó và cưỡng lại ký ức về đôi môi Roarke lướt trên các đốt ngón tay cô. "Tên giết người sử dụng một thiết bị khá độc quyền do chính gã sản xuất. Kiêu ngạo hay ngu ngốc?"

"Ngu ngốc không bay cùng gã này."

"Đúng thế. Còn vũ khí?"

"Chúng ta có một vài ngàn khẩu ngoài kia, trong các bộ sưu tập cá nhân," Feeney cất giọng, miệng nhấm nháp một hạt điều. "Ba khẩu trong thành phố. Đó là những thứ đã được đăng ký," ông ta nói thêm với một nụ cười khẽ. "Bộ phận hãm thanh không phải đăng ký vì được đánh giá là tự thân không gây chết người. Không cách nào lần ra dấu vết."

Feeney ngả người ra sau, gõ lên màn hình. "Tính riêng đĩa thứ nhất, tôi đã cho chạy nhiều lần. Tôi đã phát hiện vài bóng mờ khiến tôi chắc chắn gã ghi hình nhiều thứ khác ngoài vụ giết người. Nhưng tôi không thể làm bật lên bất cứ thứ gì. Gã nào chỉnh sửa chiếc đĩa đó biết tất cả mọi mánh khóe hoặc đã tiếp cận được những thiết bị biết mánh khóe hộ cho gã."

"Các máy quét thì sao?"

“Chỉ huy đã ra lệnh quét sáng nay theo yêu cầu của cô.” Feeney liếc nhìn đồng hồ. “Bây giờ hẳn đã có ở đấy. Tôi lấy những đĩa ghi hình an ninh trên đường vào rồi chạy chúng. Chúng ta có khoảng thời gian là hai mươi phút bắt đầu lúc ba giờ mười, đêm hôm kia.”

“Thằng con hoang lượn ngay vào trong,” Eve thầm thì. “Khu phố ấy quả rất thối tha, Feeney, nhưng đó lại là tòa nhà cao cấp. Không ai để ý đến gã cũng như để ý thời gian, có nghĩa là gã đã hòa lẫn.”

“Hoặc là người ta đã quen nhìn thấy gã.”

“Bởi gã là một trong những khách quen của Sharon. Nói tôi nghe tại sao một gã khách quen của một ả giang hồ lão luyện, sành đời, xa hoa lại chọn một cô gái ngây thơ, tay mơ hạ cấp - gọi sao cũng được - như Lola Starr để làm mục tiêu thứ hai?”

Feeney trề môi. “Gã thích sự đa dạng.”

Eve lắc đầu. “Có lẽ vì lần đầu tiên đã quá thích thú rồi, giờ đây gã sẽ không kén chọn nữa. Còn bốn mục tiêu nữa để ra tay, Feeney. Ngay từ đầu gã đã nói với chúng ta là đụng phải một tên sát nhân hàng loạt. Gã tuyên bố điều đó để cho chúng ta biết Sharon không phải quan trọng đặc biệt. Chỉ là một trong sáu nạn nhân.”

Eve thở ra một hơi, không hài lòng. “Vậy tại sao gã quay lại?” cô tự hỏi bản thân. “Gã đang tìm cái gì?”

“Có thể máy quét sẽ nói chúng ta biết.”

“Có thể.” Eve nhặt một danh sách trên bàn giấy lên. “Tôi sẽ kiểm tra danh sách khách chơi của Sharon lần nữa, sau đó là danh sách của Lola.”

Feeney hắng giọng, chọn một hạt điều khác trong cái túi nhỏ của ông ta. “Tôi ghét phải là người thông báo cho cô, Dallas. Thượng nghị sĩ đòi một bản cập nhật.”

“Tôi chẳng có gì để nói với lão.”

“Cô sẽ phải nói với lão vào chiều nay. Tại Đông Washington.”

Eve khựng bước ngay trước cánh cửa. “Tào lao.”

“Chỉ huy cho tôi biết tin. Chúng ta lên chuyến xe bay lúc hai giờ,” Feeney cam chịu nghĩ đến cảnh dạ dày ông ta phản ứng với sự di chuyển trên không. “Tôi ghét chính trị.”

Eve vẫn còn đang nghiến răng về vụ họp thông báo của cô với Whitney thì đụng đầu bộ phận an ninh của DeBlass bên ngoài văn phòng của lão trong Cao ốc Văn phòng Thượng viện mới, tại Đông Washington.

Bất kể chứng minh thư, cả Eve lẫn Feeney đều bị quét dò, và theo Đạo luật Tài sản Liên bang

2022 sửa đổi thì họ buộc phải giao nộp vũ khí.

"Cứ như thể chúng ta sắp tiêu diệt lão trong khi đang ngồi tại bàn giấy không bằng," Feeney thì thào khi họ được hộ tống trên tấm thảm đỏ, trắng và xanh dương.

"Tôi sẽ không ngần ngại tặng cho nhiều gã trong đám này cái gọi là cảm giác phởn phơ thoáng qua." Bị kèm bên hông bởi những bộ vest và những đôi giày bóng loáng, Eve thõng người xuống trước cánh cửa bóng lộn của văn phòng Thượng nghị sĩ, đợi máy quay nội bộ xác nhận họ.

"Nếu cô hỏi thì tôi sẽ nói Đông Washington đã mắc chứng hoang tưởng từ lúc bị khủng bố," Feeney nhạo báng vào ống kính máy quay. "Vài tá nhà lập pháp bị quất đòn và họ không bao giờ quên điều đó."

Cửa mở ra và Rockman, tinh tươm trong lớp vải sọc mảnh như chiếc kim may, gật đầu. "Nhớ dai là một lợi điểm trong chính trị, Đại úy Feeney ạ. Chào Trung úy Dallas," gã nói thêm cùng với một cái gật đầu nữa. "Chúng tôi rất cảm ơn sự sốt sắng của các vị."

"Tôi không biết Thượng nghị sĩ và sếp của tôi lại gần gũi đến thế," Eve lên tiếng khi bước vào trong. "Hoặc cả hai bọn họ đã quá lo làm sao để lãng phí được tiền của người đóng thuế."

"Có lẽ cả hai người đều quan niệm công lý là vô giá," Rockman ra hiệu cho họ về phía bàn giấy bằng gỗ anh đào bóng láng - chắc chắn là vô giá - nơi DeBlass đang đợi.

Lão nghị sĩ, trong chừng mực Eve nhận thấy, đã hưởng lợi từ sự thay đổi nhiệt độ ở vùng quê - theo quan điểm của cô là quá nóng - và sự bãi bỏ Dự Luật Hai Nhiệm Kỳ. Theo luật hiện hành, một chính trị gia ngày nay có thể giữ ghế suốt đời. Tất cả những gì người đó phải làm là hăm dọa cử tri để họ bầu cho gã.

DeBlass rõ ràng có vẻ thoải mái như ở nhà. Văn phòng lót ván của lão im lặng như một thánh đường và tôn nghiêm từng chút một với cái bàn giấy giống như bàn thờ, những chiếc ghế dành cho khách khúm núm như ghế cầu nguyện trong nhà thờ.

"Ngồi đi," DeBlass sủa và khum đôi bàn tay với những đốt ngón to bè trên bàn. "Thông tin mới nhất là các người chưa tiến triển được gì so với tuần trước trong việc tìm ra con quái vật đã giết chết cháu gái của tôi." Cặp lông mày u tối của DeBlass chìa ra trên mắt lão. "Tôi thấy khó mà hiểu được điều này nếu tính đến những nguồn lực của Sở Cảnh sát New York."

"Thượng nghị sĩ." Eve để những chỉ thị ngắn gọn của Chỉ huy Whitney chạy trong đầu cô: Hãy tỏ ra khéo léo, tôn trọng và đừng nói cho ông ta điều gì mà ông ta chưa biết. "Chúng tôi đang sử dụng những nguồn lực đó để điều tra và thu thập chứng cứ. Lúc này khi Sở chưa chuẩn bị tiến hành bắt giữ thì mọi nỗ lực khả thi đều đang được thi hành để đưa kẻ hạ sát cháu gái ông ra trước công lý. Vụ án của cô ấy là ưu tiên số một của tôi, và tôi hứa sẽ tiếp tục đến khi vụ án được khép lại một cách thỏa đáng."

Vị Thượng nghị sĩ lắng nghe bài diễn văn nhỏ với tất cả vẻ quan tâm thực sự. Sau đó lão cúi mình ra phía trước. "Tôi đã ở trong cái nghề khốn kiếp này lâu gấp đôi cuộc đời cô, Trung úy ạ. Vậy chớ có giở trò nhảy thiết hài ra với tôi. Cô chẳng có gì cả."

Khốn kiếp cái sự khéo léo, Eve quyết định ngay tức thì. "Những gì chúng tôi có, thưa Thượng nghị sĩ DeBlass, là một cuộc điều tra tế nhị và phức tạp. Phức tạp do bản chất của vụ án; tế nhị vì dòng họ của nạn nhân. Chỉ huy của tôi cho rằng tôi là người tốt nhất để tiến hành cuộc điều tra này. Ông có quyền không đồng ý. Nhưng lôi tôi ra khỏi công việc chỉ để tới đây biện hộ cho những gì tôi làm là một sự lãng phí thời gian. Thời gian của tôi." Cô đứng lên. "Tôi chẳng có gì để báo cho ông biết cả."

Trước viễn cảnh có nguy cơ cả hai bị xử, Feeney cũng đứng lên, tỏ vẻ kính trọng. "Thưa nghị sĩ, tôi chắc ông hiểu sự tế nhị của một cuộc điều tra có tính chất như vụ này thường có nghĩa mức độ tiến triển sẽ chậm chạp. Thật khó mà yêu cầu ông có sự khách quan khi chúng ta nói đến cháu gái của ông, nhưng Trung úy Dallas và tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải khách quan."

Khoát tay vẻ nôn nóng, DeBlass ra hiệu cho họ ngồi trở xuống. "Hiển nhiên là cảm xúc của tôi có mắc mứu chứ. Sharon là một phần quan trọng của đời tôi. Bất kể nó trở thành thứ gì và mức độ thất vọng của tôi vì những chọn lựa của nó là bao nhiêu thì nó vẫn là máu mủ." Lão hít một hơi sâu, rồi thở hắt ra. "Tôi không thể và sẽ không thể nguôi ngoai được chỉ với những mẩu thông tin vụn vặt."

"Không có gì khác nữa mà tôi có thể nói với ông," Eve nhắc lại.

"Cô có thể nói với tôi về ả gái điếm bị giết cách nay hai đêm." Mắt DeBlass nhướng lên Rockman.

"Lola Starr," Rockman cung cấp thông tin.

"Tôi hình dung những nguồn tin của anh cũng đầy đủ như của chúng tôi." Eve chọn cách nói trực tiếp với Rockman. "Phải, chúng tôi tin có mối quan hệ giữa hai vụ án mạng."

"Cháu gái tôi có thể đã lầm lạc," DeBlass cắt lời, "nhưng nó không kết giao với loại người như Lola Starr."

Vậy là gái điếm có cả hệ thống giai cấp đấy, Eve mệt mỏi nghĩ. Có gì khác mới mẻ không? "Chúng tôi chưa xác định được họ có quen biết nhau không. Nhưng có chút nghi ngờ rằng cả hai đều quen biết cùng một người đàn ông. Và gã đó đã giết họ. Mỗi vụ đều diễn ra theo một cách đặc trưng. Chúng tôi sẽ dùng cách đó để tìm ra gã. Hy vọng là trước khi gã lại ra tay giết người."

"Cô tin gã sẽ làm thế," Rockman thốt lên.

"Tôi chắc gã sẽ ra tay."

"Vũ khí giết người," DeBlass hỏi. "Cùng một loại không?"

"Đó là một phần của cách giết người," Eve trả lời. Cô không đưa thêm thông tin nào nữa. "Có những điểm tương tự căn bản và không thể phủ nhận giữa hai vụ án mạng. Rõ ràng thủ phạm là cùng một gã."

Giờ đây bình tâm hơn, Eve lại đứng lên. "Thượng nghị sĩ, tôi chưa bao giờ quen cháu gái ông và không có ràng buộc riêng tư gì với cô ấy, nhưng cá nhân tôi bị xúc phạm vì vụ giết người. Tôi đang

truy đuổi gã. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói với ông."

DeBlass quan sát cô một lúc, nhìn thấy nhiều điều hơn lão mong đợi. "Hay lắm, Trung úy. Cảm ơn cô đã đến."

Được giải tán, Eve đi với Feeney ra cửa. Trong gương cô nhìn thấy DeBlass ra hiệu cho Rockman, gã này ghi nhận tín hiệu. Cô đợi đến khi ra ngoài mới lên tiếng.

"Thằng con hoang sẽ theo đuôi chúng ta."

"Hả?"

"Con chó giữ nhà của DeBlass. Gã sẽ lén lút theo dõi chúng ta."

"Để làm cái quái gì?"

"Để xem chúng ta làm gì, đi đâu. Tại sao lại theo đuôi ai đó? Chúng ta sẽ cho gã mất dấu tại trung tâm vận tải," Eve bảo Feeney trong khi vẫy một chiếc taxi. "Hãy trông chừng xem gã có theo đuôi ông đến New York không."

"Theo đuôi tôi? Cô đi đâu?"

"Tôi đi theo cái mũi của tôi."

Thủ đoạn cắt đuôi vốn không khó. Trạm lên tàu chái phía Tây tại Trạm Vận tải Quốc gia lúc nào cũng hỗn loạn. Thậm chí vào giờ cao điểm còn tệ hại hơn khi tất cả hành khách đi hướng Bắc bị nhồi nhét vào lối an toàn và lùa đi bằng những giọng nói điện tử. Các tàu con thoi và xe loại nhỏ sẽ bị ùn tắc.

Eve cứ thế mất hút trong đám đông, len vào một chuyến xe đi ngang về chái phía Nam và đón tàu điện ngầm đến Virginia.

Sau khi ổn định trong xe điện ngầm, mặc kệ những chuyến bốn giờ chiều đang hướng về các bến ngoại ô, Eve lấy sổ tay bỏ túi của mình ra. Cô yêu cầu lấy địa chỉ của Elizabeth Barrister rồi hỏi đường đi.

Cho đến lúc này thì mũi của Eve vẫn tốt. Cô lên đúng tàu điện ngầm và sẽ chỉ phải đổi một chuyến tại Richmond. Nếu vận may còn duy trì, cô có thể hoàn thành chuyến đi và trở về căn hộ của mình kịp giờ ăn tối.

Cằm tựa lên nắm tay, Eve nghịch ngợm những nút điều khiển màn hình. Lẽ ra cô bỏ qua phần tin tức - một thứ mà Eve có thói quen bỏ qua - nhưng khi một bộ-mặt-hoàn-toàn-quá-quen lóe trên màn hình, cô dừng dò tin.

Ảnh Roarke, Eve nghĩ, làm cô nhíu mắt. Gã cứ tiếp tục chường mặt ra. Bĩu đôi môi, cô dò tần số âm thanh, cắm tai nghe.

"... trong dự án quốc tế trị giá hàng tỷ đô la này, tập đoàn Roarke Industries, Tokayamo và Europa sẽ bắt tay nhau," phát thanh viên khẳng định. "Đã mất ba năm, nhưng có vẻ như khu nghỉ dưỡng Olympus Resort với quá nhiều dự báo, quá nhiều tranh cãi sẽ được khởi công xây dựng."

Khu nghỉ dưỡng Olympus Resort, Eve suy nghĩ, lật mở những trang hồ sơ trong trí óc mình. Một thiên đường nghỉ mát cao cấp, đắt tiền nào đó, cô nhớ lại. Một trạm không gian đề xuất được xây dựng cho lạc thú và giải trí.

Eve khịt mũi. Chẳng phải cái thú tiêu xài thời gian và tiền bạc vào những thứ lòe loẹt chính là của anh ta sao?

Nếu Roarke không đánh mất một cái áo sơ mi lụa đặt may, cô hình dung anh ta sẽ tạo dựng một gia tài khác từ nó.

"Ông Roarke - một câu hỏi, thưa ông."

Eve nhìn Roarke dừng chân trên đường đi xuống bậc cầu thang dài bằng đá cẩm thạch và nhướng mày - đúng như cô nhớ về cách ứng xử của anh ta - trước câu nói của tay phóng viên.

"Ông có thể cho tôi biết vì sao ông bỏ ra quá nhiều thời gian và nỗ lực, và một phần đáng kể vốn liếng của bản thân ông vào dự án này - một dự án mà những người gièm pha cho là sẽ không bao giờ cất cánh được?"

"Cất cánh chính xác là điều mà nó sẽ làm được," Roarke trả lời. "Chắc chắn vậy. Về lý do tại sao thì đó là vì khu nghỉ dưỡng Olympus Resort sẽ là một bến cảng của lạc thú. Tôi không thể nghĩ ra bất cứ điều gì đáng giá hơn để chi tiêu thời gian, nỗ lực và vốn liếng vào đó."

Anh đúng là như thế, Eve quyết định và liếc nhìn lên kịp thời nhận ra mình sắp vượt quá trạm xuống xe. Cô phóng ra cửa xe điện ngầm, nguyền rủa giọng nói điện tử vì đã quở trách cô chạy nhanh, và sang xe đi Fort Roval.

Khi Eve trở lên mặt đất thì tuyết đang rơi. Những bông tuyết mềm mại, lười biếng bồng bềnh trên mái tóc và bờ vai cô. Khách bộ hành thì dậm chúng thành bùn nhão trên các vỉa hè, nhưng khi gọi được xe taxi và nói xong nơi đến, Eve lại thấy luồng tuyết trắng xoáy tít trông thật ngoạn mục.

Vẫn còn đất ở miền quê để sở hữu, nếu có tiền của hoặc thanh thế. Elizabeth Barrister và Richard DeBlass có cả hai và nhà của họ là một khối gạch hồng hai tầng lầu nổi bật trên một ngọn đồi dốc có những hàng cây chạy bên sườn.

Tuyết mới tinh khôi trên bãi cỏ mênh mông, màu trắng thuần khiết đắp trên những cành cây trụi lá mà Eve nghĩ có lẽ là cành anh đào. Cánh cổng an ninh là một bản giao hưởng sắt uốn đầy chất nghệ thuật. Nhưng dù nó có vẻ trang trí bao nhiêu thì Eve vẫn tin chắc cánh cổng đó thực dụng như một mái vòm.

Cô nghiêng người ra khỏi taxi, quẹt phù hiệu trước máy quét. "Trung úy Dallas, Cảnh sát New York."

“Cô không được liệt kê trong danh sách hẹn, Trung úy Dallas.”

“Tôi là nhân viên phụ trách vụ án DeBlass. Tôi có một số câu hỏi dành cho bà Barrister hoặc Richard DeBlass.”

Có một khoảng tạm ngừng, trong thời gian đó Eve bắt đầu run rẩy dưới cái lạnh.

“Mời ra khỏi xe, Trung úy Dallas, và bước đến máy quét để nhận dạng thêm.”

“Căn nhà lì lợm,” tài xế xe taxi lẩm bẩm nhưng Eve chỉ nhún vai và chiều theo nó.

“Xác minh nhân dạng. Cho xe đi đi, Trung úy Dallas. Cô sẽ được đón tại cổng.”

“Nghe nói đứa con gái bị chặt ở New York,” tài xế taxi lên tiếng khi Eve trả tiền xe. “Chắc là chúng không liều mạng chút nào đâu. Muốn tôi lùi xe một đoạn chờ cô không?”

“Không, cảm ơn. Nhưng tôi sẽ hỏi lấy số của anh khi sẵn sàng đi.”

Với cái chào thoáng qua, tay tài xế taxi lùi lại, quay xe đi. Mũi Eve bắt đầu tê dại khi nhìn thấy chiếc xe điện nhỏ lướt qua cổng. Cánh cổng sắt uốn mở ra.

“Vui lòng vào trong, bước lên xe,” máy tính mời. “Cô sẽ được đưa tới nhà. Bà Barrister sẽ gặp cô.”

“Tuyệt.” Eve vào xe và để mặc nó êm ả đưa cô đến những bậc thềm mặt tiền của ngôi nhà gạch. Ngay khi cô vừa bắt đầu bước lên, cánh cửa bật mở.

Hoặc là các gia nhân bị buộc phải mặc y phục màu đen buồn chán, hoặc ngôi nhà vẫn còn tang chế. Họ lịch sự đưa Eve vào phòng khách cuối tiền sảnh.

Trong khi nhà của Roarke chỉ thể hiện sự giàu có một cách kín đáo thì trong ngôi nhà này lại toát vẻ đại gia lâu đời. Thảm trải sàn thì dày, tường lót tơ lụa. Những cửa sổ rộng tạo tầm nhìn đáng sửng sốt ra những rặng đồi trập trùng giữa làn tuyết rơi. Và thật hiu quạnh, Eve nghĩ. Kiến trúc sư ắt hiểu rõ những người sống ở đây thích tự xem họ là cô độc.

“Chào Trung úy Dallas.” Elizabeth đứng lên. Có vẻ bối rối trong cử động khoan thai, trong thái độ cứng nhắc và, Eve thấy, trong đôi mắt u tối chứa chất nỗi đau buồn.

“Cảm ơn đã gặp tôi, bà Barrister.”

“Chồng tôi đang họp. Tôi có thể ngắt ngang buổi họp của anh ấy nếu cần.”

“Tôi không nghĩ sẽ phải thế.”

“Cô đến về chuyện của Sharon.”

“Vâng.”

“Mời cô ngồi.” Elizabeth chỉ tay về một chiếc ghế bọc bằng ngà. “Tôi lấy thứ gì đó mời cô

nhé?"

"Không, cảm ơn. Tôi sẽ cố không giữ bà lâu. Tôi không biết bà đã xem báo cáo của tôi được đến đâu..."

"Toàn bộ," Elizabeth ngắt lời. "Tôi tin. Báo cáo có vẻ khá chu đáo. Là luật sư, tôi hoàn toàn tin tưởng khi cô tìm ra kẻ đã giết con gái tôi thì cô sẽ xác lập một vụ án rõ ràng."

"Kế hoạch là thế." Bà ta đang căng thẳng, Eve nhận định trong lúc quan sát những ngón tay dài, thanh nhã của Elizabeth siết vào, mở ra. "Đây là thời điểm khó khăn của bà."

"Cháu là con một của chúng tôi," Elizabeth nói đơn giản. "Chồng tôi và tôi đã là... hiện là... những người đề xuất lý thuyết điều chỉnh dân số. "Hai bố mẹ," bà ta nói với một nụ cười khẽ. "Một con. Cô có thông tin gì thêm cho tôi biết không?"

"Lúc này thì không, về nghề nghiệp của con gái bà, thưa bà Barrister. Điều này có gây ra va chạm trong gia đình không?"

Vẫn với cử chỉ khoan thai, chậm rãi, Elizabeth vuốt chiếc váy dài chấm cổ chân. "Đó không phải là một nghề nghiệp mà tôi mơ ước con gái tôi theo đuổi. Dĩ nhiên đó là chọn lựa của cháu."

"Bố chồng của bà hẳn sẽ phản đối. Chắc chắn phản đối về mặt chính trị."

"Các quan điểm của Thượng nghị sĩ về pháp chế tình dục rất lừng lẫy. Là lãnh đạo Đảng Bảo thủ, dĩ nhiên ông ấy hoạt động để thay đổi nhiều điều luật hiện hành liên quan đến cái được gọi rộng rãi là Luật Đạo đức."

"Bà có chia sẻ quan điểm của ông ấy không?"

"Không, tôi không chia sẻ, mặc dù tôi không hiểu điều đó áp dụng ra sao."

Eve nghiêng đầu. Ồ, ở đấy có va chạm, đúng thế. Cô tự hỏi liệu bà luật sư năng động có đồng ý với người cha chồng trực tính về bất cứ điều gì chăng. "Con gái của bà bị giết, có thể bởi một khách hàng, có thể bởi một người bạn riêng tư. Nếu bà và con gái bất đồng về cách sống của cô ấy, không chắc cô ấy đã tâm sự với bà về những mối quen biết nghề nghiệp hoặc riêng tư."

"Tôi hiểu." Elizabeth chắp tay và tự ép mình suy nghĩ như một luật sư. "Cô đang cho rằng, với tư cách là mẹ của cháu, là một phụ nữ có thể cùng chia sẻ một số quan điểm, hẳn Sharon đã trò chuyện với tôi, có thể là chia sẻ với tôi một số chi tiết mật thiết về cuộc đời nó." Bất kể những nỗ lực của bản thân, mắt Elizabeth mờ đi. "Rất tiếc, Trung úy, không phải như thế. Sharon hiếm khi chia sẻ bất cứ điều gì với tôi. Chắc chắn là không có gì về công việc của cháu rồi. Cháu... xa cách cả bố nó và tôi. Thật sự là xa cách toàn thể gia đình."

"Bà không biết cô ấy có một người tình đặc biệt hay không, người nào đó mà Sharon có quan hệ cá nhân nhiều hơn? Người có thể đã ghen tuông?"

"Không. Có thể nói tôi không tin cháu có người đặc biệt. Sharon có..." Elizabeth hít một hơi trấn tĩnh. "Một thái độ khinh thường đàn ông. Một sức thu hút đàn ông, đúng vậy, nhưng có thái độ khinh

thường ngấm ngầm. Cháu biết nó có thể thu hút đàn ông. Từ thuở còn rất bé nó đã biết thế. Và nó thấy đàn ông là ngốc nghếch."

"Các cô bạn tình chuyên nghiệp được kiểm tra một cách khắt khe. Thái độ ghét bỏ, hoặc khinh thường, như bà đã nói, thường là lý do để từ chối cấp giấy phép."

"Con bé cũng là đứa thông minh. Không có gì trong cuộc đời nó muốn mà không tìm ra cách để có được. Ngoại trừ hạnh phúc. Cháu không phải là một phụ nữ hạnh phúc." Elizabeth tiếp tục nói và nuốt cục nghẹn dường như vẫn lơ lửng trong cổ bà ta. "Tôi đã làm nó hư hỏng, đó là sự thật. Tôi không có ai để đổ lỗi trừ chính bản thân mình. Tôi muốn có thêm con." Elizabeth áp một bàn tay lên miệng cho đến khi bà ta nghĩ môi mình đã hết run. "Tôi đã thản nhiên chống lại việc có thêm con và chồng tôi cũng có quan điểm rất rõ ràng. Nhưng điều đó không ngăn được cảm xúc muốn có con để thương yêu. Tôi đã thương yêu Sharon quá nhiều. Thượng nghị sĩ sẽ bảo cô là tôi ưu ái, nựng nịu, chiều chuộng cháu. Ông ấy nói đúng."

"Tôi muốn nói việc làm mẹ là đặc quyền của bà, không phải của ông ấy."

Câu nói này khiến trong mắt Elizabeth thoáng hiện một nụ cười. "Những lỗi lầm cũng thế và tôi đã sai lầm. Richard cũng vậy, mặc dù anh ấy yêu cháu không kém tôi. Khi Sharon dọn đến New York, chúng tôi đã xung đột với nó về chuyện ấy. Richard nài xin nó, tôi thì răn đe. Và tôi đã đẩy nó ra xa, Trung úy ạ. Sharon bảo tôi là không hiểu cháu - chưa bao giờ hiểu, sẽ không bao giờ hiểu - và rằng tôi chỉ thấy những gì tôi muốn thấy, trừ khi ở tòa án; nhưng những gì diễn ra trong chính ngôi nhà của tôi thì vô hình."

"Ý cô ấy là sao?"

"Ý là tôi làm luật sư giỏi hơn làm mẹ, tôi nghĩ thế. Sau khi cháu bỏ đi, tôi bị xúc phạm, tức giận. Tôi đã lui về, tin chắc cháu sẽ đến với tôi. Dĩ nhiên nó không đến." Elizabeth ngưng nói một lúc, lưu lại những nuối tiếc của mình. "Richard đến gặp cháu một hai lần, nhưng việc đó không đạt kết quả mà chỉ làm anh ấy khó chịu. Chúng tôi bỏ mặc chuyện ấy, bỏ mặc cháu. Cho đến gần đây, khi tôi cảm thấy chúng tôi phải thử một lần nữa."

"Tại sao lại gần đây?"

"Năm tháng trôi qua," Elizabeth thì thầm. "Tôi đã hy vọng Sharon sẽ trở nên mệt mỏi với phong cách sống đó, có lẽ đã bắt đầu hối tiếc về mối bất hòa với gia đình. Đích thân tôi đến gặp cháu khoảng một năm trước đây. Nhưng cháu chỉ giận dữ, thủ thế, rồi lăng mạ khi tôi cố thuyết phục nó về nhà. Richard, dù bản thân đã cam chịu, vẫn đề nghị đến nói chuyện với cháu. Nhưng nó từ chối gặp anh ấy. Thậm chí Catherine cũng thử," bà luật sư thì thầm và lơ đãng dụi cơn đau trong đôi mắt. "Bà ấy đến gặp Sharon mới chỉ cách nay ít tuần lễ."

"Nữ nghị sĩ DeBlass đến New York để gặp Sharon?"

"Không có gì đặc biệt. Catherine ở đây để gây quỹ và nhất quyết đến gặp để thử trò chuyện với Sharon." Elizabeth mím môi. "Tôi yêu cầu bà ấy làm. Cô thấy đấy, khi tôi cố gắng tái lập những mối liên lạc thì Sharon không quan tâm. Tôi đã mất cháu," Elizabeth lặng lẽ nói, "và hành động quá muộn

không gọi nó trở lại được. Tôi đã không biết cách làm sao giành lại cháu. Tôi hy vọng Catherine có thể trợ giúp vì bà là người trong gia đình, nhưng không phải mẹ của Sharon."

Bà luật sư lại quan sát Eve. "Cô đang nghĩ lẽ ra tôi nên đích thân đến lần nữa. Đó là nơi tôi phải đến."

"Bà Barrister…"

Nhưng Elizabeth lắc đầu. "Cô nghĩ đúng, dĩ nhiên. Nhưng Sharon đã từ chối giãi bày tâm sự với tôi. Tôi nghĩ mình nên tôn trọng sự riêng tư của cháu, như tôi vẫn luôn thế. Tôi chưa bao giờ thuộc kiểu các bà mẹ xem lén nhật ký của con gái mình."

"Nhật ký?" Linh tính của Eve trỗi dậy. "Cô ấy có viết nhật ký?"

"Sharon luôn luôn viết nhật ký, ngay từ khi còn bé. Nó đều đặn thay đổi mật mã."

"Và cả khi trưởng thành?"

"Phải. Thỉnh thoảng cháu đề cập đến tập nhật ký - nói đùa về những bí mật cháu nắm được và bảo những người quen biết sẽ kinh hoảng trước những gì nó viết về họ."

Không có nhật ký cá nhân nào trong thư mục, Eve nhớ lại. Những thứ như thế có thể nhỏ như ngón tay cái. Nếu máy quét bỏ sót lần đầu...

"Bà có tập nào không?"

"Không." Đột ngột cảnh giác, Elizabeth nhìn lên. "Tôi nghĩ cháu cất chúng trong két sắt ngân hàng. Nó cất giữ tất cả."

"Cô ấy có sử dụng ngân hàng nào ở Virginia này không?"

"Theo tôi biết thì không. Tôi sẽ kiểm tra xem có thể tìm được gì cho cô. Tôi có thể xem những gì cháu bỏ lại đây."

"Cảm ơn bà. Nếu bà nghĩ ra điều gì đó - bất cứ điều gì - một cái tên, một lời bình phẩm, bất kể là vô tình bao nhiêu, xin hãy liên hệ với tôi."

"Tôi sẽ làm thế. Sharon không bao giờ nói về bạn bè, Trung úy ạ. Tôi lo ngại về điều đó, dù tôi dựa vào đó để hy vọng rằng tình trạng không có bạn bè sẽ lôi kéo cháu quay về gia đình. Ra khỏi cuộc sống nó đã chọn. Thậm chí tôi còn dùng đến một trong số những người của tôi - bạn bè của tôi, vì nghĩ là anh ta có sức thuyết phục hơn tôi."

"Người đó là ai?"

"Roarke." Elizabeth lại ứa nước mắt và cố kìm lại. "Chỉ vài ngày trước khi cháu bị giết, tôi đã gọi điện thoại cho anh ấy. Chúng tôi quen nhau đã nhiều năm. Tôi hỏi Roarke có thể sắp xếp cho cháu được mời đến một buổi tiệc nào đó mà anh ấy sẽ tham dự không. Có thể làm như tìm ra cháu không. Roarke tỏ ra miễn cưỡng. Anh ấy không phải kiểu người xen vào việc riêng gia đình. Nhưng tôi đã

viện đến tình bạn. Hỏi xem anh ấy chỉ cần tìm cách làm bạn với Sharon thôi có được không, cho nó thấy rằng một phụ nữ quyến rũ không cần phải dùng dáng vẻ bề ngoài để cảm thấy mình đáng giá. Roarke đã làm việc ấy vì tôi, và vì chồng tôi."

"Bà yêu cầu anh ta phát triển mối quan hệ với cô ấy?" Eve thận trọng hỏi.

"Tôi yêu cầu anh ấy làm bạn với Sharon," Elizabeth chữa lại. "Có mặt bên cháu. Tôi yêu cầu Roarke vì không tin ai hơn. Cháu đã tự cắt đứt khỏi tất cả chúng tôi và tôi cần người nào đó tin cậy được. Anh ấy sẽ không bao giờ hại nó, cô thấy đấy. Anh ấy không bao giờ làm hại bất cứ người nào tôi thương yêu."

"Vì anh ta yêu bà?"

"Quan tâm." Richard DeBlass thốt lên từ ngưỡng cửa. "Roarke rất quan tâm đến Beth và tôi, và một vài người chọn lọc khác. Còn tình yêu ư? Tôi không chắc anh ấy tự mạo hiểm với một cảm xúc không ổn định như thế."

"Richard." Cơ thể Elizabeth chao đảo khi bà ta đứng lên. "Em không ngờ anh đã tới."

"Bọn anh xong sớm." Ông ta đi đến bên Elizabeth, phủ đôi bàn tay mình trên bàn tay vợ. "Lẽ ra em nên gọi anh, Beth à."

"Em không..." Bà luật sư sững lời, bất lực nhìn chồng. "Em đã hy vọng xử lý được một mình."

"Em không phải xử lý bất kỳ việc gì một mình cả." Richard vẫn phủ bàn tay mình trên bàn tay vợ trong khi quay sang Eve. "Cô là Trung úy Dallas?"

"Vâng, thưa ông DeBlass. Tôi có vài câu hỏi và hy vọng sẽ dễ dàng hơn nếu đặt câu hỏi trực tiếp."

"Vợ tôi và tôi sẵn lòng hợp tác theo bất cứ cách nào chúng tôi có thể." Ông ta vẫn đứng, cái tư thế mà Eve đánh giá là tư thế của quyền lực và cách biệt.

Không có vẻ căng thẳng hay yếu ớt của Elizabeth trong người đàn ông đang đứng bên cạnh vợ kia. Eve hiểu ông ta đang nhận trách nhiệm che chở người vợ cũng như bảo vệ cảm xúc của mình với mức độ quan tâm ngang nhau.

"Cô đang hỏi về Roarke," Richard nói tiếp. "Tôi có thể hỏi tại sao không?"

"Em bảo Trung úy là em đã yêu cầu Roarke gặp Sharon. Để cố gắng..."

"Ồi, Beth." Với một thái độ vừa mệt mỏi vừa cam chịu, ông ta lắc đầu. "Anh ấy có thể làm gì? Tại sao em lôi anh ấy vào vụ này?"

Elizabeth lùi ra xa chồng, nét mặt đầy vẻ tuyệt vọng, khiến cõi lòng Eve tan nát. "Em biết anh đã bảo em bỏ mặc, rằng chúng ta phải để cho nó đi. Nhưng em phải cố thử lần nữa. Richard, có thể con đã liên lạc với anh ấy. Roarke có cách." Lúc này bà ta bắt đầu nói nhanh, từ ngữ tuôn ra, vấp váp lên nhau. "Có thể anh ấy đã giúp được con mình nếu em yêu cầu sớm hơn. Nếu đủ thời gian, những gì

Roarke không làm được là rất ít. Nhưng anh ấy không có đủ thời gian. Con của em cũng thế."

"Được rồi," Richard thì thào, đặt một bàn tay lên tay vợ. "Được rồi."

Elizabeth lấy lại tự chủ, lùi lại, hít vào. "Trung úy, giờ đây tôi còn làm gì được ngoài việc cầu xin công lý?"

"Tôi sẽ đem lại công lý cho bà, bà Barrister."

Elizabeth nhắm mắt, bám víu lấy câu nói đó. "Tôi nghĩ cô sẽ làm được. Tôi đã không tin chắc điều đó, ngay cả sau khi Roarke gọi cho tôi để nói về cô."

"Anh ta đã gọi cho bà… để nói về vụ án?"

"Anh ấy gọi để hỏi thăm chúng tôi... và để nói rằng anh ấy nghĩ không bao lâu nữa cô sẽ đích thân đến gặp tôi." Elizabeth gần như mỉm cười. "Hiếm khi anh ấy lầm. Anh ấy bảo tôi sẽ thấy cô có năng lực, làm việc hiệu quả và dám dấn thân. Cô đúng là thế. Tôi biết ơn đã có cơ hội để tự mình chứng kiến và biết rằng cô đang phụ trách điều tra vụ giết con gái tôi."

"Bà Barrister," Eve do dự chỉ trong một giây trước khi quyết định mạo hiểm. "Nếu tôi nói với bà Roarke là nghi can thì sao?"

Mắt Elizabeth mở to, rồi điềm tĩnh lại gần như tức thì. "Tôi sẽ nói là cô đang đi một bước sai lầm khủng khiếp."

"Vì Roarke không có khả năng giết người?"

"Không, tôi không nói thế." Nghĩ đến điều ấy thật nhẹ lòng - dù chỉ trong khoảnh khắc - bởi nó được phát biểu bằng những lời lẽ khách quan. "Không có khả năng làm hành vi vô nghĩa thì đúng. Anh ấy có thể lạnh lùng giết người, nhưng không bao giờ giết người không có khả năng tự vệ. Roarke có thể giết người, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu anh ấy làm thế. Nhưng liệu anh ấy có làm những việc như kẻ nào đó đã làm với Sharon - trước, trong, sau khi đó? Không. Roarke thì không."

"Không," Richard lặp lại và bàn tay anh ta lại tìm bàn tay vợ. "Không phải Roarke."

Không phải Roarke, Eve suy nghĩ lần nữa khi cô trở vào taxi và đi về ga xe điện ngầm. Thế quái nào mà Roarke không nói cho cô biết anh ta đã gặp Sharon DeBlass vì thiện ý với mẹ của cô gái? Còn những gì khác mà anh ta đã không nói?

Tống tiền. Với lý do nào đó Eve không xem Roarke là nạn nhân bị tống tiền. Anh ta không thèm để ý đến những gì được phát biểu hoặc phát sóng về mình. Nhưng tập nhật ký đã thay đổi mọi sự kiện khiến tống tiền trở thành một động cơ thúc đẩy mới và đầy mưu mô.

Chính xác thì Sharon đã ghi chép về ai, và những tập nhật ký trời đánh ấy ở đâu?

Chương 9

"Vụ cắt đuôi," Feeney thốt lên khi ông ta nhồi nhét đồ ăn sáng tại quán ăn ở Trung tâm Cảnh sát. "Tôi thấy gã ra hiệu về phía tôi. Gã nhìn quanh tìm cô, nhưng có vô số dáng người. Thế là tôi lên chuyến bay chết tiệt ấy."

Feeney nuốt trọn món trứng hấp với đậu đen giả cà phê mà không hề nhăn mặt. "Gã lên cùng chuyến bay nhưng ngồi ở khoang hạng Nhất. Khi bọn tôi xuống trạm thì gã đang chờ, và đó là lúc gã biết cô không có ở đấy." Ông ta chĩa cái dĩa về phía Eve. "Gã tức giận, vội gọi điện thoại. Thế là tôi vòng ra sau lưng gã, đi theo gã đến khách sạn Regent. Người ta không thích tiết lộ bất cứ chuyện gì tại Regent. Chìa phù hiệu ra thì cả bọn họ đều khó chịu."

"Và ông lịch thiệp giải thích về bổn phận công dân."

"Đúng thế." Feeney đẩy cái đĩa trống vào khe thùng rác tái chế, bóp nát cái ly không và nhét tiếp theo sau. "Gã gọi vài cú - một đến Đông Washington, một về Virginia. Sau đó gã gọi một cuộc nội bộ - đến sếp chúng ta."

"Khốn kiếp."

"Phải đấy. Không nghi ngờ gì nữa, sếp Simpson đang bấm nút cho DeBlass. Khiến ta phải thắc mắc là nút nào."

Trước khi Eve kịp bình luận, máy liên lạc của cô phát tiếng bíp. Eve rút máy ra và trả lời cuộc gọi của chỉ huy.

"Dallas, đến Kiểm Tra. Hai mươi phút nữa."

"Sếp, tôi sắp gặp một mật báo viên về vụ Colby lúc chín giờ."

"Xếp lại lịch trình." Giọng ông ta lạnh nhạt. "Hai mươi phút."

Eve chậm chạp cất máy liên lạc. "Tôi đoán chúng ta biết một trong những nút bấm."

"Có vẻ DeBlass đang chú ý đến cô." Fenney theo dõi nét mặt của Eve. Chẳng tay cớm nào trong lực lượng lại không xem thường bộ phận Kiểm Tra. "Cô sẽ xử lý chuyện đó ổn thỏa chứ?"

"Ừ, chắc chắn rồi. Chuyện này sẽ trói tay tôi gần trọn một ngày, Feeney. Làm ơn giúp tôi việc này. Hãy rà soát các ngân hàng ở Manhattan. Tôi cần biết Sharon DeBlass có két an toàn không. Nếu không tìm thấy gì ở đó thì mở rộng sang các thành phố khác."

"Có ngay."

Khu Kiểm Tra mở ra hàng loạt những hành lang dài, một số lắp kính, một số dựng lên các bức tường màu xanh nhạt vốn được cho là tạo nên cảm giác êm dịu. Bác sĩ và kỹ thuật viên mặc áo trắng - màu của sự trong sáng, và dĩ nhiên là của quyền lực. Khi Eve bước vào bộ cửa kính gia cố đầu tiên, máy tính lịch sự ra lệnh cho cô nộp vũ khí. Eve rút khẩu súng ra khỏi bao, đặt lên khay và nhìn nó trôi đi.

Cô cảm thấy mình khỏa thân thậm chí trước cả khi được hướng dẫn vào Phòng Kiểm Tra 1-C và nghe yêu cầu cởi bỏ quần áo.

Eve đặt quần áo lên chiếc ghế dài được cung cấp và cô không nghĩ về các kỹ thuật viên đang theo dõi cô trên màn hình máy tính hoặc trên các loại máy khác với ánh sáng thầm lặng quét ngang một cách ghê tởm và những ngọn đèn nhấp nháy đầy vẻ khách quan.

Cuộc khám xét thể chất thì dễ dàng thôi. Tất cả những gì Eve phải làm là đứng trên dấu trung tâm trong căn phòng hình ống, quan sát các ngọn đèn kêu bíp bíp và chớp nháy trong khi cơ quan nội tạng và xương của cô được kiểm tra tìm khuyết điểm.

Rồi Eve được phép mặc bộ áo liền quần màu xanh dương và ngồi xuống trong khi một cỗ máy bẻ góc phía trên để khám mắt và tai. Một bộ máy khác, phát ra tiếng lách cách từ một trong những khe trên tường, thực hiện một trắc nghiệm phản xạ tiêu chuẩn, về phần tiếp xúc cá nhân, một kỹ thuật viên bước vào để lấy mẫu máu.

Vui lòng ra cửa để Kiểm Tra 2-C. Giai đoạn 1 đã hoàn tất, Dallas, Trung úy Eve.

Trong phòng kế bên, Eve được chỉ dẫn nằm trên chiếc bàn lót đệm để quét não. Không muốn bất cứ tay cớm nào mang khối u não xui họ nổ tung thường dân lang thang ngoài đường đây mà, cô mệt mỏi nghĩ.

Eve quan sát các kỹ thuật viên qua lớp tường kính trong khi nón bảo hộ được hạ xuống đầu cô.

Thế rồi trò chơi bắt đầu.

Chiếc ghế dài được điều chỉnh sang tư thế ngồi và Eve được đưa vào thực tại ảo. Thực Tại Ảo đặt cô vào một chiếc xe trong suốt cuộc đua tốc độ cao. Âm thanh đủ loại bùng nổ trong tai cô: tiếng thét của còi hụ, tiếng la của những mệnh lệnh mâu thuẫn nhau từ truyền đạt viên của cuộc đua. Eve có thể thấy đó là một đơn vị cảnh sát tiêu chuẩn, trang bị toàn phần. Quyền điều khiển xe là của Eve, cô phải ngoặt xe và lèo lái để tránh đè bẹp một số người đi bộ mà Thực Tại Ảo tung vào đường chạy của cô.

Một phần não bộ của cô nhận thức được rằng các chỉ số của cô đang được giám sát: huyết áp, nhịp tim, thậm chí cả lượng mồ hôi đang chảy ròng ròng trên da cô, lượng nước bọt liên tục tiết ra rồi lại khô khốc trong miệng cô. Nóng, nóng đến không chịu nổi. Suýt chút nữa cô đã không nhìn thấy chiếc xe chở thực phẩm đang kềnh càng di chuyển trong làn đường của cô.

Eve nhận ra vị trí của mình. Những bến cảng cũ bên phía Đông. Cô ngửi được chúng: mùi nước,

mùi cá thiu và mùi mô hôi lưu cữu. Đám người vãng lai mặc đồng phục bảo hộ màu xanh đang tìm của bố thí hoặc tìm việc trong ngày. Eve bay qua một nhóm người đang chen lấn giành chỗ trước một trung tâm tìm việc làm nào đó.

Đối tượng có vũ khí. Súng bắn lửa, lựu đạn tay. Bị truy nã tội giết người cướp của.

Tuyệt, Eve nghĩ lúc cô nghiêng xe bay đuổi theo. Tuyệt cú mèo. Cô đạp chân ga, đánh tay lái và đâm sầm vào tấm cản sốc của chiếc xe mục tiêu, tạo ra một trận mưa tia lửa. Một luồng lửa phụt qua tai Eve khi gã bắn vào cô. Chủ nhân của một chiếc xe bán hàng tạp phẩm di động và nhiều khách hàng của anh ta chúi người tránh họa. Những sợi bún bay tung tóe cùng những lời nguyền rủa.

Eve đâm vào chiếc xe mục tiêu lần nữa, ra lệnh cho lực lượng hỗ trợ của cô khai triển thế gọng kìm.

Lần này chiếc xe mục tiêu rung lên, lật nghiêng. Trong khi kẻ bị truy nã vật vã để điều khiển, cô dùng xe của mình ép xe gã dừng lại. Eve quát to lời xưng danh theo thủ tục, vừa cảnh cáo vừa nhảy vọt ra khỏi xe. Gã kia chui ra ngoài, nổ súng và bị Eve bắn hạ.

Vũ khí của Eve làm nảy bật hệ thần kinh đang căng thẳng của gã. Cô nhìn gã hốt hoảng, tè ướt cả quần rồi đổ sụp xuống.

Eve chưa kịp hít một hơi để định thần thì bọn kỹ thuật viên khốn kiếp đã quăng cô vào một hiện trường mới. Tiếng thét, những tiếng thét của bé gái; tiếng rống điên loạn của gã đàn ông là cha của cô bé.

Người ta đã dựng lại hiện trường gần như hoàn hảo, sử dụng báo cáo của chính cô và các hình ảnh phản chiếu ký ức của cô mà họ đã lấy ra trong lần quét não.

Eve không buồn nguyền rủa họ nhưng giữ lại lòng căm ghét và nỗi buồn, và tự ra lệnh cho bản thân phóng nhanh lên cầu thang, bước trở vào cơn ác mộng của mình.

Không còn tiếng thét của cô bé. Eve đập cửa, xưng tên và cấp bậc. Để cảnh cáo gã đàn ông bên kia cánh cửa, cô gắng trấn tĩnh gã.

"Đĩ điếm. Bọn mày toàn đĩ điếm. Vào đi, đồ chó cái đĩ điếm. Tao sẽ giết mày."

Cánh cửa gập lại như giấy bìa cứng dưới cú húc bằng vai của Eve. Cô vào trong phòng, rút vũ khí ra.

"Nó giống như mẹ nó... y hệt con mẹ khốn kiếp của nó. Chúng cứ tưởng sẽ trốn thoát khỏi tao. Chúng tưởng chúng có thể. Tao đã chấn chỉnh. Tao đã chấn chỉnh tụi nó. Tao sẽ chấn chỉnh mày, đồ cớm đĩ."

Bé gái trân trối nhìn Eve với đôi mắt chết mở to. Đôi mắt búp bê. Thân hình nhỏ xíu, vô phương tự vệ đã bị đứt rời, máu loang thành vũng. Và nhỏ giọt từ lưỡi dao.

Eve ra lệnh cho gã đứng yên: "*Mày, đồ chó*, bỏ vũ khí xuống. *Bỏ con dao khốn kiếp xuống!*" Nhưng gã đàn ông vẫn xông đến. Eve gây choáng gã. Nhưng gã vẫn xông đến.

Căn phòng bốc mùi máu, nước tiểu, thức ăn cháy khét. Những bóng đèn không chao quá sáng, lóa mắt tới nỗi mọi vật, mọi vật đều sáng rỡ đến khó chịu. Một con búp bê thiếu một cánh tay nằm trên chiếc ghế sofa rách toạc, một bức màn che cửa sổ cong vẹo để ánh sáng đỏ bầm của đèn neon bên kia đường lọt vào trong phòng, cái bàn bằng nhựa đổ khuôn rẻ tiền lật úp, một chiếc ti vi vỡ, màn hình rạn nứt.

Cô bé gái với cặp mắt chết. Vũng máu loang. Và ánh lập lòe sắc lẹm, nhớp nhúa của lưỡi dao.

"Tao sẽ thọc ngược cái này vào cửa mình của mày. Y như tao đã làm với con bé."

Bị gây choáng lần nữa. Ánh mắt gã trở nên hoang dã mê dại vì chất "Zeus" tự chế, thứ hóa chất tuyệt vời biến con người thành thần thánh, với tất cả quyền lực và điên loạn đồng hành cùng những ảo giác bất tử.

Con dao, với cái lưỡi sũng máu đỏ, rít lên.

Và Eve hạ gục gã.

Phát đạn rít xuyên qua hệ thống thần kinh gã sát nhân. Não bộ gã chết trước, thế nên thân xác gã co giật và run bắn trong khi mắt gã hóa thành thủy tinh. Kìm nén nhu cầu được thét lên, Eve đá văng con dao khỏi bàn tay còn đang co giật và nhìn đứa trẻ.

Đôi mắt búp bê mở to trân trối nhìn Eve và bảo cô - một lần nữa - rằng cô đã đến quá muộn.

Ép buộc cơ thể của mình phải thư giãn, Eve không để điều gì lọt vào tâm trí ngoại trừ bản báo cáo.

Khu vực Thực Tại Ảo đã hoàn tất. Cơ quan nội tạng của Eve được kiểm tra lần nữa trước khi cô được đưa vào giai đoạn kiểm tra cuối cùng. Cuộc kiểm tra một-đối-một với chuyên viên tâm thần.

Eve không có gì chống đối bác sĩ Mira. Người phụ nữ này tận tụy với thiên chức của mình.

Nếu mở phòng khám riêng, bà ấy đã có thể kiếm gấp ba lần khoản lương bổng nhận được từ Sở An ninh và Cảnh sát.

Bác sĩ Mira có giọng nói êm ả, thoáng vẻ giai cấp thượng lưu New England. Đôi mắt xanh tử tế - và sắc bén. Ở độ tuổi 60, bà ấy quả là có vóc dáng của người ở tuổi trung niên nhưng trông không hề xập xệ.

Mái tóc màu nâu mật ấm áp của Mira được búi ra sau thành một hình xoắn cầu kỳ nhưng rất gọn ghẽ. Bà mặc trang phục chỉn chu màu hồng với một vòng tròn bằng vàng nghiêm nghị trên ve áo.

Không, cá nhân Eve chẳng có gì chống đối Mira. Chỉ là cô ghét các bác sĩ tâm thần thôi.

"Chào Trung úy Dallas." Mira đứng lên từ chiếc ghế lõm màu xanh nhạt khi Eve bước vào.

Không thấy có bàn giấy, máy tính. Eve biết, đấy là một trong những mánh khóe để làm cho đối tượng thấy dễ chịu mà quên rằng họ đang bị quan sát gắt gao.

“Chào bác sĩ.” Eve ngồi vào chiếc ghế do Mira chỉ định.

“Tôi đang định uống trà. Cô cùng uống với tôi chứ?”

“Vâng.”

Mira duyên dáng đi đến máy phục vụ, gọi hai tách trà rồi đem về chỗ ngồi. “Thật không may khi cuộc kiểm tra cô bị hoãn, Trung úy.” Nở một nụ cười, bà ngồi xuống, nhấp trà. “Quá trình có sức thuyết phục hơn và chắc chắn là có lợi hơn khi được tiến hành trong vòng hai tư giờ sau khi vụ việc xảy ra.”

“Sự thể không cưỡng được.”

“Tôi được báo như thế. Những kết quả sơ bộ của cô đều thỏa mãn.”

“Tốt.”

“Cô vẫn từ chối tự thôi miên?”

“Điều đó không bắt buộc.” Eve ghét cái vẻ đề phòng trong giọng nói của mình.

“Phải, đúng vậy.” Mira bắt chéo chân. “Cô đã vượt qua một trải nghiệm khó khăn, Trung úy. Có các dấu hiệu mệt mỏi về thể chất và cảm xúc.”

“Tôi đang theo dõi một vụ khác, một vụ án đòi hỏi nỗ lực. Tốn rất nhiều thời gian của tôi.”

“Phải, tôi có thông tin đó. Cô đang uống thuốc ngủ tiêu chuẩn chứ?”

Eve nhấp thử món trà. Món này, như cô đã ngờ từ trước, có hương vị của hoa. “Không. Chúng tôi đã trải qua chuyện đó trước kia. Thuốc ngủ thì tùy ý và tôi chọn không sử dụng.”

“Vì chúng giới hạn mức kiểm soát của cô.”

Ánh mắt Eve chạm ánh mắt bà bác sĩ. “Đúng thế. Tôi không thích bị đưa đi ngủ, và tôi không thích có mặt ở đây. Tôi không thích bị cưỡng hiếp não.”

“Cô quan niệm Kiểm Tra là một loại cưỡng hiếp?”

Không một tay cớm nào có đầu óc mà không nghĩ thế. “Chẳng thể chọn lựa, đúng không?”

Mira giữ lại tiếng thở dài cho chính mình. “Kết liễu một đối tượng, bất kể hoàn cảnh nào, đều là một trải nghiệm đau buồn cho người cảnh sát. Nếu chấn thương ảnh hưởng đến cảm xúc, phản ứng, thái độ thì công việc của cảnh sát sẽ phải chịu tổn thất. Tôi muốn biết cô cảm nhận về chọn lựa của cô như thế nào và các kết quả.”

Ước gì mình đã nhanh hơn, Eve nghĩ. Ước gì đứa bé giờ đây đang chơi đồ chơi thay vì bị hỏa táng.

“Vì lựa chọn duy nhất của tôi là để cho gã xẻ tôi ra từng mảnh, hoặc ngăn chặn gã nên tôi cảm

thấy quyết định của mình là đúng thôi. Tôi đã cảnh cáo và bị làm ngơ. Gây choáng không hiệu quả. Thật vậy, chứng cớ cho thấy gã rất có thể sẽ giết hại tôi đang nằm trên sàn nhà giữa gã và tôi trong một vũng máu. Do đó tôi không thấy vấn đề gì với kết cục đó."

"Cô bị rối trí vì cái chết của đứa trẻ?"

"Tôi tin là bất cứ ai cũng sẽ rối trí vì cái chết của một đứa trẻ. Nhất là với kiểu sát nhân hiểm độc giết người không có khả năng tự vệ."

"Và cô có thấy nét tương đồng giữa đứa trẻ và bản thân cô không?" Mira hỏi nhẹ. Bà nhận thấy Eve hít vào rồi ngăn mình dừng lại. "Trung úy, cả hai chúng ta đều biết rằng tôi nắm trọn vẹn lý lịch của cô. Cô đã bị lạm dụng về thể xác, tình dục và xúc cảm. Cô bị bỏ rơi khi lên tám."

"Điều đó không liên quan gì..."

"Tôi nghĩ sự việc có thể liên quan rất nhiều đến tình trạng tinh thần và cảm xúc của cô," Mira ngắt lời. "Trong hai năm từ tám đến mười tuổi, cô sống tại một khu nhà công cộng trong khi người ta tìm kiếm cha mẹ cô. Cô không nhớ gì về tám năm đầu của cuộc sống, tên tuổi, hoàn cảnh, nơi sinh của cô."

Dù ôn hòa bao nhiêu thì ánh mắt Mira vẫn sắc bén và dò xét. "Cô được đặt tên là Eve Dallas và sau cùng được cho làm con nuôi. Cô không có quyền gì trong bất cứ những chuyện này. Cô là một đứa trẻ bị bạc đãi, phụ thuộc vào cái hệ thống đã tàn nhẫn với cô theo nhiều cách."

Eve đã phải vắt kiệt ý chí để giữ cho ánh mắt và giọng nói được bình tĩnh. "Vì tôi, một phần tử của hệ thống, đã không bảo vệ được đứa trẻ. Bà có muốn biết tôi cảm thấy thế nào không, bác sĩ Mira?"

Đau đớn. Rã rời. Tiếc nuối.

"Tôi cảm thấy mình đã làm tất cả những gì có thể. Tôi đã bước vào Thực Tại Ảo của bà và thực hiện lại hành động ấy. Bởi vì chẳng thể nào thay đổi được điều đó. Nếu có thể cứu được, hẳn là tôi đã cứu cô bé. Nếu có thể bắt giữ được đối tượng, hẳn là tôi đã làm thế."

"Nhưng những vấn đề đó không nằm trong tầm kiểm soát của cô."

Đồ chó cái vụng trộm, Eve nghĩ. "Việc kết liễu ấy nằm trong tầm kiểm soát của tôi. Sau khi đã áp dụng tất cả những tùy chọn tiêu chuẩn, tôi thi hành quyền kiểm soát của mình. Bà đã xem lại bản báo cáo. Đó là một kết thúc gọn ghẽ, hợp pháp."

Mira không nói gì trong một lát. Bà biết kỹ năng của mình chưa bao giờ làm được gì hơn là cào vào bức tường bảo vệ bên ngoài của Eve. "Hay lắm, Trung úy. Cô được giải tỏa để hồi phục nhiệm vụ không hạn chế." Mira giơ một bàn tay lên trước khi Eve kịp đứng dậy. "Chuyện ngoài lề nhé."

"Là chuyện gì?"

Mira chỉ mỉm cười. "Quả thật tâm trí rất thường xuyên tự bảo vệ nó. Tâm trí của cô từ chối thừa nhận tám năm đầu đời của cô. Nhưng những năm tháng đó là một phần trong cô. Tôi có thể lấy lại

chúng cho cô khi cô sẵn sàng. Eve này," bà nói thêm bằng chất giọng êm ả, "tôi có thể giúp cô đối phó với chúng."

"Tôi đã tự tạo bản thân thành con người hiện nay, và tôi có thể sống với nó. Có lẽ tôi không muốn mạo hiểm sống với phần còn lại." Eve đứng lên và bước ra cửa. Khi cô quay lại, Mira vẫn đang giữ nguyên tư thế y như cũ, chân bắt chéo, một tay cầm chiếc tách nhỏ xinh đẹp. Mùi hoa ướp còn vương vất trong không khí.

"Một trường hợp giả thuyết," Eve khơi mào và chờ đợi Mira gật đầu.

"Một phụ nữ có nhiều thuận lợi xã hội và tài chính lại chọn nghề đĩ điếm." Trước cái nhướng mày của Mira, Eve nôn nóng rủa xả. "Chúng ta không cần tô điểm thuật ngữ ở đây, bác sĩ ạ. Cô ta chọn cách kiếm sống bằng tình dục. Khoe khoang chuyện đó trước mặt gia đình có địa vị xã hội cao, kể cả với người ông bảo thủ cực đoan. Tại sao?"

"Khó mà tìm ra một động cơ đặc trưng từ các thông tin quá tổng quát và sơ sài như thế. Điều rõ rệt nhất là có thể đối tượng thấy giá trị tự thân của mình chỉ nằm trong kỹ năng tình dục. Cô ấy hoặc là thích, hoặc là căm ghét hành vi đó."

Cảm thấy tò mò, Eve bước ra xa cánh cửa. "Nếu căm ghét nó, tại sao Sharon trở thành chuyên nghiệp?"

"Để trừng phạt."

"Trừng phạt bản thân?"

"Chắc chắn, và trừng phạt những ai gần gũi cô ấy."

Để trừng phạt, Eve trầm ngâm. Sổ nhật ký. Thư hăm dọa.

"Một gã đàn ông giết người," Eve nói tiếp. "Hiểm độc, tàn bạo. Hành vi giết người gắn liền với tình dục và được tiến hành theo một kiểu cách duy nhất, đặc trưng. Gã ghi hình, qua mặt được hệ thống an ninh tinh vi. Một bản ghi hình vụ giết người được gửi đến nhân viên điều tra. Một lời nhắn được để lại hiện trường, một lời nhắn hợm hĩnh khoác lác. Gã đó là thế nào?"

"Cô không cho tôi biết nhiều," Mira than phiền nhưng Eve có thể thấy là bà đang rất chú ý. "Tài năng sáng tạo," bà bác sĩ bắt đầu nêu ý kiến. "Một kẻ lập kế hoạch, một kẻ ưa nhìn cảnh tình dục. Tự tin, có lẽ tự mãn. Cô nói đặc trưng, vậy là gã muốn để lại dấu ấn, muốn khoe khoang kỹ năng, trí tuệ. Trung úy, theo quan sát và năng lực suy diễn của cô thì tên sát nhân có ưa thích hành vi giết người của gã không?"

"Có đấy. Tôi nghĩ gã say mê nó."

Mira gật đầu. "Vậy thì chắc chắn gã sẽ lại thưởng thức nó."

"Gã đã thưởng thức rồi. Hai vụ giết người, cách nhau không đầy một tuần. Gã sẽ không chờ lâu trước khi ra tay tiếp, phải không?"

“Không biết chắc.” Mira nhấp trà như thể họ đang trò chuyện về những mẫu thời trang mùa xuân mới nhất. “Hai vụ giết người có liên quan theo cách nào khác hơn là thủ phạm và phương pháp không?”

“Tình dục,” Eve trả lời cộc lốc.

“À,” Mira nghiêng đầu. “Với tất cả công nghệ của chúng ta, những tiến bộ đáng kinh ngạc đạt được về di truyền học, chúng ta vẫn không thể kiểm soát được đức tính và thói xấu con người. Có lẽ chúng ta quá nhân bản nên không cho phép can thiệp. Đam mê là cần thiết cho tinh thần con người. Chúng ta đã biết điều đó vào đầu thế kỷ này khi ngành kỹ thuật di truyền suýt nữa tuột khỏi tầm kiểm soát. Thật không may khi một số đam mê bị méo mó. Tình dục và bạo lực. Đối với một số người, đấy vẫn là sự kết hợp hết sức tự nhiên.”

Rồi Mira đứng lên lấy những chiếc tách và đặt xuống bên cạnh máy pha. “Tôi rất muốn biết thêm về gã đàn ông này, Trung úy ạ. Nếu có khi nào cô quyết định muốn có một sơ lược tiểu sử, hy vọng cô sẽ đến với tôi.”

“Vụ này là Mã 5 đấy.”

Mira liếc trả. “Tôi hiểu.”

“Nếu chúng tôi không làm xong vụ này trước khi gã ra tay lần nữa, tôi có thể sẽ làm như vậy.”

“Tôi sẽ sẵn sàng.”

“Cảm ơn.”

“Eve này, ngay cả những phụ nữ mạnh mẽ, tự lập cũng có điểm yếu. Đừng sợ chúng.”

Eve chịu đựng ánh mắt của Mira thêm một lúc. “Tôi có việc phải làm.”

Cuộc Kiểm Tra khiến cho Eve dao động. Cô tự đền bù bằng cách tỏ ra cáu gắt và đối nghịch với gã chỉ điểm, suýt làm mất một đầu mối trong vụ án liên quan đến hóa chất buôn lậu. Tâm trạng của cô còn xa mới vui tươi khi trở vào Trung tâm Cảnh sát. Không có tin nhắn của Feeney.

Những người khác trong ban biết chính xác Eve đã ở đâu trong ngày và hết sức tránh mặt cô. Hậu quả là Eve làm việc trong tình trạng đơn độc và phiền muộn suốt một giờ đồng hồ.

Nỗ lực cuối cùng của Eve là gọi điện thoại cho Roarke. Không ngạc nhiên hay đặc biệt thất vọng vì anh ta không ở đó. Cô để lại lời nhắn trong E-mail yêu cầu một cuộc hẹn rồi kết thúc giờ làm việc trong ngày trên máy tính.

Eve dự định nhấn chìm tâm trạng của mình trong rượu rẻ tiền và âm nhạc xoàng xĩnh tại buổi trình diễn mới nhất của Mavis tại Sóc Xanh.

Đó là một quán nhậu, chỉ hơn quán “cóc” một bậc. Ánh sáng lờ mờ, khách hàng cáu kỉnh, mức

độ phục vụ thì thảm hại. Đúng là điều Eve đang tìm kiếm.

Một làn sóng âm thanh chát chúa dội vào Eve khi cô bước vào. Mavis đang cố rít giọng lên át tiếng ban nhạc chỉ có mỗi một chú nhóc xăm mình chằng chịt đang chơi trống.

Eve cáu bẳn khước từ một gã mặc áo khoác có mũ trùm mời cô vào uống rượu ở một trong những phòng hút thuốc riêng biệt. Cô luồn lách tìm lối đến một chiếc bàn, ấn nút gọi món "*screamer*" và yên ổn ngồi xem Mavis biểu diễn.

Cô nàng không đến nỗi tệ, Eve quả quyết. Cũng không hay, nhưng khách hàng không kén chọn. Tối nay Mavis vẽ sơn lên người, thân hình nhỏ nhắn linh hoạt của cô ta là tấm vải bạt đầy vệt tung tóe và những đường sọc màu cam và tím, phớt những mảng xanh ngọc bích. Vòng tay và dây chuyền kêu lanh canh khi cô nàng uốn lượn quanh khoảng sân khấu nhỏ dựng nổi. Dưới sân khấu một bậc là một đám nhân loại đang quay cuồng trong sự đồng cảm.

Eve dõi mắt theo một cái gói nhỏ, niêm phong kín, được chuyền tay ở mép sàn nhảy. Dĩ nhiên là ma túy. Người ta đã thử gây chiến chống lại, hợp pháp hóa, làm ngơ, và kiểm soát chúng. Chẳng cách nào tỏ ra có hiệu quả.

Eve không buồn ra tay bắt giữ, thay vào đó cô giơ tay lên vẫy Mavis.

Phần lời của ca khúc đã kết thúc - vốn nó là thế. Mavis nhảy ra khỏi sân khấu, ngúng nguẩy luồn lách qua đám đông và ném phịch một bên hông vẽ sơn lên mép bàn của Eve.

"Này, người xa lạ."

"Nhìn đẹp đấy, Mavis. Họa sĩ là ai?"

"Ồ, một gã tôi quen biết." Mavis đổi thế ngồi, gõ nhẹ cái móng tay dài hai phân lên mông bên trái. "Caruso. Thấy không, hắn làm cho tôi đấy. Nhận vẽ miễn phí để tên tuổi được lăng xê." Mắt cô nàng tròn xoe khi cô hầu bàn đặt cái ly cao thon đầy ắp chất lỏng màu xanh sủi bọt trước mặt Eve. "Một ly *screamer*? Cậu để tôi tìm búa đập cậu bất tỉnh không tốt hơn ư?"

"Hôm nay là một ngày tệ hại," Eve càu nhàu và nhấp ngụm chất gây sốc đầu tiên. "Chúa ơi. Mấy thứ này chẳng bao giờ khá hơn."

Cảm thấy lo ngại, Mavis nghiêng người xuống gần hơn. "Tôi có thể rời khỏi đây một lúc."

"Không, ổn thôi," Eve liều mạng với một ngụm nữa. "Tôi chỉ muốn kiểm tra quán của cậu diễn, xả hơi một chút. Mavis, cậu không sử dụng ma túy, phải không?"

"Này, thôi đi." Với tâm trạng lo lắng hơn là bị xúc phạm, Mavis lay vai Eve. "Tôi sạch sẽ, cậu biết đấy. Một số thứ rác rưởi được truyền tay nhau quanh đây nhưng đều là hạng xoàng. Một số thuốc gây khoái lạc, một số an thần, một ít miếng cao dán tâm trạng." Cô nàng thăm dò. "Nếu cậu định ập vào bắt giữ thì ít nhất cũng hãy thi hành vào đêm tôi nghỉ làm."

"Xin lỗi." Khó chịu với bản thân, Eve xoa tay lên mặt mình. "Lúc này thì tôi không tóm người được. Quay lại hát đi. Tôi muốn nghe cậu hát."

“Được. Nhưng nếu cậu muốn có bạn về cùng, cứ ra hiệu cho tôi. Tôi có thể thu xếp.”

“Cảm ơn.” Eve ngồi yên, nhắm mắt lại. Quả là ngạc nhiên khi tiếng nhạc chậm lại, thậm chí dịu xuống. Nếu không nhìn quanh thì như thế là không quá tệ.

Với hai mươi xèng, Eve có thể đeo kính kích thích tâm trạng, tự chiêu đãi mình bằng mấy thứ ánh sáng và hình ảnh hài hòa với tiếng nhạc. Nhưng vào lúc này thì cô thích bóng tối sau mí mắt hơn.

“Nơi này hình như không phải là hang ổ tội lỗi đáng giá với cô đâu, Trung úy.”

Eve mở to mắt nhìn chằm chằm vào Roarke. “Anh theo dõi tôi đấy à.”

Anh ta ngồi xuống đối diện cô. Bàn nhỏ tới nỗi đầu gối của họ chạm vào nhau. Cách điều chỉnh của Roarke là trượt đùi mình kề vào đùi Eve. “Cô đã gọi tôi, nhớ không, và cô để lại địa chỉ này khi tắt máy tính.”

“Tôi muốn một cuộc hẹn chứ không phải một ông bạn bợm nhậu.”

Roarke liếc nhìn ly rượu trên bàn, cúi xuống ngửi. “Cô không định uống thứ có chất độc này đấy chứ hả.”

“Quán này không có rượu vang ngon và whisky lâu năm.”

Roarke đặt tay lên tay Eve, đơn giản là để nhìn cô cau mày giật ra. “Tại sao chúng ta không đến nơi nào đó có rượu nhỉ?”

“Tôi đang cáu điên đây, Roarke. Hãy cho tôi một cuộc hẹn thuận tiện tùy ý anh rồi biến đi.”

“Một cuộc hẹn vì điều gì?” Cô nàng ca sĩ khiến Roarke chú ý. Anh ta nhướng một bên mày, ngắm Mavis trợn mắt và làm điệu bộ. “Nếu không phải ca sĩ đang lên cơn tai biến thì tôi tin là cô ta đang ra hiệu cho cô.”

Eve nhẫn nhịn liếc qua, lắc đầu. “Cô ấy là bạn của tôi.” Eve còn lắc đầu mạnh hơn nữa khi Mavis toét miệng cười và giơ hai ngón cái lên. “Cô ấy nghĩ tôi gặp may.”

“Cô gặp may thật.” Roarke nhấc ly rượu lên và đặt xuống bàn bên cạnh, nơi có nhiều bàn tay khao khát giành giật lấy nó. “Tôi vừa cứu mạng cô đấy.”

“Khốn kiếp...”

“Eve, nếu muốn uống say thì ít nhất cũng phải với thứ gì đó sẽ để lại hầu hết lớp lót dạ dày cho cô chứ.” Roarke xem thực đơn, nhăn mặt. “Điều này có nghĩa là không mua được gì ở đây.” Anh ta nắm tay Eve khi đứng lên. “Đi nào.”

“Ở đây tôi ổn cả.”

Hết mực kiên nhẫn, Roarke cúi xuống đến khi mặt anh ta sát vào mặt Eve. “Sự thể là cô đang hy vọng đủ say để có thể tung vài cú đấm vào ai đó mà không phải lo hậu quả. Với tôi, cô không phải say

sưa, cô không phải lo lắng. Cô có thể tung ra hết những ngón đòn của mình."

"Tại sao?"

"Vì có vẻ gì đó buồn rầu trong mắt cô. Và điều đó tác động đến tôi." Trong khi Eve còn bận đối phó với nỗi ngạc nhiên về lời phát biểu đó thì Roarke lôi cô đứng dậy, kéo về phía cửa ra.

"Tôi về nhà đây," Eve quyết định.

"Không, cô không về."

"Nghe này, anh bạn..."

Eve chỉ nói được đến thế trước khi lưng cô bị đẩy dựa vào tường và miệng Roarke ép chặt lên miệng cô. Eve không chống cự. Hơi thở đã bị đánh bật ra khỏi Eve bởi tình huống bất ngờ, cả cơn thịnh nộ trong lòng lẫn cú sốc ham muốn giáng vào người cô như một cú đấm.

Sự việc diễn ra nhanh chóng, chỉ vài giây trước khi miệng Eve được tự do. "Thôi đi," cô yêu cầu, và căm thù giọng nói chỉ như một lời thầm thì run rẩy của mình.

"Bất kể cô nghĩ thế nào," Roarke nói, gắng sức giữ bình tĩnh, "sẽ có những lúc cô cần ai đó. Ngay lúc này là tôi." Vẻ mất kiên nhẫn tỏa ra khắp người, anh ta lôi Eve ra ngoài. "Xe cô ở đâu?"

Eve phác tay về phía cuối phố và mặc cho Roarke đẩy mình xuống lề đường. "Tôi không biết vấn đề của anh là gì."

"Dường như là cô đấy. Cô có biết nhìn cô ra sao không?" Roarke hỏi trong khi giật mạnh cửa xe ra. "Ngồi trong cái chốn đó, mí mắt nhắm lại với bóng tối bên dưới nó ư?" Hình dung sự việc lần nữa chỉ làm bùng cháy cơn giận của anh ta. Roarke đẩy Eve vào ghế rồi vòng sang bên kia xe để ngồi vào vị trí người lái. "Mật mã khốn kiếp của cô là gì?"

Bị mê hoặc vì cơn giận vung ra như roi quất, Eve dịch người tới để tự mình nạp mật mã. Khóa an toàn được mở, Roarke nhấn nút khởi động và tách khỏi lề đường.

"Tôi đang cố thư giãn," Eve thận trọng thốt lên.

"Cô không biết cách," Roarke vặc lại. "Cô giấu nỗi đau buồn nhưng chưa thoát khỏi nó. Eve, cô đang đi theo một con đường thẳng tắp nhưng là một con đường mong manh chết tiệt."

"Tôi được huấn luyện để làm điều ấy."

"Cô không biết lần này cô đang va phải cái gì đâu."

Những ngón tay của Eve quắp lại thành một nắm đấm bên người cô. "Còn anh thì biết."

Roarke im lặng một lúc, che đậy những cảm xúc riêng của mình. "Chúng ta sẽ nói về nó sau."

"Tôi thích bây giờ hơn. Hôm qua tôi đã gặp Elizabeth Barrister."

“Tôi biết.” Bình tĩnh hơn, Roarke điều chỉnh cảm xúc theo nhịp xóc của chiếc xe. “Cô lạnh đấy. Mở máy sưởi lên.”

“Máy hỏng rồi. Tại sao anh không cho tôi biết bà ấy đã yêu cầu anh gặp Sharon, nói chuyện với cô ta?”

“Vì Beth yêu cầu tôi giữ kín.”

“Quan hệ của anh với Elizabeth Barrister là gì?”

“Chúng tôi là bạn.” Roarke liếc xéo Eve. “Tôi có vài người bạn. Bà ấy và Richard nằm trong số đó.”

“Còn Thượng nghị sĩ?”

“Tôi ghét cái trò đạo đức giả, phô trương chết tiệt của lão,” Roarke bình thản trả lời. “Nếu lão được đảng phái của lão chỉ định tranh cử chức Tổng thống, tôi sẽ đặt tất cả mọi thứ tôi có vào chiến dịch tranh cử của đối thủ. Bản thân gã đó là ma quỷ.”

“Roarke này, anh nên học cách nói ra những suy nghĩ của mình,” Eve đáp lại, thoảng một nụ cười. “Anh biết Sharon viết nhật ký không?”

“Một giả định tự nhiên. Cô ấy là nữ doanh nhân mà.”

“Tôi không nói về sổ ghi chép kinh doanh mà về nhật ký. Một quyển nhật ký riêng tư. Những bí mật, Roarke ạ. Tống tiền.”

Roarke không nói gì trong khi suy nghĩ về ý tưởng của Eve. “Được, được. Cô đã tìm ra động cơ thúc đẩy.”

“Điều đó còn để xem. Roarke này, anh có rất nhiều bí mật.”

Roarke khẽ cười gượng khi dừng xe tại cổng vào cơ ngơi của anh ta. “Eve, cô thật sự nghĩ tôi là nạn nhân bị tống tiền ư? Cô nghĩ rằng một phụ nữ đáng thương, lạc lõng như Sharon có thể khai quật thông tin mà cô không thể và lợi dụng nó để chống lại tôi?”

“Không đâu.” Điều đó thì đơn giản thôi. Eve đặt tay lên tay Roarke. “Tôi sẽ không vào trong nhà với anh.” Chuyện này thì không.

“Nếu tôi đưa cô đến đây vì tình dục thì chúng ta sẽ ân ái. Cả hai chúng ta đều biết thế. Cô muốn gặp tôi. Cô muốn bắn loại vũ khí được sử dụng để giết Sharon và cô gái kia, phải không?”

Eve thở hắt ra. “Phải.”

“Giờ là cơ hội của cô.”

Cổng mở ra. Roarke lái xe qua cổng.

Chương 10

Vẫn lão quản gia mặt trơ như đá hôm trước đứng chờ ở cửa. Ông ta cầm lấy áo khoác của Eve cũng với vẻ bất thuận mơ hồ như lần trước.

"Làm ơn mang cà phê xuống phòng tập bắn," Roarke vừa ra lệnh vừa dẫn Eve lên cầu thang.

Anh ta lại nắm tay Eve lần nữa nhưng cô quyết định đây là một cử chỉ mang ít tính tình cảm, anh ta chỉ muốn đảm bảo cô không chùn bước. Eve có thể bảo Roarke rằng cô quá tò mò nên sẽ không đi đâu cả, nhưng cô thấy mình thích thú với vẻ khó chịu ẩn dưới cách ứng xử trôi chảy của anh ta.

Khi họ lên đến tầng ba, Roarke nhanh nhẹn xem xét bộ sưu tập, chọn lựa các vũ khí mà không rối rít hay do dự. Anh ta vận hành những cổ vật với vẻ đầy kinh nghiệm và, Eve nghĩ, với sự quen tay.

Người này mua vũ khí không đơn thuần để sưu tầm mà còn để sử dụng. Eve tự hỏi liệu Roarke có biết điều đó có khả năng chống lại anh ta không. Và liệu anh ta có quan tâm đến chuyện ấy không.

Khi những thứ được lựa chọn đã nằm yên trong một túi da, Roarke tiến đến một bức tường.

Cả bàn điều khiển hệ thống an ninh và bản thân cánh cửa đều được giấu trong một bức tranh vẽ cảnh khu rừng mà Eve hẳn sẽ không bao giờ phát hiện ra. Vật đánh lừa con mắt đó trượt sang để lộ một thang máy.

"Thang máy này chỉ đến một số phòng được chọn lựa," Roarke giải thích khi Eve cùng anh ta bước vào thang máy. "Tôi hiếm khi đưa khách xuống khu tập bắn."

"Tại sao?"

"Bộ sưu tập của tôi và việc sử dụng nó được dành riêng cho những ai có thể đánh giá được nó."

"Anh mua từ chợ đen hết bao nhiêu tiền?"

"Vẫn luôn là cớm." Roarke toét miệng cười với Eve; và cô chắc rằng anh ta nói đùa. "Tôi chỉ mua từ những nguồn hợp pháp, tất nhiên." Ánh mắt Roarke lướt xuống túi đeo vai của cô. "Chừng nào cô còn mở máy ghi âm."

Eve không thể không mỉm cười đáp lại. Dĩ nhiên cô đã mở máy ghi âm. Và dĩ nhiên Roarke biết điều đó. Vì thật sự muốn biết, Eve mở túi xách, lấy máy ghi âm ra và dùng tay tháo gỡ.

"Còn bản sao lưu?" Roarke điềm nhiên nói.

"Anh quá sức khôn khéo vì quyền lợi của mình." Sẵn sàng mạo hiểm, Eve luồn tay vào túi. Bộ phận sao lưu mỏng tanh như giấy. Cô dùng móng tay cái để khóa kích hoạt. "Còn của anh thì sao?" Eve

liếc quanh khi thang máy mở cửa. "Anh cài hệ thống an ninh âm thanh và hình ảnh trong khắp mọi ngóc ngách ở nơi này."

"Dĩ nhiên." Một lần nữa Roarke nắm tay Eve rồi kéo cô ra khỏi thang máy.

Căn phòng có trần cao, mộc mạc một cách đáng ngạc nhiên so với tính yêu thích tiện nghi của Roarke. Các bóng đèn bật mở ngay khi họ bước vào, chiếu sáng những bức tường trơn màu cát, một dãy ghế lưng dựa cao đơn giản, và những cái bàn để khay đựng bình cà phê bằng bạc cùng những chiếc tách sứ đã được bày sẵn.

Lờ đi những thứ đó, Eve bước đến một bàn điều khiển dài, đen bóng. "Cái này làm được gì?"

"Một số việc." Roarke bỏ chiếc túi đem theo lên một khu vực phẳng. Anh ta áp lòng bàn tay vào màn hình nhận dạng. Có ánh xanh nhẹ lấp lánh dưới bàn tay khi vân tay được đọc và chấp thuận, rồi các bóng đèn và mặt đồng hồ sáng lên.

"Tôi có một nguồn đạn ở đây." Roarke ấn một dãy nút. Một cái tủ trong chân đế của bàn điều khiển trượt mở. "Cô sẽ muốn những thứ này." Từ một cái tủ khác, anh ta lấy ra nút nhét tai và kính an toàn.

"Chuyện này giống như, gì nhỉ, một thú tiêu khiển phải không?" Eve vừa hỏi vừa điều chỉnh kính đeo. Cặp thấu kính nhỏ, trong ôm lấy mắt cô; nút nhét tai đính kèm vừa khít.

"Phải. Như một thú tiêu khiển."

Giọng nói của Roarke cùng với một tiếng vọng mờ nhạt xuyên qua bộ phận bảo vệ tai Eve, nối kết bộ phận đó, phong tỏa phần còn lại bên ngoài. Anh ta chọn khẩu 38 ly, nạp đạn.

"Đây là quân khí tiêu chuẩn của cảnh sát vào giữa thế kỷ hai mươi. Đến thiên niên kỷ thứ hai thì cỡ nòng 9 ly được ưa chuộng hơn."

"Những khẩu RS-50 là vũ khí chính thức được chọn lựa trong cuộc Nổi dậy thành thị và đã đi vào thập niên thứ ba của thế kỷ hai mốt."

Roarke nhướng mày, hài lòng. "Cô đã làm bài tập."

"Đúng vậy." Eve liếc nhìn vũ khí trong tay anh ta. "Đi vào tâm trí của một kẻ giết người."

"Vậy thì cô sẽ biết rằng khẩu súng laser cô cài bên hông đã không giành được sự chấp nhận của công chúng cho đến khoảng hai lăm năm trước đây."

Eve khẽ cau mày quan sát khi Roarke đóng khóa cơ bấm. "Khẩu laser NS cải tiến đã là quân khí chuẩn của cảnh sát từ 2023. Tôi không thấy có bất kỳ vũ khí laser nào trong bộ sưu tập của anh."

Ánh mắt Roarke chạm ánh mắt Eve, trong đó có nét cười. "Chỉ là đồ chơi cho cớm thôi. Trung úy này, chúng là bất hợp pháp, kể cả với những người sưu tầm." Anh ta ấn một cái nút. Một ảnh toàn ký lóe sáng trên bức tường phía xa, sống động đến mức Eve chớp mắt và lên gân trước khi trấn tĩnh được bản thân.

“Hình ảnh xuất sắc,” Eve vừa thì thào vừa quan sát gã đàn ông to xác, vai bành đang cầm một loại vũ khí mà cô không xác định được.

“Gã là bản sao của một tên côn đồ tiêu biểu của thế kỷ hai mươi. Gã đang cầm khẩu AK-47.”

“Đúng vậy.” Eve nheo mắt trước khẩu súng. Ấn tượng hơn trong những tấm ảnh và băng video mà cô đã nghiên cứu. “Rất được các băng đảng thành thị và hội buôn ma túy thời đại đó ưa chuộng.”

“Một loại vũ khí tấn công,” Roarke nói khẽ. “Được chế tạo để giết người. Khi tôi kích hoạt, nếu gã bắn trúng mục tiêu, cô sẽ cảm thấy một cú giật nhẹ. Một cú điện giật mức thấp, thua xa cú va đập dữ dội của viên đạn. Muốn thử không?”

“Anh thử trước đi.”

“Được.” Roarke kích hoạt. Bức ảnh toàn ký lao về phía trước, vung vũ khí lên. Các hiệu ứng âm thanh phát động ngay lập tức.

Tiếng động như sấm xô Eve lùi lại một bước. Những cảnh tượng tà dâm hỗn độn, âm thanh đường phố, tiếng súng nổ nhanh gây khiếp sợ.

Eve ngắm nhìn, há hốc miệng khi hình ảnh phun ra một thứ trông cực kỳ giống máu. Bộ ngực rộng dường như trào ra lênh láng máu trong khi gã đàn ông bay lùi lại. Khẩu súng tuột khỏi tay gã theo đường xoắn. Rồi cả hai biến mất.

“Chúa ơi.”

Có đôi chút bất ngờ vì mình đã phô diễn như một đứa trẻ tại cửa hàng trò chơi điện tử, Roarke hạ vũ khí xuống. “Khó mà đặt vấn đề một thứ như thế này có thể tác hại đến xương thịt ra sao khi mà ảnh không thực.”

“Có lẽ là không.” Eve phải nuốt nước bọt. “Gã bắn trúng anh không?”

“Lần này thì không. Tất nhiên, khi một chọi một mà ta hoàn toàn tiên liệu được địch thủ thì chẳng mấy khó khăn để có thể thắng cuộc.”

Roarke ấn thêm nút và gã sát thủ xuất hiện trở lại, nguyên vẹn và sẵn sàng. Roarke lấy tư thế với vẻ thanh thản và tự động, Eve nghĩ, của một tay cớm kỳ cựu. Hay mượn từ của chính anh ta là một kẻ sát nhân.

Đột ngột hình ảnh nhào tới, và trong khi Roarke nổ súng thì những ảnh toàn ký khác nhanh chóng tiếp nối nhau xuất hiện. Một gã đàn ông với khẩu súng trông rất tàn bạo, một mụ đàn bà gầm gừ chĩa thứ vũ khí nòng dài - Eve xác định là khẩu Magnum 44 ly, một đứa trẻ nhỏ đang cầm quả bóng, vẻ mặt sợ hãi.

Những hình bóng đó lóe sáng và nổ súng, chửi rủa, gào thét, đổ máu. Khi cảnh tượng chấm dứt thì đứa trẻ đang ngồi trên mặt đất, khóc lóc một mình.

“Một chọn lựa ngẫu nhiên như vậy thì khó hơn,” Roarke bảo Eve. “Trúng vai tôi.”

“Sao?” Eve chớp mắt, chú ý vào anh ta lần nữa. “Vai của anh.”

Roarke toét miệng cười với cô. “Đừng lo, cưng. Chỉ là vết thương vào thịt thôi.”

Tiếng tim đập thình thình trong tai Eve, cho dù cô tự trách sao mà phản ứng của mình lố lăng quá. “Roarke, đồ chơi quái lắm. Đúng là thời đại của trò chơi và niềm vui thật sự. Anh thường xuyên chơi không?”

“Thỉnh thoảng, sẵn sàng thử chưa?”

Nếu mình đã có thể xử lý được một buổi với Thực Tại Ảo, Eve quyết định, thì cũng có thể xử lý món này. “Được. Phát một dạng ngẫu nhiên khác đi.”

“Tôi ngưỡng mộ cô ở điểm này đấy, Trung úy.” Roarke lựa vũ khí, nạp đạn mới. “Cô vào trận ngay. Hãy thử tập dượt trước đã.”

Roarke cho phát ra một mục tiêu đơn giản - những vòng tròn và một tiêu điểm. Anh ta lui ra sau lưng Eve, đặt khẩu 38 ly vào tay cô, tay đặt trên tay. Anh ta áp má vào má cô. “Cô phải ngắm mục tiêu vì khó mà cảm nhận được hơi nóng và chuyển động của nó như với vũ khí của cô.” Roarke điều chỉnh cánh tay của Eve đến khi anh ta hài lòng. “Khi sẵn sàng nổ súng, cô hãy siết cò, không phải là bơm. Súng sẽ giật một chút. Không êm dịu hoặc im lìm như khẩu laser của cô đâu.”

“Tôi hiểu,” Eve thì thào. Xúc động vì tay của Roarke trên tay mình, vì sức ép cơ thể, vì mùi của anh ta quả là điều ngốc nghếch. “Anh đang quấy rầy tôi đấy.”

Roarke ngoái đầu, vừa đủ để lướt môi mình lên dái tai cô. Dái tai Eve không xỏ lỗ trông rất hồn nhiên, ngọt ngào như dái tai em bé.

“Tôi biết. Cô cần trụ vững hơn nữa. Phản ứng của cô sẽ là chùn bước. Đừng thế.”

“Tôi không chùn bước.” Để chứng tỏ, Eve siết cò. Tay cô giật mạnh, thật bực mình. Eve bắn lần nữa, rồi lần thứ ba, chệch tâm mục tiêu chưa đầy một phân. “Chúa ơi, anh cũng cảm nhận được, phải không?” Eve xoay tròn đôi vai, thích thú vì cách chúng cùng xướng lên đáp lại thứ vũ khí trong tay cô.

“Chơi thế này thì mang tính cá nhân hơn. Mắt cô tốt đấy.” Roarke có ấn tượng nhưng giọng điệu vẫn nhẹ nhàng. “Dĩ nhiên bắn vào vòng tròn là một chuyện, bắn người lại là chuyện khác. Kể cả một hình ảnh mô phỏng.”

Một thách thức ư? Eve ghi nhận. Được, cô sẵn sàng đón nhận thách thức. “Còn bao nhiêu phát đạn trong cái này?”

“Chúng ta sẽ nạp lại cho đầy.” Roarke lập trình thành một chuỗi. Sự tò mò, và anh ta phải thừa nhận, cái tôi đã khiến anh ta chọn chuỗi khó nhất. “Sẵn sàng chứ?”

Eve thoáng liếc nhìn Roarke, điều chỉnh thế đứng. “Rồi.”

Ảnh thứ nhất là một bà già nắm chặt túi xách mua sắm bằng cả hai bàn tay. Eve suýt nữa bắn bay đầu một người ngoài cuộc nhưng ngón tay cô kịp khựng lại. Một chuyển động thoáng qua bên trái và cô bắn một tên cướp trước khi gã kịp giáng ống nước bằng sắt vào bà già. Một thoáng nhói đau bên hông trái khiến Eve lại phải chuyển thế bắn và hạ gục một gã hói đầu có vũ khí tương tự như của cô.

Sau đó, các ảnh ảo tuôn ra nhanh hơn và gay gắt hơn.

Roarke theo dõi Eve, tâm trí bị mê hoặc. Không, cô nàng không nao núng, Roarke trầm ngâm. Ánh mắt cô ta vô cảm và lạnh lẽo. Ánh mắt của cớm. Anh ta biết adrenalin của Eve đã tăng cao, mạch đập thình thình. Động tác nhanh nhưng trôi chảy và điêu luyện như khiêu vũ. Quai hàm Eve bạnh ra, bàn tay vững chắc.

Ruột gan khuấy đảo, Roarke nhận thấy mình thèm muốn Eve. Thèm muốn cô gái một cách tuyệt vọng.

"Bị bắn trúng hai lần," Eve gần như nói với chính mình. Cô tự mở ổ đạn, nạp lại đạn theo cách đã thấy Roarke làm. "Một lần vào hông, một lần trúng bụng. Như thế là chết hoặc bị thương trầm trọng. Phát lần nữa đi."

Roarke giúp Eve rồi thọc tay vào túi và theo dõi hành động của cô.

Khi kết thúc, Eve yêu cầu anh ta cho thử kiểu súng Thụy Sĩ. Cô thấy thích trọng lượng và phản xạ của loại này hơn. Rõ ràng thuận lợi hơn khẩu súng lục, Eve phản hồi. Nhanh hơn, phản xạ tốt hơn, lực bắn tốt hơn, nạp đạn lại chỉ trong giây lát.

Không loại vũ khí nào tiện lợi trong tay Eve bằng khẩu laser, nhưng cô vẫn thấy cả hai đều có hiệu lực hoang sơ và khủng khiếp.

Và mức độ thiệt hại do chúng gây ra, xương tan thịt nát, máu văng tung tóe, biến cái chết thành một điều khủng khiếp.

"Bị trúng phát nào không?" Roarke hỏi.

Mặc dù những hình ảo đã tắt, Eve vẫn trân trối nhìn bức tường, các dư ảnh thì nô giỡn trong tâm trí cô. "Không. Tôi an toàn. Quả là có tác động tới cơ thể," cô nhẹ nhàng nói và đặt vũ khí xuống. "Để sử dụng những thứ này - để đối mặt với việc phải sử dụng chúng ngày này qua ngày kia, và biết rằng chúng có thể bị sử dụng để chống lại mình. Ai có thể đối mặt với điều ấy," Eve tự hỏi, "mà không phát điên một chút chứ?"

"Cô có thể." Roarke tháo những tấm bảo vệ mắt và tai ra. "Lương tâm và tận tụy với bổn phận không cần phải bình đẳng với bất cứ loại yếu đuối nào. Cô đã vượt qua cuộc Kiểm Tra. Cô phải trả giá, nhưng cô đã vượt qua."

Eve cẩn thận đặt bộ phận bảo vệ bên cạnh chỗ Roarke đã đặt. "Làm sao anh biết?"

"Làm sao tôi biết cô đã qua Kiểm Tra hôm nay? Tôi có những mối quan hệ. Làm sao tôi biết cô phải trả giá?" Roarke chụm tay nâng cằm của Eve. "Tôi có thể thấy điều đó," anh ta khẽ nói. "Trái tim

cô đấu tranh với cái đầu. Tôi nghĩ cô không nhận thấy đó là điều khiến cô quá giỏi trong công việc. Hoặc quá quyến rũ với tôi."

"Tôi không cố quyến rũ anh. Tôi đang cố tìm một gã đàn ông đã sử dụng những vũ khí mà tôi vừa bắn; không phải để tự vệ mà vì thú vui." Eve nhìn thẳng vào mắt Roarke. "Không phải anh."

"Không, không phải tôi."

"Nhưng anh biết điều gì đó."

Roarke cọ nhẹ lòng ngón cái lên nếp trũng trên cằm Eve trước khi buông tay xuống. "Tôi không hề chắc là mình biết." Anh ta bước đến bên bàn, rót cà phê. "Vũ khí thế kỷ hai mươi, tội ác thế kỷ hai mươi với những động cơ phạm tội thế kỷ hai mươi sao?" Roarke chớp mắt liếc Eve. "Đó sẽ là ý kiến của tôi."

"Đấy là một suy diễn khá đơn giản."

"Nói tôi nghe đi, Trung úy, cô có thể chơi trò suy diễn trong lịch sử không, hay cô bám víu chặt cứng vào thời hiện tại?"

Eve cũng tự hỏi như thế, và cô đang học hỏi. "Tôi thì linh hoạt."

"Không đâu, nhưng cô thông minh. Bất kỳ kẻ nào đó giết Sharon đều có kiến thức, thậm chí là cảm tình, hay có lẽ là nỗi ám ảnh về quá khứ." Lông mày Roarke nhướng lên một cách giễu cợt. "Quả thật tôi có kiến thức về một số mảnh của quá khứ, và chắc chắn có tình cảm dành cho chúng. Còn nỗi ám ảnh?" Anh ta nhún một bên vai, vẻ bất cần. "Cô sẽ phải phán xét cho chính bản thân thôi."

"Tôi đang làm điều đó."

"Tôi chắc là thế. Chúng ta hãy lấy một trang từ cách lý luận suy diễn xưa cũ, không máy tính, không phân tích kỹ thuật. Nghiên cứu nạn nhân trước. Cô tin Sharon là một kẻ tống tiền. Và điều đó thật thích hợp. Cô ấy là một phụ nữ đầy giận dữ, một phụ nữ ngang ngược cần quyền lực. Và muốn được yêu."

"Anh hình dung ra toàn bộ sự việc sau khi gặp cô ấy hai lần?"

"Từ đó mà ra." Roarke đưa cà phê cho Eve. "Và từ cuộc trò chuyện với những người biết Sharon. Bạn bè và đồng sự thấy cô ấy là một phụ nữ mãnh liệt, lộng lẫy tuyệt trần nhưng lại kín kẽ. Một phụ nữ rời bỏ gia đình nhưng thường xuyên nhớ đến họ. Một người yêu cuộc sống nhưng lại hay suy tư. Tôi nghĩ chúng ta đã nhúng tay khá sâu vào cùng một vấn đề."

Cơn giận bùng lên. "Roarke, tôi không biết anh nhúng tay vào vấn đề nào trong cuộc điều tra của cảnh sát."

"Beth và Richard là bạn của tôi. Tôi xem trọng tình bạn. Họ đang đau khổ, Eve ạ. Và tôi không thích biết chuyện Beth tự trách bản thân."

Eve nhớ lại đôi mắt và tâm trạng đầy ám ảnh. Cô thở dài. "Thôi được, tôi có thể chấp nhận điều

đó. Anh đã nói chuyện với những ai?"

"Như tôi đã nói, bạn bè, người quen, bạn trong giới kinh doanh." Roarke đặt cà phê sang bên trong lúc Eve nhấp cà phê và rảo bước. "Biết bao ý kiến và nhận thức khác nhau về cùng một phụ nữ chẳng phải là kỳ quặc sao? Hỏi người này thì cô sẽ nghe nói Sharon là người chung thủy, hào phóng. Hỏi người khác thì cô ấy là kẻ đầy thù oán, mưu mô. Người khác nữa thấy cô ấy là kẻ nghiện tiệc tùng, không bao giờ đủ sôi động, trong khi người khác lại bảo cô rằng Sharon thích những buổi tối êm ả chỉ có một mình. Sharon của chúng ta quả là một diễn viên xuất sắc."

"Cô ấy khoác những bộ mặt khác nhau dành cho những con người khác nhau. Điều đó cũng rất bình thường thôi."

"Bộ mặt nào, hoặc vai diễn nào đã giết chết cô ấy?" Roarke rút ra một điếu thuốc, châm lửa. "Tống tiền." Dáng vẻ trầm tư, Roarke thở ra một luồng khói thơm. "Sharon hẳn phải giỏi chuyện đó. Cô ấy thích đi sâu vào lòng người và có thể ban phát sức quyến rũ đáng kể trong khi làm như thế."

"Và cô ấy đã ban phát nó cho anh."

"Một cách hào phóng." Cái nụ cười bất cần đó lại lóe lên. "Tôi không sẵn sàng để đổi thông tin lấy tình dục. Thậm chí dù Sharon không phải là con gái của bạn tôi và không hành nghề chuyên nghiệp thì cô ấy cũng không quyến rũ được tôi theo cách ấy. Tôi thích một mẫu người khác." Ánh mắt Roarke hướng vào Eve lần nữa, có nét trầm ngâm. "Hoặc tưởng là mình thích. Tôi chưa hình dung được lý do tại sao mẫu người năng động, thôi thúc và nhạy cảm lại hấp dẫn tôi bất ngờ như thế."

Eve rót thêm cà phê, nhìn Roarke qua mép ly. "Lời nói đó không tâng bốc được đâu."

"Không có ý như thế. Mặc dù đối với một người có thợ làm tóc rất thiếu thẩm mỹ và không chọn lựa cách trang điểm chuẩn mực thì cô vẫn dễ nhìn một cách đáng ngạc nhiên."

"Tôi không có thợ làm tóc hay thời gian để trang điểm." Cũng không định hướng cuộc thảo luận về phía chúng. "Hãy tiếp tục suy diễn. Nếu Sharon DeBlass bị mưu sát bởi một trong những nạn nhân bị cô ấy tống tiền thì Lola Starr có liên can ở điểm nào?"

"Một bài toán, phải không?" Roarke rít một hơi thuốc vẻ trầm ngâm. "Họ không có điểm chung nào khác ngoài sự lựa chọn nghề nghiệp. Thật đáng ngờ nếu họ quen nhau hoặc chia sẻ thị hiếu chọn khách hàng. Tuy nhiên có một người, ít nhất là thoáng qua, đã biết cả hai."

"Một kẻ đã chọn cả hai."

Roarke nhướng một bên mày, gật đầu. "Cô xác định rõ hơn đấy."

"Ý anh là sao khi nói tôi không biết mình đang lao vào chuyện gì?"

Vẻ lưỡng lự của Roarke rất thoảng qua, được che đậy rất trơn tru, không dễ gì nhận thấy. "Tôi không chắc cô hiểu thứ quyền lực mà DeBlass có hoặc có thể sử dụng. Vụ tai tiếng vì cháu gái bị giết có thể làm tăng thêm quyền lực đó. Lão muốn làm Tổng thống, lão muốn áp chế những giá trị luân lý và tâm tư lên đất nước và xa hơn nữa."

“Anh nói lão có thể lợi dụng cái chết của Sharon về mặt chính trị? Bằng cách nào?”

Roarke dụi tắt điếu thuốc. “Lão có thể tô vẽ cháu gái thành nạn nhân của xã hội, với nạn mua bán tình dục là vũ khí gây án. Làm sao một thế giới đã cho phép mãi dâm hợp pháp, kiểm soát thụ thai toàn phần, điều chỉnh tình dục và hơn thế mà lại không chịu trách nhiệm về hậu quả?”

Eve có thể hiểu cuộc tranh luận nhưng cô lắc đầu. “DeBlass cũng muốn loại bỏ luật cấm vũ khí. Cô gái bị bắn bằng một loại vũ khí không hẳn là được phép sử dụng dưới luật pháp hiện hành.”

“Điều đó làm cho án mạng trở nên ám muội hơn. Liệu Sharon có thể tự vệ nếu cô ấy cũng được trang bị vũ khí không?” Khi Eve dợm phản đối, Roarke lắc đầu. “Câu trả lời không thành vấn đề mà chính là bản thân câu hỏi kia. Chúng ta đã quên các nhà sáng lập và những nguyên lý căn bản cho kiến thiết đất nước của họ rồi sao? Quyền trang bị vũ khí của chúng ta. Một phụ nữ bị giết trong chính nhà mình, trên giường của chính mình, một nạn nhân của tình trạng tự do tình dục và không có khả năng tự bảo vệ. Đạo đức suy tàn hơn, phải đấy, suy tàn hơn nhiều.”

Roarke tản bước sang để tháo gỡ bảng điều khiển. “Ô, cô sẽ lý luận rằng giết người bằng súng lục là luật lệ thì đúng hơn là ngoại lệ khi mà bất cứ ai có mong muốn và tài chính cũng có thể mua được một khẩu, nhưng lão ta sẽ lớn tiếng át giọng thôi. Đảng Bảo thủ đang thắng thế và lão là mũi giáo.”

Roarke nhìn Eve tiêu hóa ý tưởng trong khi cô rót thêm cà phê. “Cô có chợt nghĩ có thể lão không muốn tên giết người bị bắt chăng?”

Bị mất cảnh giác, Eve ngước lên nhìn. “Tại sao lão không muốn? Bỏ qua chuyện cá nhân, chẳng phải sự việc đó sẽ tặng thêm đạn dược cho lão sao? ‘Thằng cặn bã hạ cấp, đồi bại đã giết cháu gái đáng thương, lầm lạc của tôi’.”

“Đấy là một nước cờ mạo hiểm, phải không? Có lẽ thủ phạm là một trụ cột thẳng thắn, tốt đẹp trong cộng đồng của lão mà cũng đều lầm lạc như nhau. Nhưng chắc chắn phải có một kẻ giơ đầu chịu báng.”

Roarke chờ đợi một lúc, quan sát Eve cân nhắc mọi mặt. “Cô nghĩ ai đã quyết khiến cô chịu Kiểm Tra khi đang điều tra vụ này? Ai đang theo dõi từng bước chân cô đi, giám sát từng giai đoạn điều tra của cô? Ai đang tìm hiểu lý lịch, cuộc sống riêng cũng như cuộc sống nghề nghiệp của cô?”

Người run rẩy, Eve đặt tách cà phê xuống. “Tôi nghĩ DeBlass đã gây áp lực về vụ Kiểm Tra. Lão không tin tôi, hoặc chưa quyết định được là tôi đủ năng lực để đứng đầu cuộc điều tra. Lão cũng cho người theo dõi Feeney và tôi từ Đông Washington.” Cô thở ra một hơi dài. “Làm sao anh biết lão đang tìm hiểu về tôi? Vì anh đang tìm hiểu chăng?”

Roarke không phiền lòng với vẻ giận dữ trong ánh mắt hay lời lẽ buộc tội của Eve. Anh ta thích như thế hơn là nỗi lo lắng mà người khác ở địa vị đó có thể đã thể hiện. “Không, vì tôi theo dõi lão trong lúc lão theo dõi cô. Tôi quyết định là sẽ thấy hài lòng khi được tìm hiểu về cô ngọn ngành, dần dần thôi, hơn là đọc những báo cáo.”

Roarke bước đến gần, lướt ngón tay qua mái tóc rối của Eve. “Tôi tôn trọng tính riêng tư của những người mà tôi quan tâm đến. Và tôi quan tâm đến cô, Eve à. Chính xác là tôi không biết tại sao, nhưng cô lôi cuốn được điều gì đó từ tôi.”

Khi Eve dợm lùi bước, Roarke siết chặt những ngón tay. “Tôi mệt mỏi vì mỗi khi mình có được một khoảnh khắc bên cô, cô lại bày ra chuyện giết người giữa chúng ta.”

“Có chuyện giết người giữa chúng ta.”

“Không đâu. Nếu có gì thì đó là điều đã mang chúng ta đến đây. Đó là vấn đề chăng? Cô không thể bỏ lại Trung úy Dallas đủ lâu để cảm nhận sao?”

“Đó là con người của tôi.”

“Vậy đó là người tôi muốn.” Mắt Roarke đã tối sầm vì nôn nóng thèm muốn. Nỗi thất vọng mà anh ta cảm nhận chỉ là với chính bản thân, vì bị thôi thúc cực độ đến nỗi anh ta có thể van xin bất cứ lúc nào. “Trung úy Dallas sẽ không sợ tôi, ngay cả khi Eve có sợ.”

Cà phê đã làm Eve hưng phấn. Đó là thứ khiến cho cơ thể cô quá kích thích với trạng thái thần kinh phấn khích. “Roarke, tôi không sợ anh.”

“Không sợ sao?” Roarke xáp đến gần hơn, mân mê trên ve áo Eve. “Cô nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô bước qua vạch giới hạn?”

“Quá nhiều,” Eve thầm thì. “Không kể hết. Tình dục không có vị trí cao trên danh sách ưu tiên của tôi. Nó làm ta xao lãng.”

Vẻ tức giận trong mắt Roarke bật sáng thành một tiếng cười. “Quả đúng là thế. Khi nó được làm tốt. Chẳng phải đã đến lúc em để anh làm cho em thấy sao?”

Eve siết chặt cánh tay anh ta, không rõ mình có ý định tiến vào hay bước ra. “Đây là một sai lầm.”

“Vậy chúng ta sẽ phải làm cho nó đáng giá,” Roarke thầm thì trước khi miệng anh ta chiếm lấy miệng cô.

Cô tiến vào.

Cô vòng tay ôm quanh người Roarke, ngón tay luồn vào tóc anh ta. Thân xác cô va vào thân xác anh ta, run rẩy, trong khi nụ hôn trở nên thô ráp, rồi gần như là tàn bạo. Miệng Roarke nóng bỏng, gần như khắc nghiệt. Cú sốc của nó phát đi những ngọn lửa phản ứng thẳng đến trung tâm của Eve.

Đôi bàn tay nhanh nhẹn, nóng vội của Roarke đã kéo áo Eve tuột khỏi quần jean, tìm kiếm làn da của cô. Để đáp lại, Eve trượt tay trên áo anh ta, liều lĩnh tìm đường qua lớp lụa là đến da thịt.

Anh đã hình dung cảnh tượng anh ta lôi Eve xuống sàn nhà, đưa bản thân mình vào trong Eve cho đến khi những tiếng thét của cô vang vọng như tiếng súng, rồi tinh khí phun ra như máu. Sự việc sẽ nhanh chóng và mãnh liệt. Và kết thúc.

Roarke giật ngược người, hơi thở run bắn trong phổi. Mặt cô đỏ bừng, môi đã mọng lên. Anh xé vai áo cô.

Một căn phòng đầy bạo lực, mùi khói súng vẫn còn làm không khí hôi hám và vũ khí vẫn nằm trong tầm tay.

"Không phải ở đây." Roarke nửa bồng bế, nửa lôi kéo Eve đến thang máy. Đến khi cửa mở ra thì anh ta đã xé toạc tay áo rách. Roarke xô Eve dựa vào bức tường phía sau khi cánh cửa đóng lại và lần mò với bao súng của cô. "Tháo cái vật quái quỷ này ra. Tháo nó ra."

Eve đập vào ổ khóa và để cho bao súng đong đưa trong một bàn tay trong lúc cô loay hoay mở cúc áo của Roarke bằng bàn tay kia. "Sao anh mặc lắm quần áo thế?"

"Lần sau thì không." Roarke giật chiếc áo sơ mi tả tơi sang một bên. Bên dưới là một chiếc áo lót mỏng, gần như trong suốt để lộ ra bộ ngực nhỏ, săn chắc và núm nhũ hoa căng cứng. "Em muốn được chạm vào đâu?"

"Anh đang làm tốt đấy." Eve phải bấu một tay lên vách tường để không bị ngã quỵ.

Khi cửa mở ra lần nữa, họ đã tan chảy vào nhau. Họ xoay vòng ra ngoài; răng của Roarke nhấm nhá dọc theo cổ họng cô. Eve buông rơi túi xách và bao súng.

Cô lướt nhìn căn phòng: cửa sổ rộng, những chiếc gương, những gam màu chìm. Cô ngửi được hương hoa và cảm nhận tính đàn hồi của lớp thảm dưới chân. Trong khi loay hoay cởi quần của Roarke, Eve chợt nhìn thấy cái giường.

"Chúa ơi."

Cái giường to đồ sộ, như một hồ nước xanh thẫm màu màn đêm bao phủ bởi những thành gỗ cao có chạm trổ. Nó được đặt trên bục bên dưới một cửa sổ kính vòm nhìn thấy trời. Đối diện phía bên kia là một lò sưởi bằng đá màu xanh nhạt, ở đó gỗ thơm đang cháy lèo xèo.

"Anh ngủ ở đây?"

"Anh không định ngủ đêm nay."

Roarke cắt ngang sự lóng ngóng của Eve bằng cách kéo cô lên hai bậc tam cấp trèo lên bục và đẩy cô ngã lên giường.

"Em phải vào trụ sở lúc bảy giờ."

"Im đi, Trung úy."

"Được thôi."

Cười nửa miệng, Eve lăn lên người Roarke và gắn chặt môi cô vào môi anh ta. Năng lượng hoang dã, liều lĩnh đang bung nổ trong cô. Eve không thể chuyển động đủ nhanh, tay cô không đủ nhanh để thỏa mãn cơn thèm khát.

Eve loay hoay tuột giày ống ra, để mặc cho Roarke lột quần jean của cô quá khỏi hông. Một làn sóng khoái cảm gợn qua người cô khi nghe thấy anh ta rên rỉ. Đã quá lâu rồi Eve mới cảm nhận được sức căng thẳng và nóng bỏng của thể xác đàn ông - một quãng thời gian rất dài rồi cô mới lại ham muốn.

Nhu cầu được phóng thích thật thôi thúc và mãnh liệt. Ngay khi họ vừa khỏa thân, hẳn Eve sẽ cưỡi lên Roarke và hưởng thụ. Nhưng anh ta đã lật ngược tư thế, bịt những lời lẽ phản đối khó chịu của cô bằng một nụ hôn dài, thô bạo.

"Em vội gì thế?" Roarke thầm thì, luồn một bàn tay xuống đỡ lấy ngực Eve và quan sát nét mặt cô trong khi ngón cái dịu dàng mân mê núm nhũ hoa. "Anh thậm chí còn chưa nhìn em."

"Em muốn anh."

"Anh biết." Roarke bật người ra sau, vừa vuốt ve từ vai xuống đến đùi Eve vừa theo dõi chuyển động. Máu đang đập mạnh trong háng anh ta. "Dài, thon..." Tay Roarke nhẹ nhàng bóp nặn trên ngực Eve. "Nhỏ. Rất gần như mỏng manh. Ai mà đoán được?"

"Em muốn anh vào trong em."

"Em chỉ muốn một thứ vào trong em thôi," Roarke thì thào.

"Chết tiệt," Eve cất tiếng rồi rên lên khi Roarke ngụp đầu xuống ngậm bộ ngực cô.

Eve oằn oại sát người Roarke, co rúm trong khi anh ta bú, thoạt đầu dịu dàng đến nỗi như tra tấn, rồi mạnh bạo hơn, nhanh hơn đến khi cô phải kìm nén tiếng thét. Tay Roarke tiếp tục lướt trên người Eve, kích động những ngọn lửa khao khát nho nhỏ, đầy vị hương xa.

Đó không phải là những gì Eve quen thuộc. Tình dục, khi cô chọn để hưởng thụ, thì nhanh chóng, đơn giản và thỏa mãn một nhu cầu căn bản. Nhưng lần này lại là những xúc cảm rắm rối, một cuộc chiến trong cơ thể, một cuộc hành hạ những giác quan.

Eve cố gắng đưa một bàn tay vào giữa họ, chạm đến Roarke ở nơi anh ta trải ra cứng và nặng áp vào người cô. Nỗi hoang mang thuần túy bùng lên khi Roarke khóa cổ tay Eve và đẩy tay cô lên trên đầu.

"Đừng."

Roarke đã suýt thả tay Eve theo phản xạ trước khi nhìn thấy ánh mắt của cô. Đôi mắt hoang mang, thậm chí sợ hãi, nhưng cũng đầy thèm khát. "Em không thể luôn luôn kiểm soát được đâu, Eve." Trong khi nói, Roarke đưa bàn tay còn rảnh lên sờ soạng đùi cô. Eve run rẩy và ánh mắt cô lạc đi khi những ngón tay của anh ta vuốt ve làn da nơi nhượng đầu gối.

"Đừng," Eve thốt lên lần nữa, cô gắng lấy hơi.

"Đừng cái gì? Tìm một điểm yếu, khai thác nó chăng?" Để thử nghiệm, Roarke vuốt ve làn da nhạy cảm, lần những ngón tay lên trên hướng về nguồn nhiệt nóng, rồi quay lại. Hơi thở của Eve giờ

đây hổn hển trong khi cô cố lăn ra xa khỏi anh ta.

"Dường như đã quá muộn," Roarke thì thào. "Em muốn thỏa mãn mà không gần gũi sao?" Anh ta bắt đầu một chuỗi nụ hôn hở miệng, chậm rãi lên cổ họng Eve, lần xuống bên dưới trong lúc thân xác cô run rẩy như một sợi dây điện trần trụi dưới cơ thể anh ta. "Em không cần một bạn tình cho chuyện đó. Và đêm nay em có một người. Anh muốn cho đi hoan lạc nhiều bằng nhận vào."

"Em không thể." Eve gắng sức kháng lại Roarke, hất tung, nhưng mỗi động tác điên cuồng lại chỉ đem đến một cảm giác mới mẻ và tàn phá.

"Buông thả đi." Roarke điên cuồng muốn chiếm đoạt Eve. Nhưng sự vùng vẫy của cô để kiềm chế lại vừa thách thức vừa gây tức giận.

"Em không thể."

"Anh sẽ làm cho em buông thả, và anh sẽ xem điều đó xảy ra." Roarke trượt ra sau người Eve, cảm nhận từng sự run rẩy và rung động cho đến khi mặt anh ta sát gần mặt cô lần nữa. Roarke ép chặt lòng bàn tay lên gò giữa hai đùi Eve.

Hơi thở của Eve thoát ra thành tiếng rít. "Mẹ kiếp. Tôi không thể."

"Nói dối," Roarke nói khẽ, rồi trượt một ngón tay xuống, lên người Eve, vào trong cô. Tiếng rên của anh ta hòa lẫn tiếng rên của Eve, nóng bỏng, ướt sũng, cố giữ lấy tự chủ, Roarke tập trung vào mặt Eve, vào sự thay đổi từ hoảng hốt sang sốc, từ sốc sang vô vọng đờ đẫn.

Eve cảm thấy bản thân trôi đi, vùng vẫy chống lại nhưng lực kéo quá mạnh. Ai đó đã thét lên khi cô rơi ngã, rồi thể xác cô nổ tung bên trong. Trong một khoảnh khắc, độ căng thật dữ dội, sau đó mũi giáo khoái lạc bắn vào cô, quá sắc bén, quá nóng bỏng. Mê mẩn, mất phương hướng, Eve rũ đi.

Roarke phát điên.

Anh ta lôi Eve quỳ lên, đầu cô nặng nề ngả trên vai anh. "Lần nữa," Roarke ra lệnh, nắm tóc Eve kéo ngửa ra sau và cưỡng đoạt miệng cô. "Lần nữa đi, khốn kiếp."

"Vâng." Sự việc diễn ra nhanh chóng. Nhu cầu giống như hàm răng nghiến bên trong Eve. Được tự do, đôi bàn tay cô chạy khắp người Roarke, thân xác cô trơn tru uốn ngửa ra để môi anh ta có thể nếm những nơi nó thích và cảm nhận điều đó.

Cơn cực khoái tiếp theo của Eve gợn xuyên qua Roarke như những móng vuốt. Với tiếng gì đó nghe như gầm gừ, anh ta xô Eve nằm ngửa, nâng hông cô lên cao và thọc bản thân vào trong cô. Eve khép lại bọc lấy Roarke, một quả đấm nóng bỏng, tham lam.

Móng tay Eve cào lưng Roarke, hông cô nhấp nhô lên xuống trong khi Roarke đâm ngập vào. Khi đôi bàn tay yếu ớt của cô tuột khỏi bờ vai bóng nhẫy mồ hôi của Roarke thì anh ta trút bản thân mình vào trong Eve.

Chương 11

Eve không nói gì một lúc lâu. Thật sự không có gì để nói. Cô đã đi một bước không thích hợp với đôi mắt mở to. Nếu có hậu quả, cô sẽ phải trả giá.

Giờ đây cô cần lấy lại bất cứ nhân cách nào có thể cóp nhặt được để rời khỏi chỗ này.

"Tôi phải đi." Ngoảnh mặt đi, Eve ngồi dậy và tự hỏi mình sẽ đi tìm quần áo bằng cách nào.

"Anh không nghĩ thế." Giọng nói của Roarke trễ nải, tự tin và chọc giận. Ngay khi Eve dợm ra khỏi giường, anh ta cản tay cô, làm cô mất thăng bằng và đẩy cô nằm ngửa trở lại.

"Coi nào, vui là vui mà."

"Chắc chắn là thế. Anh không biết mình sẽ đánh giá chuyện xảy ra ở đây là vui hay không. Anh nghĩ nó quá mãnh liệt để gọi là vui được. Anh chưa xong với em đâu, Trung úy." Khi mắt Eve nhíu lại, anh ta nhăn nhở cười. "Tốt, điều anh muốn là..."

Roarke nghẹt thở và nghẹn lời khi khuỷu tay của Eve thúc vào bụng anh ta. Trong nháy mắt, cô đã đảo ngược tư thế của họ. Cái khuỷu tay điệu nghệ giờ đây đang đè lên khí quản của Roarke một cách nguy hiểm.

"Nghe đây, anh bạn. Tôi đến và đi theo ý tôi, thế nên anh hãy kiểm tra lấy cái tôi của anh."

Giống như một lá cờ trắng, Roarke nhấc lòng bàn tay mình lên xin hòa. Khuỷu tay Eve vừa nhấc lên một phân thì anh ta chuyển động và bật dậy.

Eve vốn cứng rắn, mạnh mẽ và thông minh. Đấy chỉ là thêm một lý do tại sao sau một cuộc vùng vẫy đổ mồ hôi, cô tức giận khi thấy mình lại nằm dưới Roarke.

"Roarke, tấn công nhân viên cảnh sát sẽ cho anh một đến năm năm tù đấy. Lúc ấy là ở trong chuồng, không phải quản thúc êm ấm tại nhà đâu."

"Em không đeo phù hiệu. Hay đúng hơn là không mặc gì hết." Roarke thân thiện cắn lên cằm Eve. "Nhớ ghi điều đó vào báo cáo của em."

Đối với nhân cách mà nói thì thế này thật quá đáng, Eve quyết định. "Tôi không muốn đấu với anh." Cô hài lòng với giọng nói của mình, nghe bình thản, thậm chí là có lý. "Chỉ là tôi phải đi thôi."

Roarke đổi tư thế, quan sát khi mắt Eve mở to, rồi xao xuyến khép hờ khi anh ta lại luồn vào trong cô. "Đừng, đừng nhắm mắt." Giọng Roarke thì thào khàn đục.

Vậy là Eve theo dõi Roarke, không thể kháng cự cuộc tấn công khoái cảm mới. Giờ đây anh ta

tiếp tục nhịp điệu chậm rãi với những cú thọc dài, sâu, khuấy đảo linh hồn.

Hơi thở của Eve nhanh lên, gấp gáp. Tất cả những gì cô thấy là khuôn mặt của Roarke, tất cả những gì cô cảm nhận được là cú trượt lưu loát, đáng yêu của thể xác anh ta trong cô, sự cọ xát không mệt mỏi đem lại cơn khoái cảm run rẩy xuyên qua người cô đáng giá như vàng.

Những ngón tay của Roarke và Eve kết nối với nhau, môi anh ta cong lên trên môi cô. Eve cảm thấy cơ thể của Roarke căng cứng trong khoảnh khắc trước khi anh ta vùi mặt vào mái tóc cô. Họ nằm im, hai cơ thể dính chặt vào nhau nhưng bất động. Roarke nghiêng đầu, ép một nụ hôn lên thái dương Eve.

"Hãy ở lại," Roarke thầm thì. "Xin em đấy."

"Vâng." Giờ thì Eve nhắm mắt lại. "Được, đồng ý."

Họ không ngủ. Sự mệt mỏi không tác động tới Eve nhiều bằng nỗi thất vọng khi cô bước vào phòng tắm của Roarke vào sáng sớm.

Eve không bao giờ qua đêm với đàn ông. Cô luôn cẩn thận giữ tình dục ở mức đơn giản, thẳng thắn và, phải, khách quan. Thế nhưng cô lại đang ở đây vào buổi sáng hôm sau, mặc cho những tia nước nóng bỏng từ vòi sen của anh xối vào người. Nhiều giờ đồng hồ qua, Eve đã để mặc cho anh ta tấn công. Roarke đã tấn công rồi xâm nhập vào những phần thể xác của cô mà cô đã tưởng là không thể xâm nhập được.

Cô đang cô cảm thấy nuối tiếc. Dường như quan trọng là phải nhận thức và thừa nhận sai lầm và bỏ đi nơi khác. Nhưng khó mà tiếc nuối bất cứ điều gì đã làm thể xác Eve cảm nhận sức sống và lánh xa những cơn mơ.

"Trung úy, nhìn em ướt nước đẹp đấy."

Eve quay đầu lại khi Roarke bước qua những tia nước đan chéo nhau. "Tôi cần mượn một chiếc áo sơ mi."

"Chúng ta sẽ tìm cho em một cái." Roarke ấn một quả đấm trên tường lát, rồi khum tay dưới vòi đỡ lấy một bụm chất lỏng trong, sệt như kem.

"Anh làm gì thế?"

"Gội đầu cho em," Roarke thầm thì, bắt đầu vuốt và xoa dầu gội đầu vào chỏm tóc ngắn, ướt sũng của Eve. "Anh sẽ thưởng thức mùi xà phòng của anh trên tóc em." Môi anh ta cong lên. "Eve, em là một cô gái quyến rũ. Chúng ta ở đây, ướt át, khỏa thân, cả hai đều chết dở sau một đêm đáng nhớ, thế mà em vẫn còn nhìn anh với ánh mắt rất lạnh lẽo, rất nghi ngờ."

"Roarke, anh là một nhân vật đáng ngờ."

"Anh cho đó là một lời khen." Roarke cúi đầu xuống cắn môi Eve khi hơi nước bốc lên và làn

nước bắt đầu rung động như nhịp tim đập. "Nói anh nghe ý em là gì khi lần đầu ân ái với em, em nói, 'Tôi không thể'."

Roarke kéo đầu Eve ngửa ra sau và cô nhắm mắt lại để tránh làn nước xối dầu gội trôi xuống. "Tôi không nhớ hết mọi điều đã nói."

"Em có nhớ." Từ một nguồn khác, Roarke lấy ra loại xà phòng xanh nhạt thoảng hương rừng. Vừa nhìn Eve, anh ta vừa xát lên bờ vai, xuống dưới lưng rồi xoay vòng lên ngực cô. "Trước kia em chưa từng đạt cực khoái sao?"

"Dĩ nhiên tôi đã từng." Quả thật Eve đã luôn làm thỏa mãn những khao khát bằng loại dầu xoa giải tỏa căng thẳng, không phải thứ chất nổ hung bạo phá hủy một cuộc đời kiềm chế. "Anh đang tự tán dương mình đấy, Roarke."

"Thế ư?" Chẳng lẽ cô gái không biết đôi mắt xanh lạnh lẽo ấy, bức tường kháng cự mà cô vùng vẫy để dựng lên ấy là một lời thách thức hấp dẫn sao? Rõ ràng là không, Roarke nghĩ. Anh ta kéo nhẹ núm nhũ hoa bóng nhẫy xà phòng, mỉm cười khi Eve hít một hơi. "Anh sắp tự tán dương lần nữa đấy."

"Tôi không có thời gian cho chuyện đó," Eve vội thốt lên và thấy lưng mình bị ép vào tường. "Từ đầu đã là một sai lầm. Tôi phải đi."

"Không lâu đâu." Roarke cảm thấy nỗi thèm khát giáng một cái tát mạnh khi khum tay ôm mông Eve, nhấc bổng cô lên. "Lúc ấy hay bây giờ cũng chẳng phải là sai lầm. Và anh phải có em."

Hơi thở Roarke nhanh hơn. Anh ta sững sờ vì thấy mình vẫn còn thèm khát Eve biết bao, thất vọng vì cô làm ngơ trước sự bất lực của anh dưới móng vuốt của nỗi ham muốn cô. Anh ta phẫn nộ vì chỉ bằng sự hiện hữu của mình, Eve đã là điểm yếu của Roarke.

"Bám chặt lấy anh," Roarke đòi hỏi, giọng khàn, gay gắt. "Quái quỷ, bám chặt anh đi."

Eve đã bám chặt rồi. Roarke xuyên vào người cô, ghim cô vào tường bằng sự cương cứng, lấp đầy cô để bùng nổ. Tiếng rên bất lực, điên dại của Eve vang ra khỏi những bức tường. Cô muốn căm ghét Roarke vì điều ấy, vì đã làm cô trở thành nạn nhân của những đam mê hoang dại của chính mình. Nhưng Eve vẫn bám chặt lấy Roarke và buông thả bản thân chuếnh choáng xoáy tuột khỏi tầm kiểm soát.

Roarke đạt cực khoái một cách hung bạo, đập một bàn tay lên tường, cánh tay cứng đơ để giữ thăng bằng khi chân Eve dần dần tuột khỏi hông của anh ta. Đột nhiên Roarke nổi giận, phẫn nộ vì cô đã lột bỏ được vẻ lịch lãm của anh ta đến khi anh ta không hơn gì một con vật động dục.

"Anh sẽ lấy áo cho em," Roarke cộc lốc thốt lên rồi bước ra ngoài, giật lấy một chiếc khăn trên kệ và bỏ Eve lại một mình trong làn hơi nước đang cuồn cuộn dâng lên.

Khi Eve mặc quần áo xong và nhăn mặt vì cảm giác thô nhám của lớp lụa trên da thì đã có một khay cà phê chờ cô tại bàn trong phòng ngủ.

Bản tin sáng lặng lẽ huyên thuyên trên màn hình, góc phía trái bên dưới đang tuôn ra những loạt hình ảnh gây tò mò. Thị trường chứng khoán. Màn hình trên một chiếc ti vi để đứng trên mặt sàn thì mở ra hình ảnh một tờ báo. Không phải tờ *Times* hay một trong những tờ báo "lá cải" của New York, Eve nhận xét. Nhìn nó giống như của Nhật.

"Em có thời giờ để ăn sáng không?" Roarke ngồi nhấm nháp cà phê. Anh ta không thể toàn tâm chú ý đến các sự kiện buổi sáng. Roarke thích ngắm Eve mặc quần áo: cách mà bàn tay Eve do dự trên áo của anh ta trước khi mặc vào, cách những ngón tay của cô lướt nhanh lên các khuy áo, cái động tác lắc mông khi cô kéo quần jean lên.

"Không, cảm ơn." Giờ đây Eve không chắc chắn về những nước cờ của cô. Anh ta đã ân ái kịch liệt với cô dưới vòi sen, rồi rút lui để chơi trò chủ nhân lịch sự. Eve đeo bao súng trước khi bước qua nhận phần cà phê mà Roarke đã rót cho cô.

"Em biết không, Trung úy, em đeo vũ khí cứ như những phụ nữ khác đeo ngọc trai vậy."

"Vũ khí không phải là phụ tùng thời trang."

"Em hiểu lầm rồi. Đối với một số người, nữ trang quan trọng như tứ chi đấy." Roarke nghiêng đầu, ngắm nghía Eve. "Áo hơi rộng nhưng hợp với em."

Eve nghĩ bất cứ thứ gì mặc trên người trị giá gần bằng một tuần lương thì không thể hợp với cô được. "Tôi sẽ trả lại áo cho anh."

"Anh còn nhiều cái khác." Roarke đứng dậy, làm Eve bối rối lần nữa bằng cách vạch đầu ngón tay lên cằm cô. "Lúc nãy anh đã thô lỗ. Anh xin lỗi."

Lời xin lỗi quá êm ả và bất ngờ khiến Eve lúng túng. "Quên chuyện đó đi." Cô nhích người ra xa, uống cạn tách cà phê rồi đặt sang một bên.

"Anh sẽ không quên, cả em cũng thế." Roarke cầm tay cô đưa lên môi. Không gì có thể làm anh ta hài lòng hơn vẻ thoáng nghi ngờ trên mặt cô. "Em sẽ không quên anh, Eve ạ. Em sẽ nghĩ đến anh, có lẽ không được trìu mến lắm nhưng em sẽ nghĩ đến anh."

"Tôi đang điều tra án mạng. Anh là một phần trong đó. Chắc chắn tôi sẽ nghĩ đến anh thôi."

"Em yêu," Roarke gợi chuyện và ngắm nhìn với vẻ thích thú khi cách sử dụng ngôn từ âu yếm này làm cho Eve nhíu mày. "Em sẽ nghĩ về điều anh có thể làm cho em. Không may là anh sẽ không thể làm gì hơn việc tự hình dung ra nó trong ít ngày."

Eve giật tay và với lấy túi xách - cô hy vọng là tỏ vẻ thản nhiên. "Đi đâu à?"

"Công việc sơ bộ về khu nghỉ dưỡng đòi hỏi anh chú ý đến, và anh phải xuất hiện trên tàu FreeStar One để dự một số buổi họp với ban giám đốc. Các buổi họp nội bộ. Vẫn còn một hai đầu mối lỏng lẻo cần siết chặt và không nên cho các địch thủ cạnh tranh biết bọn anh đang tiến hành nhanh như thế. Chỉ một ít người chủ chốt mới biết anh không có mặt ở New York."

Eve chải tóc bằng ngón tay. "Tại sao anh kể với tôi?"

"Hình như anh đã quyết định em là một nhân vật chủ chốt." Bối rối vì câu nói đó cũng như Eve, Roarke đi trước dẫn đường ra cửa. "Nếu em cần liên lạc với anh, hãy bảo Summerset. Ông ta sẽ nối đường dây cho em."

"Lão quản gia sao?"

Roarke mỉm cười khi họ đi xuống cầu thang. "Ông ta sẽ lo việc đó," - là tất cả những gì Roarke nói. "Anh phải đi vắng khoảng năm ngày, nhiều nhất là một tuần. Anh muốn gặp lại em." Roarke dừng lại, ôm khuôn mặt Eve trong tay. "Anh cần gặp lại em."

Nhịp tim của Eve nhảy dựng lên, như thể không liên quan gì đến phần còn lại của con người cô. "Roarke, chuyện gì đang xảy ra ở đây?"

"Trung úy." Roarke nghiêng người ra trước, chạm môi vào môi Eve. "Các dấu hiệu cho thấy chúng ta đang có chuyện lãng mạn." Rồi anh ta cười, hôn Eve lần nữa, mạnh bạo và nhanh. "Anh tin là đã có thể chĩa súng vào đầu em mà em không hoảng sợ. Em sẽ có nhiều ngày để suy nghĩ trọn vẹn, phải không?"

Eve có cảm giác nhiều năm vẫn chưa đủ.

Dưới kia, tại chân cầu thang, là Summerset, mặt trơ như đá, cổ cứng đơ, đang cầm áo khoác của cô. Eve lấy áo và ngoái nhìn Roarke trong khi cô mặc áo.

"Chúc chuyến đi tốt đẹp."

"Cảm ơn." Roarke đặt một bàn tay lên vai Eve trước khi cô kịp bước ra khỏi cửa. "Eve, cẩn thận nhé." Bối rối với chính mình, anh ta buông tay. "Anh sẽ liên lạc với em."

"Nhất định rồi." Eve nhanh chóng bước ra và khi cô liếc nhìn lại thì cửa đã đóng. Khi mở cửa xe, Eve thấy một quyển sổ ghi nhớ điện tử trên ghế người lái. Cô cầm lên, rồi vào ngồi sau tay lái. Trong khi đưa xe ra cổng, Eve bật mở quyển sổ ghi nhớ. Giọng Roarke chậm rãi tuôn ra.

"Anh không thích ý tưởng em run rẩy trừ khi do anh gây ra. Hãy giữ ấm."

Nhíu mày, Eve nhét quyển sổ ghi nhớ vào túi trước khi thử chạm vào nhiệt kế. Luồng hơi nóng khiến cô kêu ầm lên vì giật mình.

Eve toét miệng cười suốt đoạn đường về đến Trung tâm Cảnh sát.

Eve tự khép mình trong văn phòng. Cô còn hai giờ trước khi ca làm chính thức bắt đầu, và cô muốn tận dụng từng phút một cho vụ giết người DeBlass-Starr. Khi ca trực bắt đầu, Eve sẽ phải dành thời gian cho một số vụ án theo nhiều tiến độ khác nhau. Lúc này là thời gian của riêng cô.

Như một công việc thường ngày, Eve ra hiệu cho IRCCA phát chuyển toàn bộ không sót một dữ

liệu hiện hành nào và yêu cầu sao ra giấy để xem lại sau. Cuộc chuyển phát ngắn gọn đến nản lòng và không bổ sung được điều gì vững chắc.

Trở lại trò chơi suy diễn, Eve nghĩ. Trên bàn giấy, cô trải những tấm ảnh chụp cả hai nạn nhân ra. Giờ đây cô đã hiểu sâu sắc về họ - những phụ nữ này. Có lẽ giờ đây, sau cái đêm Eve trải qua với Roarke, cô đã hiểu được gì đó về điều đã thúc đẩy họ.

Tình dục là công cụ mạnh mẽ để sử dụng hoặc đã sử dụng để chống lại mình. Cả hai phụ nữ này muốn vận dụng nó, kiểm soát nó. Sau cùng, tình dục đã giết chết họ.

Một viên đạn vào não bộ là nguyên nhân chính thức gây ra cái chết, nhưng Eve xem tình dục là ngòi nổ.

Nó là mối quan hệ duy nhất giữa họ, và là sự kết nối duy nhất với kẻ giết người.

Với vẻ suy tư, Eve nhặt khẩu 38 ly lên. Giờ đây nó đã trở nên quen thuộc trong tay cô. Cô biết chính xác cảm giác khi khẩu súng khai hỏa, cách mà cú giật của nó truyền lên cánh tay. Âm thanh mà nó tạo ra khi cơ khí và vật lý căn bản tống viên đạn bay đi.

Vẫn cầm khẩu súng, Eve đánh dấu chiếc đĩa cô đã yêu cầu và xem lại vụ hạ sát Sharon lần nữa.

Mày có cảm giác gì, đồ con hoang? Eve tự hỏi. Mày có cảm giác gì khi mày siết cò và tống viên chì vào cô gái, khi máu tuôn ra, khi mắt cô gái trợn ngược lên?

Mày có cảm giác gì?

Nhíu mắt, Eve cho đĩa chạy lại. Giờ đây cô đã gần như miễn nhiễm trước sự ghê tởm của vụ việc, cô để ý thấy một xao động nhẹ trong hình ảnh video, như thể kẻ giết người đã va vào máy thu hình.

Cánh tay mày đã bị giật? Eve tự hỏi. Mày có bị sốc trước cái cách thân xác cô gái tung ngược ra sau, trước cái cảnh máu me tung tóe xa như thế nào không?

Có phải đấy là lý do tại sao cô nghe được tiếng nấc nhẹ của hơi thở, tiếng thở ra chầm chậm trước khi hình ảnh thay đổi không?

Mày có cảm giác gì? Eve tự hỏi lần nữa. Ghê sợ, khoái lạc, hay chỉ là thỏa mãn lạnh lùng?

Cô cúi gần màn hình hơn. Bây giờ thì Sharon đã được sửa soạn lại cẩn thận, cảnh tượng được sắp xếp khi máy thu hình quay phim cô ta một cách khách quan và - phải đấy, Eve nghĩ - một cách lạnh lùng.

Vậy tại sao có va đập? Tại sao có tiếng nấc?

Và mẩu giấy ghi chú. Eve nhặt cái bao thư dán kín lên và đọc lại. Làm sao mày biết mày sẽ thỏa mãn để ngừng tay ở con số sáu? Mày đã lựa họ rồi? Tuyển chọn họ?

Không hài lòng, Eve lấy đĩa ra, thay đĩa và khẩu 38 ly. Nạp đĩa hình về Starr, lấy món vũ khí thứ

hai, cô lại cho chạy chương trình lần nữa.

Lần này không có va đập, Eve ghi nhận. Không có hơi thở nhanh, hít vào. Tất cả đều trơn tru, tỉ mỉ, chính xác. Lần này thì mày biết, cô nghĩ, cảm giác sẽ như thế nào khi nhìn cô gái, khi ngửi mùi máu.

Nhưng mày không biết cô ta. Hoặc cô ta không biết mày. Mày chỉ là John Smith trong sổ của cô ta, đánh dấu là khách hàng mới.

Làm sao mày chọn cô ta? Và mày sẽ chọn nạn nhân tiếp theo như thế nào?

Ngay trước chín giờ, khi Feeney gõ cửa văn phòng Eve thì cô đang nghiên cứu bản đồ khu Manhattan. Ông ta bước đến sau lưng Eve, chồm qua vai cô và phả hơi thở mùi kẹo bạc hà.

"Nghĩ chuyện tái định cư sao?"

"Tôi đang thử môn địa lý. Mở rộng tầm nhìn năm phần trăm," Eve ra lệnh cho máy tính. Ảnh được điều chỉnh. "Vụ giết người thứ nhất, vụ giết người thứ hai," cô nói, gật đầu về hướng những xung động màu đỏ tí xíu trên Broadway và khu West Village. "Nơi của tôi." Có một xung động màu xanh ngay ngoài Đại lộ Chín.

"Nơi của cô?"

"Gã biết nơi tôi sống. Gã đã đến đó hai lần. Có ba địa điểm chúng ta có thể đặt gã vào. Tôi đã hy vọng có thể khoanh vùng khu vực nhưng gã tự tản ra ngoài. Và hệ thống an ninh nữa." Eve tự chiều mình bằng cách khẽ thở dài khi nhẹ nhõm ngồi lại vào ghế. "Ba hệ thống khác nhau. Chỗ Starr ở gần như không có hệ thống an ninh. Gác cổng điện tử, không hoạt động - và theo những người khác trong tòa nhà thì nó đã không hoạt động vài tuần rồi. DeBlass có trình độ cao, mã mở khóa để vào trong, dấu vân tay, an ninh tòa nhà trọn vẹn - âm thanh và hình ảnh. Hắn đã bị xâm nhập tại hiện trường. Thời gian trễ của chúng ta chỉ đủ lên một thang máy và hành lang của tòa nhà nạn nhân ở. Chỗ của tôi không hào nhoáng bằng. Tôi có thể xâm nhập bằng lối vào - bất cứ kẻ xâm nhập gia cư có bộ dạng đàng hoàng nào cũng có thể. Nhưng tôi có một ổ khóa cảnh sát Hệ Thống 5000 gắn ở cửa. Phải là tay chuyên nghiệp thật sự mới có thể mở khóa mà không cần mật mã gốc."

Gõ ngón tay trên bàn, Eve nhăn mặt với tấm bản đồ. "Gã là một chuyên viên an ninh, hiểu biết vũ khí của mình - loại vũ khí cổ, Feeney à. Gã đưa dữ kiện vào thủ tục phòng ban nhanh tới mức gán được nhãn điều tra viên chính cho tôi chỉ trong vài giờ sau khi xảy ra vụ án đầu tiên. Gã không để sót dấu vân tay hoặc dịch chất cơ thể. Thậm chí cả một sợi lông bộ phận sinh dục chết tiệt cũng không. Điều đó có ý nghĩa gì với ông?"

Feeney hít không khí vào qua kẽ răng, ngả người ra sau trên gót chân. "Cớm. Quân nhân. Có thể là bán quân nhân hoặc an ninh chính phủ. Có thể là một gã say mê trò an ninh - loại này có vô số. Có khả năng là tội phạm chuyên nghiệp nhưng không cao."

"Tại sao khả năng không cao?"

"Nếu gã kiếm sống bằng nghề phạm tội, vậy tại sao giết người? Đâu có lợi lộc gì trong cả hai vụ

này.”

“Thế thì gã đang nghỉ hè,” Eve nói nhưng không thấy vui.

“Có thể. Tôi đã đụng độ những tên phạm tội tình dục, kết hợp với IRCCA. Không kẻ nào lộ mặt khớp với tay này. Cô xem báo cáo này chưa?” Feeney hỏi, ngụ ý cuộc truyền phát của IRCCA.

“Chưa. Sao cơ?”

“Tôi đã đính kèm nó sáng hôm nay. Có thể cô sẽ ngạc nhiên là năm trước có khoảng một trăm vụ tấn công bằng súng trên cả nước, số lượng vụ ngẫu nhiên cũng chừng đó.” Feeney nhún một bên vai. “Rượu lậu, sản xuất tại nhà, chợ đen, tống tiền.”

“Nhưng không kẻ nào khớp với dữ liệu mô tả của chúng ta.”

“Không ai cả.” Feeney trầm ngâm nhai. “Bọn bệnh hoạn tình dục cũng không, mặc dù việc quét dữ liệu là một cuộc giáo dục thật sự. Tôi chộp được một gã sáng giá. Gã này ở Detroit, ra tay bốn lần trước khi bị khởi tố. Gã thích tìm kiếm một trái tim cô đơn, trở lại nơi ở của cô gái. Gã sẽ cho cô gái uống thuốc ngủ rồi lột bỏ y phục, phun sơn đỏ có ánh lân tinh lên người nạn nhân, từ đầu xuống chân.”

“Quái đản.”

“Chết người. Da người phải thở, thế là cô gái sẽ ngạt thở, và trong khi cô ta ngạt thở dần dần đến chết thì gã chơi đùa với nạn nhân. Gã sẽ không giao phối với cô gái, không có tinh trùng hay xâm nhập. Gã chỉ sờ soạng hai bàn tay nhỏ bé lên khắp người cô ta.

“Chúa ơi, bệnh hoạn quá.”

“Đúng vậy. Gã hơi quá hăm hở, hơi quá nóng vội với một nạn nhân. Cô biết không, gã bắt đầu chà xát cô gái trước khi sơn kịp khô. Một số sơn bong ra và nạn nhân bắt đầu tỉnh lại. Thế là gã phát hoảng và bỏ chạy. Lúc ấy cô gái khỏa thân của chúng ta, người phủ đầy sơn, loạng choạng vì thuốc ngủ nhưng tức giận, chạy thẳng ra ngoài đường và bắt đầu hét toáng. Đơn vị đi qua đó, nhanh chóng nhận ra vì cô gái rực sáng như một buổi trình diễn tia laser, và bắt đầu lục soát theo tiêu chuẩn. Gã trai của chúng ta chỉ ở cách đó vài khu phố. Thế là họ tóm được gã...”

“Đừng nói thế.”

“Bắt quả tang,” Feeney nói với một nụ cười nham nhở. “Chết tiệt, một vụ hay ho. Bắt quả tang thủ phạm.” Khi Dallas trợn mắt lên, Feeney bèn quyết định là các chàng trai trong toán của ông ta sẽ ưa thích câu chuyện này hơn.

“Dù sao thì có lẽ chúng ta đã tóm được một gã bệnh hoạn tình dục. Tôi sẽ đánh thẳng vào đám bệnh hoạn và gái giang hồ. Có thể chúng ta sẽ gặp may. Tôi thích ý tưởng về điều ấy hơn một tay cớm.”

“Tôi cũng thế.” Môi bĩu ra, Eve xoay người nhìn Feeney. “Feeney, ông có bộ sưu tập nhỏ, ông biết về vũ khí cổ.”

Feeney chìa hai cánh tay ra, cổ tay khép chặt vào nhau. "Tôi thú nhận. Bắt tôi đi."

Eve suýt phì cười. "Ông biết những tên cớm sưu tập khác chứ?"

"Biết một số ít. Đó là một sở thích đắt tiền, vì thế hầu hết những người tôi biết đều sưu tập các bản sao. Nói chuyện đắt tiền thì," Feeney nói thêm, sờ tay áo của Eve. "Áo đẹp đây. Cô được tăng lương?"

"Áo mượn," Eve thì thào và ngạc nhiên thấy mình phải cố không đỏ mặt. "Hãy điều tra họ cho tôi, Feeney. Những người có vũ khí cổ thật sự ấy."

"A, Dallas." Nụ cười của Feeney biến mất trước ý tưởng chĩa mũi dùi vào nhóm của ông ta. "Tôi ghét chuyện thối tha đó."

"Tôi cũng thế. Dù sao cũng cứ điều tra họ. Lúc này thì trong nội vi thành phố đã."

"Phải." Feeney thở ra một hơi, tự hỏi không biết Eve có nhận thấy rằng tên ông ta sẽ nằm trên danh sách đó không. "Quả là cách tồi tệ để bắt đầu một ngày. Giờ thì có quà cho cô đây, nhóc ạ. Có một bản ghi nhớ trên bàn của tôi khi tôi vào phòng, sếp đang trên đường đến văn phòng của chỉ huy. Ông ấy muốn gặp cả hai chúng ta."

"Dẹp chuyện đó đi."

Feeney chỉ nhìn đồng hồ. "Năm phút sau tôi sẽ đến đó. Có lẽ cô sẽ muốn khoác áo len hay cái gì đó vào để Simpson không nhìn kỹ cái áo sơ mi này mà quả quyết là chúng ta được trả lương quá mức."

"Dẹp cả chuyện đó nữa."

Sếp Edward Simpson là một nhân vật bệ vệ. Cao mét chín, tinh thần sẵn sàng chiến đấu, ông ta ưa thích trang phục sẫm màu và cà vạt sặc sỡ. Mái tóc nâu dợn sóng đã điểm bạc.

Cả Sở Cảnh sát đều biết rõ là những điểm nổi bật đó đã được bổ sung bởi chuyên viên thẩm mỹ của riêng Edward. Mắt ông ta màu xanh ánh thép - một màu mà số phiếu bầu ông ta cho thấy nó đã truyền cảm hứng cho sự tự tin của cử tri - vốn hiếm khi tỏ vẻ hài hước, miệng là một dấu phẩy mỏng dính đầy vẻ mệnh lệnh. Nhìn Edward, mọi người đều nghĩ đến sức mạnh và uy quyền.

Thật vỡ mộng khi biết ông ta đã sử dụng cả hai một cách bất cẩn đến thế nào để chạy đua trong cái vũng lầy chính trị náo động.

Edward ngồi xuống, chụm đôi bàn tay dài, mịn màng nhấp nháy một bộ ba chiếc nhẫn vàng. Giọng ông ta khi thốt lên âm vang như giọng một diễn viên.

"Chỉ huy, đại úy, trung úy ạ, chúng ta có một tình huống tế nhị đây."

Và óc tính toán thời gian của một diễn viên. Edward ngừng nói, lần lượt quét ánh mắt xanh lên

từng khuôn mặt theo thứ tự.

"Các vị đều biết đám truyền thông ưa thích xu hướng giật gân như thế nào rồi đấy," ông ta tiếp tục. "Trong năm năm quyền hạn của tôi, thành phố của chúng ta đã hạ thấp được năm phần trăm tỷ lệ tội ác. Mỗi năm một phần trăm chẵn. Tuy nhiên, với những sự kiện gần đây thì đám nhà báo không còn để tâm đến thành tích đó nữa. Đã có những dòng tít lớn về hai vụ giết người đó. Những bài báo chất vấn cuộc điều tra và đòi hỏi câu trả lời."

Whitney, vốn ghét cay ghét đắng Simpson, hòa nhã trả lời. "Những bài báo thiếu chi tiết, thưa sếp. Mã 5 trong vụ DeBlass không cho phép hợp tác hoặc cung cấp thông tin cho báo chí."

"Bằng cách không cung cấp thông tin," Simpson nạt lại, "chúng ta đã cho phép họ đoán mò. Chiều nay tôi sẽ đưa ra thông báo." Ông ta giơ tay lên ngay khi Whitney dợm phản đối. "Cần phải cho công chúng điều gì đó để đánh giá, và thông qua đánh giá họ cảm thấy an tâm rằng Sở Cảnh sát vẫn kiểm soát được vụ việc. Ngay cả khi không phải vậy."

Ánh mắt Simpson xoáy vào Eve. "Trung úy, là nhân vật chính, cô cũng sẽ dự cuộc họp báo. Văn phòng của tôi sẽ chuẩn bị một bản thông báo để cô đưa ra."

"Với tất cả sự kính trọng, thưa sếp Simpson, tôi không thể tiết lộ với công chúng bất cứ chi tiết nào của vụ án vốn có thể làm suy yếu cuộc điều tra."

Simpson nhổ một cọng vải trên tay áo ông ta. "Trung úy, tôi có ba mươi năm kinh nghiệm. Tôi tin mình biết cách xử trí một cuộc họp báo. Thứ hai," ông ta vừa nói tiếp vừa bỏ qua Eve bằng cách quay sang Chỉ huy Whitney, "nhất định phải đập tan giả định về mối liên hệ giữa hai vụ án DeBlass và Starr mà báo chí nêu ra. Sở không thể lãnh trách nhiệm cho việc khiến Thượng nghị sĩ DeBlass bị xúc phạm về mặt đời tư, hoặc làm tổn hại địa vị của ông ấy bằng cách nối kết hai vụ án này với nhau."

"Kẻ giết người gây ra chuyện đó cho chúng ta," Eve nói qua kẽ răng.

Simpson miễn cho cô một cái liếc. "Một cách chính thức thì không có liên hệ. Khi bị hỏi hãy bác bỏ."

"Khi bị hỏi," Eve chữa lại, "thì nói dối."

"Hãy để dành đạo đức cá nhân của cô. Đây là thực tế. Một vụ tai tiếng bắt đầu ở đây rồi vang lên tận Đông Washington sẽ quay lại ụp lên đầu chúng ta như một trận mưa nhiệt đới. Sharon DeBlass chết đã hơn một tuần mà cô chưa thu được gì."

"Chúng ta thu được hung khí," Eve phản đối. "Chúng ta có động cơ khả thi là tống tiền, và một danh sách những nghi can."

Sắc mặt của Simpson bừng lên khi ông ta nhỏm dậy khỏi ghế ngồi. "Tôi là lãnh đạo của Sở này, Trung úy, và cái mớ lộn xộn mà cô bày ra thì lại đến tay tôi lau sạch. Đã đến lúc cô thôi đào bới và xếp vụ án lại."

"Thưa sếp." Feeney bước lên trước. "Trung úy Dallas và tôi..."

“Chết tiệt, cả hai có thể bị nhốt vào bộ phận Giao Thông ngay tức thì,” Simpson kết thúc.

Nắm tay siết chặt, Whitney bật dậy. “Chớ đe dọa nhân viên của tôi, Simpson. Anh chơi trò của anh, cười duyên trước ống kính và cọ mông với bọn Đông Washington, nhưng chớ có bước vào lãnh thổ của tôi và đe dọa người của tôi. Họ đang công tác và tiếp tục công tác. Anh muốn thay đổi điều đó thì hãy cố mà hạ được tôi.”

Sắc mặt Simpson càng đỏ hơn nữa. Trong cảm giác mê hoặc, Eve ngắm nhìn mạch máu đập trên thái dương ông ta. “Người của anh nhấn sai nút trong vụ này; hậu quả anh sẽ lãnh. Lúc này tôi kiềm chế được Thượng nghị sĩ DeBlass nhưng ông ấy không vui khi nhân viên điều tra vội vàng gây áp lực với con dâu, xâm nhập vào nỗi đau khổ riêng tư của cô ta và hỏi những câu gây lúng túng, không liên quan. Thượng nghị sĩ DeBlass và gia đình là nạn nhân, không phải nghi can, và phải có được sự tôn trọng lẫn bảo toàn phẩm giá trong vụ điều tra này.”

“Tôi nhất trí Elizabeth Barrister và Richard DeBlass phải có được sự tôn trọng và bảo toàn phẩm giá.” Eve thận trọng nén giận. “Cuộc phỏng vấn được tiến hành với sự đồng thuận và hợp tác của họ. Tôi không biết phải được phép của ông hay Thượng nghị sĩ để làm việc vì tôi thấy đã được bảo đảm trong vụ này.”

“Và tôi sẽ không để cho báo chí đoán mò rằng Sở này quấy rầy các bậc cha mẹ đang đau buồn, hoặc tại sao nhân viên điều tra chính thức lại chống kiểm tra bắt buộc sau một cuộc kết liễu.”

“Cuộc kiểm tra Trung úy Dallas bị đình hoãn theo lệnh của tôi,” Whitney lên tiếng, giọng gầm gừ phẫn nộ. “Và được sự chấp thuận của anh.”

“Tôi biết rõ điều đó.” Simpson nghiêng đầu. “Tôi đang nói về sự đồn đoán trong giới báo chí. Tất cả chúng ta sẽ bị soi dưới kính hiển vi cho đến khi gã đó bị ngăn chặn. Thành tích và những hành động của Trung úy Dallas sẽ được đưa ra mổ xẻ trước công chúng.”

“Thành tích của tôi sẽ đứng vững.”

“Lại còn các hành động của cô nữa,” Simpson nói với một nụ cười thoảng qua. “Cô sẽ trả lời thế nào về chuyện gây họa cho vụ án và vị trí của cô trong việc dung dưỡng mối quan hệ cá nhân với một nghi can? Và cô nghĩ vị trí chức quyền của tôi sẽ là gì nếu khi nào đó việc cô ngủ với nghi can đó bị tiết lộ?”

Sự tự chủ giữ cho Eve bình tĩnh được, ánh mắt vô hồn, giọng nói bình thản. “Tôi chắc ông sẽ treo cổ tôi để tự cứu mình, sếp Simpson ạ.”

“Không do dự,” ông ta đồng ý. “Hãy có mặt ở Tòa thị chính. Đúng mười hai giờ trưa.”

Khi cánh cửa lách cách đóng lại sau lưng Simpson, Chỉ huy Whitney ngồi xuống lại. “Đồ chó mất giống.” Rồi ánh mắt của ông ta, vẫn còn sắc như dao cạo, cứa vào Eve. “Cô đang làm quái gì thế?”

Eve thừa nhận rằng - buộc phải thừa nhận - sự riêng tư của cô không còn là vấn đề nữa. “Tôi

qua đêm với Roarke. Đó là một quyết định cá nhân, vào thời điểm cá nhân. Theo quan điểm chuyên môn của tôi, với tư cách nhân viên điều tra chính, thì anh ta đã được loại khỏi diện nghi can. Điều đó không phủ nhận được sự thật rằng hành vi của tôi là không thích hợp."

"Không thích hợp," Whitney bùng nổ. "Thử trò lố bịch. Thử tự sát nghề nghiệp. Khốn kiếp, Dallas, cô không kiểm soát được các tuyến hạch của cô sao? Tôi không chờ đợi chuyện này nơi cô."

Bản thân Eve cũng không mong đợi chuyện đó. "Vụ việc không ảnh hưởng đến cuộc điều tra hoặc khả năng tiếp tục của tôi. Nếu nghĩ khác đi thì ông sai rồi. Nếu rút tôi ra, ông cũng sẽ phải thu lại phù hiệu của tôi."

Whitney trố mắt nhìn Eve một lúc, nguyền rủa lần nữa. "Cô bảo đảm cho Roarke được loại khỏi danh sách chót, Dallas. Hãy bảo đảm gã được loại bỏ hoặc bị tóm trong vòng ba mươi sáu giờ. Và hãy tự hỏi bản thân một câu đi."

"Tôi đã hỏi," Eve xen ngang, với cảm giác nhẹ nhõm chỉ mình cô biết khi Whitney không đòi lại phù hiệu của cô, chưa đòi. "Làm sao Simpson biết tôi ở đâu đêm qua? Tôi đang bị theo dõi. Câu hỏi thứ hai là tại sao. Là do lệnh của Simpson, lệnh của DeBlass? Hay kẻ nào đó đã tiết lộ thông tin cho Simpson để phá hoại uy tín của tôi, và thế là phá hoại cuộc điều tra?"

"Tôi trông đợi cô tìm ra." Whitney ngoắc một ngón tay về phía cửa. "Hãy cảnh giác trong buổi họp báo đó, Dallas."

Họ đi chưa hơn ba bước chân xuống hành lang thì Feeney bùng nổ. "Cô đang nghĩ chuyện quái gì thế? Chúa ơi, Dallas."

"Tôi không sắp đặt chuyện đó, được chứ?" Eve xông đi tìm thang máy, thọc tay vào túi. "Thôi đi."

"Tên hắn trên danh sách chót. Hắn là một trong những người cuối cùng đã nhìn thấy Sharon DeBlass còn sống mà chúng ta biết. Hắn có tiền nhiều hơn cả Chúa, và có thể mua bất cứ thứ gì, kể cả sự miễn dịch."

"Anh ta không phải típ người thích hợp." Eve ào vào trong thang máy, gắt lên. "Tôi biết tôi đang làm gì."

"Cô không biết quái gì hết. Suốt những năm quen biết cô, chưa bao giờ tôi thấy cô vấp chân một gã trai nào. Giờ đây cô ngã lòng ngủ với một gã."

"Chỉ là chuyện tình dục thôi. Không phải tất cả chúng ta đều có cuộc sống êm ả với một người vợ thoải mái dễ chịu. Tôi muốn ai đó chạm vào tôi và Roarke muốn là người đó. Tôi ngủ với ai liên quan quái gì đến ông."

Feeney chụp tay Eve trước khi cô kịp ào ra khỏi thang máy. "Mặc xác chuyện đó. Tôi lo cho cô."

Eve cưỡng lại cơn thịnh nộ vì bị chất vấn, bị dò la, vì những khoảnh khắc riêng tư nhất của mình

bị xâm nhập. Cô quay lại, hạ giọng để những người đi trên hành lang không nghe lỏm được.

"Tôi có phải là cớm tốt không, Feeney?"

"Cô là người giỏi nhất tôi từng làm việc chung. Vì thế tại sao..."

Eve giơ một bàn tay lên. "Điều gì làm nên một cớm tốt?"

Feeney thở dài. "Trí óc, lòng gan dạ, kiên nhẫn, thần kinh, linh tính."

"Trí óc, lòng gan dạ, linh tính của tôi bảo tôi rằng không phải Roarke. Mỗi lần cố xoay vấn đề chĩa vào anh ta, tôi lại đụng phải một bức tường. Không phải anh ta. Feeney, tôi có kiên nhẫn và thần kinh để duy trì điều này cho đến khi tìm ra thủ phạm."

Ánh mắt Feeney vẫn hướng vào cô. "Và nếu lần này cô sai lầm thì sao, Dallas?"

"Nếu sai lầm, họ sẽ không phải đòi lại phù hiệu."

Eve phải hít lấy một hơi thở để trấn an. "Feeney, nếu sai lầm về vụ này, về Roake, tôi sẽ tiêu. Tiêu hoàn toàn. Vì nếu không là một cớm tốt, tôi không là gì cả."

"Chúa Jesus, Dallas, đừng..."

Eve lắc đầu. "Chạy danh sách cớm cho tôi, được chứ? Tôi cần gọi vài cuộc."

Chương 12

Cuộc họp báo để lại vị đắng trong miệng Eve. Cô đứng trên bậc thềm Tòa thị chính, trên sàn diễn được Simpson dàn dựng với chiếc cà vạt màu quốc kỳ và kim gài ve áo "Tôi Yêu New York" bằng vàng của ông ta. Trong bộ cánh thời trang "Anh Cả Thành Phố", giọng ông ta lên bổng xuống trầm trong khi đọc bản báo cáo.

Một báo cáo, Eve ghê tởm nghĩ, lỗ chỗ những dối trá, sự thật nửa vời và đầy ắp những phóng đại bản thân. Theo Simpson thì ông ta sẽ không nghỉ ngơi chừng nào kẻ giết chết Lola Starr trẻ trung chưa bị đem ra trước công lý.

Khi bị chất vấn liệu có mối liên kết nào giữa vụ sát hại Starr và cái chết bí mật của cháu gái Thượng nghị sĩ DeBlass không, Simpson đã thản nhiên bác bỏ chuyện đó.

Đó không phải là sai lầm đầu tiên của ông ta và, Eve ủ rũ nghĩ ngợi, khó có thể là sai lầm cuối cùng.

Lời lẽ chỉ vừa thoát ra cửa miệng Simpson thì ông ta đã bị hỏi dồn bằng những câu la toáng của Nadine Furst, phóng viên xuất chúng thuộc Kênh 75 Phát thanh.

"Sếp Simpson, tôi có thông tin chứng tỏ vụ giết Starr có liên can đến vụ án DeBlass, không chỉ vì cả hai người phụ nữ này dấn thân vào cùng một nghề."

"Nadine này," Simpson nở nụ cười nhẫn nại, vẻ bề trên. "Tất cả chúng ta đều biết rằng thông tin thường được chuyển cho cô và các đồng nghiệp, và nó thường không chính xác. Đó là lý do tại sao tôi lập ra Trung tâm Xác minh Dữ liệu vào năm đầu nhiệm kỳ cảnh sát trưởng của tôi. Cô chỉ cần kiểm tra với Trung tâm Xác minh Dữ liệu để biết mức độ chính xác."

Eve ghìm được một tiếng khịt mũi nhưng Nadine, với cặp mắt mèo sắc bén và trí não nhanh như chớp, thì không quan tâm. "Nguồn tin của tôi xác nhận cái chết của Sharon DeBlass không phải là tai nạn - như Trung tâm Xác minh Dữ liệu tuyên bố - mà là giết người. Rằng cả DeBlass lẫn Starr đều bị giết theo cùng một cách và bởi cùng một người."

Câu nói này dấy lên một cơn náo động trong đám đông chật cứng các toán phóng viên, là một phát súng vung vãi các yêu cầu và câu hỏi khiến Simpson đổ mồ hôi dưới chiếc áo sơ mi có thêu tên trên cổ tay.

"Sở Cảnh sát khẳng định không có mối liên hệ giữa những vụ việc này," Simpson lớn tiếng, nhưng Eve thấy những tia sáng hoảng hốt thoáng qua trong mắt ông ta. "Và văn phòng chúng tôi đứng sau lưng các điều tra viên."

Đôi mắt hốt hoảng đó bắn sang Eve và, trong thoáng chốc, cô hiểu việc bị đích danh chọn ra và

ném cho bầy sói có nghĩa là gì.

"Trung úy Dallas, một sĩ quan kỳ cựu với mười năm kinh nghiệm trong lực lượng đang phụ trách án mạng giết Starr. Cô ấy sẽ vui lòng trả lời câu hỏi của quý vị."

Bị mắc bẫy, Eve bước lên phía trước trong khi Simpson cúi xuống để gã phụ tá có thể liến thoắng thì thầm lời cố vấn vào tai ông ta.

Các câu hỏi trút xuống Eve và cô chờ đợi, gạn lọc chúng đến khi tìm được một câu mà cô có thể đối phó.

"Lola Starr bị giết như thế nào?"

"Để bảo vệ tính tin cậy của cuộc điều tra, tôi không được tự ý tiết lộ phương pháp." Eve vừa chịu đựng những tiếng la hét vừa nguyền rủa Simpson. "Tôi xác nhận là Lola Starr, một bạn tình mười tám tuổi có giấy phép đã bị sát hại bằng bạo lực và có mưu đồ. Chứng cớ cho thấy cô gái bị một khách hàng giết chết."

Câu trả lời đó thỏa mãn họ một lúc, Eve ghi nhận. Vài phóng viên kiểm tra kết nối của họ với cơ sở.

"Đó là một vụ án tình dục?" ai đó la to và Eve nhướng một bên lông mày.

"Tôi vừa xác nhận rằng nạn nhân là một cô gái mại dâm, và cô ấy bị một khách hàng sát hại. Anh hãy ráp nối dữ kiện với nhau."

"Sharon cũng bị một khách hàng giết chết phải không?" Nadine chất vấn.

Eve đón nhận ánh mắt mèo láu cá đó một cách hiên ngang. "Sở không phát ra bất cứ thông cáo chính thức nào nói rằng DeBlass bị giết."

"Nguồn tin của tôi nói cô có vai trò chính trong cả hai vụ án. Cô sẽ xác nhận chứ?"

Mặt đất lầy lội. Eve bước lên trên nó. "Phải. Tôi là điều tra viên chính trong nhiều vụ điều tra liên tục."

"Tại sao một cựu binh mười năm lại được phân công phụ trách một cái chết bất ngờ?"

Eve mỉm cười. "Muốn tôi định nghĩa từ 'quan liêu' không?"

Câu nói tạo ra một số tiếng cười khúc khích nhưng không kéo được Nadine ra khỏi cuộc săn.

"Vụ DeBlass vẫn còn đang diễn tiến chứ?"

Bất kỳ câu trả lời nào cũng sẽ khuấy động cái tổ ong vò vẽ. Eve chọn nói sự thật. "Phải. Và vụ việc sẽ tiếp tục diễn tiến đến khi, với tư cách là điều tra viên chính, tôi hài lòng với sự sắp đặt bản thân vụ án. Tuy nhiên," cô nói tiếp át những tiếng la to, "không có ưu tiên nào dành cho cái chết của Sharon DeBlass hơn bất cứ vụ nào khác. Bất cứ vụ án nào trên bàn giấy của tôi đều được xử lý bình đẳng, bất kể dòng họ hay vị thế xã hội. Lola Starr là một cô gái trẻ xuất thân từ một gia đình bình

thường. Cô không có địa vị xã hội, không có thế lực ảnh hưởng, không bạn bè quan trọng. Giờ đây, sau vài tháng ngắn ngủi ở New York, cô ấy đã chết. Bị sát hại. Cô ấy xứng đáng nhận được những gì tốt nhất từ tôi, và đấy là điều cô ấy sẽ có."

Eve quét ánh mắt nhìn đám đông, tập trung vào Nadine. "Cô Furst, cô muốn một bài báo. Tôi muốn kẻ giết người. Tôi cho là ý muốn của tôi quan trọng hơn của cô, vậy đó là tất cả những gì tôi phải nói."

Eve quay gót, ném cho Simpson một cái nhìn tóe lửa rồi sải bước bỏ đi. Cô có thể nghe thấy tiếng ông ta đẩy lui những câu hỏi trong khi ra xe.

"Dallas." Nadine đuổi theo Eve trên đôi giày đế thấp được đóng để thể hiện phong cách và xu hướng.

"Tôi đã nói là xong rồi. Hãy nói với Simpson."

"Này, nếu muốn lội qua đống bầy nhầy, tôi có thể gọi Trung tâm Xác minh Dữ liệu. Cô đã nói một cách đầy cảm xúc mạnh mẽ. Nghe không giống tay viết diễn văn của Simpson."

"Tôi thích nói theo cách của tôi." Eve đến bên xe và sắp mở cửa thì Nadine chạm vào vai cô.

"Cô thích chơi thẳng thắn. Tôi cũng thế. Nghe này, Dallas, chúng ta có những cách thức khác nhau nhưng mục tiêu thì giống nhau." Hài lòng vì đã thu hút được sự chú ý của Eve, Nadine mỉm cười. Khi môi cô ta cong lên, khuôn mặt hóa thành một hình tam giác gọn ghẽ, bị lấn át bởi đôi mắt xếch màu xanh. "Tôi sẽ không lấy quyền công chúng cũ kỹ ra để được biết đâu."

"Cô sẽ phí thời gian thôi."

"Điều tôi sắp nói là chúng ta có hai phụ nữ chết trong một tuần. Thông tin và linh cảm của tôi bảo rằng cả hai đều bị sát hại. Tôi không nghĩ cô sẽ xác nhận điều đó."

"Cô nghĩ đúng."

"Điều tôi muốn là một thỏa thuận. Cô cho tôi biết tôi đi đúng hướng không còn tôi sẽ kiềm chế không tuôn ra bất cứ điều gì có hại cho cuộc điều tra. Khi có điều gì đó chắc chắn và cô sẵn sàng để hành động, hãy gọi cho tôi. Tôi có độc quyền phát sóng về cuộc bắt giữ - tại hiện trường."

Gần như phì cười, Dallas dựa người lên xe. "Cô sẽ cho tôi cái gì để đổi lấy điều đó, Nadine? Một cái bắt tay và một nụ cười?"

"Để đổi lấy điều đó, tôi sẽ cho cô biết tất cả mọi điều mà nguồn tin của tôi chuyển cho tôi. Tất cả mọi thứ."

Giờ thì Eve thấy quan tâm. "Kể cả về nguồn tin?"

"Tôi không thể làm điều đó dù có phải làm. Vấn đề ở chỗ tôi không biết. Những gì tôi có, Dallas ạ, là một cái đĩa giao đến phòng thu cho tôi. Trên đĩa có những bản sao các báo cáo của cảnh sát, kể cả phân tích khám nghiệm tử thi cả hai nạn nhân, và một vài đoạn video ghê sợ về hai cô gái đã

chết.”

“Dẹp cái đó đi. Nếu cô có phân nửa những gì cô đang kể với tôi, hẳn là cô đã phát sóng trong nháy mắt rồi.”

“Tôi đã nghĩ về điều ấy,” Nadine thú nhận. “Nhưng chuyện này lớn hơn tỉ lệ người nghe đài. Lớn hơn quá nhiều. Tôi muốn một câu chuyện, Dallas, một câu chuyện sẽ tóm cho tôi giải Pulitzer, giải Tin Quốc tế và một vài giải thưởng lớn khác nữa.”

Ánh mắt Nadine đổi sắc, tối sầm. Cô ta không cười nữa. “Nhưng tôi đã thấy điều kẻ nào đó đã gây ra cho hai người phụ nữ kia. Có lẽ bài báo là quan trọng với tôi, nhưng không chỉ thế. Hôm nay tôi dồn ép Simpson, và tôi dồn ép cô. Tôi thích cách cô dồn ép lại. Cô có thể thỏa thuận với tôi, hoặc tôi tự làm. Tùy cô.”

Eve đợi. Một đội taxi lướt qua và một xe “maxibus” với động cơ điện rầm rì. “Thỏa thuận.” Trước khi mắt Nadine kịp sáng lên vẻ đắc thắng, Eve quay sang cô ta. “Nadine, cô mà qua mặt tôi trong vụ này, qua mặt tôi dù chỉ một phân, tôi sẽ chôn cô đấy.”

“Đủ sòng phẳng rồi.”

“Quán Sóc Xanh, hai mươi phút nữa.”

Đám đông buổi chiều trong câu lạc bộ đã quá buồn chán, không làm gì hơn ngoài việc túm tụm bên những ly rượu. Eve tìm một bàn trong góc, gọi một chai Pepsi Classic và món mì pasta rau. Nadine lách vào ngồi đối diện. Cô ta chọn món gà với khoai tây rán không dầu. Một dấu hiệu, Eve ảm đạm nghĩ, của sự khác biệt giữa lương của cớm và lương phóng viên.

“Cô có gì rồi?” Eve hỏi.

“Một tấm ảnh đáng giá hàng trăm ngàn từ ngữ.” Nadine lấy máy tính cầm tay ra khỏi túi, chiếc túi da thật màu đỏ mà Eve ghen tị ghi nhận. Cô vốn mê thích da thuộc và các màu sắc chói lọi nhưng hiếm khi được thỏa mãn.

Nadine nhét đĩa vào, đưa cái máy tính cầm tay cho Eve. Nguyền rủa chẳng ích gì mấy, Eve nghĩ thế khi xem những báo cáo của chính mình chiếu trên màn hình. Vẻ trầm tư, cô để cho đĩa quang chạy qua dữ kiện Mã 5 đến những báo cáo y khoa chính thức, những phát hiện của bác sĩ pháp y. Eve dừng lại khi những đoạn video bắt đầu. Không cần phải kiểm tra cái chết giữa khi ta đang ăn.

“Chính xác không?” Nadine hỏi khi Eve trả lại máy tính.

“Chính xác.”

“Vậy thủ phạm là một tay say mê súng ống, một chuyên viên an ninh vốn là khách hàng thường xuyên của các bạn tình.”

“Chứng cớ cho thấy mô tả đó.”

“Cô đã thu hẹp được bao xa rồi?”

“Rõ ràng chưa đủ xa.”

Nadine chờ đợi trong lúc món ăn được dọn lên. “Có rất nhiều áp lực chính trị lên cô - từ phía DeBlass.”

“Tôi không chơi chính trị.”

“Sếp cô chơi.” Nadine cắn thịt gà. Eve cười tự mãn khi cô ta nhăn mặt. “Chúa ơi, món này tệ thật.” Vẻ thản nhiên, Nadine chuyển sang món khoai tây rán. “Chuyện DeBlass là ứng viên hàng đầu cho cuộc đề cử của Đảng Bảo thủ không có gì bí mật. Hoặc là gã khốn kiếp Simpson đó đang nhắm đến chức Thống đốc. Xét buổi trình diễn chiều nay thì có vẻ như là một sự che đậy.”

“Ở điểm đó, về mặt công khai thì không có liên hệ nào giữa các vụ án. Nhưng những gì tôi nói về sự bình đẳng là nói thật, Nadine ạ. Tôi không quan tâm ông nội của Sharon là ai. Tôi sẽ tìm ra kẻ đã giết cô ấy.”

“Và khi cô làm được, gã sẽ bị buộc tội vì cả hai vụ giết người, hay chỉ vì vụ Starr thôi?”

“Điều đó tùy thuộc Công tố viên, về mặt cá nhân thì tôi cóc cần, miễn là tôi treo cổ được gã.”

“Đó là sự khác biệt giữa cô và tôi, Dallas.” Nadine vung vẩy một lát khoai tây rồi cắn. “Tôi muốn tất cả. Khi cô tóm được gã và tôi tung ra câu chuyện thì Công tố viên sẽ không có cơ hội. Hậu quả sẽ khiến cho DeBlass bận rộn nhiều tháng.”

“Giờ thì ai chơi trò chính trị đây?”

Nadine nhún vai. “Này, tôi chỉ kể chuyện, tôi không sáng tác. Và chuyện này thì có đủ cả. Tình dục, bạo lực, tiền bạc. Có một cái tên như Roarke liên can vào là báo sẽ bán chạy hơn cả tôm tươi đấy.”

Rất chậm rãi, Eve nuốt món mì pasta. “Không có bằng chứng liên kết Roarke với các vụ án.”

“Anh ta quen DeBlass - là bạn của gia đình. Chúa ơi, anh ta là chủ tòa nhà, nơi Sharon bị giết. Anh ta có một trong những bộ sưu tập súng hàng đầu thế giới và đồn rằng anh ta là tay thiện xạ.”

Eve cầm ly lên. “Vũ khí giết người cũng không thể dẫn đến Roarke. Anh ta không có quan hệ với Lola Starr.”

“Có thể không. Nhưng thậm chí dù là người ngoài cuộc, Roarke vẫn bán tin tức. Và chuyện anh ta cùng Thượng nghị sĩ chạm trán nhau trong quá khứ không phải là bí mật quốc gia. Con người đó có máu lạnh,” Nadine nói thêm với một cái nhún vai. “Tôi không tưởng tượng được Roarke mà lại gặp khó khăn gì để không làm nổi vài vụ giết người không gớm tay. Nhưng...” Cô ta ngừng nói để nhấc ly của mình lên. “Anh ta cũng là một kẻ ưa sự riêng tư. Khó mà hình dung cảnh Roarke ba hoa về những vụ án mạng bằng cách gửi đĩa đến cho phóng viên. Ai đó làm thế, họ muốn được nổi tiếng cũng bằng như được thoát khỏi vụ án.”

“Một lý thuyết đáng quan tâm.” Eve đã có đủ. Cơn nhức đầu bắt đầu sôi lên sau mắt, món mì pasta sẽ không chịu nằm yên. Eve đứng lên rồi nghiêng người qua bàn sát vào Nadine. “Tôi sẽ cho cô một lý thuyết khác được xây dựng bởi một cảnh sát. Cô muốn biết nguồn cung cấp tin của cô là ai không, Nadine?”

Ánh mắt cô phóng viên lấp lánh. “Rất muốn.”

“Nguồn tin của cô là tên sát nhân.” Eve ngừng lại, nhìn ánh sáng tắt lịm trong mắt Nadine. “Nếu là cô, tôi sẽ đề phòng, cô bạn ạ.”

Eve sải chân bước, đi vòng ra sau sân khấu. Cô hy vọng Mavis đang ở trong căn phòng hẹp dùng làm phòng thay y phục. Lúc này đây, cô cần một người bạn.

Eve tìm thấy cô ta đang rúc trong chăn và hắt hơi vào một mảnh khăn giấy tơi tả.

“Cơn cảm lạnh chết tiệt,” Mavis nhìn trừng trừng qua cặp mắt sưng húp và hỉ mũi như một cái loa phát bằng pin. “Hẳn là tôi bị điên mới không mặc gì ngoài lớp sơn khốn kiếp trong mười hai giờ vào cái tháng Hai tệ hại trời đánh thế này.”

Eve thận trọng giữ khoảng cách. “Cậu uống gì rồi?”

“Tôi uống mọi thứ.” Mavis phác tay về phía một mặt bàn bừa bãi thuốc bán không theo toa và mỹ phẩm dởm. “Thứ dược phẩm chết tiệt, Eve. Chúng ta đã quét sạch từng trận dịch, bệnh tật và nhiễm trùng. Ồ, thỉnh thoảng chúng ta sản xuất ra một thứ mới để cho các nhà nghiên cứu có việc mà làm. Nhưng không ai trong số những bác sĩ tinh tường này, không một máy tính y khoa nào có thể nghĩ ra cách chữa bệnh cảm thông thường chết tiệt. Cậu biết tại sao không?”

Eve không nhịn được cười. Cô nhẫn nại chờ đến khi Mavis kết thúc một đợt hắt hơi ầm ĩ nữa. “Tại sao?”

“Vì các công ty dược phẩm cần bán thuốc. Cậu biết một viên xoang trời đánh giá bao nhiêu không? Cậu tiêm ngừa ung thư còn rẻ hơn ấy chứ, tôi thề đấy.”

“Cậu có thể đến chỗ bác sĩ, lấy toa thuốc để tận diệt các triệu chứng.”

“Tôi cũng đã có cái đó. Thứ chết tiệt ấy chỉ có hiệu lực trong tám giờ, mà tối nay tôi phải biểu diễn. Tôi phải chờ đến bảy giờ mới được uống.”

“Cậu nên ở nhà nằm trên nghỉ.”

“Người ta đang hủy diệt tòa nhà. Một gã láu cá nào đó bảo đã thấy một con gián.” Mavis hắt hơi lần nữa rồi nhìn Eve như cú vọ từ cặp lông mi chưa sơn màu. “Cậu làm gì ở đây?”

“Tôi có công việc. Nghe này, nghỉ ngơi đi. Gặp lại cậu sau.”

“Không, cứ ở lại đã. Tôi đang buồn chán muốn chết đây.” Cô nàng thò tay lấy ra một chai chất

lỏng màu hồng nhìn đã thấy ghê rợn rồi uống ừng ực. "Này, áo đẹp đấy. Cậu được thưởng hay gì đó?"

"Hay gì đó."

"Vậy thì ngồi xuống. Tôi đã định gọi cho cậu nhưng quá bận chuyện làm thông buồng phổi. Đêm qua chính là Roarke đã vào cơ ngơi xinh đẹp của chúng ta, phải không?"

"Phải, chính là Roarke."

"Tôi gần ngất đi khi anh ta bước đến bàn của cậu. Chuyện gì vậy? Cậu giúp hắn chuyện an ninh hay gì đó?"

"Tôi ngủ với anh ta," Eve buột miệng thốt ra và Mavis phản ứng bằng một cơn nghẹt thở kiểu bó tay chịu thua.

"Cậu - Roarke." Mắt trào nước, Mavis lấy thêm khăn giấy. "Chúa ơi, Eve. Lạy Chúa Jesus, cậu chưa bao giờ ngủ với ai. Và giờ cậu bảo tôi là cậu ngủ với Roarke?"

"Nói thế không thật chính xác. Chúng tôi đã không ngủ."

Mavis thốt ra một tiếng rên. "Cậu không ngủ. Bao lâu?"

Eve nhún vai. "Không biết. Tôi ở qua đêm. Tám, chín tiếng gì đó, tôi đoán thế."

"Nhiều giờ đồng hồ." Mavis vờ rùng mình. "Và cậu vẫn tiếp tục mây mưa."

"Khá nhiều."

"Anh ta giỏi không? Hỏi ngốc thật," Mavis nói nhanh. "Nếu không thì cậu đâu có ở lại. Ối chà, Eve, cái gì nhập vào cậu thế? Ngoài cái của quý sung mãn khó tin nổi của hắn?"

"Tôi không biết. Chuyện ngốc thật." Eve luồn tay qua tóc. "Trước đây chưa bao giờ tôi được như thế. Tôi không nghĩ chuyện ấy có thể - rằng tôi có thể. Chỉ là chưa bao giờ quan trọng, rồi đột nhiên - thối thật."

"Cưng này." Mavis thò một bàn tay từ dưới chăn ra nắm mấy ngón tay căng thẳng của Eve. "Cả đời cậu đã ngăn chặn những nhu cầu bình thường vì những điều cậu nhớ lờ mờ. Ai đó chỉ là tìm ra cách để vượt qua. Cậu nên vui sướng mới phải chứ."

"Điều đó đặt anh ta vào thế thượng phong, phải không?"

"Ôi, vớ vẩn," Mavis ngắt lời trước khi Eve kịp nói tiếp. "Tình dục không cần phải là phô diễn quyền lực. Chắc chắn nó không cần phải là sự trừng phạt. Tình dục được xem là niềm vui. Và thỉnh thoảng, nếu cậu may mắn, nó trở nên đặc biệt."

"Có lẽ." Eve nhắm mắt lại. "Ôi lạy Chúa, Mavis, sự nghiệp của tôi đang dao động."

"Cậu nói gì?"

“Roarke liên can đến một vụ án tôi đang điều tra.”

“Ôi tệ thật.” Mavis phải ngừng nói và hỉ mũi lần nữa. “Cậu sẽ không phải bắt giữ hắn vì chuyện gì đó chứ?”

“Không.” Rồi nhấn mạnh hơn. “Không. Nhưng nếu không nhanh chóng thắt gút vụ việc bằng một cái nơ chải chuốt đẹp đẽ thì tôi sẽ thua. Tôi sẽ tiêu. Kẻ nào đó đang lợi dụng tôi, Mavis.” Ánh mắt Eve lại sắc bén. “Chúng đang dọn đường theo một hướng, quăng chướng ngại vật vào hướng kia. Tôi không biết tại sao. Nếu không tìm ra, tôi sẽ phải trả giá bằng mọi thứ tôi có.”

“Vậy thì cậu phải tìm ra, đúng không?” Mavis siết những ngón tay của Eve.

Mình sẽ tìm ra, Eve tự hứa. Khi cô vào hành lang tòa nhà thì đã mười giờ tối. Sẽ chẳng phải là tội ác nếu không muốn suy nghĩ vào lúc ấy. Cô đã phải nuốt trọn lời khiển trách từ văn phòng cảnh sát trưởng vì đã đi chệch hướng bản thông cáo chính thức trong buổi họp báo.

Sự ủng hộ không chính thức của chỉ huy không làm giảm nhẹ cơn đau nhói.

Khi đã vào trong căn hộ, Eve kiểm tra thư điện tử. Cô biết hy vọng tìm thấy lời nhắn của Roarke thế này thật là ngớ ngẩn.

Không có một lời nào. Nhưng cái Eve tìm được đã làm cho da thịt cô toát lạnh.

Đoạn tin nhắn video không có tên, được gửi đến từ một cổng truy cập công cộng. Cô gái nhỏ. Ông bố đã chết của cô bé. Máu.

Eve nhận ra những góc độ của bản ghi hình chính thức của sở, bản ghi lại hiện trường vụ án và phần kết thúc đã được xác định vào hồ sơ.

Âm thanh trùm lên đoạn video. Một đoạn phát lại phần ghi âm tự động của Eve thu tiếng đứa trẻ la thét. Tiếng đập cửa của nó. Sự cảnh báo, và tất cả sự kinh hoàng theo sau.

“Thằng chó,” Eve thì thào. “Mày sẽ không hại được tao bằng chuyện này đâu. Mày sẽ không lợi dụng đứa bé đó để hại tao được.”

Nhưng ngón tay Eve run rẩy khi lấy đĩa ra. Và cô choáng váng khi máy liên lạc nội bộ vang lên.

“Ai đấy?”

“Hennessy ở căn hộ 2-D đây.” Khuôn mặt tái xanh, thành khẩn của người hàng xóm dưới nhà lóe lên màn hình. “Xin lỗi Trung úy Dallas. Tôi không biết phải làm gì cho đúng. Chúng tôi có rắc rối dưới đây trong căn hộ của Finestein.”

Eve thở dài và để cho hình ảnh của cặp vợ chồng già vụt vào tâm trí cô. Những hàng xóm nghiện tivi lặng lẽ, thân thiện. “Có vấn đề gì ạ?”

“Ồ. Finestein chết rồi, Trung úy. Ngã vật trong bếp trong lúc vợ ông ấy ra ngoài chơi mạt chược

với bạn bè. Tôi nghĩ có lẽ cô có thể xuống dưới nhà."

"Phải." Eve thở dài lần nữa. "Tôi sẽ có mặt ở đó. Đừng sờ vào bất cứ thứ gì, ông Hennessy ạ. Và hãy cố giữ mọi người tránh xa." Khác với thói quen, Eve gọi điện cho bộ phận điều phối, báo cáo một cái chết không người chứng kiến và sự hiện diện của cô tại hiện trường.

Eve thấy căn hộ yên tĩnh, bà Finestein đang ngồi trên ghế nệm phòng khách, đôi bàn tay trắng nhỏ gập lại để vào lòng. Tóc bà cũng trắng như trận mưa tuyết quanh một khuôn mặt đã bắt đầu có nếp nhăn, bất chấp các loại kem và cách điều trị chống lão hóa.

Người phụ nữ già dịu dàng mỉm cười với Eve.

"Tôi rất tiếc làm phiền cô, cưng ạ."

"Không sao. Bà ổn chứ?"

"Vâng, tôi ổn." Ánh mắt xanh mềm mại vẫn nhìn vào mắt Eve. "Đó là trò chơi hàng tuần của các bà và tôi. Khi về đến nhà, tôi thấy ông ấy trong bếp. Ông ấy đang ăn bánh nhân sữa trứng. Joe rất mê bánh ngọt."

Bà ta nhìn sang Hennessy, ông ta đang đứng và bối rối đổi chân này sang chân kia. "Tôi không biết làm gì nên đi gõ cửa ông Hennessy đây."

"Được rồi. Phiền ông ở đây với bà ấy một lúc," Eve bảo ông Hennessy.

Căn hộ được bày biện tương tự với căn hộ của cô. Ngăn nắp một cách tỉ mỉ, dù đầy ắp những món trang trí lặt vặt và kỷ vật.

Tại chiếc bàn bếp với những bông hoa bằng sứ trang trí giữa bàn, Joe Finestein đã chết, và mất phẩm giá đáng kể.

Đầu ông ta sụm xuống, nửa trong nửa ngoài một cái bánh nhân sữa trứng xốp mịn. Eve tìm mạch máu nhưng không thấy. Da ông ta đã lạnh đi nhiều. Eve đoán cái chết xảy ra vào một giờ mười lăm phút, trước hoặc sau vài giờ.

"Joseph Finestein," cô kể lại theo bổn phận. "Nam, khoảng 115 tuổi. Không có dấu hiệu phá cửa xâm nhập, không có dấu hiệu bạo lực. Không có dấu vết trên xác chết."

Eve cúi xuống gần hơn, nhìn vào đôi mắt trân trối và ngạc nhiên của Joe, ngửi ổ bánh. Sau khi kết thúc những ghi chép sơ bộ, cô quay lại bảo Hennessy về và thẩm vấn bà góa phụ của người chết.

Khi cô trườn được lên giường thì đã nửa đêm. Tình trạng kiệt sức túm lấy cô như một đứa trẻ cáu gắt và tham lam. Sự lãng quên là điều cô muốn, là điều cô cầu nguyện.

Không nằm mơ - Eve ra lệnh cho tiềm thức của mình. Một đêm trọn vẹn.

Ngay khi vừa nhắm mắt, đường kết nối bên cạnh giường đã vang tiếng bíp.

"Chết cháy dưới địa ngục đi, bất kể mày là ai," Eve lầm bầm, rồi an phận khoác tấm chăn quanh đôi vai trần và mở máy.

"Trung úy." Hình ảnh Roarke mỉm cười với Eve. "Anh có làm em thức giấc không?"

"Năm phút nữa thì có." Eve nhích người khi âm thanh rít lên vì bị một chút giao thoa không gian. "Tôi đoán anh đã đến nơi yên ổn."

"Quả thế. Chỉ có hơi chậm trễ tại bến chuyên chở. Anh nghĩ có thể tóm được em trước khi em lên giường."

"Có lý do nào đặc biệt không?"

"Vì anh muốn nhìn em." Nụ cười của Roarke biến mất khi anh ta nhìn Eve. "Có chuyện gì không ổn, Eve?"

Anh muốn tôi bắt đầu từ đâu? Eve nghĩ nhưng lại nhún vai. "Một ngày dài, kết thúc bằng một trong những người thuê nhà khác của anh chết trong bữa ăn khuya. Ông ta đập mặt vào một ổ bánh nhân sữa trứng."

"Anh cho là có nhiều cách tệ hại hơn để chết." Roarke quay đầu, thì thầm với người nào đó gần bên. Eve nhìn thấy một phụ nữ di chuyển nhanh nhẹn sau lưng Roarke và ra khỏi tầm nhìn. "Anh vừa giải tán người phụ tá," anh ta giải thích. "Anh muốn ở một mình khi hỏi em có mặc gì dưới tấm chăn kia không."

Eve liếc nhìn xuống, nhướng một bên mày. "Không có vẻ như thế."

"Sao em không cởi chăn ra?"

"Không đời nào tôi lại đi thỏa mãn những ham muốn tình dục thiếu lành mạnh của anh qua đường truyền phát liên không gian đâu. Hãy sử dụng óc tưởng tượng của anh ấy."

"Anh đang làm thế. Anh đang tưởng tượng sẽ làm gì với em lần sau khi đặt được tay lên người em. Anh khuyên em nghỉ đi, Trung úy."

Eve muốn cười nhưng không thể. "Roarke, chúng ta sẽ phải nói chuyện khi anh trở về."

"Chúng ta cũng có thể làm chuyện đó. Eve, anh luôn luôn thấy kích thích khi trò chuyện với em. Ngủ đi."

"Ừ, tôi sẽ ngủ. Hẹn gặp lại, Roarke."

"Hãy nghĩ đến anh nhé, Eve."

Roarke kết thúc cuộc truyền phát, rồi ngồi một mình, suy tư trước màn hình trống. Đã có gì đó trong đôi mắt Eve, Roarke nghĩ. Giờ đây anh biết những tâm tư ẩn giấu trong mắt cô, có thể nhìn vượt

qua vỏ bọc vào trong cảm xúc của cô.

Cái gì đó là nỗi lo lắng.

Xoay ghế lại, Roarke nhìn ra khoảng không gian vung vãi sao. Eve ở quá xa khiến anh không thể làm gì hơn là tự hỏi về cô.

Và để tự hỏi mình lần nữa tại sao cô quan trọng nhiều đến thế.

Chương 13

Eve xem xét bản báo cáo về cuộc lục soát ở ngân hàng để tìm ngăn gửi tiền của Sharon DeBlass với nỗi thất vọng. Không có hồ sơ, không có hồ sơ, không có hồ sơ.

Không có gì ở New York, New Jersey, Connecticut. Không có gì ở Đông Washington hay Virginia.

Cô ta đã thuê một ngân hàng ở đâu đó, Eve nghĩ. Cô ta có nhật ký và đã cất chúng ở chỗ nào đó, nơi cô ta có thể lấy ra an toàn và nhanh chóng.

Trong những cuốn nhật ký đó, Eve tin chắc, có thông tin về động cơ giết người.

Không muốn kéo Fenney vào một cuộc truy tìm rộng rãi khác, Eve bèn tự tiến hành, bắt đầu từ Pennsylvania, truy tìm theo hướng Tây và Bắc về phía biên giới Canada và Quebec. Trong thời gian ít hơn gần hai lần so với Feeney, Eve lại trắng tay lần nữa.

Sau đó, khi truy tìm theo hướng Nam, cô bắt đầu với Maryland xuống đến Florida. Máy tính của Eve bắt đầu vừa chạy vừa kêu bình bịch. Cô gầm gừ cảnh cáo rồi đập mạnh một cú vào bảng điều khiển. Eve thề sẽ liều mình đòi hỏi một cái mới nếu bộ máy này chỉ chịu nổi thêm một vụ nữa.

Vì cứng đầu hơn là hy vọng, cô quét vùng Midwest, hướng về rặng Rockies.

Cô em quá láu lỉnh, Sharon à, Eve nghĩ, khi những kết quả không mong đợi thoáng qua. Quá láu lỉnh vì bản thân cô em. Cô em không ra khỏi đất nước hay ra khỏi hành tinh, nơi cô em sẽ phải đi qua máy quét hải quan trong mỗi chuyến đi. Tại sao phải đi xa, đến nơi nào đó mà cô em sẽ phải cần phương tiện chuyên chở hay các bác sĩ du lịch? Có lẽ cô em sẽ muốn lấy nó ngay bất cứ lúc nào cần đến.

Nếu mẹ cô em biết cô em ghi nhật ký, có thể những kẻ khác cũng biết. Cô em khoe khoang về những quyển nhật ký vì muốn làm cho mọi người lo lắng. Và cô em biết chúng đã được cất giấu an toàn.

Khốn kiếp, nhưng gần, Eve nghĩ, mắt nhắm lại để kéo hình ảnh người phụ nữ cô sắp biết rõ vào trọn vẹn tiêu cự. Đủ gần để cô em có thể cảm nhận quyền lực, sử dụng nó, xỏ mũi mọi người.

Nhưng không quá đơn giản để bất cứ ai cũng có thể truy tìm, tiếp cận, phá hoại trò chơi. Cô em dùng bí danh. Thuê ngăn gửi tiền an toàn dưới tên khác, đề phòng trường hợp xấu. Và nếu cô em đủ láu lỉnh để sử dụng bí danh, hẳn cô em đã sử dụng bí danh căn bản, quen thuộc. Một bí danh không rắm rối.

Quá đơn giản, Eve nghĩ khi cô gõ hàng chữ Sharon Barrister. Đơn giản đến mức cô và Feeney

đã bỏ sót.

Cô bắt được một con cá to tại Ngân hàng và Tài chính Quốc tế Binkstone, Newark, New Jersey.

Sharon Barrister không chỉ có một hộp gửi tiền an toàn, cô ta có tài khoản môi giới với số tiền là 326.000,85 đô la.

Toét miệng cười với màn hình, Eve kết nối với Công tố viên. "Tôi cần một trát tòa," cô thông báo.

Ba giờ sau, Eve trở lại văn phòng của Chỉ huy Whitney, cố gắng không nghiến răng. "Cô ta có một tài khoản khác ở đâu đó," Eve nhấn mạnh. "Và những quyển nhật ký ở trong đó."

"Không ai ngăn cản cô tìm kiếm đâu, Dallas."

"Tốt, thế là tốt." Eve đi đi lại lại quanh văn phòng trong khi nói. Lúc này năng lượng đang được bơm vào và cô muốn hành động. "Chúng ta sẽ làm gì với chuyện này?"

Eve khoát tay về tập hồ sơ trên bàn của Whitney.

"Ông đã có chiếc đĩa tôi lấy từ hộp gửi an toàn và bản in tôi đã chạy. Nó ở ngay đó, thưa chỉ huy. Một danh sách tống tiền: tên và số tiền. Và tên của Simpson có ở đó theo thứ tự chữ cái rõ ràng."

"Tôi biết đọc, Dallas." Whitney cưỡng lại thôi thúc xoa dịu cơn căng thẳng đang kéo đến đáy hộp sọ của mình. "Sếp không phải là người duy nhất có tên Simpson trong thành phố, trong cả nước lại càng không phải."

"Chính ông ta." Eve đang tức giận và không có chỗ để xả hơi nước sôi. "Cả hai chúng ta đều biết điều đó. Cũng có một số tên tuổi đáng quan tâm khác. Một thống đốc, một giám mục Thiên Chúa giáo, một nhà lãnh đạo đáng kính của Tổ chức Phụ nữ Quốc tế, hai anh cớm cấp cao, một cựu Phó Tổng thống..."

"Tôi biết các tên tuổi," Whitney cắt lời. "Dallas, cô có nhận thức được vị trí của cô và những hậu quả không?" Ông ta giơ tay lên ngăn Eve nói. "Một vài cột tên tuổi và con số không có nghĩa là hang thỏ. Dữ liệu này mà lọt ra khỏi văn phòng này thì xong. Cô sẽ tiêu và cuộc điều tra cũng tiêu. Cô muốn thế không?"

"Không, thưa sếp."

"Cô hãy thu những quyển nhật ký, Dallas, tìm ra mối liên hệ giữa Sharon DeBlass và Lola Starr, và chúng ta sẽ xem phải đi đâu từ đó."

"Simpson thật nhơ bẩn." Eve chồm người trên mặt bàn giấy. "Ông ta biết Sharon DeBlass; ông ta bị tống tiền. Và ông ta làm tất cả những gì có thể để phá hoại cuộc điều tra."

"Vậy thì chúng ta sẽ hành động vòng quanh ông ta, phải không?" Whiney bỏ tập hồ sơ vào hộc

có khóa. "Không ai biết chúng ta có gì trong đây, Dallas. Kể cả Feeney. Rõ chưa?"

"Vâng, thưa sếp." Biết mình phải bằng lòng với điều đó, Eve bước ra cửa. "Chỉ huy, tôi muốn chỉ ra rằng có một cái tên không có trong danh sách. Roarke không có tên trong ấy."

Whitney đón ánh mắt cô, gật đầu. "Như đã nói, Dallas, tôi biết đọc."

Đèn tin nhắn của Eve nhấp nháy khi cô trở lại văn phòng của mình. Kiểm tra e-mail cho thấy hai cuộc gọi của bác sĩ giám định y khoa, sốt ruột, Eve gác manh mối nóng bỏng của vụ án sang bên và trả lời cuộc gọi.

"Đã xét nghiệm xong hàng xóm của cô, Dallas. Cô bắn trúng mục tiêu rồi."

"Ồ, quỷ tha ma bắt." Eve xoa tay lên mặt. "Hãy gửi kết quả sang. Tôi sẽ lấy từ đây."

Hetta Finestein mở cửa với một luồng hơi phả mùi hoa oải hương và mùi men bánh mì tự làm.

"Chào Trung úy Dallas."

Eve mỉm nụ cười lặng lẽ và bước vào theo lời mời. Bên trong căn hộ, màn hình đang bật một talk show huyên thuyên, nơi những khán giả tại gia có hứng thú có thể cắm máy và đưa những hình ảnh toàn ký đến phòng thu cho cuộc tương tác trọn vẹn hơn. Đề tài hình như là vấn đề lương công chức cao hơn cho các bà mẹ có chuyên môn. Đúng lúc này màn hình đang đầy ắp các phụ nữ và trẻ em với đủ mọi kích thước và ý kiến phát ngôn khác nhau.

"Cô ghé thăm, tử tế quá. Hôm nay tôi có quá nhiều khách. Thật là một sự an ủi. Cô muốn ăn bánh không?"

"Vâng," Eve đồng ý và cảm thấy như chùng xuống. "Cảm ơn." Cô ngồi lên trường kỷ, đưa mắt quét quanh thu lấy hình ảnh căn hộ nhỏ ngăn nắp. "Bà và ông Finestein đã từng mở một hiệu bánh phải không?"

"Ồ, vâng," Giọng nói của Hetta phát ra từ nhà bếp cùng với những chuyển động lăng xăng. "Mới nghỉ vài năm trước thôi. Chúng tôi kinh doanh tốt. Người ta yêu thích cách nấu ăn thật, cô biết đấy. Nếu được nói về bản thân thì quả là tôi rất khéo tay với các loại bánh có nhân và bánh ngọt."

"Bà nướng nhiều bánh ở đây, tại nhà."

Hetta bước vào cùng một khay bánh quy vàng rộm. "Một trong những niềm vui của tôi. Quá nhiều người không bao giờ biết niềm vui của bánh quy nướng tại nhà. Quá nhiều trẻ em chưa bao giờ được nếm đường thật. Đắt kinh khủng, dĩ nhiên, nhưng xứng đáng."

Eve nếm một cái bánh quy và phải đồng ý. "Tôi đoán hẳn bà đã nướng ổ bánh nhân mà ông nhà ăn khi qua đời."

“Cô sẽ không thấy bánh mua ở cửa hàng hay bánh ‘nhái’ trong nhà tôi,” Hetta hãnh diện khoe. “Dĩ nhiên Joe sẽ ngấu nghiến sạch gần như ngay khi tôi vừa lấy ra khỏi lò nướng. Không có máy AutoChef nào ngoài thị trường đáng tin cậy bằng bản năng và tính sáng tạo của một người làm bánh giỏi.”

“Quả thật chính bà đã nướng ổ bánh nhân, thưa bà Finestein.”

Người phụ nữ chớp mắt, hạ thấp hàng lông mi. “Vâng, tôi đã nướng.”

“Bà Finestein, bà biết thứ gì đã giết chồng bà không?”

“Vâng, tôi biết.” Bà ta cười nhẹ nhàng. “Tham ăn. Tôi đã bảo ông ấy đừng ăn rồi. Tôi đặc biệt bảo ông ấy đừng ăn. Tôi bảo ổ bánh ấy là để cho bà Hennessy ở bên kia hành lang.”

“Bà Hennessy.” Chi tiết này làm Eve choáng váng thối lui nhiều bước trong tâm trí. “Bà...”

“Dĩ nhiên, tôi biết ông ấy thể gì cũng sẽ ăn thôi. Ông ấy rất ích kỷ theo kiểu đó.”

Eve hắng giọng. “À, chúng ta có thể tắt chương trình được chứ?”

“Ưm? Ồ, xin lỗi.” Bà chủ nhà đỏ mặt vỗ tay lên má. “Thế thì bất lịch sự quá. Tôi đã quen để tivi phát suốt ngày mà thậm chí không để ý đến. Ưm, chương trình. À không, màn hình tắt đi.”

“Còn âm thanh nữa,” Eve nhẫn nại nói.

“Dĩ nhiên.” Lắc đầu vì âm thanh tiếp tục phát ra, Hetta tỏ vẻ ngượng ngùng. “Tôi không bao giờ hiểu được vật đó từ khi chúng tôi chuyển từ cách điều khiển từ xa sang cách điều khiển bằng giọng nói. Làm ơn tắt âm thanh đi. Đấy, tốt hơn rồi, phải không?”

Người phụ nữ có thể nướng bánh nhân tẩm độc mà lại không điều khiển nổi ti vi nhà mình, Eve nghĩ. Đủ mọi loại người. “Bà Finestein, tôi không muốn bà nói gì nữa cho đến khi tôi đọc xong những quyền của bà. Đến khi bà chắc chắn hiểu chúng. Bà không bị buộc phải khai báo,” Eve bắt đầu nói trong khi Hetta vẫn tiếp tục cười dịu dàng.

Hetta chờ đến khi Eve đọc xong. “Tôi không mong đợi tránh khỏi chuyện này. Thật sự không.”

“Tránh khỏi chuyện gì, bà Finestein?”

“Đầu độc Joe. Mặc dù…” Bà ta bĩu môi như một đứa trẻ. “Cháu tôi là luật sư, một chàng trai rất thông minh. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ nói rằng vì tôi đã bảo với Joe, rất đặc biệt bảo ông ấy đừng ăn ổ bánh đó, nên đó là hành động của Joe chứ không phải của tôi. Trong bất kỳ trường hợp nào,” bà ta nói và kiên nhẫn chờ đợi.

“Bà Finestein, có phải bà nói rằng bà bỏ thêm hợp chất xi-a-nuya tổng hợp vào một ổ bánh nhân với ý đồ giết chồng bà?”

“Không đâu, cưng. Tôi đang nói với cô là tôi thêm hợp chất xi-a-nuya với một lượng đường khá dư vào bánh, và bảo chồng tôi đừng đụng vào nó. ‘Joe’, tôi nói, ‘Thậm chí cũng đừng có ngửi cái bánh

nhân này đấy. Em nướng đặc biệt nhưng không phải cho anh đâu. Anh nghe em không, Joe'?"

Hetta mỉm cười lần nữa. "Ông ấy bảo đã nghe rõ, và ngay trước khi ra ngoài với các bà, tôi lại bảo ông ấy lần nữa cho chắc. 'Em nói thật đấy, Joe. Anh hãy để yên ổ bánh đó.' Tuy tôi trông đợi ông ấy ăn nhưng là do ông ấy quyết định, phải không? Để tôi nói cô nghe về Joe," bà Finestein tiếp tục như trò chuyện, nhặt cái khay bánh quy lên thúc giục Eve ăn một cái nữa. Khi Eve do dự, bà ta cười vui vẻ. "Ô, cưng ơi, những cái bánh này rất an toàn, tôi hứa với cô. Tôi mới đưa chục cái cho cậu bé dễ thương trên lầu kia kìa."

Để chứng minh lời lẽ của mình, bà ta chọn cho mình một cái bánh rồi ăn.

"Nào, tôi nói đến đâu rồi? Ô, vâng, nói về Joe. Ông ấy là chồng thứ hai của tôi, cô biết đấy. Tính đến tháng Tư này là chúng tôi ở với nhau được mười lăm năm. Ông ấy là một người bạn đồng hành tuyệt vời, và bản thân là thợ làm bánh giỏi. Một số đàn ông không bao giờ nên nghỉ hưu. Ít năm gần đây thật khó sống với Joe. Cáu gắt và phàn nàn suốt, lúc nào cũng bới lông tìm vết. Và không bao giờ chịu để dính bột lên ngón tay. Nói thế không có nghĩa là ông ấy sẽ bỏ qua một cái bánh hạnh nhân mà không nuốt trọn đâu."

Vì lời lẽ nghe gần như hợp lý, Eve chờ một lúc. "Bà Finestein, bà đầu độc ông ấy vì ông ấy ăn quá nhiều?"

Đôi má hồng của Hetta tròn xoe. "Có vẻ không phải thế. Nhưng sự việc sâu xa hơn. Cô còn quá trẻ, cưng à, và chưa có gia đình, đúng không?"

"Chưa."

"Gia đình là nguồn an ủi, và là nguồn cáu kỉnh. Không ai ngoài cuộc có thể hiểu điều gì xảy ra trong đời sống riêng tư của một gia đình. Joe không phải là người dễ sống chung; và mặc dù rất tiếc phải nói xấu người đã chết, tôi e rằng ông ấy đã phát triển những thói quen xấu. Joe tìm thấy niềm vui khi làm tôi bực tức, làm hỏng những niềm vui nhỏ của tôi. Tại sao mới tháng trước đây ông ấy tự ý ăn nửa ổ bánh Tháp Lạc Thú mà tôi nướng để dự buổi thi nấu ăn Quốc tế Betty Crocker? Rồi ông ấy bảo bánh bị khô." Giọng bà Finestein thở ào ra trong nỗi sỉ nhục rõ rệt. "Cô có thể tưởng tượng nổi không?"

"Không," Eve yếu ớt đáp lại. "Tôi không thể."

"Phải, Joe làm thế chỉ để làm tôi phát cuồng. Đó là cách ông ấy thi hành quyền lực, cô thấy không. Do đó tôi nướng cái bánh nhân, bảo ông ấy đừng đụng vào rồi ra ngoài chơi mạt chược với các bà. Tôi không ngạc nhiên chút nào khi về nhà và phát hiện Joe đã không nghe lời. Ông ấy là người háu ăn, cô thấy đấy." Bà ta khoát tay với miếng bánh quy nướng trước khi tế nhị kết thúc lần cắn cuối cùng. "Tham ăn là một trong bảy tội chết. Ông ấy chết vì tội có vẻ là đúng đấy chứ. Cô chắc không ăn thêm bánh quy nướng nữa chứ?"

Thế giới quả là một nơi chốn điên loạn, Eve quả quyết, khi bà già bỏ chất độc vào những ổ bánh. Và, cô nghĩ, với cử chỉ thái độ lặng lẽ, xưa cũ, ra vẻ người bà, bà ta có lẽ sẽ thoát được.

Nếu họ tống bà ta vào tù, bà ta sẽ được nhận làm bếp và vui sướng nướng bánh cho các tù nhân khác.

Eve trình báo cáo, ăn vội bữa tối trong quán rồi quay lại làm việc với cái manh mối vẫn còn đang nóng bỏng.

Cô chỉ vừa xóa được nửa số các ngân hàng ở New York thì có điện thoại gọi đến. "Vâng, Dallas đây."

Câu trả lời cho Eve là hình ảnh tuôn chảy trên màn hình. Một phụ nữ chết, được sắp xếp một cách quá quen thuộc trên những tấm trải giường sũng máu.

BA TRONG SÁU

Eve trừng trừng nhìn lời nhắn đặt trên xác chết và gầm gừ với máy tính của cô.

"Dò tìm địa chỉ. Làm ngay, khốn kiếp."

Sau khi máy tính giúp đỡ, Eve gửi tin cho Điều phối.

"Dallas, Trung úy Eve, ID 5347BQ. Ưu tiên A. Bất cứ đơn vị nào có mặt hãy đến số 156 đường Tây Tám Chín, phòng 2119. Không được vào trong. Lặp lại, không vào bên trong tòa nhà. Bắt giữ không sót một ai đang ra khỏi tòa nhà. Không một ai được vào căn hộ đó, dù mặc đồng phục hay dân sự. Thời gian ước lượng tôi đến là mười phút."

"Nghe rõ, Dallas, Trung úy Eve." Người máy trực ca lạnh lẽo nói không hề vội vàng. "Đơn vị 5.0 và 3.6 sẵn sàng đáp ứng. Sẽ chờ Trung úy đến. Ưu tiên A. Điều phối, tắt máy."

Eve chụp lấy túi xách và bộ dụng cụ hiện trường rồi đi ngay.

Eve vào căn hộ một mình, vũ khí rút ra sẵn sàng. Phòng khách ngăn nắp, thậm chí có không khí gia đình với các tấm nệm dày và thảm có tua. Có một quyển sách trên ghế dài và một vết lõm nông trên nệm, chứng tỏ ai đó đã nằm co người đọc sách một lúc. Nhíu mày trước hình ảnh đó, cô đi đến cánh cửa phía bên kia.

Căn phòng nhỏ được sắp xếp thành văn phòng, khu vực làm việc gọn ghẽ như li như lau, với những dấu vết cá tính nho nhỏ thể hiện bằng những đóa hoa lụa ướp hương thơm, lọ kẹo mùi trái cây sặc sỡ đủ màu, chiếc cốc màu trắng sáng loáng trang trí một trái tim đỏ bóng bẩy.

Khu vực làm việc đối diện cửa sổ, cửa sổ đối diện toàn bộ mặt trong của một tòa nhà khác, nhưng không bên nào bận tâm dựng màn che riêng tư. Dọc theo một bức tường là một kệ sách quang đãng chứa vài cuốn sách khác, một hộp to đựng đĩa, một hộp khác đựng các sổ ghi nhớ điện tử, một bộ

sưu tập nhỏ quý giá những bút chì đắt tiền và tập giấy viết tái chế. Rúc vào giữa là một hòn đất sét méo mó có lẽ từng là một con ngựa, và chắc chắn do một đứa trẻ nặn.

Eve ra khỏi phòng và mở cánh cửa đối diện.

Cô biết mình chờ đợi điều gì. Cơ thể của cô gái không động đậy. Máu vẫn còn tươi rói. Chỉ khẽ thở dài, Eve nhét vũ khí vào bao vì biết chỉ có mình với người chết.

Qua lớp phun bảo vệ mỏng trên bàn tay, Eve sờ vào xác chết. Chưa đủ thời gian để lạnh.

Nạn nhân bị đặt nằm trên giường, hung khí để gọn giữa hai chân.

Eve nhận ra đó là khẩu Ruger P-90, một loại vũ khí chiến đấu bóng loáng, là phương tiện bảo vệ gia cư phổ biến trong thời kỳ Nổi loạn đô thị. Nhẹ, gọn ghẽ và hoàn toàn tự động.

Lần này không có bộ phận hãm thanh. Nhưng Eve sẵn sàng đánh cược là căn phòng có cách âm, và kẻ giết người biết điều đó.

Cô di chuyển sang chiếc tủ hình tròn cầu kỳ nữ tính, mở một cái túi vải thô nhỏ vốn đang là mốt ra. Bên trong túi, Eve tìm thấy giấy phép hành nghề bạn tình của người phụ nữ đã chết.

"Georgie Castle," Eve đọc vào máy ghi âm. "Nữ. Năm mươi ba tuổi. Bạn tình có giấy phép. Tử vong vào khoảng giữa bảy giờ và bảy giờ bốn lăm phút tối, nguyên nhân do vết thương đạn bắn. Bác sĩ Pháp y hãy xác định. Ba chi tiết rõ ràng về bạo lực: trán, giữa ngực, bộ phận sinh dục. Các vết thương có nhiều khả năng do súng tay kiểu chiến đấu cổ điển bỏ lại hiện trường gây ra. Không có dấu hiệu chống cự, phá cửa đột nhập hoặc đánh cướp."

Một âm thanh thầm thì sau lưng khiến Eve rút phăng vũ khí ra. Cúi mình xuống, ánh mắt đanh và lạnh, cô trố mắt nhìn một con mèo mập lông xám lẻn vào phòng.

"Chúa ơi, mày ở đâu đến vậy?" Eve thở ra một hơi dài nhẹ nhõm trong khi cất vũ khí. "Có một con mèo," cô đọc thêm vào máy ghi âm và khi nó nháy mắt với cô, lóe sáng một mắt vàng và một mắt xanh, Eve cúi xuống bế nó lên.

Tiếng mèo rừ rừ nghe như một cỗ máy nhỏ được tra dầu kỹ lưỡng.

Dịch con mèo ra chỗ khác, Eve rút máy liên lạc ra và gọi một đội hình sự.

Một lúc sau, Eve vào nhà bếp, đang ngắm con mèo làm cao ngửi ngửi một cách thanh nhã tô thức ăn mà cô tìm ra thì nghe thấy những giọng nói cất cao ngoài cửa căn hộ.

Khi đi ra xem, Eve thấy viên cảnh sát mặc đồng phục cô đã bố trí đang cố kiềm chế một phụ nữ điên cuồng và rất kiên quyết.

"Chuyện gì ở đây thế, anh cảnh sát?"

"Trung úy." Vẻ nhẹ nhõm rõ ràng, anh cảnh sát đồng phục chờ lệnh cấp trên. "Người dân này đòi

vào. Tôi...”

“Dĩ nhiên tôi đòi vào.” Mái tóc đỏ sẫm của người phụ nữ, được cắt thành hình nêm hoàn hảo, phấp phới vờn quanh khuôn mặt cô ta theo từng cử động giật mạnh. “Đây là nhà mẹ tôi. Tôi muốn biết các người đang làm gì ở đây.”

“Và mẹ cô là?” Eve nói ngay.

“Bà Castle. Bà Georgie Castle. Có vụ đột nhập sao?” Nỗi tức giận trở thành lo âu khi cô này tìm cách lách qua Eve. “Bà ấy ổn không? Mẹ?”

‘“Đi với tôi.” Eve nắm chặt cánh tay người phụ nữ, lùa cô ta vào trong nhà và vào nhà bếp. “Cô tên gì?”

“Samantha Bennett.”

Con mèo rời bỏ cái tô, bước đến quấn quít quanh và qua hai chân Samantha. Trong một cử chỉ mà Eve nhận thấy là thói quen và bất giác, Samantha cúi xuống gãi nhanh đầu con mèo, vào giữa hai tai.

“Mẹ tôi đâu?” Vì lo âu đang hướng thành nỗi sợ, giọng nói của Samantha vỡ ra.

Không có phần công việc nào mà Eve sợ hơn lúc này, không có khía cạnh công việc cảnh sát nào cào cấu tim cô bằng những lưỡi dao mòn cùn như thế.

“Rất tiếc, cô Bennett. Tôi rất tiếc. Mẹ cô đã chết.”

Samantha không nói gì. Ánh mắt cô ta, màu mật ấm áp như của người mẹ, lạc đi. Trước khi Samantha đổ gục, Eve đưa được cô ta vào ghế ngồi. “Có nhầm lẫn gì rồi,” cô gái cố nói. “Nhất định là có nhầm lẫn. Chúng tôi sắp đi xem phim. Suất chiếu chín giờ. Chúng tôi luôn luôn đi xem phim vào các ngày thứ Ba.” Samantha trân trối nhìn Eve bằng ánh mắt mong mỏi một cách tuyệt vọng. “Mẹ không thể chết. Bà chỉ vừa năm mươi và khỏe mạnh. Bà đầy sức sống mà.”

“Không có nhầm lẫn nào hết cả. Tôi rất tiếc.”

“Có tai nạn sao?” Đôi mắt đó bây giờ đầy nước, trào ra. “Mẹ tôi bị tai nạn?”

“Không phải là tai nạn.” Không có cách nào ngoài một cách phải nuốt trôi. “Mẹ cô bị giết.”

“Không, không thể được.” Nước mắt tiếp tục rơi. Giọng nói của Samantha run rẩy trong nước mắt trong khi cô gái vẫn lắc đầu bác bỏ. “Mọi người yêu mến mẹ tôi. Tất cả mọi người. Không ai muốn làm hại bà. Tôi muốn gặp mẹ. Tôi muốn gặp bà ấy ngay.”

“Tôi không thể cho phép cô làm thế.”

“Bà ấy là mẹ tôi.” Nước mắt nhỏ vào lòng Samantha trong lúc cô ta cao giọng lên. “Tôi có quyền. Tôi muốn gặp mẹ tôi.”

Eve kẹp cả hai tay lên vai Samantha, ép cô gái ngồi lại vào chiếc ghế mà cô ta đã chồm dậy.

“Cô sẽ không gặp bà ấy. Điều đó chẳng giúp gì cho mẹ cô. Nó chẳng giúp gì cho cô. Điều cô sẽ làm là trả lời câu hỏi của tôi, và điều đó sẽ giúp tôi tìm ra kẻ đã ra tay sát hại bà ấy. Nào, cô muốn tôi lấy cho cô thứ gì không? Gọi ai đó cho cô?”

“Không. Không.” Samantha lần mò trong ví tìm khăn giấy. “Chồng tôi, con cái tôi. Tôi sẽ phải báo tin cho họ. Cha tôi. Tôi báo cho họ bằng cách nào?”

“Cha cô ở đâu, Samantha?”

“Ông ấy sống... ông ấy sống ở Westchester. Cha mẹ ly dị khoảng hai năm trước. Ông giữ lại ngôi nhà vì mẹ muốn chuyển vào thành phố. Mẹ muốn viết sách. Mẹ muốn trở thành nhà văn.”

Eve quay sang bình nước lọc trên quầy, rót một ly, ấn vào tay Samantha. “Cô biết mẹ cô kiếm sống bằng cách nào không?”

“Biết.” Samantha mím môi, vò nát chiếc khăn giấy ẩm ướt trong những ngón tay lạnh giá. “Không ai can ngăn được mẹ. Bà thường cười và nói đã đến lúc bà ấy làm điều gì đó gây sốc, và cuộc nghiên cứu cho quyển sách của bà tuyệt vời biết bao. Mẹ tôi...” Samantha ngừng nói để uống nước. “Mẹ kết hôn lúc còn rất trẻ. Mấy năm trước đây, bà bảo cần xê dịch, xem có những gì khác. Chúng tôi cũng không thể can ngăn được chuyện đó. Cô không bao giờ có thể thuyết phục mẹ tôi bất cứ điều gì.”

Samantha lại tiếp tục khóc, che mặt và lặng lẽ nức nở. Eve cầm ly nước gần như chưa đụng đến, chờ đợi, để yên cho cơn đau buồn và cú sốc đầu tiên trôi qua. “Có phải là một cuộc ly dị khó khăn không? Cha cô tức giận không?”

“Thất vọng. Rối trí. Buồn bã. Ông muốn mẹ tôi trở lại và luôn nói rằng đây chỉ là một trong những ‘pha’ của mẹ. Ông ấy...” Câu hỏi ẩn phía sau câu hỏi đột ngột đánh trúng Samantha. Cô gái hạ tay xuống, “Cha không bao giờ làm tổn thương mẹ. Không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ. Ông yêu mẹ tôi. Mọi người yêu mẹ tôi. Điều ấy là hiển nhiên.”

“Thôi được.” Eve sẽ giải quyết sự việc sau. “Cô và mẹ cô gần gũi nhau chứ?”

“Vâng, rất gần gũi.”

“Bà ấy có bao giờ nói với cô về khách hàng của mình không?”

“Thỉnh thoảng. Chuyện đó làm tôi bối rối, nhưng mẹ tôi tìm cách làm cho nó thành chuyện vui nhộn kỳ quặc. Bà ấy có thể làm như thế. Tự gọi mình là Bà ngoại Tình dục và mọi người đành phải cười.”

“Mẹ cô có bao giờ đề cập đến ai làm cho bà ấy bất an không?”

“Không. Mẹ có thể điều khiển được mọi người. Đó là một phần của sức quyến rũ của bà. Mẹ tôi chỉ làm việc này đến khi sách được xuất bản thôi.”

“Bà ấy có bao giờ nói đến tên Sharon DeBlass hoặc Lola Starr không?”

“Không.” Samantha bắt đầu kéo tóc ra sau, thế rồi tay cô ta khựng lại giữa lưng chừng. “Starr,

Lola Starr. Tôi đã nghe trên bản tin. Tôi đã nghe về cô ấy. Cô ấy bị giết. Ôi, Chúa ơi. Ôi, Chúa ơi." Cô gái gục đầu xuống và mái tóc rũ thành hai cánh che lấp khuôn mặt.

"Tôi sẽ nhờ cảnh sát đưa cô về nhà, Samantha."

"Tôi không thể đi. Tôi không thể bỏ mẹ tôi."

"Có, cô có thể. Tôi sẽ lo cho bà ấy." Eve đặt tay lên tay Samantha. "Tôi hứa với cô tôi sẽ chăm sóc bà ấy cho cô. Đi nào." Với sự dịu dàng, cô giúp Samantha đứng lên. Cô quàng tay quanh eo lưng người phụ nữ quẫn trí và dẫn ra cửa. Eve muốn cô gái ra ngoài trước khi đội hình sự làm xong việc trong phòng ngủ. "Chồng cô ở nhà?"

"Vâng. Anh ấy ở nhà với bọn trẻ. Chúng tôi có hai con. Hai tuổi, và sáu tháng. Tony ở nhà với bọn trẻ."

"Tốt. Địa chỉ của cô là gì?"

Cú sốc đang được thích ứng. Eve hy vọng vẻ tê liệt mà cô đọc được trên nét mặt Samantha sẽ dịu đi trong lúc cô gái đọc địa chỉ một khu vực đắt tiền ở Westchester.

"Nhân viên Banks."

"Vâng, thưa Trung úy."

"Đưa bà Bennett về nhà. Tôi sẽ gọi nhân viên khác gác cửa thay. Hãy ở lại với gia đình họ bao lâu tùy anh."

"Vâng, thưa sếp." Với sự đồng cảm, Banks dẫn Samantha về phía thang máy. "Lối này, thưa bà Bennett," Banks thì thào.

Samantha lảo đảo dựa vào Banks. "Cô sẽ chăm sóc bà ấy chứ?"

Eve gặp ánh mắt suy sụp của Samantha. "Tôi hứa."

Một giờ sau, Eve bước vào trụ sở với một con mèo cắp dưới cánh tay.

"Ơ kìa, trung úy tự tay tóm cổ một con mèo đạo chích." Tay trung sĩ trực bàn khịt mũi với câu nói khôi hài của mình.

"Cậu tếu thật, Riley. Chỉ huy còn đây không?"

"Ông ấy đang chờ cô. Cô phải lên ngay khi xuất hiện." Anh ta nghiêng người ra trước để gãi con mèo đang rù rì. "Dính một vụ hình sự nữa phải không?"

"Ừ."

Âm thanh một nụ hôn khiến Eve liếc qua thấy một gã đàn ông lực lưỡng dâm đãng mặc bộ áo

liền quần bằng vải chun. Bộ quần áo và dòng máu chảy nhỏ giọt ở khóe miệng gã có cùng một màu. Những phụ kiện khác gã là bộ còng tay mỏng màu đen khóa chặt một cánh tay của gã vào chiếc ghế dài gần đó. Gã chà xát hạ bộ bằng bàn tay còn tự do và nháy mắt với Eve.

"Ê cưng, có cái gì ở đây cho cưng nè."

"Báo Chỉ huy Whitney tôi đang đến," Eve bảo Riley trong lúc tay trung sĩ trực bàn tròn mắt nhìn.

Không cưỡng lại được, cô nhún nhảy đến bên chiếc ghế dài, cúi xuống đủ gần để ngửi thấy mùi chua lộn mửa. "Lời mời duyên dáng đấy," Eve thì thầm, rồi nhướng một bên mày lên khi gã đàn ông kéo khóa quần ra, vung vẩy cái cá nhân của gã vào cô. "Ôi, nhìn này, mèo con. Một cái dương vật nhỏ tí ti." Eve mỉm cười, cúi gần hơn chút nữa. "Tốt hơn nên coi chừng nó, đồ đít lừa, nếu không em mèo của tao ở đây có thể lầm nó là con chuột tí ti mà cắn đứt đầu nó đấy."

Eve cảm thấy khá hơn khi thấy cái là sự kiêu hãnh và niềm vui của gã đàn ông đã ỉu đi trước khi gã kéo khóa quần lên. Tâm trạng hài hước vẫn còn đó cho đến lúc cô bước vào thang máy và ra lệnh lên tầng của Chỉ huy Whitney.

Whitney đang chờ, cùng với Feeney và bản báo cáo mà Eve đã phát đi trực tiếp từ hiện trường án mạng. Theo thủ tục công việc của cảnh sát, cô diễn tả lại vụ việc đó bằng lời nói.

"Vậy đó là con mèo," Feeney lên tiếng.

"Tôi không can tâm ấn con mèo cho người con gái trong tình trạng như thế." Eve nhún vai. "Và tôi cũng không thể bỏ nó lại đó." Eve thò bàn tay còn rảnh vào túi xách. "Đĩa của nạn nhân. Tất cả đều được dán nhãn. Tôi đã quét xem những cuộc hẹn của bà ta. Cuộc hẹn cuối cùng trong ngày vào lúc sáu giờ ba mươi. John Smith. Vũ khí." Eve để khẩu súng thu được lên bàn giấy của Chỉ huy Whitney. "Có vẻ là loại Ruger P-90."

Feeney xem, gật đầu. "Cô đang tiến bộ đấy, nhóc."

"Tôi đang dùi mài kinh sử."

"Đầu thế kỷ hai mốt, có lẽ năm 2008, 2009." Feeney xác nhận trong lúc xoay khẩu súng đã niêm phong trên tay. "Tình trạng hảo hạng, số sê ri nguyên vẹn. Sẽ không mất thời gian để chạy kiểm tra," ông bổ sung và nhún vai. "Nhưng thủ phạm quá tinh ranh để mà dùng súng đã đăng ký."

"Chạy kiểm tra đi," Whitney ra lệnh và phác tay về phía đơn vị máy hỗ trợ bên kia phòng. "Tôi đã cho giám sát tòa nhà cô ở, Dallas. Nếu gã tìm cách tuồn cho cô một đĩa khác, chúng ta sẽ bắt tại trận."

"Nếu gã theo đúng kiểu cách thì trong vòng hai mươi tư giờ. Cho đến nay gã vẫn còn bám theo kiểu cách cũ, mặc dù mỗi nạn nhân là một típ người khác biệt rõ rệt: với DeBlass, chúng ta có sự quyến rũ, sành sỏi; với Starr là vẻ tươi mát, trẻ con; và với người này chúng ta có sự thoải mái, còn trẻ nhưng chín chắn. Chúng ta vẫn đang phỏng vấn những người lân cận, và tôi sẽ tiếp xúc gia đình lần nữa, tìm hiểu vụ ly dị. Với tôi, có vẻ như nạn nhân tiếp gã khách một cách ngẫu nhiên. Bà ta có hẹn cố

định với con gái vào các ngày thứ Ba. Tôi muốn Feeney chạy kiểm tra đường kết nối của nạn nhân, để xem gã có gọi trực tiếp cho bà ta không. Chúng ta sẽ không thể ém nhẹm vụ này với giới truyền thông, thưa chỉ huy. Họ sẽ chỉ trích chúng ta mạnh mẽ."

"Tôi đã lo việc kiểm soát giới truyền thông."

"Có thể nóng hơn chúng ta tưởng đây." Feeney ngước nhìn lên từ trạm máy. Ánh mắt ông đeo bám ánh mắt Eve làm cho máu cô đông cứng.

"Hung khí đã được đăng ký. Mua qua cuộc đấu giá thầm lặng tại Sotheby mùa thu năm trước. Roarke."

Eve không thốt nên lời trong một lúc. Rồi bỏ qua, không quan tâm. "Điều đó phá vỡ kiểu cách," cô cố xoay xở. "Và là ngu ngốc. Roarke không phải người ngu."

"Trung úy..."

"Đó là một vụ gài bẫy, thưa chỉ huy. Gài bẫy rõ ràng. Một cuộc đấu giá thầm lặng. Bất cứ gã hacker hạng xoàng nào cũng có thể sử dụng chứng minh thư của ai đó để đấu giá. Như thế thì có ý nghĩa gì chứ?" Eve vặc lại Feeney.

"Tôi cần tiếp cận hồ sơ của Sotheby sau khi họ mở cửa vào ngày mai."

"Khoản cá cược của tôi là tiền mặt, chuyển khoản điện tử. Nhà đấu giá lấy tiền, tại sao họ cần tra hỏi?" Giọng nói của Eve có lẽ bình tĩnh nhưng tâm trí cô đang phóng chạy. "Còn việc giao hàng nữa. Lợi thế là trạm nhận hàng điện tử. Ta không cần chứng minh thư cho loại trạm hàng này; tất cả những gì phải làm là gõ mã giao hàng."

"Dallas." Whitney nhẫn nại nói. "Hãy bắt anh ta để thẩm vấn."

"Tôi không thể."

Ánh mắt ông ta vẫn bình thản, lạnh lẽo. "Đó là mệnh lệnh. Nếu cô có vấn đề cá nhân, hãy để dành nó cho thời gian cá nhân."

"Tôi không thể bắt anh ta," Eve lặp lại. "Roarke ở trên trạm không gian FreeStar, khá xa hiện trường án mạng."

"Nếu hắn thông báo hắn sẽ ở trạm FreeStar thì..."

"Anh ấy không làm thế," Eve cắt ngang. "Và đó là lúc kẻ giết người phạm sai lầm. Chuyến đi của Roarke vốn kín đáo, chỉ vài người then chốt được báo cho biết. Trong dư luận chung thì anh ta vẫn ở ngay New York đây."

Chỉ huy Whitney cúi đầu. "Vậy thì chúng ta nên kiểm tra hắn đang ở đâu. Làm ngay."

Bụng dạ Eve xáo trộn khi cô vào đường kết nối của Whitney. Trong vòng vài giây cô đã nghe giọng nói tỉa tót của Summerset. "Summerset, Trung úy Dallas đây. Tôi phải liên lạc với Roarke."

“Roarke đang họp, thưa Trung úy. Không thể quấy rầy cậu ấy.”

“Anh ta bảo ông nối liên lạc cho tôi, khốn kiếp. Đây là chuyện cảnh sát. Cho tôi số truy cập của anh ấy, hoặc tôi sẽ đến đó và nhốt cái mông xương xẩu của ông vào tù vì tội cản trở công lý.”

Mặt Summerset nhăn túm lại. “Tôi không được phép tiết lộ dữ liệu đó. Tuy nhiên tôi sẽ chuyển cuộc gọi cho cô. Xin vui lòng chờ.”

Lòng bàn tay Eve bắt đầu đổ mồ hôi khi màn hình chuyển sang màu xanh. Cô tự hỏi thứ nhạc mùi mẫn len vào kia là ý tưởng của ai. Chắc chắn không phải của Roarke. Anh ta quá sức tao nhã.

Chúa ơi, cô sẽ làm gì nếu Roarke không ở nơi anh ta nói sẽ đến?

Màn hình xanh thu lại thành một chấm nhỏ rồi nở bung. Roarke ở đó, ánh mắt có vẻ nóng nảy và miệng hơi mỉm cười.

“Trung úy, cô tóm tôi vào thời điểm xấu rồi. Tôi có thể gọi lại sau được không?”

“Không.” Từ khóe mắt Eve có thể thấy Feeney đã truy dấu cuộc phát truyền. “Tôi cần xác định anh đang ở đâu.”

“Vị trí của tôi?” Lông mày Roarke nhướng lên. Anh ta hẳn đã nhìn thấy điều gì đó trên mặt Eve, mặc dù cô hẳn sẽ thề thốt rằng đã giữ cho nó trơn tru và khó lường như đá. “Chuyện gì không ổn vậy, Eve? Điều gì đã xảy ra?”

“Vị trí của anh, Roarke. Vui lòng xác nhận.”

Roarke giữ im lặng, quan sát Eve. Eve nghe giọng ai đó nói với Roarke. Anh ta khoát tay xua câu nói xen vào. “Tôi đang dở cuộc họp trong phòng chủ tịch của Trạm FreeStar, địa điểm là Quadrant 6, Slip Alpha. Quét hình.” Roarke ra lệnh và đường kết nối liên thiên hà xoay tròn trong phòng. Một tá đàn ông và phụ nữ đang ngồi quanh chiếc bàn tròn rộng.

“Vị trí truyền phát xác nhận,” Feeney nói khẽ. “Roarke có mặt đúng nơi anh ta nói.”

“Roarke, vui lòng chuyển sang thể thức bảo mật riêng tư.”

Không một thoáng biểu hiện, Roarke nhấc bộ tai nghe. “Vâng, Trung úy?”

“Một khẩu súng đăng ký tên anh đã bị tịch thu trong một án mạng. Tôi phải yêu cầu anh đến để thẩm vấn ngay khi có cơ hội đầu tiên. Anh đem theo luật sư. Tôi khuyên anh nên đưa luật sư theo,” Eve nói thêm, hy vọng Roarke hiểu sự nhấn mạnh. “Nếu anh không làm theo trong bốn tám giờ tới, nhân viên Bảo vệ Trạm sẽ hộ tống anh trở lại hành tinh. Anh hiểu các quyền và bổn phận của mình trong vấn đề này chứ?”

“Chắc chắn, tôi sẽ sắp xếp. Tạm biệt, Trung úy.”

Màn hình tắt ngúm.

Chương 14

Sáng hôm sau, run rẩy hơn mức độ cô muốn thừa nhận, Eve bước vào văn phòng của bác sĩ Mira. Theo lời mời của Mira, cô ngồi xuống, gấp hai bàn tay lại để tránh những cử động bồn chồn làm lộ tẩy.

"Bà đã có thời gian để lập bản mô tả tiểu sử chưa?"

"Cô yêu cầu tình trạng khẩn cấp đấy." Thực tế thì Mira đã thức gần suốt đêm, đọc các báo cáo, sử dụng kinh nghiệm và khả năng phân tích tâm lý để soạn một bản mô tả. "Tôi muốn có thêm thời gian để nghiên cứu vụ này, nhưng có thể cho cô một cái nhìn tổng quát bây giờ."

"Được." Eve cúi ra phía trước. "Gã là gì?"

"Gọi *gã* là gần như chính xác. Theo truyền thống, những án mạng có bản chất loại này không do người cùng giới tính gây ra. Hắn là một người đàn ông, thông minh trên trung bình, có khuynh hướng chống xã hội và quan sát cảnh tình dục. Hắn táo bạo nhưng không liều lĩnh, mặc dù có lẽ tự xem bản thân là thế."

Theo kiểu cách duyên dáng của mình, Mira đan các ngón tay vào nhau, bắt chéo chân. "Những tội ác của hắn đều được tính toán kỹ. Hắn có quan hệ tình dục với nạn nhân hay không là ngẫu nhiên. Lạc thú và thỏa mãn của hắn xuất phát từ sự lựa chọn, chuẩn bị và thi hành."

"Tại sao lại là gái mại dâm?"

"Sự điều khiển. Tình dục là điều khiển. Chết là điều khiển. Và hắn cần được điều khiển con người, tình hình. Vụ giết người đầu tiên có lẽ là bốc đồng."

"Tại sao?"

"Hắn bị bất ngờ vì bạo lực, khả năng bạo lực của chính hắn. Hắn đã có phản ứng, một cử động giật mình, hít vào rồi thở ra run rẩy. Hắn tỉnh táo lại, tự bảo vệ một cách có hệ thống. Hắn không muốn bị bắt nhưng muốn, cần được ngưỡng mộ, được kính sợ. Vì thế có những đĩa ghi hình."

"Hắn sử dụng vũ khí của các nhà sưu tập," bà bác sĩ tiếp tục bằng cùng giọng nói đều đều đó, "một biểu tượng đẳng cấp giàu có. Một lần nữa là quyền lực và điều khiển. Hắn bỏ vũ khí lại để chúng chứng tỏ hắn độc đáo trong đám đàn ông. Hắn đánh giá cao tính bạo lực công khai của súng đạn và khía cạnh khách quan của chúng. Giết người từ một khoảng cách an toàn, thái độ tách biệt của nó. Hắn quyết định con số người sẽ bị giết để chứng tỏ hắn có tổ chức, có tính toán chính xác. Tham vọng."

"Liệu ngay từ đầu hắn có nhắm sẵn tới sáu người phụ nữ đó không? Sáu mục tiêu?"

"Mối quan hệ được thẩm tra duy nhất giữa ba nạn nhân là nghề nghiệp của họ," Mira bắt đầu nói

và nhận thấy Eve đã đi tới cùng một kết luận như vậy, nhưng bà muốn xác nhận rõ điều đó. "Hắn có để ý đến nghề đó. Quan điểm của tôi là những phụ nữ hắn chọn là ngẫu nhiên. Dường như hắn nắm chức vụ cao, chắc chắn là có trách nhiệm. Nếu hắn có một bạn tình hay hôn phối thì người đó - dù là đàn ông hay đàn bà - chỉ là thứ yếu. Quan điểm của hắn về phụ nữ là thấp kém. Hắn hạ giá trị và làm nhục họ sau khi chết để chứng tỏ sự ghê tởm và tính ưu việt của hắn. Hắn không nhận thức đây là tội ác mà là những khoảnh khắc của quyền lực cá nhân, tuyên ngôn cá nhân. Nghề mại dâm, nam hay nữ, vẫn còn là một nghề bị đánh giá thấp kém trong tâm trí nhiều người. Phụ nữ không đồng đẳng với hắn; gái mại dâm ở dưới sự khinh rẻ của hắn, thậm chí cả khi hắn sử dụng cô ta cho sự giải phóng của chính hắn. Hắn thích thú hành vi của mình, Trung úy. Hắn rất thích thú."

"Đó là công việc, thưa bác sĩ, hay một sứ mạng?"

"Hắn không có sứ mạng. Chỉ có tham vọng. Đó không phải là tôn giáo, không phải tuyên ngôn đạo đức, không phải thái độ xã hội."

"Không, tuyên ngôn là cá nhân, thái độ là điều khiển."

"Tôi đồng ý," Mira nói, hài lòng với những phân tích trung thực của tâm trí Eve. "Đối với hắn, một sự thích thú, một thú tiêu khiển mới và có phần quyến rũ là điều hắn phát hiện bản thân mình thông thạo. Hắn nguy hiểm, Trung úy, không chỉ vì không có lương tâm, mà vì hắn giỏi việc. Và thành công của hắn nuôi dưỡng hắn."

"Hắn dừng lại ở con số sáu người," Eve thầm thì, "với phương pháp này. Nhưng hắn sẽ tìm một cách sáng tạo khác để giết người. Hắn quá kiêu ngạo để có thể nuốt lời với chính quyền, và hắn đang thưởng thức thú tiêu khiển quá say mê nên không thể bỏ cuộc."

Mira nghiêng đầu. "Người ta sẽ nghĩ, Trung úy ạ, rằng cô đã đọc báo cáo của tôi. Tôi tin rằng cô đang bắt đầu hiểu rõ hắn."

Eve gật đầu. "Phải, từng chút một." Có một câu cô phải hỏi, một câu mà cô đã trằn trọc cả một đêm dài không ngủ. "Để tự bảo vệ, để làm trò chơi khó hơn, liệu hắn sẽ thuê mướn kẻ nào đó, trả tiền cho kẻ nào đó để giết nạn nhân mà hắn đã chọn, trong khi đó hắn có chứng cớ ngoại phạm?"

"Không." Ánh mắt Mira dịu đi với sự đồng cảm khi bà nhìn Eve gần được giải tỏa. "Theo quan điểm của tôi thì hắn cần có mặt tại hiện trường. Để xem, để ghi hình, hầu hết là để trải nghiệm. Hắn không muốn thỏa mãn gián tiếp qua người khác. Hắn cũng không tin cô sẽ qua mặt hắn. Hắn thích thú nhìn cô toát mồ hôi, Trung úy. Hắn là người quan sát người khác, và tôi tin là hắn tập trung vào cô khi biết cô là nhân viên điều tra chính. Hắn nghiên cứu cô và biết cô quan tâm. Hắn thấy đó như một điểm yếu để khai thác, và làm điều đó bằng cách dồn cho cô những vụ giết người, không diễn ra tại nơi làm việc mà ở chỗ cô sống."

"Hắn gửi cho tôi đĩa hình cuối cùng. Nó nằm trong bọc thư buổi sáng, được gửi đi từ một nơi tại trung tâm thành phố khoảng một giờ sau án mạng. Chúng tôi đã đặt tòa nhà trong tình trạng giám sát. Hẳn là hắn đã hình dung ra và tìm đường vòng để tránh."

"Hắn là một kẻ hành động bẩm sinh." Mira trao cho Eve một cái đĩa và bản sao trên giấy của

bản mô tả ban đầu. "Hắn là một người đàn ông thông minh và chín chắn. Đủ chín chắn để kềm chế các ý thích bốc đồng, một con người của phương tiện và trí tưởng tượng. Hắn hiếm khi để lộ xúc cảm, hiếm khi có xúc cảm để lộ ra. Đối với hắn thì đó là trí tuệ - và, như cô đã nói, là kiêu ngạo."

"Cảm ơn bác sĩ đã tìm hiểu chuyện này rất nhanh cho tôi."

"Eve," Mira nói trước khi cô kịp đứng lên. "Có phụ lục đây. Về vũ khí bị bỏ lại trong vụ giết người cuối cùng. Kẻ gây ra những án mạng này sẽ không phạm sai lầm ngớ ngẩn mà bỏ lại hung khí có thể bị truy tìm nguồn gốc. Cuộc phân tích bác bỏ điều này với xác suất 93,4%."

"Nó đã ở đó," Eve lạnh nhạt đáp. "Tự tôi bỏ nó vào túi."

"Như tôi chắc chắn thì hắn muốn cô làm thế. Có khả năng hắn thích thú lôi kéo người nào khác để làm sa lầy hệ thống hơn nữa, làm méo mó tiến trình điều tra. Và có khả năng hắn chọn người đặc biệt đó để làm cô bối rối, phân tâm, thậm chí làm hại cô. Tôi có ghi điều đó trong bản mô tả. Về cá nhân, tôi muốn nói rằng tôi lo lắng về sự chú ý của hắn chĩa vào cô."

"Tôi sẽ chăm sóc sao cho hắn còn lo lắng nhiều hơn thế về sự chú ý của tôi chĩa vào hắn. Cảm ơn bác sĩ."

Eve đi thẳng đến văn phòng của Whitney để giao bản mô tả phân tâm học. Với bất kỳ chút may mắn nào, Feeney hẳn đã xác minh được những ngờ vực của cô về việc mua và giao vũ khí giết người.

Nếu Eve đúng, và có phải tin rằng mình đúng, thì điều đó và sức nặng của bản mô tả của Mira sẽ giải tỏa cho Roarke.

Eve biết, qua cách Roarke nhìn cô - xuyên thấu cô - trong lần truyền phát vừa qua, rằng những bổn phận nghề nghiệp của cô đã phá hủy bất cứ cầu nối cá nhân nào mà họ đã xây nên.

Cô chỉ càng chắc chắn hơn về điều đó khi được cho vào văn phòng và thấy Roarke ở đó.

Hẳn là Roarke đã dùng phương tiện vận chuyển riêng, Eve quyết định thế. Sẽ không thể đến nhanh như thế qua các kênh thông thường. Roarke chỉ nghiêng đầu mà không nói gì khi cô bước qua để trao đĩa và bản mô tả cho Chỉ huy Whitney.

"Bản mô tả của bác sĩ Mira."

"Cảm ơn Trung úy." Ánh mắt ông ta chuyển sang Roarke. "Trung úy Dallas sẽ đưa anh đến khu vực thẩm vấn. Chúng tôi ghi nhận sự hợp tác của anh."

Roarke vẫn không nói gì, chỉ đứng lên và chờ Eve đi ra cửa. "Anh có quyền mời luật sư có mặt," cô lên tiếng khi gọi thang máy.

"Tôi biết điều đó. Tôi có bị buộc tội hình sự nào đó không, Trung úy?"

"Không." Nguyền rủa Roarke, Eve bước vào trong thang máy, yêu cầu lên Khu B. "Đây chỉ là

thủ tục tiêu chuẩn thôi." Roarke tiếp tục yên lặng đến khi cô muốn thét lên. "Khốn kiếp, tôi không có chọn lựa ở đây."

"Cô không có sao?" Roarke thì thào và theo cô ra khỏi thang máy khi cửa mở.

"Đây là công việc của tôi." Những cánh cửa của khu vực thẩm vấn vụt mở, rồi đóng sầm lại sau lưng họ. Những máy quay giám sát giấu trong mỗi bức tường mà bất cứ tên trộm hạng xoàng nào cũng biết đang bắt đầu hoạt động. Eve lấy ghé tại một chiếc bàn nhỏ và chờ Roarke ngồi xuống đối diện cô.

"Những tiến trình này đang được ghi lại. Anh hiểu chứ?"

"Vâng."

"Trung úy Dallas, số căn cước 5347BQ, thẩm vấn viên. Đối tượng: Roarke. Ngày tháng và giờ ghi tắt. Đối tượng đã khước từ sự hiện diện của luật sư. Đúng không?"

"Đúng, đối tượng đã khước từ sự hiện diện của luật sư."

"Anh quen một bạn tình có giấy phép hành nghề là Georgie Castle?"

"Không."

"Anh đã đến số 156 đường Tây Tám Chín?"

"Không, tôi không nghĩ mình đã đến đó."

"Anh có sở hữu một khẩu Ruger P-90, vũ khí chiến đấu tự động, khoảng đời 2005?"

"Có khả năng tôi sở hữu một vũ khí mang nhãn hiệu và đời đó. Tôi phải kiểm tra lại cho chắc. Nhưng vì lợi ích của lý lẽ, chúng ta cứ nói là tôi có đi."

"Anh mua thứ vũ khí được nói đến khi nào?"

"Một lần nữa, tôi phải kiểm tra." Roarke không hề nháy mắt, không hề rời mắt khỏi ánh mắt Eve. "Tôi có một bộ sưu tập lớn và không ghi nhớ tất cả chi tiết trong đầu hay trong nhật ký bỏ túi."

"Anh mua thứ vũ khí được nói đến tại Sotheby?"

"Có thể. Tôi thường bổ sung vào bộ sưu tập qua những cuộc đấu giá."

"Đấu giá thầm lặng?"

"Đôi khi."

Bụng dạ Eve, vốn đã rối, bắt đầu nhộn nhạo. "Anh đã bổ sung vào bộ sưu tập thứ vũ khí đã nói ở trên tại một cuộc đấu giá thầm lặng ở Sotheby vào ngày hai tháng Mười năm ngoái?"

Roarke rút nhật ký ra khỏi túi, đọc lướt ngược về thời điểm. "Không. Tôi không có ghi chép về cuộc đấu giá này. Có lẽ ngày đó tôi đang ở Tokyo, tham gia các cuộc họp. Cô có thể xác minh dễ dàng."

Chết tiệt nhà anh, chết tiệt nhà anh, Eve nghĩ. Anh biết đó không phải là câu trả lời mà. "Trong các cuộc đấu giá vẫn thường có người đại diện."

"Đúng vậy." Thản nhiên nhìn Eve, anh ta nhét nhật ký lại vào túi. "Nếu kiểm chứng với Sotheby, cô sẽ được báo là tôi không sử dụng người đại diện. Khi tôi quyết định giành món gì, đó là do tôi đã thấy, bằng chính mắt mình. Tính toán giá trị của nó đối với tôi. Nếu khi nào quyết định đặt giá, tôi sẽ đích thân tiến hành. Trong cuộc đấu giá thầm lặng, tôi sẽ có mặt hoặc tham gia qua đường kết nối."

"Không phải truyền thống là sử dụng một cuộc đặt giá điện tử niêm phong, hoặc một đại diện được ủy quyền tiến hành đấu giá đến mức trần sao?"

"Tôi không quan tâm đến truyền thống quá nhiều. Sự thật là tôi có thể đổi ý thích hay không thích thứ gì đó. Vì một lý do này hay khác, thứ ấy có thể mất vẻ hấp dẫn của nó."

Eve hiểu ẩn ý trong lời khai của Roarke, cố gắng chấp nhận anh ta đã xong chuyện với cô. "Vũ khí đã nói đến, được đăng ký dưới tên anh và mua qua đấu giá thầm lặng tại Sotheby vào tháng Mười năm ngoái, bị sử dụng để giết chết Georgie Castle vào khoảng bảy giờ ba mươi tối hôm qua."

"Cả cô và tôi đều biết tôi không có mặt ở New York lúc bảy giờ ba mươi tối hôm qua." Cái nhìn chằm chằm của Roarke lướt qua mặt Eve. "Cô đã lần dấu vết cuộc truyền phát, phải không?"

Eve không trả lời. Không thể. "Vũ khí của anh bị phát hiện tại hiện trường."

"Chúng ta đã xác định nó là súng của tôi chưa?"

"Ai có quyền tiếp cận bộ sưu tập của anh?"

"Tôi. Chỉ mình tôi."

"Nhân viên của anh thì sao?"

"Không. Nếu cô nhớ lại, Trung úy, các kệ trưng bày của tôi đều bị khóa. Chỉ tôi mới có mật mã."

"Mật mã có thể bị phá."

"Không chắc xảy ra nhưng có thể," Roarke đồng ý. "Tuy nhiên, trừ khi dấu lòng bàn tay tôi được dùng để nhập, bất cứ kệ nào bị mở ra bằng bất kỳ cách nào đều sẽ kích hoạt báo động."

Khốn kiếp, cho tôi một lối mở xem nào. Roarke không thể thấy cô đang nài xin, đang cố cứu anh ta sao? "Báo động có thể vượt qua."

"Đúng. Khi kệ được mở ra mà không được phép của tôi thì toàn bộ lối vào phòng bị đóng kín. Không cách nào thoát ra ngoài, và bên an ninh được báo động cùng một lúc. Tôi có thể cam đoan với cô, Trung úy, điều đó thật rõ ràng. Tôi tin vào sự bảo vệ đối với những gì là của tôi."

Eve liếc nhìn lên khi Feeney vào. Ông ta hất đầu và cô đứng dậy.

"Xin lỗi."

Khi cửa đóng lại sau lưng họ, Feeney thọc tay vào túi. "Cô đúng đấy, Dallas. Đấu giá điện tử, thỏa thuận tiền mặt, giao hàng đến một trạm giao hàng điện tử. Gã đứng đầu Sotheby nói đây là một thủ tục bất thường đối với Roarke. Anh ta luôn luôn đích thân tham dự, hoặc bằng đường kết nối trực tiếp. Chưa bao giờ dùng đường dây này trong khoảng mười lăm năm Roarke giao dịch với họ."

Eve tự cho phép mình thở phào đầy thỏa mãn. "Điều đó khớp với lời khai của Roarke. Còn gì khác nữa?"

"Đã kiểm tra ngầm việc đăng ký. Khẩu Ruger mới xuất hiện trong sổ sách dưới tên Roarke một tuần trước đây. Không cách quái nào chúng ta bắt tội anh ta được. Chỉ huy bảo thả Roarke đi."

Eve không thể tỏ ra nhẹ nhõm, chưa được, và chỉ gật đầu. "Cảm ơn, Feeney."

Cô trở vào bên trong. "Anh được tự do ra về."

Roarke đứng lên khi Eve lùi ra sau qua cánh cửa mở. "Chỉ thế thôi ư?"

"Vào thời điểm này, chúng tôi không có lý do để bắt giữ hay gây bất tiện cho anh thêm nữa."

"Gây bất tiện?" Roarke bước về phía Eve đến khi những cánh cửa lích kích đóng lại sau lưng. "Cô gọi chuyện này như thế phải không? Một sự bất tiện?"

Anh ta có quyền tức giận, cay đắng, Eve tự bảo mình. Cô buộc phải làm công việc của mình. "Ba phụ nữ đã chết. Mỗi khả năng đều phải được thăm dò."

"Và tôi chỉ là một trong số những khả năng của các người?" Roarke đưa tay ra, cử chỉ hung hãn đột ngột của bàn tay anh ta túm áo Eve, làm cô ngạc nhiên. "Đó là điều xảy ra giữa chúng ta phải không?"

"Tôi là cảnh sát. Tôi không thể bỏ sót bất cứ điều gì, giả bộ bất cứ điều gì."

"Để tin tưởng," Roarke cắt lời. "Bất cứ điều gì. Hoặc bất cứ ai. Nếu sự việc nghiêng một chút theo hướng khác, cô sẽ cho bắt giam tôi? Cô sẽ nhốt tôi vào chuồng phải không, Eve?"

"Lùi lại." Mắt long lên, Feeney sải chân bước xuống hành lang. "Lùi lại đi đồ chết tiệt."

"Để chúng tôi yên, Feeney."

"Tôi cóc nghe đấy." Mặc kệ Eve, ông ta xô đẩy Roarke. "Đừng giở trò nặng tay với Eve, đồ máu mặt. Cô ấy đã trợ giúp anh. Và cứ theo tình hình sự việc thì Eve có thể mất việc. Simpson đã chuẩn bị biến cô ấy thành con cừu hy sinh vì cô ấy ngốc đến nỗi đi ngủ với anh."

"Im đi, Feeney."

"Chết tiệt, Dallas."

"Tôi nói im đi." Bình tĩnh lại, tỏ vẻ khách quan, Eve nhìn Roarke. "Sở Cảnh sát ghi nhận sự hợp

tác của anh," cô nói với Roarke và gỡ bàn tay của anh ta ra khỏi áo, quay người rồi vội vã bỏ đi.

"Ông muốn nói cái quái gì?" Roarke đòi hỏi.

Feeney chỉ khịt mũi. "Tôi có những điều hay hơn để làm hơn là phí thời gian vì anh."

Roarke ép Feeney lùi vào một bức tường. "Chút nữa thôi ông sẽ có quyền nhốt tôi vì tội tấn công một sĩ quan cảnh sát, Feeney. Nói tôi nghe ý ông muốn nói về Simpson chứ?"

"Anh muốn biết sao, đồ máu mặt?" Feeney nhìn quanh tìm một nơi tương đối kín đáo rồi, hất đầu về phía cửa phòng vệ sinh nam. "Hãy vào văn phòng của tôi rồi tôi sẽ nói cho anh biết."

Eve có con mèo làm bạn. Cô đang tiếc rẻ việc sẽ phải trả lại con mèo vô dụng, nặng quá cân cho gia đình Georgie. Lẽ ra cô phải làm rồi nhưng cô thấy khuây khỏa với dù chỉ là một quả bóng lông tội nghiệp xứng đáng làm bầu bạn.

Mặc dù vậy, Eve phát cáu vì tiếng bíp của máy nội thoại. Con người không được hoan nghênh làm bầu bạn lúc này. Đặc biệt là Roarke, như cô kiểm tra thấy trên màn hình.

Eve đủ thô lỗ để chọn cách hèn nhát. Bỏ mặc những tiếng kêu gọi không được đáp lại, cô trở lại sofa, cuộn mình nằm với con mèo. Nếu có một tấm chăn, ắt hẳn cô đã trùm chăn lên đầu.

Tiếng ổ khóa mở ra sau đó vài giây khiến Eve vung chân bật dậy. "Anh, đồ chó," cô thốt lên khi Roarke bước vào. "Anh vượt qua quá nhiều ranh giới đấy."

Roarke điềm nhiên nhét thẻ mật mã chủ của mình vào túi. "Tại sao em không nói với anh?"

"Tôi không muốn gặp anh." Eve ghét giọng nói của cô nghe tuyệt vọng hơn là tức giận. "Hãy hiểu lấy hàm ý."

"Anh không thích bị lợi dụng để làm hại em."

"Tự bản thân anh cũng đã làm được việc đó rồi."

"Em trông đợi anh không phản ứng khi em buộc tội anh giết người sao? Khi em tin như thế sao?"

"Tôi chưa bao giờ tin như thế." Lời của Eve phát ra như một tiếng rít, một tiếng thì thào nồng nàn. "Tôi chưa bao giờ tin," cô nhắc lại. "Nhưng tôi để xúc cảm cá nhân sang một bên và làm công việc của mình. Giờ thì anh hãy ra ngoài."

Cô đi về phía cửa. Khi Roarke túm lấy Eve, cô vung tay, nhanh và rắn. Anh ta thậm chí cũng không cố tránh cú đấm. Roarke bình thản lấy mu bàn tay chùi máu chảy ra từ miệng trong lúc Eve đứng sững, hơi thở nhanh và nghe thấy rõ.

"Cứ làm đi," Roarke mời gọi. "Đấm thêm cú nữa. Em không cần lo lắng. Anh không đánh phụ nữ, hay sát hại họ."

“Để tôi yên.” Eve quay đi, bấu chặt lưng ghế sofa, nơi con mèo ngồi ngó cô một cách lạnh lẽo. Các xúc cảm đang dâng trào lên, đe dọa tràn đầy lồng ngực để rồi vỡ tung. “Anh sẽ không khiến tôi cảm thấy có lỗi vì đã làm điều phải làm.”

“Em xẻ anh thành hai mảnh đây này, Eve.” Một lần nữa Roarke lại tức điên mà thừa nhận, mà biết rằng Eve có thể dễ dàng tàn phá anh ta. “Chẳng lẽ em không thể nói tin anh sao?”

“Không.” Eve siết đanh ánh mắt. “Lạy Chúa, anh không nhận thấy tình hình sẽ tồi tệ hơn nếu tôi tin anh sao? Nếu Whitney không thể tin là tôi khách quan, nếu Simpson nghe được dù chỉ loáng thoáng rằng tôi cho anh hưởng bất cứ mức độ đãi ngộ ưu đãi nào thì sự việc sẽ tồi tệ hơn. Tôi sẽ không thể tiến hành thật nhanh theo bản mô tả tâm lý. Không thể dành cho Feeney một nền tảng ưu tiên để kiểm tra dấu vết vũ khí để loại trừ nguyên nhân có thể.”

“Anh đã không suy nghĩ đến điều ấy,” Roarke lặng lẽ nói. “Anh đã không nghĩ.” Khi anh ta đặt một bàn tay lên vai Eve, cô nhún vai hất ra, rồi quay lại nhìn với ánh mắt rực lửa.

“Khốn kiếp, tôi đã bảo anh đưa luật sư theo. Tôi đã bảo anh. Nếu Feeney không nhấn đúng nút, họ đã có thể bắt giữ anh rồi. Anh chỉ thoát nhờ ông ấy đã làm tốt, và bản mô tả không khớp.”

Roarke chạm vào Eve lần nữa, cô lại giật ngược ra. “Có vẻ như anh không cần luật sư. Tất cả những gì anh cần là em.”

“Không quan trọng.” Eve đập tan thói điều. “Xong rồi. Việc anh có chứng cớ ngoại phạm không thể bác bỏ vào thời điểm xảy ra án mạng và việc khẩu súng của anh rõ ràng là bẫy gài đã chuyển sự chú ý ra khỏi anh.” Cô cảm thấy muốn bệnh, mệt không chịu đựng được. “Điều đó có thể chưa loại trừ anh hoàn toàn, nhưng bản mô tả của bác sĩ Mira là vàng. Không ai lật đổ những phân tích của bà ấy. Mira đã loại trừ anh ra, và điều đó mang theo nhiều gánh nặng với Sở và công tố viên.”

“Anh không lo ngại Sở hay công tố viên.”

“Anh nên lo.”

“Dường như em đã lo lắng đủ cho anh rồi. Anh xin lỗi.”

“Quên đi.”

“Anh đã quá thường xuyên thấy những quầng thâm dưới mắt em từ khi biết em.” Roarke đưa ngón cái dọc theo cặp mắt Eve. “Anh không muốn chịu trách nhiệm về những quầng mắt đang thấy lúc này.”

“Tôi tự chịu trách nhiệm.”

“Và anh không liên quan đến việc gây nguy hiểm cho công việc của em sao?”

Chết tiệt Feeney, Eve giận dữ nghĩ. “Tôi có những quyết định của riêng tôi. Tôi gánh chịu những hậu quả của riêng tôi.”

Lần này thì không, Roarke nghĩ. Không gánh chịu một mình. “Đêm sau khi chúng ta ở với nhau,

anh đã gọi điện thoại. Anh có thể thấy em lo lắng, nhưng em đã gạt đi. Feeney đã nói anh nghe chính xác tại sao đêm ấy em lo lắng. Ông bạn cáu kỉnh của em muốn anh trả giá vì đã làm em khổ. Ông ta đã nói tất cả."

"Feeney không có quyền…"

"Có lẽ không. Ông ta sẽ không phải làm thế nếu em tâm sự với anh," Roarke nắm cả hai cánh tay Eve để chặn đứng cú giằng nhanh của cô. "Đừng quay lưng lại với anh," anh ta cảnh báo, giọng chùng xuống. "Eve, em giỏi việc gạt người khác ra ngoài. Nhưng sẽ không ích gì với anh đâu."

"Anh trông mong chuyện gì, rằng tôi sẽ đến khóc với anh sao? '*Roarke ơi, anh quyến rũ em, giờ đây em gặp rắc rối. Cứu em.*' Dẹp cái đó đi, anh không quyến rũ được tôi đâu, tôi ngủ với anh vì tôi muốn. Muốn đủ để không suy nghĩ về đạo đức. Tôi bị phê bình vì chuyện đó, và tôi đang giải quyết nó. Tôi không cần giúp đỡ."

"Không muốn thì đúng hơn."

"Không cần." Eve không tự hạ mình bằng cách vùng vẫy thoát đi mà đứng đó thụ động. "Chỉ huy hài lòng vì anh không liên can đến các vụ giết người. Anh trong sạch, tôi cũng trong sạch. Nếu tôi sai lầm về anh thì sự việc sẽ khác."

"Nếu em sai lầm về anh, hẳn em đã mất phù hiệu."

"Phải. Hẳn tôi đã mất phù hiệu. Tôi sẽ mất tất cả. Tôi đáng bị như thế. Nhưng sự việc đã không xảy ra, vậy là xong. Đi đi."

"Em thật sự nghĩ anh sẽ bỏ đi ư?"

Lời lẽ làm mềm lòng Eve, cái nhạc điệu du dương, mềm mại, dịu dàng len vào giọng nói của Roarke. "Tôi không thể có anh, Roarke. Tôi không thể dấn thân."

Roarke bước tới trước, đặt tay lên lưng chiếc ghế dài, vây cô vào trong. "Anh cũng không thể có em. Có vẻ không quan trọng."

"Nghe này..."

"Anh xin lỗi đã làm tổn thương em," Roarke thầm thì. "Rất tiếc anh đã không tin em, rồi buộc tội em không tin anh."

"Tôi không trông mong anh nghĩ khác đi. Hành động khác đi."

Lời lẽ đó gây đau nhức hơn cả cú đấm vào mặt. "Không. Anh cũng rất tiếc về chuyện đó nữa. Em đã liều rất nhiều vì anh. Tại sao?"

Không có câu trả lời dễ dàng. "Tôi tin anh."

Roarke ép môi lên lông mày của Eve. "Cảm ơn em."

"Đó là tiếng gọi của óc phán xét," Eve bắt đầu, thở ra một hơi run rẩy khi Roarke chạm môi vào

má cô.

"Đêm nay anh sẽ ở lại với em." Rồi đến thái dương Eve. "Anh sẽ lo cho em ngủ."

"Tình dục là thuốc an thần?"

Roarke nhíu mày nhưng nhẹ lướt môi lên môi Eve. "Nếu em thích." Anh ta nhấc bổng cô lên, làm cô xao lòng. "Để xem mình có thể tìm được liều lượng đúng không."

Sau đó, dưới ánh đèn còn mờ, Roarke ngắm Eve. Cô ngủ sấp mặt, người xoãi lịm đi vì kiệt sức. Để tự hài lòng, Roarke vuốt bàn tay xuống lưng Eve - làn da mượt mà, khung xương thon, cơ bắp săn chắc. Cô gái không động đậy.

Để trải nghiệm, Roarke để cho những ngón tay của mình luồn qua mái tóc Eve. Dày như lông chồn, sắc màu rượu brandy lâu năm và vàng xưa, cắt tỉa xấu. Anh mỉm cười khi lần những ngón tay lên môi Eve. Dày, đầy đặn, đáp ứng mãnh liệt.

Tuy ngạc nhiên rằng mình có thể đưa Eve vượt hơn những gì cô đã trải nghiệm trước kia, Roarke bị choáng ngợp bởi điều đó cũng chiếm lĩnh chính mình một cách vô thức.

Anh tự hỏi họ sẽ đi xa hơn bao nhiêu nữa?

Roarke biết mình đã bị xé tan thành từng mảnh khi tin rằng Eve nghĩ anh có tội. Cảm giác phản bội, quá vỡ mộng, yếu đuối, và điều gì đó Roarke đã không cảm nhận trong quá nhiều năm không đếm nổi.

Eve đã đem Roarke trở lại điểm dễ tổn thương mà anh đã từ đó trốn chạy. Cô có thể xúc phạm Roarke. Họ có thể xúc phạm nhau. Đó là điều mà Roarke sẽ phải cân nhắc cẩn thận.

Nhưng trước mắt, câu hỏi dồn ép là ai muốn làm tổn thương cả hai. Và tại sao.

Roarke vẫn còn day dứt với câu hỏi đó khi anh nắm tay Eve, đan các ngón tay và thả mình vào giấc ngủ với cô.

Chương 15

Roarke đã đi mất khi Eve thức dậy. Như thế tốt hơn. Những buổi sáng sau một đêm ân ái làm cô rối trí. Eve đã quan hệ với anh sâu hơn với bất cứ ai trước đây. Eve biết tiếng "click" giữa họ có tiềm năng vang động suốt phần đời còn lại của mình.

Cô tắm nhanh dưới vòi sen, bó mình trong áo choàng tắm rồi đi vào nhà bếp. Roarke ở đó, mặc quần dài và áo sơ mi tuy chưa gài nút, đang đọc báo sáng trên màn hình của cô.

Trông rất giống như - Eve nhận thức với một thoáng giằng co giữa vui thích và mất tinh thần - đang ở nhà.

"Anh đang làm gì vậy?"

"Ừ hử?" Roarke liếc nhìn lên, đưa tay ra sau lưng để mở AutoChef. "Pha cà phê cho em."

"Pha cà phê cho tôi?"

"Anh nghe tiếng em đi loanh quanh." Roarke lấy tách, đem đến nơi Eve vẫn còn lờ lững ở bậc cửa. "Em không hay làm thế nhỉ."

"Đi loanh quanh?"

"Không." Roarke cười khúc khích và chạm môi vào môi Eve. "Cười với anh. Đơn giản là cười với anh."

Mình đang cười ư? Eve không nhận ra điều đó. "Tôi nghĩ anh đã đi rồi." Cô bước vòng qua chiếc bàn nhỏ, liếc nhìn màn hình. Những báo cáo cổ phần. Dĩ nhiên rồi. "Hẳn là anh đã dậy sớm."

"Anh phải gọi vài cuộc." Roarke ngắm Eve, thích thú cách cô cào ngón tay xuyên qua mái tóc ẩm ướt. Một thói quen khi bối rối mà anh chắc chắn Eve không biết. Roarke nhặt bộ liên lạc cầm tay để trên bàn lên, nhét trở lại vào túi. "Anh có cuộc hội đàm đã sắp lịch với trạm - năm giờ sáng giờ chúng ta."

"Ồ." Eve nhấp cà phê, tự hỏi sao cô đã có thể sống mà không có thứ đồ uống thật này vào buổi sáng. "Tôi biết những cuộc họp đó quan trọng. Rất tiếc."

"Bọn anh đã giải quyết hầu hết các chi tiết. Anh có thể xử lý phần còn lại từ đây."

"Anh không về lại?"

"Không."

Eve quay sang AutoChef, nghịch vơ vẩn tờ thực đơn có phần nghèo nàn của mình. "Tôi gần như

hết sạch mọi thứ rồi. Muốn bánh vòng hay gì không?"

"Eve." Roarke đặt tách cà phê xuống, đặt tay lên vai Eve. "Tại sao em không muốn anh biết là em vui vì anh ở lại?"

"Chứng cớ ngoại phạm của anh vững chắc. Không phải chuyện của tôi nếu anh..." Eve ngừng nói khi Roarke xoay cô lại để đối mặt với anh. Anh tức giận. Eve có thể thấy điều đó trong mắt Roarke và đã chuẩn bị cho trận cãi vã sắp đến. Cô không chuẩn bị cho nụ hôn, cho cái cách miệng Roarke khép chặt vào miệng cô, cái cách quả tim cô chầm chậm đổ nhào và mộng mơ trong lồng ngực.

Vậy là Eve cứ để mình được ôm, để đầu mình nép vào khoảng lõm trên vai Roarke. "Em không biết cách xử lý chuyện này," Eve thì thầm. "Em không có tiền lệ nào ở đây. Roarke, em cần luật lệ. Luật lệ vững chắc."

"Anh không phải là một vụ án mà em cần giải quyết."

"Em không biết anh là gì. Nhưng em biết chuyện này tiến quá nhanh. Thậm chí nó đã không nên bắt đầu. Lẽ ra em không nên để mình bắt đầu với anh."

Roarke đẩy Eve ra để có thể quan sát khuôn mặt cô. "Tại sao?"

"Chuyện phức tạp. Em phải thay quần áo. Em phải đi làm."

"Cho anh cái gì đi." Những ngón tay của Roarke bấu chặt vai Eve. "Anh cũng không biết em là gì."

"Em là cớm," Eve buột miệng. "Em chỉ là thế. Em ba mươi tuổi và chỉ gần gũi hai người trong suốt cuộc đời. Và thậm chí với họ, thật dễ kiềm chế."

"Kiềm chế cái gì?"

"Buông thả sẽ khiến sự việc thành ra quá quan trọng. Nếu quá quan trọng, nó có thể áp đảo ta đến khi ta không là gì cả. Em đã từng không là gì. Em không thể là con số không lần nữa."

"Ai làm tổn thương em?"

"Em không biết." Nhưng Eve biết. Cô biết. "Em không nhớ, và không muốn nhớ. Em từng là nạn nhân, và một khi đã là nạn nhân, ta cần làm bất cứ điều gì để không bị thế lần nữa. Đó là tất cả con người em trước khi em vào học viện. Một nạn nhân, với những kẻ khác nhấn nút, đưa ra quyết định, đẩy em đi lối này, kéo em đi đường khác."

"Có phải đó là điều em nghĩ anh đang làm?"

"Đó là điều đang xảy ra."

Có những câu hỏi mà Roarke cần hỏi. Những câu hỏi mà Roarke có thể thấy qua nét mặt của Eve là cần phải chờ đợi. Có lẽ đã đến lúc anh phải mạo hiểm. Roarke đút tay vào túi, rút ra vật mà anh đem theo.

Vẻ hoang mang, Eve trố mắt nhìn xuống chiếc nút áo màu xám đơn giản trong lòng bàn tay Roarke. "Nó tuột ra từ bộ quần áo của em."

"Phải. Bộ quần áo không thật đẹp mắt - em cần màu sắc mạnh hơn. Anh tìm thấy nó trong xe limo của anh. Anh có ý trả lại cho em."

"Ồ." Nhưng khi Eve đưa tay ra lấy, Roarke nắm các ngón tay lại giấu cái nút áo đi.

"Một lời nói dối rất trơn tru." Vẻ vui thích, Roarke tự chế giễu mình. "Anh không có ý định trả nó lại cho em."

"Anh có thói thờ nút áo sao, Roarke?"

"Anh đã đem cái này đi khắp nơi như một chú bé học sinh đem theo lọn tóc của người yêu vậy."

Ánh mắt Eve trở lại với ánh mắt của Roarke, và điều gì đó ngọt ngào len qua người cô. Thậm chí ngọt ngào hơn nữa khi cô có thể thấy là Roarke đang bối rối. "Kỳ lạ thật."

"Chính anh cũng nghĩ thế." Nhưng Roarke nhét cái nút áo trở vào trong túi. "Em biết anh nghĩ gì khác không, Eve?"

"Em không có manh mối."

"Anh nghĩ anh yêu em."

Eve cảm thấy đôi má cô thất sắc, cảm thấy cơ bắp lỏng đi, thậm chí tim cô bắn lên cổ họng như một quả tên lửa. "Đó là..."

"Đúng, khó mà diễn tả bằng ngôn từ thích hợp, phải không?" Roarke luồn tay xuống lưng Eve, rồi lại luồn trở lên nhưng không kéo Eve sát gần hơn. "Anh đã nghĩ đến nó rất nhiều và bản thân cũng chưa tìm được từ nào. Nhưng anh nên quay lại vấn đề của mình."

Eve liếm môi. "Có một vấn đề?"

"Một vấn đề rất quan trọng và đáng quan tâm. Anh ở trong tay em từng chút một cũng như em ở trong tay anh. Từng chút một bất an, dù có lẽ không phải là đối kháng, để tìm kiếm bản thân anh trong vị thế đó. Anh sẽ không để em bỏ đi cho đến khi chúng ta hình dung ra điều phải làm."

"À, điều đó làm phức tạp mọi việc."

"Dữ dội," Roarke đồng ý.

"Roarke, thậm chí chúng ta chưa hiểu nhau. Ngoại trừ trên giường,"

"Có đấy, chúng ta có hiểu nhau. Hai linh hồn lạc lõng. Cả hai chúng ta đều quay lưng với điều gì đó và biến bản thân chúng ta thành điều gì đó khác. Thật chẳng dễ dàng gì khi số phận quyết định vẽ một đường cong vào cái đã từng là - cho cả hai chúng ta - một đường thẳng. Chúng ta phải quyết định chúng ta muốn đi theo đường cong đó bao xa."

“Em phải tập trung vào cuộc điều tra. Đó phải là ưu tiên của em.”

“Anh hiểu. Nhưng em được quyền có cuộc sống riêng tư.”

“Cuộc sống riêng tư của em, giai đoạn này của nó, xuất phát từ cuộc điều tra. Và kẻ giết người đang khiến nó mang tính chất riêng tư hơn nữa. Gài bẫy khẩu súng đó để sự nghi ngờ hướng vào anh chính là một phản ứng trực tiếp với việc em quan hệ với anh. Gã đang tập trung vào em.”

Bàn tay Roarke giật mạnh lên ve áo choàng của Eve. “Ý em nói gì?”

Luật lệ, Eve tự nhắc nhở. Có những luật lệ. Và cô sắp phá vỡ chúng. “Em sẽ nói những gì có thể nói trong khi thay quần áo.”

Eve đi đến phòng ngủ, con mèo lướt vào lởn vởn trước mặt cô. “Anh còn nhớ đêm anh ở đây khi em về nhà không? Cái gói mà anh thấy trên sàn nhà ấy?”

“Phải, nó làm em lo lắng.”

Cười nửa miệng, Eve tuột áo choàng ra. “Em được tiếng là có gương mặt lạnh lùng nhất Sở đấy.”

“Anh đặt cược một triệu đầu tiên.”

“Thật sao?” Eve kéo áo len qua đầu, tự nhắc mình không được sao nhãng. “Đó là đĩa ghi cảnh ám sát Lola Starr. Gã cũng gửi hình ảnh cảnh tượng giết Sharon DeBlass cho em.”

Một mũi giáo lạnh ngắt đầy nỗi sợ hãi đâm trúng. “Gã ở trong căn hộ của em.”

Eve đang bận phát hiện ra mình không có quần áo lót sạch nên không nhận thấy âm sắc lạnh buốt trong giọng nói của Roarke. “Có thể có, có thể không. Em nghĩ là không. Không có dấu vết phá cửa đột nhập. Có thể gã đã nhét qua khe cửa. Đó là điều gã làm lần đầu. Gã gửi đĩa của Georgie qua đường bưu điện. Bọn em đã đặt tòa nhà dưới sự giám sát.”

Vẻ miễn cưỡng, Eve kéo quần lên trên làn da trần. “Hoặc gã biết, hoặc gã ngửi thấy sự việc. Nhưng gã biết em nhận những đĩa hình, cả ba đĩa. Gã biết em là nhân viên điều tra chính hầu như còn trước cả khi em biết.”

Eve tìm tất chân, gặp may và tìm được một đôi phù hợp. “Gã gọi điện thoại cho em, phát truyền đoạn video ghi hiện trường án mạng Georgie Castle ít phút sau khi gã hạ sát bà ấy.” Cô ngồi trên thành giường, mang tất vào chân. “Gã cài lại một khẩu súng, đảm bảo sao cho nó có thể bị truy tìm dấu vết. Đến anh. Roarke, không kể đến chuyện một sự cáo buộc giết người sẽ gây phiền toái cho cuộc đời anh đến mức nào, nếu không có chỉ huy đứng sau lưng, hẳn em đã bị gạt ra khỏi vụ án, và ra khỏi Sở trong nháy mắt. Gã biết chuyện xảy ra trong nội bộ Cục Cảnh sát Trung ương. Gã biết chuyện đang diễn ra trong đời em.”

“May mà gã không biết anh thậm chí không có mặt trên hành tinh.”

“Đó là một cơ hội cho cả hai chúng ta,” Eve tìm giày ống, mang vào chân. “Nhưng nó không ngăn chặn được gã.” Cô đứng dậy, nhặt bao súng lên. “Gã vẫn sẽ cố thanh toán em, và anh là khoản cá cược tốt nhất của gã.”

Roarke nhìn Eve kiểm tra súng laser một cách máy móc trước khi đeo vào. “Tại sao là anh?”

“Gã không đánh giá cao phụ nữ. Em sẽ phải nói là gã giận đến bỏng mông vì có một phụ nữ lãnh đạo cuộc điều tra. Điều đó hạ thấp địa vị của gã.” Cô nhún vai, cào ngón tay qua mái tóc để sửa cho thẳng thớm. “Ít nhất thì đó là quan điểm của bác sĩ phân tâm học.”

Với vẻ bình thản, Eve gỡ con mèo ra khỏi chân cô khi nó dợm trèo lên, quẳng nhẹ nó lên giường, ở đó nó quay mông về phía cô và bắt đầu rửa mặt.

“Và bác sĩ phân tâm có nghĩ là gã có thể tìm cách loại trừ em bằng những cách thức trực tiếp hơn không?”

“Em không khớp vào mô hình.”

Cưỡng lại âm sắc bất ổn đầy sợ hãi, Roarke nắm tay thành quả đấm trong túi. “Và nếu gã phá vỡ mô hình?”

“Em có thể tự giải quyết.”

“Có đáng mạo hiểm mạng sống của em cho ba phụ nữ đã chết không?”

“Có đấy.” Eve nghe nhịp rung động giận dữ trong giọng nói của Roarke và đối mặt với nó. “Thật đáng mạo hiểm cuộc sống của em để tìm công lý cho ba phụ nữ đã chết và để tìm cách ngăn chặn ba người khác khỏi chết. Thủ phạm mới chỉ được nửa đường. Gã để lại dưới mỗi xác chết một lời nhắn. Gã muốn chúng ta biết là ngay từ đầu gã đã có kế hoạch. Và gã thách chúng ta cản được gã. Một trong sáu, hai trong sáu, ba trong sáu. Em sẽ làm bất cứ điều gì để ngăn chặn gã gây ra vụ thứ tư.”

“Lòng dũng cảm trọn vẹn. Đó là điều anh ngưỡng mộ ở em. Giờ đây nó làm anh sợ.”

Lần đầu tiên, Eve tiến lại gần Roarke, đặt tay lên má anh. Ngay sau đó, cô đã buông tay và lùi lại, bối rối. “Roarke, em là cớm được mười năm rồi, chưa bao giờ bị gì hơn những cú va đập và vết bầm tím. Đừng lo về việc đó.”

“Anh nghĩ em sẽ phải quen dần với tình trạng có ai đó lo lắng cho em, Eve ạ.”

Đó không phải là kế hoạch. Eve bước ra khỏi phòng ngủ để lấy áo khoác và túi đeo. “Em nói điều này để anh hiểu em đang phải đối phó với điều gì. Tại sao em không thể phân chia năng lượng và bắt đầu phân tích những gì giữa chúng ta.”

“Không có vụ này thì sẽ có vụ khác thôi.”

“Em vô cùng hy vọng là sẽ không thường xuyên có những vụ như thế này. Đây không phải là giết người vì lợi nhuận, hoặc vì đam mê. Không vì tuyệt vọng hay điên cuồng. Nó lạnh lùng và tính toán. Nó là...”

“Ác độc?”

“Phải.” Thật nhẹ lòng khi Roarke nói ra trước. Đỡ cảm giác nghe quá ngốc nghếch. “Bất chấp những gì chúng ta đã làm được trong kỹ thuật di truyền, trong ống nghiệm, với các chương trình xã hội, chúng ta vẫn chưa kiểm soát được những nhược điểm căn bản của con người: bạo lực, thèm khát, ganh tị.”

“Bảy tội chết.”

Eve nghĩ đến người phụ nữ già và ổ bánh nhân tẩm độc của bà ta. “Ừ. Em phải đi đây.”

“Tối nay em có đến với anh khi hết ca trực không?”

“Em không biết khi nào mới xong việc. Có thể là...”

“Em đến chứ?”

“Vâng.”

Rồi Roarke mỉm cười, và Eve biết anh đang đợi cô chủ động. Cô chắc chắn Roarke biết là thật khó biết bao để cô bước qua với anh, đưa môi lên, ép chúng - dù vẻ như tình cờ - vào môi anh.

“Hẹn gặp lại.”

“Eve, em nên mang găng tay.”

Eve giải mã mở cửa, ném nhanh một nụ cười qua vai. “Em biết - nhưng em cứ làm mất mãi.”

Tâm trạng hứng khởi của Eve kéo dài đến khi bước vào văn phòng và thấy DeBlass cùng phụ tá của lão đang chờ cô.

Với vẻ cố ý, DeBlass trố mắt nhìn cái đồng hồ bằng vàng của ông ta. “Giống giờ giấc của chủ ngân hàng hơn giờ của cảnh sát nhỉ, Trung úy Dallas.”

Eve biết tỏng là mới chỉ quá tám giờ ít phút nhưng cô trút áo khoác ra. “Phải đấy, quanh đây là cuộc sống sang trọng. Tôi có thể giúp ông điều gì, Thượng nghị sĩ?”

“Tôi biết đã lại có thêm một vụ giết người nữa. Hiển nhiên tôi không hài lòng với sự tiến triển của cô. Tuy nhiên, tôi đến đây để kiểm soát thiệt hại. Tôi không muốn tên của cháu gái tôi dính dấp với hai nạn nhân kia.”

“Ông muốn Simpson làm chuyện đó, hay thư ký báo chí của ông ấy.”

“Cô gái trẻ, đừng cười tự mãn với tôi.” DeBlass nghiêng người ra trước. “Cháu gái của tôi đã chết. Không gì có thể thay đổi điều ấy. Nhưng tôi sẽ không để tên tuổi DeBlass bị bôi nhọ, vấy bùn bởi cái chết của hai con điếm tầm thường kia đâu.”

“Có vẻ như ông đánh giá thấp phụ nữ thì phải, Thượng nghị sĩ.” Lần này Eve thận trọng không cười tự mãn mà quan sát DeBlass và cân nhắc.

“Ngược lại, tôi tôn kính họ. Điều đó là lý do tại sao những người bán thân, những kẻ không đếm xỉa luân lý và đạo đức thông thường đã nổi loạn chống tôi.”

“Kể cả cháu gái ông?”

DeBlass chồm ra khỏi ghế, mặt đỏ bầm, mắt lồi ra. Eve biết chắc lão ta sẽ đánh cô nếu Rockman không chen vào giữa họ.

“Thượng nghị sĩ, Trung úy chỉ bẫy ông thôi. Đừng cho cô ta được thỏa mãn.”

“Cô không được bôi nhọ dòng họ tôi.” DeBlass thở gấp và Eve tự hỏi liệu lão có tiền sử bệnh tim không. “Cháu gái tôi đã trả giá đắt cho tội lỗi của nó; và tôi sẽ không để mình phải thấy những người thân yêu còn lại bị hạ bệ cho quần chúng nhạo báng đâu. Tôi cũng sẽ không dung thứ những lời bóng gió ác độc của cô.”

“Chỉ cố gắng làm rõ những dữ kiện của tôi thôi.” Thật thú vị khi nhìn DeBlass vật vã giữ bình tĩnh. Lão đang gặp lúc khó khăn - Eve ghi nhận - tay run rẩy, lồng ngực nhấp nhô. “Tôi đang cố gắng tìm ra kẻ đã giết Sharon, Thượng nghị sĩ à. Tôi cho rằng điều đó cũng được ưu tiên trong nhật ký làm việc của ông.”

“Tìm ra gã cũng không đem được Sharon về.” DeBlass ngồi xuống lại, rõ ràng đã kiệt sức vì cơn bột phát. “Điều quan trọng bây giờ là bảo vệ những gì còn lại. Để làm thế, Sharon phải được tách biệt khỏi những phụ nữ kia.”

Eve không thích những quan điểm của DeBlass, nhưng cô cũng quan ngại cho sắc mặt của lão. Vẫn còn đỏ một cách đáng ngại. “Tôi lấy nước cho ông nhé, Thượng nghị sĩ DeBlass?”

Ông ta gật đầu, vẫy tay hướng vào Eve. Cô lủi ra hành lang và lấy một cốc nước đóng chai. Khi trở lại, hơi thở của DeBlass đã điều hòa hơn, bàn tay vững vàng hơn chút.

“Thượng nghị sĩ đã làm việc quá sức,” Rockman lên tiếng. “Dự luật Đạo đức ra trước Hạ viện vào ngày mai. Áp lực của tấn bi kịch gia đình này là một gánh nặng lớn lao.”

“Tôi ghi nhận điều đó. Tôi đang làm tất cả những gì có thể để khép lại vụ án.” Eve nghiêng đầu. “Áp lực chính trị cũng là một gánh nặng lớn lao lên cuộc điều tra. Tôi không cần phải bị giám sát cả thời gian riêng tư đâu.”

Rockman tặng cho Eve một nụ cười nhẹ. “Xin lỗi. Cô có thể nói rõ điều đó không?”

“Tôi bị giám sát, và quan hệ cá nhân của tôi với một người dân bị báo cáo với sếp Simpson. Chuyện Simpson và Thượng nghị sĩ khăng khít với nhau không phải là bí mật.”

“Thượng nghị sĩ và Cảnh sát trưởng Simpson có lòng trung thành về mặt cá nhân cũng như chính trị,” Rockman đồng ý. “Tuy nhiên, giám sát một thành viên của lực lượng cảnh sát khó lòng là hành

động có tính đạo đức hoặc để phục vụ lợi ích tối cao của Thượng nghị sĩ. Trung úy, tôi bảo đảm là Thượng nghị sĩ DeBlass đã dành quá nhiều tâm trí vào nỗi buồn của bản thân và các trách nhiệm của ông ấy với đất nước nên chẳng thể lo lắng về những... quan hệ cá nhân của cô. Tuy nhiên, thông qua Cảnh sát trưởng Simpson, chúng tôi đã biết cô có quan hệ với Roarke."

"Một gã cơ hội chủ nghĩa phi luân." DeBlass đặt tách sang bên với một câu nói cáu kỉnh. "Một gã đàn ông không dừng bước trước điều gì để bành trướng quyền lực."

"Một người đàn ông," Eve bổ sung, "người đã được giải tỏa khỏi bất cứ mối liên can nào đến cuộc điều tra này."

"Tiền mua được sự bãi miễn," DeBlass nói với vẻ ghê tởm.

"Trong văn phòng này thì không. Tôi chắc ông sẽ yêu cầu bản báo cáo từ chỉ huy. Trước mắt, dù điều này có làm khuây khỏa nỗi buồn của ông hay không, tôi có ý định tìm ra kẻ đã giết cháu gái ông."

"Tôi cho rằng mình nên khen ngợi sự cống hiến của cô," DeBlass đứng lên. "Hãy lo sao cho sự cống hiến của cô không làm tổn hại thanh danh của gia đình tôi."

"Điều gì đã làm ông đổi ý, thưa Thượng nghị sĩ?" Eve tự hỏi. "Lần đầu khi chúng ta nói chuyện, ông đã đe dọa đuổi việc tôi nếu tôi không lôi được kẻ giết Sharon ra trước công lý, và phải nhanh nhanh chóng chóng."

"Sharon đã được chôn cất," là tất cả những gì DeBlass nói, và ông ta sải bước ra ngoài.

"Trung úy," Rockman giữ giọng nói thấp. "Tôi sẽ nhắc lại rằng áp lực lên Thượng nghị sĩ DeBlass rất lớn, đủ để nghiền nát một người có địa vị thấp kém hơn." Gã chậm chạp thở ra một hơi. "Sự thật là vụ việc đã hủy hoại vợ ông ấy. Bà ấy đã bị suy sụp thần kinh."

"Rất tiếc."

"Các bác sĩ không biết bà ấy có thể hồi phục hay không. Bi kịch nối tiếp bi kịch này khiến con trai Thượng nghị sĩ mất trí vì đau buồn, con gái thì xa lánh gia đình rồi lui vào ẩn dật. Hy vọng duy nhất để phục hồi gia đình của Thượng nghị sĩ là để cho cái chết của Sharon, sự hãi hùng của nó, qua đi."

"Vậy thì có lẽ là sáng suốt nếu Thượng nghị sĩ lùi ra sau một bước và để tiến trình thích hợp lại cho Sở Cảnh sát."

"Trung úy... Eve," Rockman nói với vẻ duyên dáng hiếm có thoáng nhanh. "Tôi ước gì có thể thuyết phục ông ấy về việc đó. Nhưng tôi tin rằng đó sẽ là một nỗ lực vô ích cũng như thuyết phục cô để cho Sharon yên nghỉ vậy."

"Anh nói đúng."

"Vậy thì được rồi." Rockman thoáng đặt tay lên tay Eve. "Chúng ta phải làm tất cả những gì có thể để chỉnh đốn mọi việc. Rất vui gặp lại cô."

Eve đóng cửa lại sau lưng anh ta và suy tính. Hiển nhiên là DeBlass là người dễ đùng đùng nổi giận, có thể dẫn đến bạo lực. Cô gần như tiếc rẻ là lão không có sự kiểm soát, óc tính toán, để lập kế hoạch tỉ mỉ cho ba vụ giết người.

Dù thế nào chăng nữa cô cũng sẽ khó mà liên hệ một Thượng nghị sĩ cánh hữu cuồng tín với một vài ả mại dâm ở New York.

Có thể ông ta đang bảo vệ gia đình, Eve ngẫm nghĩ. Hoặc có thể ông ta đang bảo vệ Simpson, một đồng minh chính trị.

Đấy là ý tưởng vớ vẩn, Eve quyết định. DeBlass có thể hành động vì quyền lợi của Simpson nếu sếp dính líu vào vụ giết Starr và Castle. Nhưng một con người thì không bảo vệ kẻ đã giết cháu gái mình.

Thật quá tệ vì cô đâu tìm hai gã đàn ông, Eve trầm ngâm. Mặc kệ, cô sẽ khoét đi một ít trụ đỡ của Simpson.

Một cách khách quan thôi, Eve tự cảnh báo. Và sẽ không ổn nếu quên một khả năng to lớn rằng DeBlass không biết một trong những anh bồ bịch chính trị được ưa thích của ông ta đã bị tống tiền bởi cô cháu gái duy nhất.

Cô sẽ phải tìm ra.

Nhưng trước mắt Eve có một linh cảm khác để theo đuổi. Cô tìm số điện thoại của Charles Monroe và nối đường dây.

Giọng của Monroe có vẻ ngái ngủ, ánh mắt nặng nề. "Anh ở suốt trên giường sao, Charles?"

"Tất cả thời gian có thể, Trung úy Ngọt Ngào ạ." Anh ta dụi tay lên mặt và toét miệng cười với Eve. "Tôi nghĩ về cô như thế đấy."

"À, đừng làm thế. Vài câu hỏi nhé."

"A, cô không thể đến và hỏi trực tiếp sao? Tôi đang ấm áp, khỏa thân và mỗi một mình."

"Ông bạn, bộ không biết có luật cấm gạ gẫm sĩ quan cảnh sát ư?"

"Tôi đang nói chuyện quà tặng ở đây đấy chứ. Nói cô nghe, chúng ta sẽ giữ chuyện này hoàn toàn riêng tư."

"Chúng ta giữ chuyện này hoàn toàn khách quan. Có một người cùng nghề với anh, Georgie Castle. Anh biết bà ấy không?"

Nụ cười cám dỗ biến mất khỏi khuôn mặt. "Ừ, thật ra tôi biết. Không rõ lắm, nhưng tôi đã gặp cô ấy trong một bữa tiệc khoảng một năm trước. Cô ấy là người mới vào nghề. Vui tính, lôi cuốn. Trò chơi ấy mà, cô biết đấy. Chúng tôi rất hợp nhau."

"Theo cách nào?"

“Theo cách thân thiện. Thỉnh thoảng chúng tôi lại uống rượu với nhau. Khi Sharon có đăng ký trước quá nhiều, tôi bảo cô ấy gửi vài khách hàng cho Georgie.”

“Họ quen biết nhau.” Eve chộp ngay lấy chi tiết. “Sharon và Georgie?”

“Tôi không nghĩ thế. Theo như tôi còn nhớ thì Sharon liên lạc với Georgie, hỏi cô ấy có thích thú một số trò mới mẻ không. Georgie bật đèn xanh, sự việc là thế. Ồ, phải rồi, Sharon đã nói gì đó về chuyện Georgie gửi cô ấy một chục hoa hồng. Hoa thật, như một món quà cảm ơn. Sharon vốn say mê kiểu xã giao xưa cũ.”

“Quả là một phụ nữ lỗi thời,” Eve nói thầm trong họng.

“Khi nghe tin Georgie chết, tôi bị choáng mạnh. Tôi phải nói với cô. Với Sharon thì cũng choáng váng, nhưng không ngạc nhiên nhiều đến mức đó. Cô ta vốn sống bấp bênh. Nhưng Georgie thì cân bằng, cô biết chứ?”

“Có thể tôi cần theo dõi vụ này, Charles. Hãy sẵn sàng có mặt.”

“Vì cô...”

“Dẹp đi,” Eve ra lệnh trước khi Charles có thể ra vẻ duyên dáng. “Anh biết gì về những quyển nhật ký của Sharon?”

“Cô ấy chẳng bao giờ để tôi đọc lấy một quyển,” anh ta trả lời dễ dàng. “Tôi đã thường hay chọc ghẹo cô ấy về chúng. Hình như Sharon có nói cô ấy đã viết nhật ký từ khi còn bé. Cô có một quyển chứ? Này, có tôi trong đó không?”

“Sharon cất chúng ở đâu?”

“Tôi đoán là trong căn hộ của cô ấy. Còn nơi nào khác nữa?”

Đó là câu hỏi, Eve ngẫm nghĩ. “Nếu anh nhớ được điều gì khác về Georgie hay những quyển nhật ký thì liên lạc với tôi.”

“Cả ngày lẫn đêm, Trung úy Ngọt Ngào. Hãy tin tôi.”

“Được.” Nhưng Eve bật cười khi ngắt cuộc phát truyền.

Mặt trời vừa lặn khi Eve đến nhà Roarke. Cô không xem nghĩ mình đang ngoài giờ công tác. Sự giúp đỡ mà cô sắp yêu cầu đã âm ỉ suốt ngày trong tâm trí. Eve đã quyết định rồi loại bỏ rồi nói chung là dao động cho đến khi cô tự ghê sợ chính mình.

Cuối cùng lần đầu tiên sau nhiều tháng, Eve rời đồn ngay khi vừa hết ca trực. Với mức độ tiến triển hạn chế, cô hầu như không cần ở đó thêm chút nào.

Feeney không tìm được gì ngoài một ngõ cụt trong cuộc lục tìm ngăn an toàn thứ hai. Ông ta đã,

với sự miễn cưỡng rõ rệt, giao cho Eve danh sách cớm mà cô yêu cầu. Cô có ý định nhận diện từng người một, theo thời gian và theo cách của riêng mình.

Với một chút hối tiếc, Eve nhận thấy mình sẽ sử dụng Roarke.

Summerset mở cửa với vẻ khinh khỉnh thường lệ. "Cô đến sớm hơn dự kiến, Trung úy."

"Nếu anh ấy không có nhà, tôi có thể đợi."

"Cậu ấy đang ở trong thư viện."

"Chính xác là ở đâu?"

Summerset tự cho phép mình tỏ ra bực dọc đôi chút. Nếu Roarke không ra lệnh đưa Eve vào ngay, hẳn ông ta đã dẫn cô vào căn phòng nhỏ tối tăm nào đó rồi. "Vui lòng đi lối này."

"Chính xác thì tôi có điều gì làm trái ý ông không, Summerset?"

Lưng thẳng đuỗn như khúc gỗ, ông ta dẫn Eve lên một tầng rồi đi xuống dưới hành lang rộng. "Tôi không hiểu ý cô, Trung úy. Thư viện đây," Summerset thông báo bằng lời lẽ cung kính rồi mở cửa cho cô.

Trong đời Eve chưa bao giờ thấy quá nhiều sách như thế. Cô sẽ không tin có quá nhiều sách như thế lại hiện hữu bên ngoài viện bảo tàng. Các bức tường đầy ắp sách nên căn phòng có hai gác rõ ràng là nồng nặc mùi sách.

Trên gác thấp hơn, trên cái ghế dài chắc chắn là được bọc da, Roarke đang nằm ườn với quyển sách trong tay, con mèo trong lòng anh.

"Eve. Em đến sớm đấy." Roarke bỏ sách sang bên, bế con mèo lên trong khi đứng dậy.

"Chúa ơi, Roarke, anh lấy đâu ra toàn bộ những thứ này?"

"Sách ư?" Anh đưa mắt dạo quanh phòng. Ánh lửa nhảy múa và chuyển dịch trên những gáy sách nhiều màu sắc. "Một cái thú khác của anh. Em không thích đọc sách sao?"

"Có chứ, thỉnh thoảng. Nhưng đĩa ghi thì tiện lợi hơn nhiều."

"Và kém thẩm mỹ hơn nhiều." Roarke vuốt ve cổ con mèo khiến nó sướng rơn. "Hoan nghênh em đến mượn bất cứ cuốn sách nào em thích."

"Em không nghĩ thế."

"Uống một ly nhé?"

"Cứ để kệ em."

Bộ phận kết nối của Roarke vang tiếng bíp. "Đây là cuộc gọi anh đang chờ. Em lấy cho cả hai chúng ta ly rượu vang anh đã để ở trên bàn nhé?"

“Được.” Eve nhận con mèo từ tay Roarke và bước qua bên kia để lấy rượu. Vì không muốn nghe trộm, cô buộc mình đứng cách xa chỗ anh đang ngồi thì thào cả chiều dài căn phòng.

Nhờ đó, Eve có cơ hội đọc lướt qua những quyển sách, bối rối trước các tựa đề. Một số cô đã nghe nói đến. Dù chỉ với trình độ giáo dục công, cô đã từng được yêu cầu đọc Steinbeck và Chaucer, Shakespeare và Dickens. Chương trình giảng dạy đã cho cô biết đến King và Grisham, Morrison và Grafton.

Nhưng ở đây có hàng chục, có lẽ hàng trăm cái tên mà Eve chưa hề nghe đến. Cô tự hỏi ai có thể quản lý nổi quá nhiều sách như thế, nói gì đến đọc.

“Anh xin lỗi,” Roarke lên tiếng khi cuộc gọi kết thúc. “Việc không đợi được.”

“Không sao.”

Roarke nhận ly rượu Eve rót cho anh. “Con mèo đang bắt đầu khá gắn bó với em rồi đấy.”

“Em không nghĩ nó trung thành đặc biệt gì.” Nhưng Eve phải thừa nhận cô thích cách con mèo rúc dưới bàn tay vuốt ve của cô. “Em không biết sẽ làm gì với nó. Em gọi điện cho con gái của Georgie, cô ấy nói không chịu nổi việc nhận con mèo. Ép uổng chỉ làm cô ấy khóc thôi.”

“Em có thể nuôi nó.”

“Em không biết nữa. Em sẽ phải quan tâm đến nó.”

“Loài mèo có tính tự túc đáng kể đấy.” Roarke ngồi trên ghế dài và chờ Eve đến bên mình. “Muốn nói anh nghe về ngày hôm nay của em không?”

“Không hiệu quả lắm. Anh thì sao?”

“Rất hiệu quả.”

“Rất nhiều sách,” Eve vơ vẩn đáp lại, biết mình đang nói lảng.

“Anh yêu mến chúng. Anh gần như không đọc nổi tên mình khi lên sáu. Rồi anh tình cờ vớ được một quyển tơi tả, in tác phẩm của Yeats. Một nhà văn xuất chúng người Ailen,” Roarke nói khi nét mặt Eve ngây ra. “Anh rất muốn hiểu được nó, vì thế anh tự học.”

“Anh không đến trường học sao?”

“Để làm gì khi mà anh có thể tự học. Có điều gì đó trong mắt em, Eve.”

Eve thở ra một hơi. Nói lảng thì ích gì khi Roarke có thể nhìn thấu tim cô? “Đúng là em có chuyện. Em muốn chạy máy kiểm tra Simpson. Hiển nhiên không thể thông qua các kênh phát hoặc sử dụng bộ phận máy móc ở nhà hay trong văn phòng. Chỉ cần họ biết em cố tìm hiểu về cảnh sát trưởng, em sẽ bị phất cờ ngay.”

“Và em tự hỏi anh có hệ thống an toàn, không qua đăng ký không. Dĩ nhiên anh có.”

“Dĩ nhiên,” Eve lẩm bẩm. “Một hệ thống không đăng ký vi phạm Điều 453B, mục 35.”

“Anh không thể nói anh rạo rực thế nào khi em nêu ra những điều lệ, Trung úy ạ.”

“Không nhộn đâu. Và điều em sắp yêu cầu anh làm là bất hợp pháp. Xâm phạm đời tư của viễn chức quốc gia qua đường điện tử là một hành vi vi phạm nghiêm trọng.”

“Em có thể bắt giữ cả hai chúng ta sau đó.”

“Đây là việc nghiêm chỉnh, Roarke. Em làm theo luật, giờ đây em lại yêu cầu anh giúp em phá luật.”

Roarke đứng dậy, kéo Eve đứng lên. “Eve cưng, em không biết anh đã phá luật biết bao nhiêu lần đâu.” Anh lấy chai rượu vang, mặc cho nó đong đưa nơi hai ngón tay của bàn tay choàng qua eo Eve. “Anh điều hành trò đổ xúc xắc lậu từ khi lên mười,” Roarke lên tiếng và đưa cô ra khỏi phòng. “Một di sản của người cha già yêu quý của anh, người đã nhận lưỡi dao xuyên cổ họng trong một ngõ hẻm ở Dublin.”

“Em rất tiếc.”

“Cha và anh không gần gũi nhau. Ông ấy là một tên vô lại và không ai yêu ông ấy, anh lại càng không. Summerset, chúng tôi sẽ ăn tối lúc bảy rưỡi,” Roarke nói thêm khi quay về phía cầu thang. “Nhưng ông ấy đã dạy anh, bằng một quả đấm vào mặt, cách đọc con xúc xắc, các lá bài, những tỷ lệ cá cược. Ông ấy là một tên trộm, không giỏi, như sự kết thúc đời ông đã chứng minh. Anh giỏi hơn. Anh trộm cắp, lừa đảo, đã trải qua thời gian học nghề buôn lậu. Vậy em thấy đấy, em khó mà làm anh sụp đổ bằng một yêu cầu nhỏ bé như thế.”

Eve không nhìn Roarke khi anh giải mã một cánh cửa khóa trên tầng hai. “Anh có...”

“Anh có trộm cắp, lừa đảo và buôn lậu lúc này không?” Roarke quay lại chạm một bàn tay vào mặt Eve. “Ồ, em sẽ ghét điều đó, phải không? Anh gần như ao ước có thể nói có, rồi từ bỏ tất cả vì em. Anh đã học được từ lâu rằng có những trò chơi sôi động hơn vì tính hợp pháp của chúng. Và chiến thắng thì thỏa mãn hơn nhiều khi ta chia bài từ trên nóc của cỗ bài.”

Roarke ép một nụ hôn lên lông mày Eve, rồi bước vào trong phòng. “Nhưng chúng ta phải có tay trong.”

Chương 16

So với phần còn lại của ngôi nhà Eve đã thấy thì phòng này rất đơn sơ, được thiết kế một cách giản tiện để làm việc. Không có những pho tượng hào nhoáng, đèn chùm lõng thõng. Bảng điều khiển rộng, hình chữ U - vốn là chân đế cho các thiết bị liên lạc, nghiên cứu và thu hồi thông tin - có màu đen đồng nhất, gắn đầy các bộ điều khiển, xẻ đầy các khe và màn hình.

Eve đã nghe nói IRCCA có hệ thống cơ sở sang trọng nhất nước. Cô ngờ là hệ thống của Roarke cũng ngang tầm.

Eve không phải chuyên viên máy tính, nhưng khi liếc qua cô biết thiết bị ở đây cao cấp hơn bất cứ thiết bị nào được Cảnh sát New York và Bộ An ninh sử dụng - hoặc có khả năng mua - thậm chí hơn cả thiết bị ở Cục dò tìm điện tử.

Bức tường dài đối diện bảng điều khiển bị chiếm chỗ bởi sáu màn hình theo dõi lớn. Một trạm làm việc hỗ trợ thứ hai có đường kết nối viễn thông nhỏ, bóng mượt; một máy fax laser thứ hai, một bộ phận gửi-nhận ảnh toàn ký, và nhiều bộ phận phần cứng khác mà Eve không nhận ra.

Bộ ba các trạm tổng hợp phô trương những màn hình cá nhân có đường kết nối gắn kèm.

Nền nhà lót gạch men bóng với các hoa văn hình quả trám tối màu cùng nhau dàn trải bóng láng như nước. Cánh cửa sổ duy nhất nhìn xuống thành phố, nhấp nháy những tia sáng cuối cùng của mặt trời lặn.

Dường như ngay cả ở đây Roake vẫn đòi hỏi bầu không khí.

"Bài trí khá thật," Eve khen.

"Không đẹp bằng văn phòng của anh nhưng có căn bản." Roarke di chuyển sau lưng bảng điều khiển chính, đặt lòng bàn tay lên màn hình nhận diện. "Roarke. Mở hoạt động."

Sau một tiếng máy rền khẽ, các bóng đèn trên bảng điều khiển bật sáng. "Xác nhận vân tay và giọng nói mới," Roarke nói tiếp và ra hiệu cho Eve. "Xác nhận tình trạng vàng."

Theo cái gật đầu của Roarke, Eve đặt tay lên màn hình, cảm nhận sức nóng thoảng qua của động tác đọc. "Dallas."

"Xong rồi đấy." Roarke ngồi vào ghế. "Hệ thống sẽ nhận lệnh phát bằng giọng nói và tay."

"Tình trạng vàng là gì?"

Roarke mỉm cười. "Đủ để cho em mọi thứ em cần biết, không đủ để át lệnh của anh."

“Ừm.” Eve nhìn qua những bộ điều khiển, các bóng đèn kiên nhẫn nhấp nháy, vô số màn hình và đồng hồ đo. Cô ước có hệ thống này cho Feeney và bộ óc máy tính của ông ta. “Tìm Edward T. Simpson, Cảnh sát và An ninh trưởng, thành phố New York. Tất cả dữ liệu tài chính.”

“Đi thẳng vào cốt lõi,” Roarke thì thầm.

“Em không có thời giờ để lãng phí. Chuyện này không thể bị truy tìm dấu vết chứ?”

“Chẳng những không thể lần tìm dấu vết mà còn không ghi lại cuộc tìm kiếm.”

“Simpson, Edward T,” máy tính thông báo bằng một giọng nữ ấm áp. “Dữ liệu tài chính. Đang tìm.”

Trước cái nhướng mày của Eve, Roarke toét miệng cười. “Anh thích làm việc với những giọng nói du dương.”

“Em sắp hỏi,” Eve quay lại, “làm sao anh có thể tiếp cận dữ liệu mà không báo động An ninh mạng.”

“Không hệ thống nào là vạn năng hoặc hoàn toàn chống được kẽ hở - kể cả An ninh mạng ở khắp nơi. Hệ thống là một thứ ngăn chặn xuất sắc hacker loại xoàng hoặc kẻ cắp điện tử. Nhưng với thiết bị thích hợp thì có thể thỏa hiệp. Anh có thiết bị thích hợp. Dữ liệu có đây rồi. Xem màn hình một,” Roarke ra lệnh.

Eve ngước nhìn lên và thấy báo cáo tín dụng của Simpson lóe trên màn hình lớn. Chuyện kinh doanh bình thường thôi: các khoản nợ mua xe, thế chấp, quyết toán thẻ tín dụng. Tất cả những giao dịch điện tử tự động.

“Đó là một hóa đơn AmEx đắt tiền,” Eve nghĩ ngợi. “Và em không nghĩ ai cũng biết ông ta sở hữu một khu ở Long Island.”

“Khó là động cơ giết người. Simpson duy trì mức đánh giá Hạng A, điều có nghĩa ông ta trả tiền cho những gì ông ta sở hữu. A, đây là một tài khoản ngân hàng. Màn hình hai.”

Eve xem xét những con số và không hài lòng. “Không có gì ngoài lề, các khoản tiền gửi vào và rút ra khá trung bình - hầu hết là hóa đơn tự động chi trả các chuyển nhượng phù hợp bản báo cáo tín dụng. Jeremy’s là gì?”

“Quần áo đàn ông may sẵn,” Roarke trả lời Eve với nụ cười khinh miệt phớt qua. “Có phần hạng hai.”

Eve nhăn mũi. “Chi tiêu quá nhiều cho quần áo.”

“Cưng này, anh sẽ phải làm em hư hỏng thôi. Chỉ là quá nhiều nếu y phục thuộc loại thấp kém.”

Eve khịt mũi, nhét hai ngón tay cái vào túi trước của chiếc quần lùng thùng màu nâu.

“Đây là tài khoản môi giới cổ phiếu của Simpson. Màn hình ba. Nhút nhát.” Roarke nói thêm

sau một cú quét dò nhanh.

"Ý anh nói gì?"

"Những khoản đầu tư của ông ta, chúng là thế đấy. Tất cả không có độ rủi ro. Trái phiếu chính phủ, một vài quỹ chung, một số lượng nhỏ cổ phiếu blue chip. Mọi thứ trong tầm kiểm soát."

"Điều đó có gì không ổn?"

"Không có gì nếu em bằng lòng để tiền của em bám bụi." Roarke liếc xéo Eve. "Em có đầu tư phải không, Trung úy?"

"Có, đúng vậy." Eve vẫn đang cố hiểu ý nghĩa của những từ viết tắt và điểm phần trăm. "Em xem báo cáo cổ phần hai lần một ngày."

"Không phải tài khoản tín dụng tiêu chuẩn đấy chứ." Roarke suýt rùng mình.

"Thì sao?"

"Hãy giao cho anh những gì em có, anh sẽ làm tăng gấp hai trong vòng sáu tháng,"

Eve chỉ nhíu mày, vất vả đọc báo cáo môi giới cổ phiếu. "Em đến đây không phải để làm giàu."

"Cưng này," Roarke hiệu chỉnh bằng chất giọng Ailen du dương trôi chảy. "Tất cả chúng ta đều thế."

"Các khoản đóng góp, chính trị, từ thiện, đại loại những thứ đó thì sao?"

"Truy cập chi tiêu tiết kiệm thuế," Roarke ra lệnh. "Màn hình hai."

Eve chờ đợi, sốt ruột vỗ vỗ một bàn tay lên đùi. Dữ liệu cuốn lên. "Simpson đặt tiền nơi có trái tim ông ta," Eve lẩm bẩm, xem xét những khoản chi trả cho Đảng Bảo thủ, quỹ vận động bầu cử của DeBlass.

"Nhưng cũng không có gì đặc biệt hào phóng. Hmm." Lông mày của Roarke nhướng lên. "Điều đáng quan tâm là một món quà rất đắt tiền được tặng cho Giá trị Đạo đức."

"Đó là một tổ chức cực đoan, phải không?"

"Anh sẽ gọi nó như thế, còn người sùng đạo thì nghĩ về nó như một tổ chức tận tụy cứu rỗi tất cả chúng ta khỏi bản thân. DeBlass là một người đề xuất mạnh bạo."

Nhưng Eve đang mải lật qua những hồ sơ trong trí não của chính cô. "Họ bị nghi ngờ phá hoại ngân hàng dữ liệu chính tại nhiều bệnh viện ngừa thai lớn."

Roarke tặc lưỡi. "Tất cả những phụ nữ đó tự mình quyết định có muốn thụ thai hay không, khi nào, và bao nhiêu con. Thế giới sẽ đi đến cái gì? Rõ ràng ai đó phải đưa họ trở lại với ý thức của họ."

"Đúng." Không thỏa mãn, Eve thọc hai bàn tay vào túi. "Đó là một mối quan hệ nguy hiểm cho

một người như Simpson. Ông ta thích chơi trò đứng giữa. Ông ta vận động ứng cử cho phái Trung dung."

"Khoác lốt quan hệ và khuynh hướng Bảo thủ. Trong vài năm vừa qua, Simpson đã thận trọng lột bỏ các lớp che đậy. Ông ta muốn trở thành thống đốc, có lẽ tin tưởng DeBlass có thể đặt mình vào ghế đó. Chính trị là trò chơi đổi chác mà."

"Chính trị. Cái đĩa ghi danh sách tống tiền của Sharon DeBlass phần lớn là bọn chính trị gia. Tình dục, giết người, chính trị," Eve suy tư. "Sự việc càng thay đổi..."

"Phải, chúng càng tồn tại như cũ. Những cặp tình nhân vẫn ham mê các nghi thức tán tỉnh, con người vẫn giết hại con người, bọn chính trị gia thì vẫn hôn trẻ em và nói dối."

Có điều gì đó không ổn và Eve lại ao ước cho Feeney. Những vụ giết người của thế kỷ hai mươi, cô nghĩ, những động cơ của thế kỷ hai mươi. Có một điều khác đã không thay đổi suốt một nghìn năm vừa qua. Thuế.

"Chúng ta có thể lấy dữ liệu IRS[3] của Simpson được không? Trong ba năm qua?"

"Việc đó hơi phức tạp hơn." Miệng Roarke đã cong lên trước thách thức.

"Đó cũng là một việc vi phạm luật liên bang. Nghe này, Roarke..."

"Cứ đợi một chút." Roarke nhấn nút và một bàn phím sử dụng bằng tay tuột ra ngoài bảng điều khiển. Hơi ngạc nhiên, Eve ngắm nhìn những ngón tay của Roarke lướt trên các phím bấm. "Anh học kỹ thuật đó ở đâu?" Thậm chí với kỹ năng huấn luyện của sở theo quy định, Eve cũng gần như không thạo sử dụng bàn phím bằng tay.

"Mỗi chỗ một tí," Roarke lơ đãng trả lời, "vào thời trai trẻ sai lầm. Anh phải tránh bộ phận an ninh. Sẽ mất một lúc. Sao em không rót thêm rượu vang cho chúng ta đi?"

"Roarke, lẽ ra em không nên nhờ vả." Một cú tấn công của lương tâm khiến Eve bước đến với Roarke. "Em không thể để chuyện này tác động đến anh..."

"Suỵt." Lông mày Roarke nhíu vào nhau vì tập trung khi anh luồn lách xuyên qua mê cung an ninh.

"Nhưng..."

Roarke gấp gáp, vẻ nôn nóng sôi sục trong ánh mắt. "Chúng ta đã mở cửa rồi, Eve. Giờ thì chúng ta đi qua, hoặc quay ra."

Eve nghĩ đến ba người phụ nữ đã chết vì cô không thể ngăn chặn. Không biết đủ để ngăn chặn. Gật đầu, Eve lại quay đi. Tiếng bàn phím lại vang lên lách cách.

Cô rót rượu, rồi đến đứng trước các màn hình. Dữ liệu xuất hiện gọn ghẽ, Eve trầm ngâm. Uy tín được đánh giá hàng đầu, trả nợ đúng hẹn, dè dặt và, cô cho là, những khoản đầu tư tương đối nhỏ.

Chắc chắn tiền chi tiêu cho quần áo, quán rượu và nữ trang nhiều hơn trung bình. Nhưng có thị hiếu tốn tiền không phải là tội ác. Không phải là tội ác khi trả tiền mua. Thậm chí có căn nhà thứ hai cũng không phải là phạm tội hình sự.

Một số khoản đóng góp gây nguy hiểm cho một người phái Trung dung có đăng ký, nhưng vẫn không phải tội hình sự.

Eve nghe tiếng Roarke khẽ nguyền rủa nên ngoái nhìn. Nhưng anh đã cúi người trên bàn phím. Cô chắc chưa khi nào mình làm như thế. Thật kỳ lạ, cô hẳn đã không nghĩ Roarke có kỹ năng truy cập thủ công. Theo Feeney, đó hầu như là một nghệ thuật đã mất, ngoại trừ với các tay nhân viên kỹ thuật và đám tin tặc.

Thế nhưng ở đây Roarke - một con người giàu có, đầy đặc quyền, thanh lịch - đang lách cách gõ tìm một vấn đề thường được giao phó cho một nhân viên lười biếng, lương thấp và làm việc quá tải.

Trong một khoảnh khắc, Eve để bản thân mình quên đi công việc hiện thời và mỉm cười với Roarke.

"Anh biết không, Roarke, anh khá sắc sảo đấy."

Eve nhận ra đây là lần đầu tiên cô thực sự làm Roarke ngạc nhiên. Anh ngẩng lên, ánh mắt thảng thốt, có lẽ trong vòng hai nhịp tim đập. Rồi nụ cười ranh mãnh hiện ra trong mắt. Nụ cười khiến mạch máu Eve loạn nhịp.

"Em sẽ phải làm tốt hơn thế, Trung úy. Anh đã đưa em vào được rồi."

"Thế sao?" Sự phấn khích tràn ngập qua người Eve khi cô lao trở lại các màn hình. "Đưa lên đi."

"Màn hình 4, 5, 6."

"Thu nhập thuần của Simpson kìa." Eve cau mày trước khoản thu nhập tổng. "Đúng rồi, không phải kia là tiền lương sao."

"Một chút tiền lãi và cổ tức nhờ đầu tư." Roarke cuộn trang. "Một ít tiền thù lao cho những lần xuất hiện trực tiếp và các bài diễn văn. Ông ta sống kín đáo, chỉ trong vòng khả năng của mình, theo sự trình bày của toàn bộ dữ liệu này."

"Khỉ thật." Eve nốc rượu. "Dữ liệu gì khác thế kia?"

"Với một phụ nữ sắc sảo thì đấy là một câu hỏi ngây thơ không tin nổi. Những tài khoản ngầm," Roarke giải thích. "Hai bộ sổ kế toán là một phương pháp giấu tiền bất chính đáng tin cậy, đúng đắn và rất truyền thống."

"Nếu có thu nhập bất chính, tại sao lại ngốc đến nỗi ghi thành tài liệu?"

"Một câu hỏi cho lịch sử. Nhưng người ta cứ làm. Ồ, phải, người ta cứ làm. Phải," Roarke nói, trả lời câu hỏi không nói ra của cô về phương pháp kế toán của anh. "Dĩ nhiên anh có làm."

Eve ném cho Roarke một cái nhìn gay gắt. “Em không muốn biết về nó.”

Roarke chỉ nhúc nhích vai. “Vấn đề ở chỗ, vì anh làm nên anh biết cách. Mọi thứ đều ở trên bảng đây, không phải thế sao?” Với vài câu lệnh, Roarke cho các báo cáo của IRS hòa nhập lên một màn hình. “Bây giờ chúng ta đi xuống một mức. Máy tính, Simpson, Edward T., tài khoản nước ngoài.”

“Không có dữ liệu được biết.”

“Lúc nào cũng có các dữ liệu khác mà,” Roarke thì thầm, không nao núng. Anh trở lại bàn phím, và cái gì đó bắt đầu kêu rền.

“Tiếng động gì thế?”

“Nó cho biết anh đang vấp một bức tường.” Như một người lao động, Roarke búng mở nút cổ tay áo, xắn tay áo lên. Cử chỉ này khiến Eve bật cười. “Và nếu có bức tường, tất có gì đó phía sau.”

Roarke tiếp tục làm việc bằng một tay và nhấp rượu. Khi lặp lại câu lệnh, câu trả lời đã thay đổi.

“Dữ liệu được bảo vệ.”

“A, giờ thì chúng ta tóm được nó rồi.”

“Làm sao anh có thể...”

“Suỵt,” Roarke ra lệnh lần nữa và xoa dịu Eve vào sự yên lặng đầy nôn nóng. “Máy tính, chạy các tổ hợp số và chữ cái để tìm mật mã.”

Hài lòng với tiến độ, Roarke đẩy ghế lùi lại. “Việc này sẽ mất chút thời gian. Sao em không đến đây?”

“Anh có thể chỉ em cách anh...” Eve nín bặt, choáng người khi Roarke kéo cô vào lòng. “Ừ, việc này quan trọng đấy.”

“Việc này cũng thế.” Roarke ngậm miệng Eve, luồn tay lên hông cô ngay dưới đường cong của bộ ngực. “Có thể mất một giờ, có thể hơn nữa để tìm ra mật mã.” Đôi bàn tay nhanh nhẹn, khéo léo đã di động dưới lớp áo len của Eve. “Theo anh nhớ thì em không thích lãng phí thời gian.”

“Không, em không thích.” Đấy là lần đầu trong đời Eve ngồi trong lòng ai đó, và cảm giác không khó chịu chút nào. Cô đang lịm đi nhưng tiếng máy rền tiếp theo đã làm cô tỉnh lại. Không thốt nên lời, Eve trố mắt nhìn cái giường đang trượt ra từ một tấm panel trong bức tường bên hông. “Người đàn ông có mọi thứ,” cô kiềm chế.

“Anh sẽ có.” Roarke đưa một cánh tay xuống đỡ hai chân Eve, nhấc cô lên. “Rất nhanh thôi.”

“Roarke.” Eve phải thú nhận, có lẽ chỉ một lần này, rằng cô thích thú được nhấc bổng lên và bế đi.

"Ừ."

"Em luôn nghĩ người ta luôn nhấn mạnh quá nhiều đến khía cạnh tình dục, trong xã hội, trong quảng cáo, trong giải trí."

"Em nghĩ thế ư?"

"Em đã từng." Toét miệng cười, Eve chuyển vị trí thân thể cô rất nhanh chóng và lanh lợi khiến Roarke mất thăng bằng. "Giờ em đổi ý rồi," cô nói khi họ ngã lên giường.

Eve đã học được rằng ân ái có thể dồn dập, choáng ngợp, thậm chí kích động một cách nguy hiểm. Cô không biết nó có thể vui nhộn. Quả là một phát hiện khi Eve thấy rằng mình có thể cười và vật lộn trên giường như một đứa trẻ.

Những nụ hôn nhanh, nhấm nháp, sự mò mẫm gây nhột nhạt, tiếng cười rúc rích nghẹn thở. Eve không thể nhớ đã từng cười khúc khích trong đời khi cô ghìm chặt Roarke xuống nệm.

"Tóm được anh rồi."

"Đúng là em đã tóm được anh." Vui sướng với Eve, Roarke để cho cô ghìm anh xuống, hôn như mưa lên mặt. "Bây giờ em đã có anh, em định làm gì?"

"Sử dụng anh, dĩ nhiên." Eve cắn lên môi dưới của Roarke, không nhẹ chút nào. "Thưởng thức anh." Lông mày vút cong lên, cô cởi áo Roarke, phanh rộng ra. "Anh quả là có thân hình tuyệt vời," Để thỏa mãn bản thân, Eve sờ soạng lồng ngực của Roarke. "Em từng nghĩ loại chuyện đó cũng bị đánh giá quá lố. Rốt cuộc bất cứ ai có đủ tiền cũng có một thân hình đẹp."

"Anh không mua hình thể của anh," Roarke lên tiếng, ngạc nhiên bảo vệ cơ thể của mình.

"Không, anh có phòng tập thể dục ở đây, phải không?" Gập người xuống, Eve lướt môi trên khắp đôi vai Roarke. "Lúc nào đó anh sẽ phải chỉ cho em xem. Em nghĩ em thích nhìn anh đổ mồ hôi."

Roarke lăn người, đảo ngược vị trí. Anh cảm thấy Eve cứng đờ người, rồi thư giãn dưới đôi bàn tay kiềm chế của anh. Có tiến triển, Roarke nghĩ. Bắt đầu tin cậy. "Anh sẵn sàng tập với em bất cứ lúc nào, Trung úy." Anh kéo mạnh tấm áo len qua đầu Eve. "Bất cứ lúc nào."

Roarke thả tay Eve ra. Nhờ thế mà Eve vươn được tay lên để kéo anh xuống ôm vào vòng tay.

Thật mạnh mẽ, Roarke nghĩ, khi sắc thái của cuộc mây mưa chuyển từ vui đùa sang âu yếm. Thật dịu dàng. Thật rối tung. Roarke chậm rãi chiếm lĩnh Eve, rất nhẹ nhàng trong lần trồi lên đầu tiên, theo dõi cao trào của cô, lắng nghe tiếng rên ư ử khẽ khàng trong khi cơ thể của Eve hấp thu từng cú cọ xát mượt mà.

Roarke cần Eve. Vẫn còn khao khát đầy lay động để anh hiểu mình cần cô gái biết bao. Roarke quỳ gối, nâng Eve lên. Chân cô quắp quanh người anh mướt như lụa, thân mình cô gập ra sau tuôn chảy. Roarke có thể áp miệng lên người Eve, nếm hương vị da thịt ấm áp trong khi tiến vào trong cô, đâm sâu, vững vàng, chậm rãi.

Mỗi lần Eve rùng mình, một dòng chảy khoái lạc tươi mới lại gợn qua người Roarke. Cổ họng cô là một bữa tiệc trắng nõn thon thả mà anh không cưỡng lại được. Roarke tưới tắm nó, nhấm nháp, rúc vào đó trong khi mạch dưới lớp da thịt nhạy cảm kia rộn ràng như tim đập.

Và Eve hổn hển gọi tên Roarke, khum đầu anh trong hai bàn tay, ép anh sát vào cô trong khi thân thể cô lắc lư, lắc lư, lắc lư.

Eve phát hiện chuyện làm tình khiến cô được thả lỏng và ấm áp. Cơn khát tình dục chậm rãi, cuộc kết thúc kéo dài, từ tốn đã tiếp sinh lực cho cô. Eve không cảm thấy lúng túng khi mặc lại quần áo với mùi của Roarke còn vương trên người. Cô cảm thấy tự mãn.

"Em cảm thấy hạnh phúc bên anh." Eve ngạc nhiên là mình đã lớn tiếng thốt ra điều đó, trao cho anh - hay bất cứ người nào - một lợi thế dù rất mong manh.

Roarke hiểu rằng đối với Eve, một sự thừa nhận như thế có giá trị tương đương với lời cao giọng tuyên bố hiến dâng của các phụ nữ khác.

"Hân hạnh." Roarke vạch một đầu ngón tay xuống má Eve, ấn vào vết lõm mờ trên cằm cô. "Anh thích ý nghĩ được ở bên em."

Eve quay đi trước câu nói đó, bước qua bên kia xem các chuỗi số lướt qua trên màn hình bảng điều khiển. "Tại sao anh kể em nghe về thời thiếu nhi ở Dublin, về cha anh, về những gì anh đã làm?"

"Em sẽ không ở với người mà em không biết." Roarke ngắm lưng Eve trong khi nhét áo vào trong quần. "Em kể với anh ít thì anh kể em nghe ít. Sau cùng anh nghĩ em sẽ kể anh nghe kẻ nào đã xúc phạm em khi em còn nhỏ."

"Đã nói với anh em không nhớ rồi mà." Eve thậm chí ghét cả tiếng thì thào hoảng hốt trong giọng nói của mình. "Em không cần nhớ."

"Đừng căng thẳng chứ." Roarke thầm thì với Eve khi bước qua để xoa vai cô. "Anh sẽ không ép em. Anh biết chính xác điều gì để làm lại em, Eve. Để đặt bản thân em xa quá khứ."

Ích lợi gì khi nói với Eve rằng bất kể ta chạy xa bao nhiêu, nhanh bao nhiêu thì quá khứ vẫn ở sau lưng ta hai bước chân?

Thay vào đó, Roarke vòng tay qua eo Eve, hài lòng khi cô choàng tay lên tay mình. Anh biết cô đang quan sát những màn hình bên kia phòng. Biết khoảnh khắc cô thấy nó.

"Đồ chó, nhìn những con số kìa: thu nhập, chi tiêu. Chúng quá sít sao khốn kiếp. Gần như chính xác."

"Chúng chính xác," Roarke chừa lại và buông Eve ra, biết rằng cô cảnh sát muốn đứng cách ra. "Chính xác đến từng xu."

“Nhưng điều đó là không thể.” Eve vật vã làm toán trong đầu. “Không ai chi tiêu chính xác những gì làm ra - không thể chính xác trong sổ sách. Mọi người đều đem theo ít nhất là một khoản tiền mặt nhỏ - dành cho người bán rong bất chợt trên lề đường, máy bán Pepsi, chú nhóc giao bánh pizza. Chắc chắn hầu hết là tín dụng hay tiền điện tử, nhưng phải có ít tiền mặt đây đó.”

Eve ngưng nói, quay lại. “Anh đã thấy nó. Thế quái nào mà anh không nói gì?”

“Anh nghĩ chờ đến khi chúng ta tìm được nơi cất giấu của ông ta thì thú vị hơn.” Roarke liếc xuống khi ánh đèn dò tìm màu vàng nhấp nháy chuyển sang xanh. “Và có vẻ chúng ta tìm được rồi. À, Simpson của chúng ta, một con người truyền thống. Như anh đã nghi, ông ta tin vào đồng Thụy Sĩ kín đáo và rất được tôn trọng. Hãy trình chiếu dữ liệu trên màn hình 5.”

“Jesus khốn kiếp,” Eve há hốc miệng trước các danh sách ngân hàng.

“Khoản đó tính bằng đồng franc Thụy Sĩ,” Roarke giải thích. “Hãy đổi sang đô la Mỹ, màn hình 6. Khoảng gấp ba lần danh mục thuế ở đây, phải không Trung úy?”

Máu Eve sôi lên. “Em biết hắn đã lấy. Chết tiệt, em biết điều đó. Xem những khoản rút ra trong năm qua kìa, Roarke. Hai mươi lăm nghìn mỗi quý, tất cả các quý. Một trăm nghìn.” Cô quay lại với Roarke, nụ cười mỏng dính. “Khoản đó khớp với con số trên danh sách của Sharon. *Simpson - 100 K*. Cô ta bòn rút hắn.”

“Em có thể chứng minh điều đó.”

“Em nhất định sẽ chứng minh điều đó.” Eve bắt đầu rảo bước. “Cô ta có gì đó tác động được Simpson. Có thể là tình dục, có thể là hối lộ. Có thể là sự kết hợp của nhiều tội lỗi xấu xa nho nhỏ. Vì thế hắn trả tiền cho Sharon để cô ta im miệng.”

Eve thọc tay vào túi, rồi lại rút ra. “Có thể Sharon đòi thêm tiền. Có thể chỉ là Simpson ngao ngán và mệt mỏi vì phải xùy ra một trăm nghìn mỗi năm để bảo hiểm. Vì thế hắn loại bỏ cô ta. Ai đó tiếp tục cố gắng phá cuộc điều tra. Ai đó có quyền lực và thông tin để làm phức tạp mọi chuyện. Sự việc hướng thẳng vào Simpson.”

“Thế còn hai nạn nhân kia?”

Eve đang suy nghĩ về điều đó. Khốn kiếp, cô đang suy nghĩ về điều đó. “Simpson sử dụng một gái mại dâm. Hắn có thể đã sử dụng những người khác nữa. Sharon và nạn nhân thứ ba quen nhau - hoặc biết về nhau. Một trong hai người có thể đã biết Lola, đề cập đến cô này, thậm chí gợi ý Lola là một sự thay đổi cách thức. Quái quỷ, cô này có thể là một lựa chọn ngẫu nhiên. Simpson bị cuốn vào cơn khích động từ vụ giết người đầu tiên. Vụ đó khiến hắn sợ nhưng cũng mang tới hạnh phúc ngất ngây cho hắn.”

Eve ngừng đi vơ vẩn quanh căn phòng đủ lâu để liếc nhanh sang Roarke. Anh đã lấy ra một điếu thuốc, châm lửa và quan sát cô.

“DeBlass là một trong những người hậu thuẫn Simpson,” Eve nói tiếp. “Còn Simpson thì lớn tiếng ủng hộ cho Dự luật Đạo đức sắp tới của DeBlass. Hắn nghĩ họ chỉ là gái mại dâm. Chỉ là gái mại

dâm hợp pháp, và một trong số đó đe dọa hắn. Cô ta sẽ còn nguy hiểm hơn bao nhiêu nữa với Simpson, một khi hắn đặt cược vào chức thống đốc?"

Eve ngừng rảo bước lần nữa, quay lại. "Và đấy chỉ là chuyện thối tha."

"Anh nghĩ em nói nghe khá hợp lý."

"Không hợp lý đâu khi anh nhìn vào gã đàn ông ấy." Vẻ chậm rãi, Eve cọ cọ các ngón tay giữa hai hàng lông mày. "Hắn không đủ trí khôn để làm chuyện đó. Phải, em nghĩ hắn có thể giết người, Chúa biết hắn tự chủ được, nhưng để làm được một chuỗi tội ác khéo léo đến mức này ư? Hắn là người của bàn giấy - một nhà quản lý, một hình tượng, không phải cớm. Hắn thậm chí không nhớ nổi bộ luật hình sự nếu không có phụ tá nhắc tuồng. Hối lộ thì dễ, chỉ là chuyện mua bán. Và giết chóc vì hoảng sợ, hay đam mê, hay phẫn nộ thì có. Nhưng để lập kế hoạch, thi hành kế hoạch từng bước ư? Không. Simpson không đủ thông minh để tung hứng khéo léo các thành tích công cộng của hắn đâu."

"Vậy hắn có trợ giúp."

"Có thể. Có lẽ nếu em gây áp lực lên hắn, em sẽ tìm ra."

"Anh có thể giúp em việc ấy." Roarke rít một hơi cuối cùng với vẻ trầm ngâm trước khi dụi tắt điếu thuốc. "Em nghĩ giới truyền thông sẽ làm gì nếu họ nhận được một cuộc phát chuyển vô danh về những tài khoản ngầm của Simpson?"

Eve vừa đưa tay lên toan lùa cho tóc sát vào đầu thì lại buông tay xuống. "Họ sẽ treo cổ hắn. Nếu hắn biết điều gì, thậm chí với một đạo quân luật sư vây quanh hắn, chúng ta vẫn có thể rung cho cái gì đó rơi."

"Cứ thế. Có cuộc gọi em, Trung úy."

Eve nghĩ đến luật lệ, các nguyên tắc pháp lý căn bản của hệ thống mà cô đã tự làm mình trở thành một phần tích hợp của nó. Và cô nghĩ về ba phụ nữ đã chết - thêm ba người mà cô có thể bảo vệ.

"Có một phóng viên là Nadine Furst. Hãy đưa tin cho cô ấy."

Eve sẽ không ở lại với Roarke. Cô biết sẽ có một cuộc gọi, và tốt nhất là ở nhà một mình khi cuộc gọi đến. Eve không nghĩ mình sẽ ngủ, nhưng rồi cô trôi vào các giấc mơ.

Đầu tiên là vụ giết người. Sharon, Lola, Georgie, từng người trong số ấy khi họ mỉm cười hướng về ống kính. Cái khoảnh khắc sợ hãi một tia sét lóe lên trong ánh mắt kẻ đối diện, trước khi họ bay trở lại trên những tấm trải giường ấm hơi tình dục.

Bố. Lola gọi hắn là Bố. Và Eve vấp một cách đau đớn vào một giấc mơ xưa cũ hơn, kinh hoàng hơn.

Eve là một bé gái ngoan. Cô cố gắng là người tốt, không gây rối. Nếu con gây rối, cớm sẽ đến bắt giữ con, nhốt con vào một cái hố tối tăm thăm thẳm, nơi sâu bọ xẹt qua xẹt lại và loài nhện bò về

phía con trên những cái chân lặng lẽ, trơn tuột.

Cô không có bạn bè. Nếu có bạn bè, con phải bịa đặt những câu chuyện về xuất xứ của những vết bầm tím. Con vụng về biết bao trong khi con không hề vụng về. Con rơi ngã như thế nào trong khi con không hề rơi ngã. Ngoài ra, họ không bao giờ sống lâu ở một nơi. Nếu con làm thế, đám nhân viên xã hội chết tiệt sẽ đến dò la, đặt những câu hỏi. Chính đám nhân viên xã hội chết tiệt gọi cớm đến nhốt con vào cái hố tăm tối, đầy sâu bọ bò lổm ngổm.

Cha của Eve đã cảnh cáo cô.

Vì thế cô là bé gái ngoan, không hề có bạn bè, di chuyển từ nơi này sang nơi khác là khi cô bị đưa đi.

Nhưng dường như không có gì khác biệt.

Cô có thể nghe tiếng ông ta đang đến. Cô luôn luôn nghe thấy tiếng ông ta. Kể cả khi cô đang ngủ ngon, tiếng chân trần của ông ta lê bước từ từ trên sàn nhà vẫn đánh thức cô nhanh như một tiếng sấm nổ.

Ôi, làm ơn, ôi, làm ơn, ôi làm ơn. Cô sẽ cầu nguyện nhưng không khóc. Nếu khóc, cô sẽ bị đánh đập, và dù sao thì ông ta vẫn làm những chuyện bí mật. Chuyện đau đớn và bí mật mà cô biết, dù mới năm tuổi, là xấu xa.

Ông ta bảo là cô ngoan. Suốt thời gian làm chuyện bí mật, ông ta cứ bảo là cô ngoan. Nhưng cô biết mình hư, và cô sẽ bị trừng phạt.

Đôi khi ông ta trói cô lại. Khi nghe tiếng cửa mở, cô khẽ rên rỉ, cầu nguyện lần này ông ta sẽ không trói cô. Cô sẽ không kháng cự, sẽ không như thế nếu ông ta không trói cô. Nếu ông ta không lấy tay bịt miệng cô, cô sẽ không la hét hoặc kêu cứu.

"Con gái nhỏ của ta đâu? Con gái nhỏ ngoan của ta đâu?"

Nước mắt tụ ở khóe mắt cô khi bàn tay ông ta luồn xuống vải trải giường, mò mẫm, thăm dò, ngắt nhéo. Cô ngửi được mùi hơi thở của ông ta trên mặt cô, ngọt như kẹo.

Những ngón tay của ông ta đâm vào trong cô, bàn tay kia giáng mạnh xuống miệng cô khi cô hít vào để thét lên. Cô không thể cưỡng lại.

"Im." Hơi thở của ông ta trở thành những tiếng hổn hển ngắn, trong cơn khát dục bệnh hoạn mà cô không hiểu được. Những ngón tay của ông ta ấn sâu vào má cô, nơi những vết bầm tím sẽ hình thành vào sáng hôm sau. "Hãy làm bé gái ngoan nào. Con gái ngoan đấy."

Cô không nghe được tiếng càu nhàu của ông ta vì tiếng thét trong đầu cô. Cô thét lên và thét nữa và thét mãi.

Không, cha ơi. Không, cha ơi.

"*Không!*" Tiếng thét toạc ra khỏi cổ họng Eve khi cô chồm dậy trên giường. Gai ốc châm đau

nhói trên làn da nhớp nháp, và cô run rẩy, run rẩy khi kéo tấm chăn trùm lên.

Không nhớ. Sẽ không nhớ - cô tự an ủi mình và co đầu gối lên, tựa trán vào đấy. Chỉ là một giấc mơ và nó đang tàn lụi. Cô có thể dùng ý chí xua nó đi - như đã từng làm thế trước đây - đến khi không còn gì ngoài thoáng cảm giác buồn nôn.

Vẫn còn run rẩy, cô đứng dậy, khoác áo choàng để chống lại cái lạnh. Trong bồn tắm, cô để nước chảy trên mặt đến khi hơi thở bình thường lại. Đã điềm tĩnh hơn, cô lấy cho mình một ống Pepsi, co ro trở về giường và mở một trong những đài phát tin tức hai tư giờ.

Và bình tĩnh chờ đợi.

Đó là câu chuyện hàng đầu lúc sáu giờ sáng, tiêu đề do Nadine mắt-mèo đọc. Eve đã mặc xong quần áo khi điện thoại triệu tập cô đến Trung tâm Cảnh sát.

Chương 17

Nếu có bất cứ sự thỏa mãn cá nhân nào mà Eve cảm thấy khi biết bản thân mình là một thành phần của đoàn thẩm vấn Simpson thì cô đã giấu nó rất kín đáo. Tôn trọng địa vị của Simpson, người ta sử dụng văn phòng của ban Quản lý An ninh thay vì khu vực xét hỏi.

Lớp cửa sổ trong suốt và cái bàn bằng nhựa acrylic bóng nhoáng không phủ định được sự thật là Simpson đang rối như tơ vò. Chuỗi hạt mồ hôi nơi môi trên của Simpson chứng tỏ ông ta biết sự việc nghiêm trọng đến mức nào.

"Giới truyền thông đang cố gây tổn thương cho Sở," Simpson khơi mào, sử dụng câu văn đã được gã phụ tá có thâm niên chuẩn bị tỉ mỉ. "Trước sự thất bại rất rõ ràng của cuộc điều tra những cái chết tàn nhẫn của ba phụ nữ, giới truyền thông đang cố kích động một cuộc săn phù thủy. Là Cảnh sát trưởng, hiển nhiên tôi trở thành mục tiêu."

"Cảnh sát trưởng Simpson." Chỉ huy Whitney không một thoáng nháy mắt phơi bày niềm hân hoan bên trong. Giọng ông nghiêm nghị, ánh mắt u tối. Lòng Whitney đang mở hội. "Bất kể động cơ gì, anh cần giải thích sự khác biệt trong sổ kế toán của anh."

Simpson ngồi ngay đơ trong khi một trong các luật sư của ông ta cúi xuống, thì thào vào tai ông ta.

"Tôi không thừa nhận bất cứ khác biệt nào. Nếu có thì tôi không biết."

"Cảnh sát trưởng Simpson, anh không biết về khoản hơn hai triệu đô la?"

"Tôi đã liên hệ với công ty kế toán của tôi. Rõ ràng nếu có sai lầm về bản chất nào đó thì là do họ vi phạm."

"Anh sẽ xác nhận hay phủ nhận tài khoản số 47891127499 là của anh?"

Sau một thoáng tham khảo, Simpson gật đầu. "Tôi xác nhận." Nói dối chỉ khiến cho nút thắt siết chặt hơn.

Whitney liếc Eve. Họ đồng ý tài khoản là vấn đề của IRS. Tất cả những gì họ muốn là Simpson chịu xác nhận.

"Cảnh sát trưởng Simpson, ông giải thích thế nào về chuyện rút ra một trăm nghìn đô la - cứ ba tháng lại rút hai mươi lăm nghìn đô la tiền lãi - trong năm qua?"

Simpson giật nút thắt cà vạt. "Tôi thấy không có lý do phải giải thích cách thức tôi chi tiêu tiền của tôi, Trung úy Dallas."

“Vậy có lẽ ông giải thích được làm sao mà cùng những khoản tiền đó lại được Sharon DeBlass liệt kê ra và gán cho ông.”

“Tôi không hiểu cô nói gì.”

“Chúng tôi có chứng cớ ông đã trả cho Sharon DeBlass một trăm nghìn đô la năm qua, hai mươi lăm nghìn đô la tiền lãi mỗi quý.” Eve chờ một nhịp. “Đó là một khoản tiền rất lớn đối với những quan hệ quen biết tình cờ.”

“Tôi không có gì để nói về vấn đề đó.”

“Sharon tống tiền ông phải không?”

“Tôi không có gì để nói.”

“Chứng cớ nói điều đó hộ ông,” Eve phát biểu. “Cô ấy tống tiền ông; ông trả tiền cho cô ấy. Cảnh sát trưởng Simpson, tôi chắc chắn ông biết chỉ có hai cách để chấm dứt bị bóp nặn. Một là cắt nguồn cung cấp. Hai... loại trừ kẻ tống tiền.”

“Điều này thật vô lý. Tôi không giết Sharon. Tôi trả tiền cho cô ấy đều đặn như đồng hồ. Tôi...”

“Cảnh sát trưởng Simpson.” Người cao niên trong nhóm luật sư đặt tay lên cánh tay Simpson bóp mạnh. Ông ta hướng ánh mắt hòa nhã sang Eve. “Thân chủ của tôi không đưa ra phát biểu gì về Sharon DeBlass. Rõ ràng là chúng tôi sẽ hợp tác bằng bất cứ cách nào với cuộc điều tra từ Sở Thuế vụ về sổ sách của thân chủ tôi. Tuy nhiên, vào thời điểm này chưa có cáo buộc nào được đưa ra. Chúng tôi ở đây chỉ vì lịch sự và chứng tỏ thiện chí.”

“Ông có quen biết một phụ nữ tên là Lola Starr?” Eve thốt lời.

“Thân chủ tôi không bình luận.”

“Ông biết bạn tình có giấy phép Georgie Castle không?”

“Cùng câu trả lời,” gã luật sư kiên nhẫn nói.

“Ông đã làm tất cả mọi điều có thể để ngăn cản cuộc điều tra án mạng này từ lúc đầu. Tại sao?”

“Đây có phải là phát biểu về sự thật không, Trung úy Dallas?” luật sư hỏi. “Hay là một ý kiến?”

“Tôi sẽ cho ông sự thật. Ông quen biết thân mật Sharon DeBlass. Cô ta lừa ông một trăm nghìn đô la một năm. Cô ta đã chết và kẻ nào đó tiết lộ thông tin mật về cuộc điều tra. Thêm hai phụ nữ nữa chết. Tất cả các nạn nhân đều sinh sống bằng nghề mại dâm hợp pháp - điều mà ông phản đối.”

“Tôi phản đối mại dâm trên lập trường chính trị, đạo đức và cá nhân,” Simpson vững chãi lên tiếng. “Tôi sẽ toàn tâm ủng hộ bất cứ luật nào đặt nó ra ngoài vòng pháp luật. Nhưng tôi sẽ khó lòng loại trừ được vấn đề bằng cách bắn chết lẻ tẻ vài gái mại dâm.”

“Ông có một bộ sưu tập vũ khí cổ,” Eve kiên trì nói.

“Có,” làm ngơ gã luật sư, Simpson thừa nhận. “Một bộ sưu tập nhỏ, hạn chế. Tất cả đều được đăng ký, bảo đảm an toàn và kiểm kê. Tôi sẽ còn hơn cả vui mừng được giao nộp chúng cho Chỉ huy Whitney xét nghiệm.”

“Tôi ghi nhận điều đó,” Whitney đáp lại, làm Simpson bị sốc khi ông ta đồng ý. “Cảm ơn anh đã hợp tác.”

Simpson đứng lên, nét mặt là một bãi chiến trường cảm xúc. “Khi vấn đề này được làm rõ, tôi sẽ không quên buổi gặp này.” Ánh mắt ông ta thoáng ghim vào Eve. “Tôi sẽ không quên kẻ đã tấn công văn phòng Cảnh sát và An ninh trưởng.”

Chỉ huy Whitney đợi đến khi Simpson đã ra ngoài, toán luật sư của ông ta theo sau. “Khi vấn đề này được giải quyết, hắn sẽ không được đến quanh văn phòng Cảnh sát và An ninh trưởng trong vòng một trăm mét.”

“Tôi cần thêm thời gian để tìm hiểu về ông ta. Tại sao sếp lại để ông ta đi?”

“Hắn không phải là cái tên duy nhất trên danh sách của DeBlass,” Whitney nhắc Eve. “Và không có mối ràng buộc - chưa có - giữa hắn và hai nạn nhân kia. Hãy xén bớt danh sách, tìm cho tôi một mối ràng buộc rồi tôi sẽ cho cô toàn bộ thời gian cô cần.” Ông ta ngừng lại, xáo các bản in những tài liệu đã được truyền đến văn phòng của mình. “Dallas, dường như cô đã chuẩn bị tốt cho cuộc thẩm vấn này. Gần như thể cô đã chờ đợi nó. Tôi cho là không cần nhắc cô rằng can thiệp vào hồ sơ cá nhân là phạm pháp.”

“Không, thưa sếp.”

“Tôi không nghĩ mình đã làm thế. Giải tán.”

Khi đi ra cửa, Eve nghĩ mình nghe thấy Whitney thì thào “Làm việc giỏi đấy” nhưng có thể cô nghe lầm.

Eve đang đi thang máy về khu vực của cô thì máy liên lạc nhấp nháy tín hiệu.

“Dallas.”

“Có cuộc gọi cho cô. Charles Monroe.”

“Tôi sẽ gọi lại cho anh ta.”

Eve lấy một tách cà phê giả sánh như bùn, và cái có lẽ là một chiếc bánh rán khi cô đi qua khu vực văn phòng của khu hồ sơ. Mất gần hai mươi phút để cô yêu cầu lấy bản sao những chiếc đĩa ghi lại ba vụ án hình sự.

Giam mình trong văn phòng, Eve nghiên cứu lại những chiếc đĩa. Cô xem lại những ghi chú của mình, ghi những điều mới.

Mỗi lần xảy ra nạn nhân đều ở trên giường. Mỗi lần chiếc giường đều nhàu nát. Mỗi lần nạn nhân đều khỏa thân. Tóc của họ đều rối bù.

Nhíu mắt, Eve ra lệnh cho ảnh Lola Starr đứng yên, phóng thành cận ảnh.

"Da mông trái màu đỏ," Eve thì thào. "Đã bỏ qua trước kia. Bị phát vào mông? Cảm giác phấn khích ngự trị? Không có vẻ trở thành bầm tím hay sưng tấy. Nhờ Feeney nâng cao chất lượng và quyết định. Chuyển sang băng DeBlass."

Một lần nữa Eve cho chạy máy. Sharon cười với máy quay hình, chế nhạo nó, tự sờ soạng mình, di chuyển. "Dừng hình lại. Góc - chết tiệt - thử 16 xem nào. Không có dấu vết," Eve nói. "Tiếp tục. Coi nào, Sharon, cho xem phía đúng đi, phòng khi cần thiết. Thêm chút nữa. Dừng hình. Góc 12, tăng lên. Không có dấu vết trên người cô em. Có lẽ cô làm trò phát mông, hả? Chạy đĩa Castle. Nào Georgie, xem nào."

Eve dõi nhìn người phụ nữ mỉm cười, tán tỉnh, đưa một bàn tay lên vuốt mái tóc rối. Eve đã biết rõ đoạn đối thoại: "*Tuyệt vời. Anh tuyệt lắm*."

Bà ta đang quỳ, ngồi xổm lại, ánh mắt vui vẻ và thân thiện. Eve bắt đầu thầm thúc giục bà ta xê dịch, một chút thôi, dời chỗ. Thế rồi Georgie ngáp một cách duyên dáng, quay sang rũ những chiếc gối.

"Dừng hình. Ô phải rồi, gã đã phát mông bà, phải không? Một số gã đã thoát tội chơi trò bé gái hư và Bố."

Eve hứng lấy một tia chớp như lưỡi dao đâm xuyên não bộ. Ký ức chặt xẻ người cô, cái tát chắc nịch của một bàn tay lên mông cô, đau buốt, hơi thở nặng nề. "*Con phải bị trừng phạt; con gái nhỏ. Rồi Bố sẽ hôn nó hay. Ông ấy sẽ hôn nó hay cực kỳ*."

"Chúa ơi." Cô xoa đôi bàn tay run rẩy lên mặt. "Dừng lại. Cất cảnh đó đi. Cất nó đi."

Eve đưa tay ra lấy món cà phê nguội lạnh và thấy chỉ còn cặn. Quá khứ đã trôi qua, cô tự nhắc nhở, và không liên quan gì đến cô. Không liên quan gì đến công việc lúc này.

"Nạn nhân 2 và 3 cho thấy dấu vết bị đánh vào mông. Không có dấu vết trên nạn nhân 1." Eve thở ra một hơi dài, hít vào một hơi chậm rãi. Bình tĩnh hơn. "Phá vỡ kiểu cách. Phản ứng cảm xúc rõ ràng trong vụ thứ nhất, không có trong hai vụ sau."

Máy kết nối của Eve vang lên, cô lờ đi.

"Giả thuyết khả thi: Thủ phạm đạt được sự tự tin, thích thú trong các vụ án tiếp theo. Ghi chú: Không có máy quay an ninh ở nạn nhân 2. Thời gian đứt quãng trên máy quay an ninh ở nạn nhân 3 ít hơn nạn nhân 1 ba mươi ba phút. Giả thuyết khả thi: thông thạo hơn, tự tin hơn, ít khuynh hướng đùa cợt với nạn nhân hơn. Muốn lạc thú nhanh hơn."

Có thể, có thể, Eve nghĩ, và máy tính của cô đồng ý sau một tiếng vo vo bồn chồn, với một hệ số xác suất là 96,3%. Nhưng điều gì đó khác đang nảy ra khi cô chạy ba đĩa liền nhau, trao đổi các phân đoạn lẫn nhau.

"Tách màn hình," Eve ra lệnh, "nạn nhân 1 và 2, từ đầu."

Nụ cười mèo của Sharon, môi bĩu của Lola. Cả hai người phụ nữ đều hướng về máy quay hình, hướng về gã đàn ông phía sau nó. Nói với gã.

"Dừng màn hình," Eve nói khẽ tới nỗi chỉ nhờ có cái tai cực thính chiếc máy tính mới nghe được lời cô. "Chúa ơi, chúng ta có gì ở đây thế này?"

Nó là một chi tiết nhỏ, một chi tiết sơ sài mà với ánh mắt bận tập trung vào sự tàn bạo của các vụ giết người thì dễ bị bỏ sót. Nhưng giờ đây Eve đã nhìn thấy nó, qua ánh mắt của Sharon. Qua ánh mắt của Lola.

Ánh mắt của Lola được xoay góc cao hơn.

Chiều cao của những cái giường có thể giải thích điều đó, Eve tự bảo mình khi cô thêm hình ảnh Georgie lên màn hình. Các cô gái đều nghiêng đầu. Xét cho cùng thì họ đều ngồi, thủ phạm có khả năng là đang đứng.

Nhưng góc của những đôi mắt, điểm mà họ nhìn vào… Chỉ có Sharon là khác.

Vẫn nhìn màn hình, Eve gọi bác sĩ Mira.

"Tôi không cần biết bà ấy đang làm gì," Eve nạt gã nhân viên tiếp tân lười biếng. "Việc khẩn cấp."

Eve càu nhàu khi chờ điện thoại và tai cô bị tấn công bởi một loại âm nhạc vô hồn, mùi mẫn.

"Câu hỏi," Eve nói ngay khi Mira nối liên lạc.

"Vâng, Trung úy."

"Liệu chúng ta có hai kẻ giết người không?"

"Một kẻ bắt chước ư? Khó có thể, Trung úy, căn cứ theo cách thức và kiểu cách của các vụ án mạng đã được giấu kín."

"Có những điều cực lạ lộ ra. Tôi phát hiện ra những phá cách, những phá cách nhỏ nhưng dứt khoát là phá cách." Lòng nôn nóng, Eve bèn phác họa chúng. "Lý thuyết, bác sĩ. Vụ án đầu tiên do kẻ nào đó biết rõ Sharon gây ra, giết người vì cơn bốc đồng, rồi đủ bình tĩnh để xóa sạch dấu vết để lại. Hai vụ sau là phản ảnh của vụ thứ nhất, hoàn thiện hơn, suy tính kỹ lưỡng, gây ra bởi một kẻ lạnh lùng, tính toán và không có quan hệ với các nạn nhân. Và, khốn kiếp, hắn ta cao hơn."

"Đó là lý thuyết, Trung úy. Tôi rất tiếc, nhưng chắc chắn có khả năng, thậm chí khả năng rất cao, là cả ba vụ án đều do một gã đàn ông là thủ phạm, kẻ càng lúc càng tính toán hơn sau mỗi lần thành công. Theo quan điểm chuyên môn của tôi, một kẻ không thực hiện vụ án đầu tiên, với những dàn dựng như thế, thì không thể tái hiện lại một cách hoàn hảo đến vậy ở hai vụ án tiếp theo."

Máy tính của Eve cũng đã bỏ rơi lý thuyết của cô, với xác suất 48,5%. "Thôi được, cảm ơn." Bị cụt hứng, Eve ngắt điện thoại. Thất vọng là ngốc nghếch - cô tự bảo mình. Sự việc có thể tệ hại đến

mức nào nếu cô theo đuổi hai thủ phạm thay vì một?

Máy kết nối của Eve lại reo lên. Nhe răng khó chịu, Eve bật máy. "Dallas đây. Cái gì?"

"Này, Trung úy Ngọt Ngào, một gã đàn ông có thể nghĩ cô không quan tâm đấy."

"Tôi không có thì giờ đùa giỡn, Charles."

"Này, đừng cắt cuộc gọi của tôi nhé. Tôi có một thứ cho cô."

"Hoặc cho những lời bóng gió chả đâu vào đâu..."

"Không, thật đấy. Ôi trời, tán tỉnh phụ nữ một hay hai lần rồi thì cô ta không bao giờ xem mình nghiêm túc." Khuôn mặt hoàn hảo của Charles lộ vẻ bị xúc phạm. "Cô đã yêu cầu tôi gọi cô nếu nhớ được điều gì, đúng không?"

"Đúng." Kiên nhẫn, Eve tự nhắc mình. "Vậy thì anh đã nhớ ra?"

"Chính những quyển nhật ký làm tôi suy nghĩ. Cô biết tôi đã kể Sharon luôn ghi lại mọi chuyện như thế nào rồi đấy. Vì cô tìm chúng, tôi đoán là chúng không có ở chỗ của cô ấy."

"Anh nên là một nhân viên điều tra hình sự."

"Tôi thích lĩnh vực công việc của tôi. Dù thế nào thì tôi cũng đã bắt đầu tự hỏi Sharon cất nhật ký ở đâu cho an toàn. Và tôi nhớ lại két gửi an toàn."

"Chúng tôi đã kiểm tra nó. Dù sao vẫn cảm ơn anh."

"Ô, làm sao cô vào đó được mà không có tôi? Sharon chết rồi."

Eve ngừng lại trong lúc đang định ngắt liên lạc. "Không có anh?"

"Phải. Vài ba năm trước đây Sharon nhờ tôi ký thuê một két cho cô ấy. Bảo là không muốn có tên mình trong sổ ghi."

Tim của Eve bắt đầu đập mạnh. "Vậy điều đó làm được gì cho cô ấy?"

Charles mỉm cười bẽn lẽn và duyên dáng. "À, về kỹ thuật thì tôi đứng tên em gái tôi cho cô ấy. Tôi có một em gái ở Kansas City. Vì thế chúng tôi ghi Sharon là Annie Monroe. Cô ấy trả tiền thuê nên tôi quên khuấy đi, thậm chí không thể nói chắc Sharon còn giữ két không. Nhưng tôi nghĩ có lẽ cô muốn biết."

"Ngân hàng đó ở đâu?"

"First Manhattan, trên Madison."

"Nghe tôi này, Charles. Anh đang ở nhà, đúng không?"

"Đúng."

“Anh hãy ở đó. Ngay tại đó. Tôi sẽ đến trong vòng mười lăm phút. Chúng ta sẽ đến ngân hàng, anh và tôi.”

“Nếu đó là điều tốt nhất tôi làm được. Này, tôi đã cho cô manh mối nóng hổi rồi chứ, Trung úy Ngọt Ngào?”

“Cứ ở yên đó.”

Eve đã đứng lên và đang xỏ tay vào áo khoác thì máy liên lạc của cô lại reo. “Dallas đây.”

“Điều phối, Dallas. Chúng tôi có phát truyền đang chờ cho cô. Video bị ngăn chặn. Từ chối nhận diện.”

“Truy tìm dấu vết?”

“Đang truy tìm.”

“Vậy nối đường dây đi.” Eve vung túi xách lên khi có âm thanh lách cách. “Đây là Dallas.”

“Cô đang ở một mình phải không?” Đó là một giọng phụ nữ, run rẩy.

“Vâng. Cô muốn tôi giúp gì không?”

“Không phải lỗi của tôi. Cô phải biết là tôi không có lỗi.”

“Không ai đổ lỗi cho cô.” Eve đã được huấn luyện cho quen với nỗi sợ và nỗi buồn. “Cứ kể tôi nghe điều gì đã xảy ra.”

“Gã hiếp tôi. Tôi không ngăn được gã. Gã hiếp tôi. Gã cũng hiếp cô ấy nữa. Sau đó gã giết chết cô ấy. Gã đã có thể giết cả tôi.”

“Hãy nói tôi nghe cô ở đâu.” Eve quan sát màn hình, chờ nhận được dấu vết. “Tôi muốn giúp nhưng phải biết cô ở đâu.”

Hơi thở đứt quãng, một giọng rên rỉ. “Gã nói đó phải là chuyện bí mật. Tôi không thể nói ra. Gã giết cô ấy để cô ấy không thể nói. Bây giờ đến tôi. Không ai tin lời tôi.”

“Tôi tin cô. Tôi sẽ giúp cô. Nói tôi nghe...” Eve nguyền rủa vì cuộc phát truyền bị đứt kết nối. “Ở đâu?” cô đòi hỏi sau khi chuyển sang điều phối.

“Front Royal, Virginia. Số 7035553908. Địa chỉ...”

“Tôi không cần địa chỉ. Gọi Đại úy Ryan Feeney cho tôi. Nhanh.”

Hai phút chưa đủ nhanh. Eve day day đến gần như xoáy thủng thái dương trong khi chờ đợi. “Feeney, tôi đã có một manh mới, và to đấy.”

“Cái gì?”

“Chưa thể đi sâu vào vấn đề nhưng tôi cần ông đi đón Charles Monroe.”

“Chúa ơi, Eve, chúng ta tóm được thủ phạm rồi sao?”

“Chưa. Monroe sẽ đưa ông đến két an toàn khác của Sharon. Feeney, ông hãy chăm sóc anh ta. Chúng ta cần Charles. Và chăm sóc bất kỳ thứ chết tiệt gì ông tìm thấy trong két.”

“Cô định làm gì thế?”

“Tôi phải đón máy bay.” Eve ngắt cuộc phát truyền rồi gọi cho Roarke. Mất thêm ba phút thời gian quý báu trước khi anh bắt máy.

“Eve, anh đang định gọi em. Có vẻ anh phải bay đi Dublin. Muốn đi cùng anh không?”

“Roarke, em cần máy bay của anh. Ngay. Em phải nhanh chân đến Virginia. Nếu đi qua kênh hoặc dùng vận tải công cộng thì...”

“Máy bay sẽ sẵn sàng cho em. Trạm C, Cổng 22.”

Eve nhắm mắt. “Cảm ơn. Em nợ anh.”

Lòng biết ơn của Eve kéo dài đến khi cô tới cổng sân bay và thấy Roarke đang chờ mình.

“Em không có thời gian trò chuyện.” Giọng cô gay gắt, đôi chân dài nuốt chửng khoảng cách từ cổng ra thang máy.

“Chúng ta sẽ nói chuyện trên máy bay.”

“Anh không đi với em. Đây là việc công...”

“Đây là máy bay của anh, Trung úy,” Roarke êm ả ngắt lời khi thang máy khép họ vào trong cùng nhau, rồi lặng lẽ rút lên.

“Anh không thể làm bất cứ điều gì mà không có điều kiện ràng buộc sao?”

“Có chứ. Chuyện này thì không.” Cửa sập mở ra. Tiếp viên hàng không đã đợi sẵn.

“Chào mừng lên máy bay, thưa ông, thưa Trung úy. Tôi mời các vị thức uống được không?”

“Không, cảm ơn. Bảo phi công cất cánh ngay khi được phép bay.” Roarke ngồi vào ghế trong khi Eve giận dữ đứng yên. “Chúng ta không thể cất cánh trừ khi em ngồi xuống và thắt đai an toàn.”

“Em tưởng anh đi Ailen mà.” Eve có thể tranh cãi với Roarke dễ dàng như ngồi xuống.

“Chuyện đó không ưu tiên. Việc này mới ưu tiên. Eve, trước khi em nêu ra trường hợp của em, anh sẽ phác họa trường hợp của anh. Em hối hả đi Virginia, điều đó nhắm đến vụ án DeBlass và một ít thông tin mới. Beth và Richard là bạn anh, bạn thân. Anh không có nhiều bạn thân, em cũng thế. Tình thế đảo ngược. Em sẽ làm gì?”

Eve nhịp ngón tay lên tay vịn trên ghế của cô khi máy bay bắt đầu lăn bánh. "Đây không thể là chuyện cá nhân."

"Không đối với em. Với anh, nó rất cá nhân. Beth liên lạc với anh ngay khi anh đang sắp xếp cho chuẩn bị máy bay. Cô ấy yêu cầu anh đến."

"Tại sao?

"Cô ấy không nói. Beth không phải nói ra - cô ấy chỉ cần yêu cầu."

Lòng trung thành là một điểm mà Eve gặp khó khi tranh cãi phản đối. "Em không thể ngăn cản anh đi, nhưng em báo động đây là công tác của Sở."

"Và Sở thì có biến động sáng hôm nay," Roarke bình thản nói, "vì thông tin nào đó lọt đến tai giới truyền thông - bởi một nguồn cung cấp vô danh."

Eve rít ra một tiếng thở. Không gì giống như tự dồn mình vào góc kẹt. "Em biết ơn anh đã giúp đỡ."

"Đủ để nói anh nghe hệ quả chứ?"

"Em nghĩ đến cuối ngày hôm nay chiếc mũ sẽ bị lột ra." Eve bồn chồn nhúc nhích đôi vai, nhìn trừng ra ngoài cửa sổ, muốn ở xa đây hàng dặm. "Simpson sẽ cố gắng trút toàn bộ vụ việc lên công ty kế toán của lão. Em không cho rằng lão rút ra được. IRS sẽ tóm lão vì tội gian lận thuế. Em tưởng tượng cuộc điều tra nội bộ sẽ phát hiện nơi lão có tiền. Tính đến khả năng sáng tạo của Simpson, em sẽ đặt cược vào tiền lại quả, hối lộ, và đút lót."

"Còn vụ tống tiền?"

"Ồ, lão ta trả tiền cho Sharon. Simpson đã thừa nhận như thế trước khi luật sư của lão kịp ngăn lão nói. Và lão sẽ bám lấy chuyện đó, một khi lão nhận ra tội trả tiền bị cưỡng ép nhẹ hơn tội đồng lõa giết người."

Eve lấy bộ liên lạc, yêu cầu tiếp cận Feeney.

"Ô, Dallas."

"Ông đã lấy được chưa?"

Feeney giơ một cái hộp nhỏ lên để Eve có thể thấy trên màn hình nhỏ tí. "Tất cả đều được dán nhãn và ghi ngày tháng. Có khoảng hai mươi năm."

"Hãy bắt đầu với dữ liệu nhập cuối cùng, làm ngược lại. Tôi sẽ đến nơi trong khoảng hai mươi phút. Tôi sẽ liên lạc với ông ngay khi có thể để lấy báo cáo tình trạng."

"Này, Trung úy Ngọt Ngào." Charles len lên màn hình và rạng rỡ cười với Eve. "Tôi làm việc thế nào?"

"Anh làm giỏi đấy. Cảm ơn. Bây giờ trừ khi tôi nói khác, còn thì anh hãy quên cái hộp an toàn,

quên những quyển nhật ký, quên tất cả."

"Nhật ký gì?" Charles thốt lên với một cái nháy mắt. Anh ta hôn gió Eve trước khi bị Feeney hích sang một bên.

"Tôi trở về Trung tâm Cảnh sát đây. Giữ liên lạc đấy."

"Hết." Eve tắt máy, nhét nó trở vào trong túi.

Roarke chờ một nhịp. "Trung úy Ngọt Ngào?"

"Im đi, Roarke." Eve nhắm mắt lại để lờ anh đi, nhưng không thể xóa sạch nụ cười tự mãn trên mặt cô.

Khi họ đáp xuống, Eve buộc phải thừa nhận rằng cái tên Roarke có hiệu quả nhanh hơn cả phù hiệu. Chỉ vài phút sau họ đã ở trong một chiếc xe thuê máy khỏe và nuốt hàng dặm đường đến Front Royal. Eve lẽ ra đã phản đối bị đưa vào ghế hành khách nhưng cô không thể chê trách tài lái xe của Roarke.

"Đã từng tham dự đua Indy?"

"Không." Roarke bỏ qua một cú thoáng liếc Eve khi họ phóng như bay trên Xa lộ 95 với tốc độ suýt soát một trăm. "Nhưng anh đã đua một vài lần giải Grand Prix."

"Em hình dung được." Eve gõ ngón tay lên cần sang số khi Roarke phóng vào một dòng xe dâng cao thẳng đứng, liều lĩnh - và phạm luật - bay lướt bên trên một dòng xe bị nghẽn. "Anh nói Richard là bạn tốt. Anh sẽ mô tả anh ta như thế nào?"

"Thông minh, tận tâm, trầm lặng. Richard hiếm khi nói trừ khi có điều gì để nói. Bị lu mờ bởi cái bóng của ông bố, người thường xung đột với anh ta."

"Anh mô tả quan hệ của Richard với ông bố như thế nào?"

Roarke đưa xe xuống thấp trở lại, các bánh xe thoáng trượt trên mặt đường. "Từ những gì ít ỏi mà có thể anh ta đã nói, và những điều Beth tiết lộ thì anh phải nói là hay gây gổ, đáng thất vọng."

"Còn quan hệ của anh ta với con gái?"

"Những lựa chọn của Sharon trực tiếp đối nghịch với phong cách sống và, phải, đức hạnh của Richard, nếu em muốn thế. Anh ta là một người có lòng tin trung thành vào sự tự do lựa chọn và thể hiện. Nhưng anh vẫn không thể hình dung bất cứ ông bố nào lại muốn con gái trở thành một phụ nữ bán thân để kiếm sống."

"Không phải Richard đã tham gia thiết kế an ninh cho cha anh ta trong chiến dịch ứng cử thượng viện vừa qua sao?"

Roarke lại đưa xe lên cao, lèo lái ra khỏi đường lớn, lẩm bẩm điều gì đó về một lối đi tắt.

Trong khoảng thời gian bỏ ra để bay là đà xuyên qua một trảng cây, bên trên vài tòa nhà ngụ cư, rồi hạ xuống lần nữa lên một con đường ngoại ô yên tĩnh, Roarke giữ yên lặng.

Eve thôi không đếm những vụ vi phạm luật giao thông nữa.

"Lòng trung thành với dòng họ lớn hơn chính trị. Một con người có quan điểm của DeBlass thì hoặc là yêu hết mình, hoặc ghét hết mình. Richard có thể bất đồng với cha anh ta, nhưng khó có chuyện anh ta muốn cho cha mình bị ám sát. Và vì anh ta có chuyên môn ngành luật an ninh, thế nên anh ta trợ giúp cha mình trong công việc."

Một người con trai bảo vệ cha của ông ta, Eve nghĩ. "Và DeBlass sẽ đi bao xa để bảo vệ con trai của lão?"

"Bảo vệ khỏi điều gì? Richard là một người ôn hòa nhất trong số những người ôn hòa. Anh ta náu mình không lộ diện, âm thầm ủng hộ những lý tưởng của mình. Anh ta…" Nội dung của câu hỏi đã đánh trúng. "Em chệch mục tiêu," Roarke rít qua kẽ răng. "Xa mục tiêu rồi."

"Chúng ta sẽ thấy."

Ngôi nhà trên đồi nhìn có vẻ bình yên. Dưới bầu trời xanh lạnh lẽo, nó nằm bình thản, ấm cúng, với vài củ nghệ tây can đảm bắt đầu ló lên khỏi lớp cỏ mùa đông châm chích đau nhói.

Vẻ bề ngoài, Eve nghĩ, thường hay gạt người ta. Cô biết đây không phải là ngôi nhà của sự sung túc dễ dàng, hạnh phúc bình lặng và những cuộc sống gọn gàng. Giờ đây Eve chắc chắn cô biết những gì đã xảy ra phía sau những bức tường hồng hào và cửa kính bóng nhoáng kia.

Đích thân Elizabeth mở cửa. Nếu có chuyện gì thì đó là sắc diện bà ta nhợt nhạt hơn và ủ dột hơn lần trước gặp Eve. Mắt Elizabeth sưng húp vì khóc lóc, bộ trang phục đặt may kiểu đàn ông mà bà ta đang mặc thõng bên hông vì sụt cân gần đây.

"Ôi, Roarke." Khi Elizabeth lao vào vòng tay của Roarke, Eve gần như có thể nghe thấy tiếng xương mảnh mai va vào nhau. "Tôi xin lỗi đã lôi kéo anh đến đây. Lẽ ra không nên làm phiền anh."

"Đừng ngớ ngẩn." Roarke nâng khuôn mặt bà ta lên với vẻ dịu dàng làm động đến tâm hồn mà Eve đang đấu tranh để giữ cho bình lặng. "Beth, cô không chăm sóc bản thân đấy."

"Dường như tôi không thể vận hành, suy nghĩ hay làm gì. Tất cả mọi thứ đều tan vỡ dưới chân tôi, và tôi..." Elizabeth ngừng nói, đột ngột nhớ ra là không chỉ có hai người bọn họ với nhau. "Chào Trung úy Dallas."

Eve bắt gặp thoáng vẻ kết tội trong ánh mắt bà ta khi bà ta nhìn Roarke. "Anh ấy không đem theo tôi, thưa bà Barrister. Tôi đưa anh ấy đến. Tôi nhận được cuộc gọi sáng nay từ địa điểm này. Có phải bà gọi không?"

"Không." Elizabeth lùi lại. Đôi bàn tay bà ta tìm nhau, vặn vẹo. "Không, tôi không gọi. Hẳn là do Catherine. Đột nhiên đêm hôm qua cô ấy đến. Bị kích động, căng thẳng. Mẹ chồng tôi đã nằm bệnh

viện và có thể bệnh tình nghiêm trọng. Tôi chỉ có thể nghĩ là sự căng thẳng của vài tuần trước đã quá sức Catherine. Vì thế tôi gọi anh, Roarke ạ. Richard thì hoang mang. Có vẻ tôi không giúp gì được. Chúng tôi cần có ai đó."

"Sao chúng ta không vào trong ngồi nhỉ?"

"Họ đang ở trong phòng khách." Với vẻ bồn chồn, Elizabeth quay lại nhìn xuống dưới hành lang. "Catherine không chịu dùng thuốc an thần, không chịu giải thích. Cô ấy từ chối không cho chúng tôi làm gì hơn là gọi cho chồng và con trai, bảo họ rằng cô ấy ở đây và họ đừng đến. Catherine bị kích động trước ý tưởng họ có thể đang gặp mối nguy hiểm nào đó. Tôi cho là điều xảy ra với Sharon đã khiến cô ấy lo lắng về đứa con của chính mình. Cô ấy bị ám ảnh phải cứu cháu thoát khỏi điều chỉ Chúa mới biết."

"Nếu cô ấy gọi điện cho tôi," Eve xen vào, "thì có lẽ cô ấy sẽ nói với tôi."

"Vâng. Vâng, được thôi."

Elizabeth dẫn đầu đi xuống dưới hành lang và vào trong căn phòng khách ngăn nắp, đầy nắng. Catherine DeBlass ngồi trên ghế dài, dựa vào vòng tay của anh trai. Eve không chắc anh ta đang vỗ về hay kiềm chế.

Richard ngước đôi mắt chịu đựng đau buồn lên gặp ánh mắt của Roarke. "Anh thật tốt bụng khi đến đây. Chúng tôi đang rối tung, Roarke." Giọng anh ta run rẩy, gần như vỡ ra. "Chúng tôi rối tung."

"Elizabeth." Roarke cúi mình xuống trước mặt Catherine. "Sao cô không mang cà phê lên nhỉ?"

"Ồ, dĩ nhiên. Tôi xin lỗi."

"Catherine." Giọng Roarke dịu dàng như bàn tay anh đặt lên tay cô gái. Nhưng sự tiếp xúc khiến Catherine giật nẩy lên, mắt mở to.

"Đừng. Anh... anh làm gì ở đây?"

"Anh đến gặp Beth và Richard. Rất tiếc em không được khỏe."

"Khỏe à?" Catherine thể hiện cái hẳn lẽ ra là một tiếng cười khi cô ta cuộn người lại. "Không ai trong bọn em sẽ khỏe lại. Làm sao bọn em có thể? Tất cả đã bị nhuốm bẩn. Tất cả bọn em đáng bị chê trách."

"Vì điều gì?"

Catherine lắc đầu, tự đẩy mình vào góc ghế bên kia. "Em không thể nói với anh."

"Chào nữ nghị sĩ DeBlass, tôi là Trung úy Dallas. Cô đã gọi cho tôi cách đây một lúc."

"Không, không, tôi không gọi." Vẻ hoảng loạn, Catherine vòng tay ôm chặt lấy ngực. "Tôi không có gọi. Tôi không nói gì hết."

Khi Richard cúi xuống chạm vào cô em, Eve ném cho anh ta một cái liếc cảnh cáo. Một cách

chủ ý, cô chen vào giữa họ, ngồi và nắm bàn tay lạnh giá của Catherine. "Cô muốn tôi giúp. Tôi sẽ giúp cô."

"Cô không thể. Không ai có thể. Tôi đã sai khi gọi điện thoại. Chúng tôi phải giữ kín chuyện trong gia đình. Tôi có chồng, có một con trai nhỏ." Nước mắt bắt đầu tràn trong mắt Catherine. "Tôi phải bảo vệ họ. Tôi phải đi xa, thật xa để có thể bảo vệ họ."

"Chúng tôi sẽ bảo vệ họ," Eve bình thản nói. "Chúng tôi sẽ bảo vệ cô. Đã quá trễ để bảo vệ Sharon. Cô không thể tự trách bản thân."

"Tôi đã không cố gắng ngăn chặn sự việc," Catherine thốt lên bằng một giọng thầm thì. "Thậm chí có lẽ tôi còn mừng vì không phải là tôi nữa. Không phải tôi."

"Cô DeBlass, tôi có thể giúp cô. Tôi có thể bảo vệ cô và gia đình cô. Hãy kể tôi nghe ai hãm hiếp cô."

Richard buột ra một tiếng rít vì sốc. "Chúa ơi, cô đang nói gì? Cái gì..."

Eve quay sang nhìn Richard, ánh mắt dữ dội. "Yên lặng. Không còn bí mật nào ở đây nữa đâu."

"Bí mật," Catherine thốt lên giữa đôi môi run rẩy. "Chuyện xảy ra phải là một bí mật."

"Không, không phải. Loại bí mật này làm tổn thương. Nó bò vào trong người cô và ăn mất cô. Nó làm cô sợ hãi và làm cô có tội. Những kẻ muốn nó là điều bí mật sử dụng điều đó - tội lỗi, nỗi sợ, sự xấu hổ. Cách duy nhất cô chống lại được là nói ra. Hãy nói tôi biết ai đã hãm hiếp cô."

Hơi thở của Catherine run rẩy hắt ra. Cô ta nhìn anh trai, vẻ kinh hoảng trong ánh mắt. Eve xoay khuôn mặt cô gái lại, giữ yên.

"Nhìn tôi này. Chỉ nhìn tôi thôi. Và nói tôi nghe ai hãm hiếp cô. Ai đã hãm hiếp Sharon?"

"Cha tôi." Lời lẽ từ Catherine nổ tung ra thành một tiếng tru đau đớn. "Cha tôi. Cha tôi. Cha tôi." Cô ta vùi mặt vào hai bàn tay, khóc nức nở.

"Chúa ơi." Bên kia phòng, Elizabeth vấp ngã vào gã robot phục vụ. Đồ sứ vỡ tan. Cà phê thấm đen vào tấm thảm đẹp đẽ. "Ôi, Chúa ơi. Con tôi."

Richard bật ra khỏi trường kỷ, với lấy Elizabeth đang lắc lư. Anh ta ôm chặt vợ vào người. "Tôi sẽ giết chết ông ấy vì tội lỗi này. Tôi sẽ giết ông ấy. Rồi anh ta áp mặt vào mái tóc vợ. "Beth. Ôi, Beth."

"Anh hãy làm những gì có thể cho họ," Eve vừa thì thầm với Roarke vừa nâng Catherine lên.

"Em đã nghĩ thủ phạm là Richard," Roarke hạ thấp giọng.

"Phải." Ánh mắt Eve mờ đục và lạnh nhạt khi ngước nhìn Roarke. "Em đã nghĩ là cha của Sharon. Có lẽ em không muốn nghĩ rằng điều gì đó ghê tởm như thế lại có thể diễn ra giữa hai thế hệ."

Roarke nghiêng người ra trước. Nét mặt anh rắn như đá. "Cách này hay cách khác thì DeBlass

đã chết.”

“Hãy giúp các bạn của anh,” Eve bình thản nói. “Em có việc phải làm ở đây.”

Chương 18

Eve để yên cho Catherine khóc thoải mái, dù cô biết, quá rõ, rằng nước mắt không rửa sạch được vết thương. Cô cũng biết mình không thể xử trí tình huống một mình. Chính Roarke là người xoa dịu Elizabeth và Richard, người ra lệnh cho robot gia nhân thu gom chén đĩa sành sứ, người nắm tay họ; và khi đánh giá đúng thời điểm, chính Roarke là người nhẹ nhàng gợi ý đem một ít trà cho Catherine.

Elizabeth đích thân mang trà đến, thận trọng đóng những cánh cửa phòng khách sau lưng trước khi đem cái tách cho em chồng. "Đây, em thân yêu, uống một chút đi."

"Em xin lỗi." Catherine khum cả hai bàn tay run rẩy quanh tách trà cho ấm. "Em xin lỗi. Em nghĩ chuyện đã xong. Em tự bắt mình tin rằng chuyện đã xong. Nếu không thế thì em không thể sống nổi."

"Được rồi." Nét mặt vô hồn, Elizabeth quay lại với chồng.

"Cô DeBlass, tôi cần cô khai báo tất cả với tôi. Nữ nghị sĩ DeBlass?" Eve chờ đến khi Catherine chú ý đến cô lần nữa. "Cô hiểu cuộc hỏi đáp này đang được ghi âm chứ?"

"Ông ta sẽ ngăn chặn cô."

"Không, ông ta sẽ không làm thế. Đó là lý do khiến cô gọi cho tôi, bởi cô biết tôi sẽ chặn đứng ông ta."

"Ông ta sợ cô," Catherine thì thào. "Ông ta sợ cô. Tôi có thể nói vậy. Ông ta sợ phụ nữ. Đó là lý do tại sao ông ta làm hại họ. Tôi nghĩ có thể ông ta đã làm gì đó với mẹ tôi. Bẻ gãy tinh thần bà. Mẹ tôi biết chuyện."

"Mẹ cô có biết cha cô lạm dụng tình dục cô không?"

"Mẹ biết. Bà giả vờ không biết nhưng tôi thấy được điều ấy trong mắt bà. Mẹ tôi không muốn biết - bà chỉ muốn mọi việc đều yên ả và hoàn hảo, nhờ thế bà có thể tổ chức tiệc tùng và làm vợ Thượng nghị sĩ." Catherine giơ một bàn tay lên che mắt. "Đêm nào mà cha vào phòng tôi, tôi có thể nhìn thấy điều đó trên mặt bà vào sáng hôm sau. Nhưng khi tôi cố nói với bà để xin bà ngăn chặn ông ta thì bà giả như không hiểu ý tôi là gì. Bà bảo tôi hãy thôi tưởng tượng đi. Hãy ngoan ngoãn, hãy tôn trọng gia đình."

Catherine lại buông tay, khum lấy tách trà bằng cả hai bàn tay nhưng không uống. "Khi tôi còn bé, bảy hay tám tuổi, cha tôi đến vào ban đêm và sờ soạng tôi. Ông ta bảo chuyện ổn thôi, vì ông ta là cha và tôi sẽ giả là mẹ. Đó là một trò chơi, ông ta nói, một trò chơi bí mật. Ông ta bảo tôi phải làm nhiều trò - như sờ ông ta. Như..."

"Được rồi," Eve xoa dịu Catherine khi cô gái bắt đầu run rẩy dữ dội. "Cô không phải nói ra. Hãy kể tôi nghe những gì cô có thể kể."

"Mọi người phải vâng lời ông ta. Mọi người phải thế. Ông ta là một thế lực trong nhà chúng tôi. Richard?"

"Phải." Richard chụp bàn tay vợ trong tay mình và bóp chặt, bóp chặt. "Anh nhớ."

"Em không thể nói với anh vì em xấu hổ, và em sợ, còn mẹ thì ngoảnh mặt làm ngơ, thế nên em nghĩ em phải làm điều đó." Catherine nuốt vào khó nhọc. "Ngày sinh nhật lần thứ mười hai của em, nhà mình mở tiệc. Rất nhiều bạn bè, bánh kem to tướng, và những con ngựa nhỏ. Anh nhớ những con ngựa nhỏ không, Richard?"

"Anh nhớ." Nước mắt thầm lặng lăn trên má Richard. "Anh nhớ."

"Và đêm hôm ấy, cái đêm ngày sinh nhật của tôi, ông ta đến. Ông ta bảo giờ đây tôi đã lớn. Ông ta bảo có quà cho tôi, một món quà đặc biệt vì tôi đang trưởng thành. Và ông ta hãm hiếp tôi." Catherine vùi mặt vào lòng bàn tay, và run rẩy. "Ông ta nói đó là một món quà. Chúa ơi. Tôi van xin ông ta dừng lại vì đau. Và vì tôi đủ lớn để biết sự việc là sai trái, là tội lỗi. Tôi là kẻ tội lỗi. Nhưng ông ta không dừng. Và ông ta tiếp tục trở lại. Suốt những năm tháng đó cho đến khi tôi thoát được. Tôi đi học đại học ở xa, nơi ông ta không thể chạm vào tôi. Và tôi tự bảo rằng sự việc chưa bao giờ xảy ra. Chuyện đó chưa bao giờ, không bao giờ xảy ra. Tôi cố gắng mạnh mẽ, tạo dựng cuộc sống. Tôi kết hôn vì nghĩ rằng tôi sẽ được an toàn. Justin rất tốt bụng, rất dịu dàng. Anh không bao giờ làm tổn thương tôi. Và tôi chưa hề kể với anh. Tôi nghĩ nếu Justin biết, anh ấy sẽ xem thường tôi. Vì thế tôi cứ tự bảo mình chuyện đó chưa bao giờ xảy ra."

Catherine buông tay xuống nhìn Eve. "Đôi khi tôi tin điều đó. Phần lớn thời gian. Tôi có thể quên mình trong công việc, trong gia đình. Nhưng rồi tôi có thể thấy, tôi biết ông ta cũng đang làm trò giống như thế với Sharon. Tôi muốn giúp nhưng không biết cách. Vì thế tôi xua đuổi ý nghĩ đó đi, giống như mẹ tôi đã làm. Ông ta đã giết mẹ tôi. Giờ đây ông ta sẽ giết tôi."

"Tại sao cô nghĩ cha cô giết Sharon?"

"Sharon không yếu đuối như tôi. Nó trả đũa lại ông ta, lợi dụng vụ việc chống lại ông ta. Tôi đã nghe họ tranh cãi. Ngày Giáng sinh. Khi tất cả chúng tôi đến nhà ông ta để giả vờ như chúng tôi là một gia đình. Tôi thấy họ vào văn phòng của ông ta và tôi đi theo. Tôi mở cửa, tôi xem và lắng nghe qua khe cửa. Ông ta điên tiết với Sharon vì nó đang gây ra trò nhạo báng trong công chúng về tất cả mọi điều ông ta bênh vực. Và nó nói, 'Ông đã làm tôi ra thế này, đồ con hoang.' Nghe được lời lẽ đó, tôi thấy ấm lòng. Những lời ấy làm tôi muốn hoan hô. Sharon chống lại ông ta. Nó đe dọa sẽ phơi bày ông ta nếu ông ta không trả tiền. Sharon đã lưu tất cả vào hồ sơ, con bé nói thế, lưu từng chi tiết dơ bẩn. Vì thế ông ta phải chơi theo cách của nó. Họ đấu đá, ném những lời lẽ thô tục vào nhau. Và sau đó..."

Catherine liếc sang nhìn Elizabeth, anh trai, rồi nhìn đi nơi khác. "Sharon cởi áo ra." Tiếng rên của Elizabeth làm Catherine run rẩy lần nữa. "Nó bảo ông ta có thể chiếm đoạt nó, như bất cứ khách hàng nào. Nhưng ông ta sẽ trả nhiều tiền hơn. Hơn rất nhiều. Ông ta nhìn nó. Tôi biết cách ông ta nhìn Sharon, ánh mắt đờ đẫn, miệng xệ xuống. Ông ta vồ lấy ngực nó. Sharon nhìn tôi. Nhìn thẳng vào tôi.

Nó biết tôi có ở đấy và nhìn tôi với vẻ ghê tởm như thế. Thậm chí có thể cả thù ghét vì nó biết tôi sẽ không làm gì. Tôi đóng cửa, đóng cửa lại và bỏ chạy. Tôi thật bệnh hoạn. Ôi, Elizabeth."

"Không phải lỗi của cô. Lẽ ra Sharon phải cố nói cho chị biết. Chị không hề thấy, không hề nghe. Chị không hề suy nghĩ. Chị là mẹ nó mà không bảo vệ được nó."

"Tôi đã cố nói chuyện với cháu," Catherine bóp chặt tay vào nhau. "Khi tôi đến New York dự buổi lạc quyên gây quỹ. Sharon nói tôi đã chọn con đường của tôi còn nó chọn con đường của nó. Và con đường của nó tốt đẹp hơn. Tôi chơi trò chính trị, vùi đầu ngoảnh mặt, còn nó thì chơi với quyền lực và mở mắt nhìn."

"Khi nghe Sharon chết, tôi biết. Trong buổi tang lễ, tôi theo dõi cha tôi và ông ta quan sát tôi theo dõi ông ta. Ông ta bước đến bên tôi, quàng tay quanh người, ôm sát tôi như thể để an ủi. Và ông ta thì thào bảo tôi phải chú ý. Phải nhớ, và phải thấy điều gì xảy ra khi gia đình không giữ kín những bí mật. Và ông ta khen Franklin là một bé trai sao mà ngoan quá. Những kế hoạch ông ta dành cho nó sao mà lớn quá. Ông ta bảo tôi hẳn phải hãnh diện biết bao. Và cẩn thận biết bao." Catherine nhắm mắt. "Tôi có thể làm gì đây? Franklin là con tôi."

"Sẽ không ai làm hại được con của cô." Eve nắm lấy bàn tay lạnh giá của Catherine. "Tôi hứa với cô."

"Tôi sẽ không bao giờ biết lẽ ra mình đã cứu được Sharon hay không. Cứu con của anh, Richard."

"Cô có thể biết lúc này cô đang làm tất cả mọi điều có thể." Gần như không nhớ mình đang nắm tay Catherine, Eve siết chặt tay cô trấn an. "Cô DeBlass, sẽ khó khăn cho cô khi thuật lại toàn bộ sự việc này, vì cô sẽ phải thế. Để đối mặt với công chúng. Để làm chứng nếu vụ việc phải đưa ra xét xử."

"Ông ta không bao giờ để bị ra tòa," Catherine mệt mỏi thốt lên.

"Tôi sẽ không cho ông ta được lựa chọn," về chuyện giết người thì có thể không, Eve nghĩ. Chưa thể. Nhưng cô đã "bắt nóng" được lão DeBlass về tội lạm dụng tình dục. "Bà Barrister, tôi nghĩ cô em dâu của bà nên được nghỉ ngơi. Bà có thể giúp cô ấy lên lầu không?"

"Vâng, dĩ nhiên." Elizabeth đứng lên, bước đến giúp Catherine đứng dậy. "Đi nằm nghỉ một chút nào, em thân yêu."

"Em xin lỗi." Catherine nặng nề dựa vào Elizabeth khi được đưa ra khỏi phòng. "Cầu Chúa tha tội cho em, em rất hối hận."

"Có một bác sĩ cố vấn tâm lý hợp tác với Sở, ông DeBlass ạ. Tôi nghĩ em gái ông nên đến gặp bà ấy."

"Vâng." Richard lơ đãng trả lời, trân trối nhìn cánh cửa đóng. "Cô ấy sẽ cần đến một ai đó. Một điều gì đó."

Tất cả quý vị sẽ cần, Eve nghĩ. "Ông có thể chịu vài câu hỏi được không?"

“Tôi không biết. Cha tôi là một bạo chúa, khắc nghiệt. Nhưng chuyện này biến ông ta thành quái vật. Làm sao tôi có thể chấp nhận cha của chính tôi là quái vật chứ?”

“Ông ta có chứng cớ ngoại phạm trong đêm xảy ra cái chết của con gái ông,” Eve chỉ rõ vấn đề. “Tôi không thể buộc tội ông ta nếu không có thông tin gì thêm nữa.”

“Chứng cớ ngoại phạm?”

“Hồ sơ cho thấy Rockman ở bên cạnh cha ông, làm việc với ông ta trong văn phòng Đông Washington đến gần hai giờ vào đêm con gái ông chết.”

“Rockman sẽ nói bất cứ điều gì cha tôi bảo anh ta nói.”

“Kể cả che đậy vụ giết người?”

“Đơn giản đây là lối thoát dễ dàng nhất. Tại sao ai đó tin rằng cha tôi có liên can?” Richard rùng mình một cái, như thể bị táp bởi một cơn lạnh giá đột ngột. “Lời khai của Rockman đơn thuần là tách ông chủ của mình ra khỏi bất kỳ mối nghi ngờ nào.”

“Làm thế nào cha ông đi và về từ Đông Washington đến New York nếu ông ta không muốn có biên bản ghi nhận chuyến đi?”

“Tôi không biết. Nếu xe bay con thoi của ông ta ra ngoài thì sẽ có bản ghi lại.”

“Các bản ghi lại có thể bị thay đổi,” Roarke lên tiếng.

“Phải.” Richard ngước lên nhìn như thể sực nhớ ra bạn anh ta đang ở đó. “Anh biết về chuyện đó nhiều hơn tôi.”

“Nhắc đến những ngày anh buôn lậu thôi,” Roarke giải thích với Eve. “Đã qua lâu rồi. Trò đó có thể làm được, nhưng sẽ phải hối lộ một số người. Gã phi công, có thể cả thợ máy, kỹ sư hàng không thì chắc phải có.”

“Vậy thì tôi biết nơi nào cần gây áp lực.” Và nếu Eve có thể chứng minh xe bay con thoi của DeBlass đã có đi đâu đó vào đêm hôm ấy, cô sẽ có nguyên nhân khả thi. Đủ để bẻ gãy lão. “Ông biết được những gì về bộ sưu tập vũ khí của cha ông?”

“Nhiều dù tôi chả muốn quan tâm.” Richard loạng choạng đứng dậy. Anh ta đi đến một cái tủ, rót rượu vào ly. Anh ta uống nhanh như uống thuốc. “Ông ta thích các loại súng, thường đem ra khoe khoang. Khi tôi còn nhỏ, ông ta đã cố làm cho tôi thích chúng. Roarke có thể kể cô nghe, điều đó không thành.”

“Richard tin súng ống là một biểu tượng nguy hiểm của lạm dụng quyền lực. Và anh có thể nói với em rằng đúng thế, DeBlass thỉnh thoảng có lợi dụng chợ đen.”

“Tại sao trước kia anh không đề cập đến?”

“Em đã không hỏi.”

Trước mắt, Eve bỏ qua vấn đề này. "Cha của ông có kiến thức về an ninh không, những khía cạnh kỹ thuật ấy?"

"Chắc chắn có. Ông ta tự hào biết cách tự bảo vệ bản thân. Đó là một trong những điều chúng tôi có thể đối thoại mà không bất đồng."

"Ông xem ông ta là một chuyên viên chứ?"

"Không," Richard chậm chạp đáp lại. "Một người không chuyên có tài."

"Còn quan hệ của ông ta với Cảnh sát trưởng Simpson? Ông mô tả quan hệ đó như thế nào?"

"Tự phục vụ. Ông ta xem Simpson là một kẻ ngốc nghếch. Cha tôi thích lợi dụng những kẻ ngốc nghếch." Đột ngột Richard ngồi sụp xuống ghế. "Xin lỗi, tôi không thể trả lời. Tôi cần chút thời gian. Tôi cần vợ tôi."

"Thôi được, ông DeBlass, tôi sẽ ra lệnh giám sát cha của ông. Ông sẽ không thể tiếp xúc với ông ta mà không bị theo dõi. Ông vui lòng đừng tìm cách."

"Cô nghĩ tôi sẽ tìm cách giết ông ta ư?" Richard phát ra một tiếng cười buồn và trân trối nhìn xuống hai bàn tay. "Tôi muốn thế. Vì những gì ông ta đã gây ra cho con gái tôi, em gái tôi, cuộc đời tôi. Tôi sẽ không có can đảm."

Khi họ trở ra ngoài, Eve đi thẳng ra xe mà không nhìn Roarke. "Anh đã nghi ngờ sự việc này?"

"DeBlass có dính líu? Có, anh đã nghi."

"Nhưng anh không nói em nghe."

"Không," Roarke chặn Eve lại trước khi cô kịp giật mở cửa xe. "Eve, đó là một cảm giác. Anh không biết gì về Catherine. Tuyệt đối không. Anh nghi ngờ Sharon và DeBlass đang dan díu."

"Một từ quá sạch cho vụ này."

"Anh nghi ngờ," Roarke tiếp tục, "vì cái cách Sharon nói về DeBlass trong bữa ăn tối đó, chỉ có anh với cô ấy. Nhưng, một lần nữa đó chỉ là cảm giác, không phải sự kịch mắt thấy tai nghe. Cảm giác đó sẽ chẳng làm được gì để vụ án của em được tiến triển. Và," anh nói thêm, xoay Eve lại đối mặt với anh, "khi bắt đầu hiểu em, anh giữ cảm giác đó lại cho mình, vì không muốn làm em tổn thương." Eve giật mạnh đầu ra. Roarke kiên nhẫn kéo lại bằng mấy đầu ngón tay. "Em không có ai để giúp em sao?"

"Không phải về em." Nhưng Eve thở ra một hơi run rẩy. "Em không thể suy nghĩ về chuyện đó, Roarke. Em không thể. Nếu cứ nghĩ, em sẽ làm rối tung, và nếu rối tung, lão có thể thoát khỏi chuyện này. Thoát khỏi tội hiếp dâm và giết người, lạm dụng những đứa trẻ mà lẽ ra lão phải bảo vệ. Em sẽ không để lão thoát tội."

"Chẳng phải em nói với Catherine cách duy nhất để chống lại là nói ra sao?"

“Em có việc phải làm.”

Roarke cố kiềm chế cảm giác thất vọng. “Anh cho là em muốn đến sân bay Washington, nơi DeBlass để xe bay con thoi của lão.”

“Vâng.” Eve vào xe trong khi Roarke đi vòng sang bên để vào ghế người lái. “Anh có thể cho em xuống tại trạm vận tải gần nhất.”

“Anh ở sát bên em, Eve.”

“Được, tốt. Em cần làm thủ tục vào.”

Trong khi Roarke lái xe bay xuống dưới làn đường quanh co, Eve gọi điện cho Feeney. “Tôi đã có vài thứ nóng hổi ở đây,” Eve lên tiếng trước khi ông ta kịp nói. “Tôi đang trên đường đến Đông Washington.”

“Cô có thứ gì đó nóng hổi sao?” Giọng Feeney trầm bổng gần như hát. “Dallas này, không phải truy tìm xa hơn dữ liệu nhập cuối cùng của Sharon được ghi lại vào buổi sáng hôm xảy ra vụ án đâu. Chúa biết tại sao cô ta đem nó đến ngân hàng. Vận may tuyệt đỉnh. Cô ta có cuộc hẹn nửa đêm. Cô sẽ không bao giờ đoán ra là ai đâu.”

“Ông nội cô ta.”

Feeney trố mắt, lắp bắp thốt lên. “Chết tiệt, Dallas, làm sao cô biết?”

Eve thoáng nhắm mắt. “Nói tôi nghe là nó được lưu hồ sơ thế nào đi, Feeney. Nói tôi nghe Sharon nêu tên lão là gì.”

“Sharon gọi lão là Thượng nghị sĩ - gọi lão là ông nội già dịch. Và cô ta viết khá vui nhộn về khoản năm ngàn đô cô ta tính cho lão mỗi lần lăng nhăng. Trích dẫn: ‘Gần như đáng để cho lão nhỏ dãi thèm khát mình - còn rất nhiều năng lượng trong người ông nội già thân yêu. Lão con hoang. Năm ngàn đô la hai tuần một lần không phải một vụ kinh doanh tồi. Mình chắc chắn sẽ cho lão hưởng giá trị khoản tiền của lão. Không giống như khi mình còn bé và lão lợi dụng mình. Thời thế đã xoay chiều. Mình sẽ không trở thành quả mận khô như cô Catherine đáng thương. Giờ đây mình đang làm ăn phát đạt. Và một ngày nào đó, khi đã đủ chán, mình sẽ đưa nhật ký cho giới truyền thông. Hàng hà sa số ấn bản. Lão con hoang phát điên khi mình dọa sẽ làm như thế. Có lẽ đêm nay mình sẽ ngoáy dao một chút. Ban cho Thượng nghị sĩ một nỗi sợ hoàn hảo. Chúa ơi, thật tuyệt vời khi có quyền làm cho lão quằn quại sau tất cả những gì lão đã gây ra cho mình’.”

Feeney lắc đầu. “Dallas, đó là một hợp đồng lâu dài. Tôi đã xem qua nhiều dữ liệu nhập. Sharon kiếm được khoản thu nhập dồi dào nhờ vào chuyện tống tiền, cô ta liệt kê các tên tuổi và hành vi. Nhưng ghi chép này cho thấy Thượng nghị sĩ ở chỗ Sharon đêm cô ta chết. Và thế là lão coi như đã tiêu đời.”

“Ông lấy cho tôi một trát tòa được không?”

“Lệnh của Chỉ huy là nối đường dây ngay khi cô gọi. Chỉ huy bảo đến bắt giữ DeBlass. Giết

người cấp độ 1, ba cáo trạng."

Eve thở ra một hơi chậm rãi. "Tôi tìm lão ở đâu?"

"Lão đang ở tòa nhà Thượng viện, tuyên truyền Dự luật Đạo đức của lão."

"Hoàn hảo chết tiệt. Tôi đến đây." Eve tắt máy, quay sang Roarke. "Cái vật này bay nhanh hơn được bao nhiêu?"

"Chúng ta sẽ tìm hiểu."

Nếu lệnh của Whitney không đến cùng với trát tòa, chỉ đạo cô phải kín đáo, thì Eve hẳn đã bước lên sàn nhà Thượng viện và còng tay DeBlass trước mắt các đồng nghiệp của lão. Tuy nhiên vẫn có sự thỏa mãn đáng kể xảy ra.

Eve chờ đợi trong khi DeBlass hoàn tất bài diễn văn về sự suy đồi đạo đức của đất nước, tình trạng thối nát âm thầm và độc hại nảy sinh từ sự lang chạ tình dục, ngừa thai, kỹ thuật gen di truyền. Ông ta mô tả và giải thích sự vô đạo đức ở giới trẻ, sự thiếu vắng niềm tin tôn giáo có quy củ trong gia đình, trường học, nơi làm việc. Quốc gia dưới chân Chúa của chúng ta đã trở thành vô thần. Quyền sở hữu vũ khí hợp hiến đã bị cánh tả tự do đập tan tành. DeBlass tuôn ra những số liệu về tội ác tàn bạo, sự suy tàn đô thị, ma túy lậu, tất cả là kết quả - lão nghị sĩ tuyên bố - của sự suy đồi đạo đức ngày càng tăng của chúng ta, sự mềm yếu của chúng ta với bọn tội phạm, sự nuông chiều tự do tình dục vô trách nhiệm.

Eve nghe mà muốn phát bệnh.

"Trong năm 2016," Eve khẽ nói, "vào lúc kết thúc cuộc Nổi dậy Đô thị, trước khi bị cấm, đã có hơn mười nghìn người chết và bị thương bởi súng đạn chỉ riêng trong khu Manhattan."

Eve tiếp tục theo dõi DeBlass rao bán thứ thuốc bịp bợm của lão trong khi Roarke đặt một bàn tay lên cuối đốt sống của cô.

"Trước khi chúng ta hợp pháp hóa nghề mại dâm, cứ ba giây lại có một cuộc hãm hiếp hoặc mưu toan hãm hiếp. Giờ đây, tất nhiên vẫn còn có sự hãm hiếp, vì hành động đó liên quan đến bạo lực hơn nhiều so với liên quan đến tình dục, nhưng các số liệu đã sụt giảm. Gái mại dâm hoạt động theo giấy phép không có bọn ma cô dẫn khách, do đó họ không bị đánh đập, ngược đãi, giết hại. Và họ không thể dùng ma túy. Đã có thời phụ nữ đến gặp bọn đồ tể để giải quyết khi mang thai ngoài mong muốn. Khi họ phải liều mạng sống của họ hoặc hủy hoại nó. Trước khi kỹ thuật gen di truyền và công cuộc nghiên cứu kỹ thuật ấy có khả năng sửa chữa trong ống nghiệm thì trẻ em sinh ra mù lòa, điếc, dị dạng. Thế giới hiện tại chưa phải là một thế giới hoàn hảo, nhưng lắng nghe thế giới ấy bạn sẽ nhận thấy thế giới lẽ ra đã có thể tồi tệ hơn nhiều."

"Em biết giới truyền thông sẽ làm gì với DeBlass khi chuyện này nổ ra không?"

"Đóng đinh lão trên thập tự," Eve thầm thì. "Em rất hy vọng điều đó không biến lão thành thánh

tử đạo.”

“Cái giọng nói của quyền đạo đức kia hàm chứa sự loạn luân, song hành với gái mại dâm, phạm tội hình sự. Anh không nghĩ thế. Lão tiêu đời rồi.” Roarke gật đầu. “Theo nhiều hơn một cách.”

Eve lắng nghe tiếng vỗ tay như sấm động từ gian phòng. Cứ nghe âm thanh ấy cũng đủ biết thuộc hạ của DeBlass đã cẩn thận cài người của chính bọn chúng trong khán giả.

Dẹp quách thận trọng đi, Eve nghĩ khi búa được nện xuống ra hiệu đến giờ giải lao. Cô đi xuyên qua đám đông xúm xít những gã phụ tá, trợ lý và phục vụ tới khi đến được bên DeBlass. Lão đang được khen ngợi về tài hùng biện, được đám mạnh thường quân của thượng viện vỗ vào lưng.

Eve chờ đến khi DeBlass nhìn thấy cô, đến khi ánh mắt lão lướt lên cô, rồi qua Roarke, đến khi miệng lão mím chặt. “Trung úy. Nếu cô cần nói với tôi, chúng ta có thể vào văn phòng của tôi chốc lát. Một mình cô. Tôi có thể dành ra mười phút.”

“Ông sẽ có thừa thãi thời gian, Thượng nghị sĩ. Thượng nghị sĩ DeBlass, ông bị bắt vì tội giết hại Sharon DeBlass, Lola Starr và Georgie Castle.” Khi lão oang oang phản đối và những tiếng thì thào bắt đầu, Eve cao giọng nói. “Những cáo buộc bổ sung bao gồm tội hãm hiếp loạn luân với Catherine DeBlass, con gái của ông, và Sharon DeBlass, cháu nội.”

DeBlass vẫn đứng yên, sững người vì sốc khi Eve còng cổ tay lão, xoay người lão lại và trói tay ra sau lưng. “Ông không bị buộc phải nói gì.”

“Đây là sự xúc phạm,” DeBlass bùng nổ bài học thuộc lòng tiêu chuẩn về đạo luật Miranda sửa đổi. “Tôi là Thượng nghị sĩ của Hoa Kỳ. Đây là tài sản liên bang.”

“Và hai nhân viên cảnh sát liên bang đây sẽ áp giải ông,” Eve bổ sung. “Ông có quyền gọi luật sư hay đại diện.” Trong khi tiếp tục đọc quyền lợi của DeBlass, ánh mắt lóe sáng của cô đã làm cho các nghị sĩ liên bang và những người hiếu kỳ phải lùi lại. “Ông có hiểu những quyền lợi này không?”

“Tao sẽ lột phù hiệu của mày, đồ chó cái.” DeBlass bắt đầu thở khò khè khi Eve dùng sức đẩy lão đi qua đám đông.

“Tôi xem đó là một phiếu thuận. Lấy hơi thở đi, Thượng nghị sĩ. Chúng tôi không thể để ông ngoẻo vì đau tim.” Eve cúi sát tai DeBlass. “Và ông sẽ không lột được phù hiệu của tôi, đồ con hoang. Tôi sẽ tóm được ông.” Cô giao lão cho hai cảnh sát liên bang. “Họ đang chờ ông ta ở New York,” cô nói ngắn gọn.

Giờ đây hầu như không còn nghe được Eve. DeBlass đang gào thét, đòi phải thả ngay lập tức. Thượng viện bùng nổ những giọng nói và cơ thể. Xuyên qua nó, Eve bắt gặp Rockman. Anh ta tiến về phía cô, khuôn mặt anh ta là một chiếc mặt nạ lạnh ngắt đầy phẫn nộ.

“Cô đang phạm sai lầm đấy, Trung úy.”

“Không, tôi không sai. Nhưng anh đã phạm sai lầm trong lời khai của anh. Theo cách tôi thấy thì điều đó khiến anh thành tòng phạm sau tội ác. Tôi sẽ bắt đầu làm việc khi trở về New York.”

“Thượng nghị sĩ DeBlass là người vĩ đại. Cô chẳng là gì ngoài một con tốt của Đảng tự do và những kế hoạch của họ nhằm triệt hạ ông ấy.”

“Thượng nghị sĩ DeBlass là một kẻ gạ gẫm trẻ em và loạn luân. Một tên hiếp dâm và một kẻ giết người. Và tôi là, anh bạn ạ, tên cớm đang hạ gục anh đây. Tốt hơn anh nên gọi luật sư trừ khi anh muốn chết chìm cùng với lão.”

Roarke phải tự ép buộc mình không nắm lấy Eve khi cô lướt nhanh qua các hành lang thần thánh của Thượng viện. Các thành viên của giới truyền thông đã nhảy xổ về phía Eve nhưng cô cắt ngang qua họ như thể họ không ở đó.

“Anh thích phong cách của em, Trung úy Dallas,” Roarke nói khi họ len lỏi tìm đường ra xe. “Anh rất thích. Và nhân tiện đây, anh không còn nghĩ anh yêu em nữa. Mà anh biết anh yêu em.”

Eve nuốt mạnh cảm giác buồn nôn đang dâng lên cổ họng. “Chúng ta ra khỏi đây thôi. Hãy ra khỏi đây ngay, chết tiệt.”

Chỉ sức mạnh ý chí thuần túy mới giữ cho Eve vững vàng đến khi lên được máy bay. Nó giữ cho giọng nói của cô bình thản và vô cảm khi báo cáo với cấp trên. Sau đó Eve loạng choạng ngã, rồi vùng ra khỏi vòng tay đỡ của Roarke, chạy ào vào nhà vệ sinh để nôn thốc nôn tháo.

Ở bên kia cánh cửa, Roarke đứng bất lực. Nếu có hiểu Eve chút nào thì anh phải biết rằng an ủi sẽ làm cho sự việc tệ hơn. Roarke thì thào hướng dẫn tiếp viên và ngồi xuống ghế. Trong khi chờ đợi, anh trân trối nhìn đường băng.

Roarke nhìn lên khi cửa mở. Nét mặt Eve tái lạnh, mắt mở quá to, quá u tối. Dáng đi thường uyển chuyển trở nên yếu ớt và cứng đơ.

“Xin lỗi, em nghĩ sự việc đã tác động đến em.”

Khi Eve ngồi xuống, Roarke mời cô một ly. “Uống cái này đi. Có ích đấy.”

“Cái gì thế?”

“Trà, thoảng pha chút whiskey.”

“Em đang làm nhiệm vụ,” Eve dợm phản đối nhưng sự bùng nổ đột ngột dữ dội của Roarke làm cô nín bặt.

“Uống đi, chết tiệt, nếu không anh sẽ đổ vào họng em.” Roarke bấm nút và ra lệnh cho phi công cất cánh.

Tự bảo mình như thế thì dễ hơn là tranh cãi, Eve nhấc ly lên nhưng đôi bàn tay cô không vững. Cô chỉ cố nhấp được một ngụm qua hàm răng lập cập trước khi bỏ ly sang một bên.

Eve không thể ngừng run rẩy. Khi Roarke đưa tay ôm cô, Eve co người ra sau. Cảm giác buồn nôn vẫn còn đó, quỷ quyệt luồn lách qua dạ dày cô làm cho đầu cô đập mạnh như búa bổ.

“Cha em hãm hiếp em.” Eve nghe chính mình nói. Cú sốc của nó, cảm giác nghe tiếng nói của chính mình thốt ra lời, phản ảnh trong mắt Eve. “Lặp đi lặp lại. Và ông ta đánh đập em, lặp đi lặp lại. Em có chống trả hay không chống trả cũng không thành vấn đề. Ông ta vẫn hãm hiếp em. Vẫn đánh đập em. Và em không thể làm gì. Ta không thể làm gì khi những người có bổn phận chăm sóc ta lại lạm dụng theo cách đó. Lạm dụng ta. Xúc phạm ta.”

“Eve.” Roarke nắm lấy tay Eve, giữ chặt khi cô cố giật ra. “Anh rất tiếc. Rất tiếc.”

“Người ta nói em tầm tám tuổi khi họ phát hiện ra em trong một ngõ hẻm nào đó ở Dallas. Em đang chảy máu, tay bị gãy. Chắc hẳn ông ta đã vứt bỏ em ở đó. Em không biết. Có lẽ em đã chạy trốn. Em không nhớ. Nhưng ông ta không bao giờ đến vì em. Không có ai từng đến vì em.”

“Mẹ em thì sao?”

“Em không biết. Em không nhớ bà ấy. Có thể mẹ đã chết. Có thể bà ấy giống như mẹ của Catherine, đã giả như không biết. Em chỉ nhận được những ánh chớp, những ác mộng tệ hại nhất. Thậm chí em không biết tên mình. Người ta không nhận diện được em.”

“Vậy nên em được an toàn.”

“Anh chưa bao giờ bị xáo trộn khắp cơ thể. Không có cảm giác an toàn đâu. Chỉ có sự bất lực. Người ta lột trần anh với ý định tốt.” Eve thở dài, đầu ngửa ra sau, mắt nhắm lại. “Em không muốn bắt giữ DeBlass, Roarke. Em muốn giết lão. Em muốn giết lão bằng chính tay em vì điều đã xảy ra với em. Em để sự việc thành chuyện cá nhân.”

“Em đã làm xong việc của em.”

“Ừ, em đã làm việc của em. Và em sẽ tiếp tục làm.” Nhưng thứ mà giờ đây Eve đang nghĩ đến không phải là công việc. Mà là cuộc sống. Cuộc sống của cô, và của Roarke. “Roarke, anh phải biết là em cũng có những mặt xấu nào đó bên trong. Nó giống như một con vi rút lẻn vào khắp cơ thể, ló mặt ra khi sự đề kháng của ta yếu kém. Em không phải là ván cược tốt.”

“Anh thích tỷ lệ cược cao.” Roarke nhấc tay Eve lên hôn. “Tại sao chúng ta không xem xét nó nhỉ? Tìm hiểu xem liệu cả hai chúng ta có thể thắng cược không.”

“Trước kia em chưa hề nói với ai.”

“Điều đó có ích không?”

“Em không biết. Có thể. Chúa ơi, em mệt quá.”

“Em có thể dựa vào anh.” Roarke luồn tay quanh Eve, ghì đầu cô vào đường hõm trên vai anh.

“Nghỉ một lúc,” Eve thầm thì. “Đến khi chúng ta tới New York.”

“Nghỉ một lúc đi em.” Roarke áp môi vào mái tóc Eve và hy vọng cô sẽ ngủ.

Chương 19

DeBlass không chịu nói. Các luật sư của lão đã sớm buộc rọ bịt miệng lão, và họ buộc chặt. Tiến trình xét hỏi chậm chạp và dài dòng. Đã có những lúc Eve nghĩ DeBlass sẽ bùng nổ, khi cơn tức giận làm mặt lão đỏ bừng sẽ đẩy cán cân nghiêng về phía cô.

Cô đã thôi phủ nhận đây là chuyện cá nhân. Cô không muốn một cuộc xử án thủ đoạn, áp đảo bằng giới truyền thông. Eve muốn một lời thú tội.

"Ông đã tiến hành quan hệ ái tình loạn luân với cháu gái của mình, Sharon DeBlass."

"Thân chủ của tôi không thừa nhận những luận điệu đó."

Eve làm ngơ gã luật sư, quan sát nét mặt DeBlass. "Tôi có ở đây bản ghi lại một phần nhật ký của Sharon DeBlass, cuộc hẹn vào đêm nạn nhân bị sát hại."

Cô đẩy tờ giấy qua bàn. Luật sư của DeBlass, một người đàn ông chải chuốt, gọn gàng với hàm râu màu cát cắt tỉa gọn và đôi mắt xanh ôn hòa, nhặt nó lên xem xét.

Bất kể là phản ứng gì anh ta đều giấu nó đằng sau vẻ khách quan lãnh đạm.

"Bản ghi này không chứng tỏ được gì, Trung úy, như tôi chắc chắn Trung úy biết. Những hoang tưởng tiêu cực của một phụ nữ đã chết. Một phụ nữ có tiếng đáng ngờ, người đã xa lánh gia đình từ lâu."

"Có một dạng thức ở đây, Thượng nghị sĩ DeBlass." Eve cứng đầu tiếp tục nói với bị cáo hơn là với kỵ sĩ của lão. "Ông đã lạm dụng tình dục con gái của ông, Catherine."

"Phi lý," DeBlass buột miệng thốt ra trước khi luật sư của lão kịp giơ tay lên để ra hiệu im lặng.

"Tôi có một bản khai, được ký tên và xác nhận trước các nhân chứng, từ Nữ nghị sĩ Catherine DeBlass." Eve đưa ra và gã luật sư đã quắp lấy nó khỏi ngón tay của cô trước khi lão Thượng nghị sĩ kịp cử động.

Gã luật sư xem bản khai rồi gập đôi bàn tay được cắt tỉa móng cẩn thận lên trên nó. "Có thể cô không biết, Trung úy, có một bệnh sử không may về chứng rối loạn tâm thần ở đây. Vợ của Thượng nghị sĩ DeBlass thậm chí giờ đây còn phải chịu theo dõi về suy nhược thần kinh."

"Chúng tôi biết." Eve không buồn liếc nhìn gã luật sư. "Và chúng tôi sẽ điều tra tình trạng của bà ấy cùng nguyên nhân gây ra."

"Nữ nghị sĩ DeBlass cũng đã được điều trị vì các triệu chứng suy nhược, hoang tưởng và căng thẳng," gã tiếp tục cũng bằng cái giọng nói trung lập đó.

“Nếu tình trạng cô ấy như thế, Thượng nghị sĩ DeBlass, chúng ta sẽ thấy rằng nguồn gốc của nó là do sự lạm dụng tình dục trẻ em liên tục và có hệ thống. Ông đã có mặt ở New York vào đêm xảy ra vụ sát hại Sharon DeBlass,” Eve khéo léo chuyển hướng mục tiêu. “Không ở Đông Washington như ông đã khai trước đó.”

Trước khi gã luật sư kịp ngăn cản, Eve cúi người ra trước, rọi ánh mắt kiên định trên mặt DeBlass. “Để tôi nói ông nghe vụ việc diễn tiến ra sao. Ông sử dụng xe bay con thoi riêng, trả tiền cho phi công và kỹ sư hàng không để sửa đổi nhật ký bay. Ông đến căn hộ của Sharon, làm tình với cô ấy, thu hình lại cho những mục đích riêng. Ông đem theo vũ khí, một khẩu Smith & Wesson cổ, nòng 38 ly. Và vì Sharon chế nhạo ông, vì cô ấy đe dọa ông, vì ông không còn chịu nổi áp lực sợ bị lộ tẩy, ông đã bắn cô ấy. Ông bắn Sharon ba lần, vào đầu, tim và bộ phận sinh dục.”

Eve giữ cho lời lẽ tuôn nhanh, giữ khuôn mặt cô sát vào mặt DeBlass. Cô hài lòng ngửi thấy mùi mồ hôi của lão. “Phát súng cuối cùng khá tinh ranh. Nó làm xáo trộn mọi cơ hội để chúng tôi xác định được hoạt động tình dục. Ông bắn vỡ toang háng của Sharon. Có thể đó là biểu tượng, có thể là tự bảo tồn. Tại sao ông đem theo súng? Ông đã có kế hoạch? Ông đã quyết định kết thúc vụ việc một lần dứt điểm?”

Mắt DeBlass lia sang trái rồi sang phải. Hơi thở của lão trở nên khó nhọc và gấp gáp.

“Thân chủ của tôi không thừa nhận sở hữu vũ khí được nêu ra.”

“Thân chủ của anh là đồ rác rưởi.”

Gã luật sư phùng mang trợn mắt. “Trung úy Dallas, cô đang nói về một Thượng nghị sĩ của Hoa Kỳ đấy.”

“Điều đó khiến ông ta là đồ rác rưởi được bỏ phiếu bầu. Ông bị sốc, phải không, thưa Thượng nghị sĩ? Tất cả những thứ đó, máu me, tiếng động, cách khẩu súng giật trong tay ông. Có lẽ ông không thật sự tin mình có thể vượt qua điều đó. Không tin khi sức ép xô đẩy tới và ông phải siết cò. Nhưng khi đã tin thì không còn thoái lui được. Ông phải che đậy sự việc. Sharon hẳn sẽ hủy hoại ông, cô ấy sẽ không bao giờ để ông được bình yên. Cô ấy không như Catherine. Sharon sẽ không tan biến vào hậu cảnh và chịu đựng tất cả nỗi nhục, tội lỗi và sự sợ hãi. Cô ấy sử dụng nó để chống lại ông, vì thế ông phải giết cô ấy. Sau đó ông phải che đậy dấu vết.”

“Trung úy Dallas...”

Eve không rời mắt khỏi DeBlass, làm ngơ trước lời cảnh báo của gã luật sư và tiếp tục tấn công bị cáo. “Điều đó thật khích động, phải không? Ông có thể thoát tội. Ông là Thượng nghị sĩ Hoa Kỳ, ông nội của nạn nhân. Ai dám tin ông gây ra tội ác? Vì thế ông đã sắp xếp tư thế của Sharon trên giường, buông thả bản thân ông, buông thả cái tôi của ông. Ông có thể làm lại điều đó, và tại sao lại không nhỉ? Sự giết chóc đã khuấy động điều gì đó trong con người ông. Còn cách nào hay hơn là dàn dựng tình huống như thể có thằng điên nào đó đã sổng chuồng?”

Eve chờ đợi trong khi DeBlass thò tay ra lấy một ly nước và uống ừng ực. “Có thằng điên sổng chuồng. Ông in lời nhắn ra, nhét xuống dưới người Sharon. Rồi ông mặc quần áo, lúc ấy đã bình tĩnh

hơn nhưng phấn khích. Ông chỉnh máy kết nối để gọi cơm lúc hai giờ năm mươi lăm phút. Ông cần có đủ thời gian để xuống dưới nhà và sửa lại băng ghi hình an ninh. Sau đó ông trở lại xe bay con thoi, bay về lại Đông Washington và chờ đóng vai người ông giận dữ."

Xuyên suốt toàn bộ phát biểu này, DeBlass không nói gì. Nhưng một múi cơ co giật trên má ông ta và mắt ông ta thì không tìm được một nơi chốn để dừng lại.

"Đó là một câu chuyện thú vị, Trung úy," gã luật sư lên tiếng. "Nhưng nó vẫn là nó thôi - một câu chuyện. Một giả định. Một cố gắng tuyệt vọng của Sở Cảnh sát để vất vả tìm lối thoát khỏi sức ép của giới truyền thông và dân chúng New York. Và, dĩ nhiên, đây là thời điểm hoàn hảo được tính toán để một cuộc kết tội lố lăng và có hại như thế này được áp đặt chống lại Thượng nghị sĩ ngay khi Dự luật Đạo đức sắp được đưa ra thảo luận."

"Ông chọn hai nạn nhân kia bằng cách nào? Làm sao ông tuyển lựa được Lola Starr và Georgie Castle? Ông đã nhắm đến các số 4, 5, 6 chưa? Ông nghĩ có thể dừng lại ở đó không? Liệu ông có thể ngừng ra tay khi nó khiến ông cảm thấy có quyền lực, vô địch, chính đáng biết bao không?"

Lúc này DeBlass không còn đỏ rực nữa. Lão xám ngoét, hơi thở khàn và xáo trộn. Khi thò tay lấy ly nước lần nữa, bàn tay lão co giật khiến chiếc ly lăn xuống sàn.

"Cuộc thẩm vấn này chấm dứt." Luật sư đứng dậy, giúp DeBlass đứng lên. "Sức khỏe thân chủ của tôi không ổn định. Ông ấy cần được săn sóc y tế ngay lập tức."

"Thân chủ của anh là một kẻ giết người. Ông ta sẽ có thừa thãi sự chăm sóc y tế tại một khu tập trung tội phạm trong suốt quãng đời còn lại." Eve nhấn nút. Khi những cánh cửa phòng xét hỏi mở ra, một nhân viên mặc đồng phục bước vào. "Gọi nhân viên y tế," cô ra lệnh. "Thượng nghị sĩ cảm thấy bị căng thẳng một chút. Tình trạng sẽ trở nên nặng hơn," cô báo động, quay lại với DeBlass. "Tôi thậm chí vẫn chưa bắt đầu."

Hai giờ sau đó, sau khi đệ trình các báo cáo và gặp Công tố viên, Eve len lỏi tìm đường qua làn giao thông. Cô đã đọc một phần quan trọng trong nhật ký của Sharon. Đó là một thứ mà cô cần bỏ qua vào lúc này - hình ảnh một gã đàn ông méo mó và cách thức lão đã biến một cô gái trẻ thành một phụ nữ bất bình thường cũng gần như lão.

Vì Eve biết điều đó có thể - hoàn toàn quá dễ dàng - đã là câu chuyện của cô. Có những lựa chọn để được chọn lựa, Eve chìm trong suy nghĩ. Sự lựa chọn của Sharon đã giết chết cô ấy.

Cô muốn thổi bay đi một ít hơi nước, xem xét các sự kiện từng bước một với ai đó chịu lắng nghe, ghi nhận, hỗ trợ. Một ai đó, trong một thời gian, sẽ đứng giữa cô và những bóng ma của cái đã xảy ra. Và cái có thể đã xảy ra.

Cô hướng đến Roarke.

Khi cuộc gọi thông vào máy nối kết của Eve, cô cầu nguyện đó không phải là lệnh triệu tập trở lại với nhiệm vụ. "Dallas đây."

“Này, cô bé.” Khuôn mặt mệt mỏi của Feeney hiện trên màn hình. “Tôi vừa xem đĩa ghi hình cuộc thẩm vấn. Làm việc tốt lắm.”

“Không đi được xa như tôi muốn vì phải đấu kiếm với gã luật sư khốn kiếp. Tôi sẽ bẻ cổ gã, Feeney. Tôi thề.”

“Ừ, tiền của tôi đặt cược vào cô mà. À, nhưng tôi phải nói cô biết một điều không mấy tốt đẹp. DeBlass mang tim giả.”

“Chúa ơi, lão sẽ không ngưng thở với chúng ta chứ?”

“Không. Không, họ đã cho lão dùng thuốc. Một số người đã nói đến chuyện lấy tim mới cho lão vào tuần sau.”

“Tốt.” Eve phả ra một luồng hơi thở. “Tôi muốn lão sống lâu - sau song sắt nhà tù.”

“Chúng ta có một vụ án cỡ bự đây. Công tố viên đã sẵn sàng để phong thánh cho cô, nhưng trước mắt lão đã được ra tù.”

Eve đạp thắng. Một tràng còi xe gắt gỏng oang oang phía sau khiến cô phải quặt lên lề đường Mười và chặn mất đường rẽ vào. “Ông nói lão đã ra tù là ý quái gì?”

Feeney nhăn mặt, vừa là thông cảm vừa là phản ứng. “Được thả nhờ tự bảo lãnh. Thượng nghị sĩ Hoa Kỳ, bổn phận yêu nước suốt đời, muối của đất, tâm hồn nhỏ nhoi - và một thẩm phán nằm trong túi của lão.”

“Chết tiệt thật.” Eve giựt tóc cho đến khi cơn đau bằng với nỗi thất vọng. “Chúng ta tóm lão về tội giết người, ba vụ. Công tố viên nói bà ấy không chấp nhận bảo lãnh tại ngoại mà.”

“Bà ấy bị bắn hạ. Luật sư của DeBlass đã đọc một bài diễn văn vắt đá ra nước mắt và khiến xác chết phải chào cờ. Giờ này DeBlass đã trở lại Đông Washington, nghỉ ngơi theo lệnh của bác sĩ. Lão có ba mươi sáu giờ để chờ cuộc xét hỏi sau.”

“Thối quá.” Eve đấm mu bàn tay vào tay lái. “Chuyện này sẽ không thay đổi được gì đâu,” cô thốt lên dứt khoát. “Lão có thể chơi trò chính khách cao tuổi bệnh tật, lão có thể nhảy thiết hài tại tượng đài Tưởng niệm Lincoln chết tiệt, nhưng tôi đã tóm được lão.”

“Chỉ huy lo rằng tình trạng thời trễ sẽ cho DeBlass cơ hội giật dây những nguồn ủng hộ lão. Ông ấy muốn cô trở lại làm việc với công tố viên, xem xét lại tất cả những gì chúng ta đã có được, vào tám giờ sáng mai.”

“Tôi sẽ đến đó. Feeney, lão sẽ không tuột ra khỏi nút thắt cổ này đâu.”

“Miễn là bảo đảm làm sao cô có cái nút thắt gọn và chặt, nhóc ạ. Hẹn gặp cô tám giờ.”

“Được.” Cơn giận bốc lên, Eve quay ngoắt xe trở vào làn giao thông. Cô định về nhà, vùi mình vào chuỗi chứng cớ. Nhưng còn năm phút nữa thì đến nhà Roarke. Eve chọn việc sử dụng anh như một

cố vấn phản biện.

Cô có thể tin cậy Roarke đóng vai luật sư của quỷ nếu cô cần đến, để chỉ ra những sai lầm. Và - cô thừa nhận - để trấn an mình, để cô có thể suy nghĩ mà không bị tất cả những xúc cảm mãnh liệt ngáng đường. Eve không thể có những cảm xúc đó, không thể để cho khuôn mặt của Catherine hiện ra trong đầu như vẫn thỉnh thoảng xảy ra. Nỗi nhục, nỗi sợ và tội lỗi.

Thật khó đến mức không thể tách ra khỏi những cảm xúc đó được. Eve biết mình muốn DeBlass trả giá từng chút một cho Catherine cũng như cho cả ba phụ nữ đã chết.

Cô được cho phép qua cổng nhà Roarke, lái nhanh lên dốc lối vào. Mạch máu bắt đầu đập mạnh khi cô chạy lên những bậc thềm. Ngốc nghếch, Eve tự mắng mình. Giống như một thiếu niên bị nhiễm kích thích tố. Nhưng cô mỉm cười khi Summerset mở cửa.

"Tôi cần gặp Roarke," Eve thốt lên, lướt qua người ông ta.

"Tôi rất tiếc, Trung úy. Roarke không có nhà."

"Ồ." Cảm giác cụt hứng khiến Eve cảm thấy mình lố lăng. "Anh ấy ở đâu?"

Nét mặt Summerset cứng đơ như khúc gỗ. "Tôi tin là cậu ấy đang họp. Cậu ấy bị buộc phải hủy một chuyến đi châu Âu quan trọng, nên giờ phải làm việc trễ."

"Đúng." Con mèo vênh váo đi xuống bậc thềm và ngay tức thì bắt đầu luồn qua chân Eve. Cô bế nó lên, vuốt ve cái bụng. "Ông nghĩ khi nào anh ấy về?"

"Thời gian của Roarke là kinh doanh, Trung úy. Tôi không hay đoán chừng khi nào cậu ấy về."

"Nghe này, ông bạn, tôi không vặn tay Roarke để bắt anh ấy bỏ thời gian quý báu ở bên tôi. Vậy tại sao ông không rút cái que ra khỏi đít ông và nói tôi nghe tại sao ông cứ ứng xử như thể tôi là một loài gặm nhấm gây phiền hà mỗi khi tôi đến."

Cú sốc làm khuôn mặt Summerset trắng bệch như giấy. "Tôi không thoải mái với những hành vi thô lỗ, Trung úy Dallas. Có vẻ cô lại khác."

"Chúng vừa khít với tôi như những đôi dép cũ."

"Quả thế." Summerset ưỡn thẳng người. "Roarke là người có thẩm mỹ, phong cách, ảnh hưởng. Cậu ấy có cái tai của các tổng thống và vua chúa. Cậu ấy đã sánh đôi cùng những phụ nữ có dòng dõi và huyết thống thuần khiết."

"Tôi thì có dòng dõi tệ hại và không huyết thống." Eve hẳn đã bật cười nếu lời châm chích đó không chọc vào quá gần tim cô. "Dường như thậm chí cả người như Roarke cũng có thể thấy giống lai tạp ngẫu nhiên lại hấp dẫn đấy. Bảo anh ấy tôi bắt con mèo," cô nói thêm rồi bước ra ngoài.

Nhờ tự nhủ Summerset là một gã quý tộc rởm khó chịu mà Eve thấy dễ chịu. Và sự quan tâm

lặng lẽ của con mèo khi cô trút giận trên đường về nhà thì làm cô nhẹ lòng kỳ lạ. Cô không cần sự tán thưởng của gã quản gia câu nệ lễ nghi. Như thể đồng ý, con mèo trèo vào lòng Eve mà cào đùi cô.

Cô nhăn mặt một chút khi móng vuốt mèo bấu qua lớp vải quần nhưng không đẩy nó sang bên. "Tao nghĩ chúng ta phải nghĩ ra một cái tên cho mày. Trước kia tao chưa hề nuôi thú cưng," Eve thì thào. "Không biết Georgie gọi mày là gì nhưng chúng ta sẽ bắt đầu gọi tên mới. Đừng lo, chúng ta sẽ không chọn thứ gì ẻo lả như *Tơ Mịn* đâu."

Eve đưa xe vào nhà để xe, dừng lại và nhìn thấy ánh sáng vàng nhấp nháy trên bức tường ở khu vực đỗ của mình. Một báo động đã đến hạn trả tiền trên không gian. Nếu đèn trở thành màu đỏ, rào cản sẽ hoạt động và cô sẽ bị gạt ra ngoài.

Eve chửi rủa một chút, vì thói quen hơn là do bực mình. Khốn kiếp, cô đã không có thời giờ trả các hóa đơn, và giờ đây cô nhận thấy mình có thể phải đối mặt với một buổi tối cố theo kịp trò chơi tung hứng tín dụng với tài khoản ngân hàng của cô.

Kẹp con mèo vào dưới cánh tay, Eve bước đến bên thang máy. "Fred chăng." Cô nghiêng đầu, trố mắt nhìn vào cặp mắt hai màu khó dò của con mèo. "Không, mày không giống Fred. Chúa ơi, mày hẳn phải nặng đến mười cân." Chuyển túi xách sang tay kia, cô bước vào trong thang máy. "Chúng ta sẽ cho tên mày một ý tưởng nào đó, Tubbo."

Ngay khi Eve vừa đưa con mèo vào trong căn hộ, nó đã lao vào nhà bếp. Nghiêm chỉnh nhận trách nhiệm làm chủ vật nuôi, và quyết định đó là một cách để trì hoãn các số liệu khủng hoảng, Eve đi theo và đưa ra một đĩa sữa, một ít đồ ăn Tàu còn thừa đã hơi bốc mùi.

Con mèo xem ra không còn thanh lịch khi có thực phẩm, và tấn công bữa ăn với vẻ khoái trá.

Eve ngắm con mèo một lúc, để mặc tâm trí trôi dạt. Cô muốn Roarke. Cần anh. Đó là một điều nữa mà cô sẽ phải suy nghĩ đến.

Cô không biết nên coi việc Roarke tỏ tình với mình là nghiêm trọng như thế nào. Với những người khác nhau thì tình yêu lại mang ý nghĩa khác nhau. Nó chưa bao giờ là một phần của đời cô.

Eve tự rót cho mình nửa ly rượu vang, rồi chỉ nhăn mặt nhìn vào trong.

Cô đã cảm nhận điều gì đó với Roarke, chắc chắn là thế. Một điều gì đó mới mẻ và mạnh bạo đến khó chịu. Tuy nhiên để cho mọi việc tự tiến triển như trước nay là tốt nhất. Những quyết định vội vã hầu như luôn sớm phải hối tiếc.

Thế quái gì mà tại sao Roarke không có nhà?

Eve đặt ly rượu không đụng đến sang một bên, cào một bàn tay qua mái tóc. Quen thuộc với một ai đó là vấn đề lớn nhất, cô nghĩ. Ta cô đơn khi họ không có ở đó.

Mình có việc phải làm, Eve tự nhắc nhở. Một vụ án để khép lại, một trò may rủi nho nhỏ với tình trạng tín dụng của cô. Có lẽ cô sẽ tự nuông chiều trong bồn tắm nước nóng thật lâu, xua đi một vài cơn căng thẳng trước khi chuẩn bị cho buổi họp sáng với công tố viên.

Eve để con mèo nuốt món xốt chua ngọt, và đi vào phòng ngủ. Bản năng, vốn đã uể oải sau một ngày dài và những vấn đề cá nhân, bật ra quá trễ.

Bàn tay Eve đã đặt lên vũ khí của mình trước khi cô nhận thức được đầy đủ sự di chuyển đó. Nhưng nó lại chậm chạp buông xuống khi cô nhìn vào chiếc nòng dài của khẩu súng lục.

Súng colt, Eve nghĩ. 45 ly. Loại súng đã thuần hóa miền Tây Hoa Kỳ, bắn sáu phát một lượt.

"Trò này không giúp ích gì cho vụ án của ông chủ anh đâu, Rockman."

"Tôi không nghĩ thế." Gã bước ra từ sau cánh cửa, giữ họng súng chĩa vào tim Eve. "Từ từ lấy súng ra, Trung úy, rồi bỏ xuống."

Eve không rời mắt khỏi Rockman. Súng laser thì nhanh nhưng không nhanh bằng một khẩu colt đã lên đạn. Ở tầm bắn này, cái lỗ mà viên đạn xuyên vào cô sẽ tạo ra một ấn tượng tệ hại. Cô buông rơi súng của mình.

"Đá nó sang bên tôi. Ah!" Rockman cười dễ chịu khi Eve luồn tay vào túi áo. "Và máy liên lạc nữa. Tôi thích giữ cái này giữa cô và tôi. Tốt," gã nói khi thiết bị liên lạc của Eve rơi xuống sàn nhà.

"Một số người có thể thấy lòng trung thành của anh với Thượng nghị sĩ thật đáng ngưỡng mộ, Rockman. Tôi thì thấy là ngu ngốc. Nói dối để tạo chứng cớ ngoại phạm cho lão ta là một chuyện. Đe dọa sĩ quan cảnh sát lại là chuyện khác."

"Cô là một phụ nữ rất thông minh, Trung úy. Thế nhưng cô lại phạm những sai lầm rất ngốc nghếch đáng kể. Lòng trung thành không phải là vấn đề ở đây. Tôi muốn cô cởi áo khoác ra."

Eve cử động chậm rãi, mắt nhìn vào mắt Rockman. Khi áo khoác tuột khỏi một bên vai, cô ấn nút ghi âm trong túi áo. "Rockman, nếu anh khống chế tôi bằng họng súng không phải vì lòng trung thành với Thượng nghị sĩ DeBlass thì vì điều gì?"

"Vì sự tự bảo tồn và niềm vui lớn lao. Tôi đã hy vọng có cơ hội giết cô, Trung úy ạ, nhưng không thấy rõ cách làm sao để đưa vào kế hoạch."

"Đó là kế hoạch gì?"

"Sao cô không ngồi xuống nhỉ? Trên thành giường đấy. Cởi giày ra và chúng ta sẽ tán gẫu."

"Giày của tôi?"

"Phải, nào. Việc này cho tôi cơ hội đầu tiên và tôi chắc là duy nhất để thảo luận những gì tôi đã cố gắng hoàn thành. Giày của cô?"

Eve ngồi xuống, chọn thành giường gần máy nối kết của cô nhất. "Anh đã làm việc với DeBlass xuyên suốt vụ này, phải không?"

"Cô muốn hủy hoại ông ấy. Ông ấy lẽ ra đã có thể là tổng thống, và cuối cùng là Chủ tịch Liên quốc Thế giới. Thủy triều đang dâng, lẽ ra ông ấy đã có thể hành động nhanh và ngồi trong phòng Bầu

dục. Hơn thế nữa."

"Với anh bên cạnh lão."

"Dĩ nhiên. Và có tôi bên cạnh ông ấy, chúng tôi hẳn đã đưa đất nước này, sau đó là thế giới, theo một hướng đi mới. Hướng đi đúng. Một trong những luân lý vững chắc, phòng vệ mạnh mẽ."

Eve thong thả tháo giày, bỏ rơi một chiếc trước khi tháo dây chiếc kia. "Phòng vệ - giống như đám bồ bịch cũ của anh ở SafeNet?"

Nụ cười của Rockman rắn đanh, ánh mắt sáng rỡ. "Đất nước này đã bị điều hành bởi các nhà ngoại giao quá lâu rồi. Các vị tướng của chúng ta thảo luận và thương lượng nhiều hơn là ra lệnh. Với sự giúp đỡ của tôi, DeBlass hẳn sẽ thay đổi được điều ấy. Nhưng cô cương quyết hạ bệ ông ấy, và tôi rơi theo ông ấy. Giờ thì không còn cơ hội làm tổng thống nữa."

"Lão ấy là kẻ giết người, một kẻ lạm dụng trẻ em..."

"Một chính khách," Rockman ngắt lời. "Cô sẽ không bao giờ đưa ông ấy ra xử án được."

"Lão sẽ bị lôi ra xét xử, và lão sẽ bị kết án. Giết tôi cũng sẽ không ngăn cản được điều đó."

"Không được, nhưng nó sẽ phá hỏng vụ án chống lại ông ấy - sau cái chết của cả hai phe. Cô thấy đấy, khi tôi rời khỏi chỗ ông ấy chưa đầy hai giờ trước đây, Thượng nghị sĩ DeBlass đang ở trong văn phòng của mình tại Đông Washington. Tôi đứng bên cạnh ông ấy trong lúc ông ấy chọn một khẩu Magnum 4.57 ly, một loại súng cực mạnh. Và tôi chứng kiến ông ấy đút họng súng vào miệng và chết như một người yêu nước."

"Chúa ơi." Hình ảnh vụ việc khiến Eve choáng người. "Tự tử."

"Chiến binh ngã xuống vì lưỡi kiếm của mình." Vẻ ngưỡng mộ sáng rỡ trong giọng nói của Rockman. "Tôi bảo DeBlass đó là cách duy nhất và ông ấy đồng ý. Ông ấy sẽ không bao giờ có thể dung thứ nỗi sỉ nhục. Khi xác ông ấy được phát hiện, xác cô được phát hiện, danh tiếng của Thượng nghị sĩ sẽ lại nguyên vẹn một lần nữa. Sẽ chứng minh được rằng ông ấy đã chết trước cô nhiều giờ đồng hồ. Ông ấy không thể giết được cô, và vì phương thức sẽ chính xác như mấy vụ giết người kia, và vì sẽ có thêm hai vụ nữa như đã hứa, nên chứng cớ chống lại DeBlass sẽ thôi là vấn đề. Ông ấy sẽ được than khóc. Tôi sẽ dẫn đầu trách nhiệm phẫn nộ và xúc phạm - và xỏ vào đôi giày đẫm máu của ông ấy."

"Vụ án này không phải về chuyện chính trị. Khốn nạn nhà anh." Eve đứng lên, gồng mình đón nhận cú va đập. Cô thấy dễ chịu khi Rockman không dùng súng mà dùng mu bàn tay quật cô ra phía sau. Cô xoay người vì cú đánh đó, ngã mạnh lên chiếc bàn trang điểm. Cái ly Eve bỏ ở đó vỡ tan xuống sàn nhà.

"Đứng lên."

Eve rên một chút. Quả thật cơn đau chớp nhoáng khiến má cô giật giật và thị giác mờ đi. Cô tự đẩy mình lên, quay lại, thận trọng giữ vị trí trước mặt máy nối kết mà trước đó cô đã bật mở bằng tay.

“Rockman, giết tôi thì làm được điều gì tốt đẹp?”

“Nó sẽ làm cho tôi rất nhiều điều tốt đẹp. Cô là mũi giáo nhọn của cuộc điều tra. Cô có quan hệ tình dục với một gã đàn ông vốn là nghi phạm ban đầu. Danh tiếng của cô, và những động cơ của cô, sẽ bị người ta cẩn thận săm soi sau khi cô chết. Giao quyền cho phụ nữ luôn luôn là một sai lầm.”

Eve chùi máu ứa ra từ miệng. “Không thích đàn bà sao, Rockman?”

“Họ có những giá trị của họ, nhưng bên dưới tất cả điều đó, họ là những con điếm. Có lẽ cô không bán thân cho Roarke, nhưng hắn mua cô. Vụ giết cô sẽ không phá vỡ được cái kiểu cách mà tôi đã tạo dựng.”

“Anh đã tạo dựng?”

“Cô thật sự tin DeBlass có khả năng vạch ra kế hoạch và thi hành một cuộc giết người hàng loạt như thế ư?” Gã chờ đến khi thấy Eve hiểu ra. “Phải, ông ấy giết Sharon. Một hành động bốc đồng. Thậm chí tôi không ngờ ông ấy tính toán vụ việc đó. Sau đó ông ấy hoảng sợ.”

“Anh có mặt ở đó. Anh có mặt với lão vào đêm lão giết Sharon.”

“Tôi chờ ông ấy trên xe. Tôi luôn luôn tháp tùng ông ấy vào những lần hẹn hò với Sharon. Lái xe chở ông ấy để chỉ mình tôi, người mà ông ấy tin cậy, bị liên can.”

“Cháu nội của chính lão.” Eve không dám quay lại để xem cho chắc mình có đang truyền phát hay không. “Chuyện đó không làm anh ghê sợ sao?”

“Sharon làm tôi ghê sợ, Trung úy. Cô ta lợi dụng sự yếu đuối của DeBlass. Tất cả đàn ông đều có quyền yếu đuối nhưng cô ta lợi dụng nó, khai thác nó rồi đe dọa ông ấy. Sau khi cô ta chết, tôi thấy như thế là tốt nhất. Cô ta ắt hẳn sẽ đợi đến khi DeBlass là tổng thống, lúc ấy sẽ xoáy lưỡi dao.”

“Vậy anh đã giúp lão che đậy sự việc.”

“Dĩ nhiên.” Rockman nhún vai. “Tôi hài lòng khi chúng ta có cơ hội này. Tôi đã thất vọng vì không được hưởng công trạng. Tôi vui mừng được chia sẻ với cô.”

Cái tôi - Eve nhớ lại. Không chỉ là sự thông minh, mà còn là cái tôi và lòng kiêu ngạo. “Anh đã phải suy nghĩ nhanh,” cô khen ngợi. “Quả thế. Nhanh và thông minh.”

“Phải.” Nụ cười của Rockman nở rộng. “DeBlass gọi tôi trên máy nối kết, bảo tôi đến nhanh. Ông ấy gần như phát điên vì sợ. Nếu tôi không trấn an ông ấy, hẳn là Sharon đã thành công trong việc hủy hoại DeBlass.”

“Anh có thể chê trách cô ấy sao?”

“Cô ta là gái điếm. Một ả gái điếm đã chết.” Rockman nhún vai rũ bỏ, nhưng vẫn nắm vững khẩu súng trong tay. “Tôi cho Thượng nghị sĩ uống thuốc an thần và dọn dẹp đống hỗn độn. Như tôi đã giải thích với ông ấy, cần thiết phải làm cho Sharon chỉ là một phần của tổng thể. Để lợi dụng những

nhược điểm, sự lựa chọn nghề nghiệp đáng khinh của cô ta. Việc chỉnh sửa những chiếc đĩa ghi hình là vấn đề nhỏ. Cách ghi lại những hoạt động tình dục của DeBlass đã cho tôi ý tưởng lợi dụng điều đó làm một phần thủ đoạn."

"Phải rồi," Eve nói qua đôi môi tê cóng. "Như thế thật thông minh."

"Tôi lau chùi sạch sẽ hiện trường, lau sạch súng. Vì DeBlass đủ nhạy bén để không sử dụng súng đã đăng ký nên tôi bỏ nó lại hiện trường. Một lần nữa thiết lập thủ đoạn."

"Vậy là anh đã lợi dụng vụ việc," Eve bình thản nói. "Lợi dụng lão ta, lợi dụng Sharon."

"Chỉ những kẻ ngốc mới lãng phí cơ hội. DeBlass là chính mình hơn một khi chúng tôi đi xa," Rockman trầm ngâm. "Tôi có thể phác thảo phần kế hoạch còn lại của mình. Lợi dụng Simpson để gây áp lực, rò rỉ thông tin. Thật không may khi mãi sau này Thượng nghị sĩ mới nhớ lại mà nói tôi nghe về những tập nhật ký của Sharon. Tôi phải mạo hiểm trở lại đó. Nhưng như giờ đây chúng ta biết, cô ta đủ thông minh để cất kỹ chúng đi."

"Anh giết Lola Starr và Georgie Castle. Anh giết họ để che đậy vụ giết người đầu tiên."

"Phải. Nhưng không giống Thượng nghị sĩ, tôi thích chuyện này. Từ đầu đến cuối. Việc chọn lựa họ, chọn tên tuổi, địa điểm là vấn đề đơn giản."

Lúc này quả có hơi khó khăn để có thể thích thú sự thật là Eve đã đúng và máy tính của cô sai. Rốt cuộc là hai tên giết người. "Anh không biết họ? Anh thậm chí không biết họ?"

"Cô nghĩ tôi nên biết chăng?" Rockman cười nhạo trước ý tưởng đó. "Họ là ai gần như không thành vấn đề. Chỉ là cái gì. Gái mại dâm làm tôi khó chịu. Hành vi đàn bà xoạc chân ra để làm mềm yếu đàn ông khiến tôi khó chịu. Cô làm tôi khó chịu, Trung úy."

"Tại sao lại là những cái đĩa?" Feeney ở chỗ quái quỷ nào rồi? Sao không có đơn vị tuần tiễu phá cửa xông vào ngay lúc này? "Tại sao anh gửi những cái đĩa cho tôi?"

"Tôi thích nhìn cô mò mẫm loanh quanh như chuột tìm pho mát - một phụ nữ tin mình có thể suy nghĩ như đàn ông. Tôi hướng cô vào mục tiêu là Roarke nhưng cô đã để cho gã thuyết phục mình nằm ngửa ra cho gã. Tất cả thật quá tiêu biểu. Cô làm tôi thất vọng. Trung úy, cô xúc động trước những cái chết, trước con bé mà cô không cứu được. Nhưng cô gặp may. Điều đó là lý do tại sao cô sắp trở thành rất không may."

Rockman bước đến tủ áo, nơi gã có một máy ghi hình đang chờ. Gã bật mở máy. "Cởi quần áo ra."

"Anh có thể giết tôi," Eve nói trong khi dạ dày cô bắt đầu khuấy động. "Nhưng anh sẽ không hãm hiếp được tôi."

"Cô sẽ làm chính xác những gì tôi muốn cô làm. Họ luôn luôn thế." Gã hạ nòng súng xuống đến khi chĩa vào giữa người cô. "Với những người khác, phát đầu tiên là bắn vào đầu. Chết cấp tốc, có lẽ không đau đớn. Cô biết gì về loại đau đớn mà mình sẽ trải nghiệm với viên đạn 0,45 ly nằm trong

ruột? Cô sẽ phải van xin tôi giết chết cô.”

Ánh mắt gã lóe sáng. “Lột quần áo ra.”

Bàn tay Eve thõng xuống hai bên hông. Cô sẽ đối mặt với cơn đau nhưng không với ác mộng. Cả hai đều không thấy con mèo đã lẻn vào phòng.

“Cô chọn gì đây, Trung úy,” Rockman nói, rồi giật mình khi con mèo lướt qua giữa hai chân gã.

Eve nhảy bổ tới, đầu hạ thấp, dùng sức nặng của cơ thể để đẩy gã Rockman vào tường.

Chương 20

Feeney dừng lại trên đường từ nhà hàng trở về, một nửa ổ bánh burger đậu nành trong tay. Ông ta thơ thẩn bên máy pha cà phê, xầm xì với hai anh cớm về chi tiết vụ đánh cướp. Họ trao đổi những câu chuyện và Feeney quyết định có thể uống thêm một tách cà phê trước khi hết ca trực.

Ông ta định bỏ qua văn phòng của mình, với những viễn cảnh bơi lội trong đầu về một buổi tối ngồi trước màn hình ti vi cùng một chai bia lạnh ngon miệng. Thậm chí nếu may mắn, cũng có thể cô vợ sẽ nũng nịu đôi chút.

Nhưng Feeney là một tạo vật của thói quen. Ông ta lướt vào văn phòng để biết chắc cỗ máy tính quý giá của mình sẽ an toàn qua đêm. Và nghe thấy giọng của Eve.

"Này, Dallas, cái gì đưa cô..." Feeney ngưng nói, nhìn quanh văn phòng trống vắng. "Làm việc tích cực quá đấy," ông ta thầm thì, rồi lại nghe giọng nói của cô.

"Anh đã ở bên lão. Anh đi cùng với DeBlass vào đêm lão giết Sharon."

"Ôi Chúa tôi."

Feeney thấy được chút ít trên màn hình: lưng của Eve, thành giường. Rockman bị che khuất tầm nhìn nhưng âm thanh thì rõ ràng. Trong lúc gọi Điều phối thì Feeney đã đang cầu nguyện.

Eve nghe tiếng con mèo bị quấy rầy rú lên khi chân cô dẫm lên đuôi của nó, nghe cả tiếng loảng xoảng khi khẩu súng rơi xuống sàn nhà. Rockman trội hơn cô về chiều cao, trội hơn cô về sức nặng. Và gã đã hồi phục sau cú đẩy toàn thân quá nhanh của Eve. Rockman đã chứng minh một cách sinh động rằng gã đã được huấn luyện quân sự.

Eve vùng vẫy kịch liệt, không thể kiểm soát được bản thân để có thể ra những đường quyền lạnh lùng, hiệu quả. Cô sử dụng móng tay và răng.

Cú đấm nhanh gọn vào sườn làm Eve nghẹn thở. Cô biết mình sẽ ngã gục và phải bảo đảm sao cho gã cũng ngã gục với mình. Họ vật mạnh xuống sàn, và mặc dù cô đã lăn người, gã Rockman vẫn đè lên cô.

Ánh sáng tóe lên trong đáy mắt Eve khi đầu cô đập mạnh xuống sàn nhà.

Bàn tay của Rockman bóp quanh cổ Eve, làm bầm tím khí quản. Cô chọc vào mắt gã nhưng hụt, liền cào rách những vệt dài xuống má Rockman khiến gã tru tréo như con vật. Nếu gã dùng tay kia đấm vào mặt Eve thì có thể đã làm cô choáng váng, nhưng gã quá chú ý chuyện lấy khẩu súng. Cú chặt thẳng của cô vào khuỷu tay Rockman của cô khiến bàn tay bóp cổ rung lên. Hổn hển thở khó nhọc, Eve

tranh giành khẩu súng với gã.

Bàn tay của Rockman chụp được súng trước.

Roarke cắp một cái gói dưới cánh tay khi bước vào phòng khách tòa nhà của Eve. Anh thích thú vì Eve đã đến với mình. Roarke không ngờ có thể thấy Eve thay đổi như vậy. Roarke nghĩ giờ đây Eve đã khép lại vụ án, anh có thể thuyết phục cô nghỉ vài ngày. Roarke có một hòn đảo ở vùng Tây Ấn mà anh nghĩ cô sẽ thích.

Roarke ấn nút hội thoại, và đang mỉm cười trước viễn cảnh bơi lội khỏa thân cùng với Eve dưới làn nước trong xanh, ân ái dưới ánh nắng trắng xóa nóng bỏng, thì địa ngục bùng nổ sau lưng anh.

"Khốn kiếp tránh đường ra." Feeney xộc vào như xe lu lăn đường, một tá cảnh sát đồng phục theo sát gót. "Cảnh sát đây."

"Eve!" Máu Roarke cạn khô ngay khi anh xô đẩy giành đường lên thang máy.

Feeney lờ Roarke đi và sủa vào máy liên lạc. "Chặn tất cả lối ra. Lệnh cho đám thiện xạ chết dẫm kia vào vị trí."

Roarke co tay thành nắm đấm ở hai bên hông một cách vô dụng. "DeBlass sao?"

"Rockman," Feeney vừa chữa lại vừa đếm từng nhịp tim của chính ông. "Gã tấn công Eve. Tránh ra, Roarke."

"Tránh cái con khỉ."

Feeney chớp mắt, tính toán. Không thể chừa ra vài cảnh sát để kiềm chế một dân thường, và ông ta có linh cảm gã dân thường này sẽ liều mạng tới cùng, cũng như ông, vì Eve.

"Vậy hãy làm theo lời tôi."

Họ nghe tiếng súng khi cửa thang máy mở ra.

Roarke đi trước Feeney hai bước khi anh tông cửa căn hộ của Eve. Anh chửi thề, bật ngược ra sau. Họ cùng nhau tông cửa.

Cơn đau giống như bị đâm bằng đá lạnh. Rồi nó biến mất, tê dại với cơn phẫn nộ. Eve kẹp chặt cổ tay nắm súng của Rockman, đâm các móng tay cắt ngắn của cô vào da thịt gã. Khuôn mặt Rockman sát vào mặt Eve, thân thể gã ghìm cô thành một cảnh nhại làm tình dâm đãng. Cổ tay gã trơn tuột vì máu của chính gã, nơi bị Eve cào cấu.

Cô nguyền rủa vì tuột tay nắm, vì gã bắt đầu mỉm cười.

"Mày chiến đấu như một ả đàn bà." Rockman rũ mớ tóc ra khỏi mắt, máu từ vết rách trên má ứa

ra đỏ loét. "Tao sẽ hãm hiếp mày. Điều cuối cùng mày biết trước khi tao ra tay giết mày là mày không hơn gì một con điếm."

Eve chùng xuống; và rạo rực bởi chiến thắng, Rockman xé toạc áo cô ra.

Nụ cười của gã tan nát khi bị Eve quật nắm đấm vào miệng. Máu tung tóe lên người cô như mưa ấm. Cô đánh Rockman lần nữa và nghe tiếng xương sụn nghiến răng rắc khi mũi gã phun thêm máu ra. Nhanh như con rắn, Eve tung người lên.

Và một lần nữa, Eve tấn công gã, một cú thúc khuỷu tay vào cằm, các khớp đốt ngón tay bị trầy xước của cô quật lên mặt gã, cô la thét và nguyền rủa như thể lời lẽ cũng đấm được gã như chính những nắm đấm của cô.

Eve không nghe tiếng đập cửa thình thình, tiếng ầm vang khi nó sập vào trong phòng. Trong cơn thịnh nộ, cô xô Rockman ngã ngửa, cưỡi lên người gã và tiếp tục quật những quả đấm vào mặt.

"Eve. Lạy Chúa nhân từ."

Roarke và Feeney phải hè nhau lôi Eve ra. Cô tiếp tục đánh đấm, gầm gừ cho đến khi Roarke ép mặt cô vào vai anh.

"Thôi nào. Xong rồi. Hết rồi."

"Rockman định giết em. Gã đã giết chết Lola và Georgie. Gã định giết em nhưng sẽ hãm hiếp trước." Eve lùi lại, chùi máu và mồ hôi trên mặt mình. "Đó chính là sai lầm của gã."

"Ngồi xuống." Tay Roarke run rẩy và loang loáng máu khi anh dìu Eve ngồi lên giường. "Em bị đau rồi."

"Chưa đâu. Phải chút nữa mới bắt đầu." Eve định thần, hít vào một hơi rồi thở ra. Mình là cớm, khốn kiếp, Eve tự nhắc nhở. Mình là cớm, và mình sẽ hành động đúng như cớm. "Ông đã nhận được cuộc phát truyền," cô nói với Feeney.

"Ừ." Feeney rút khăn tay để lau khuôn mặt ẩm ướt của mình.

"Vậy ông làm quái gì lâu thế?" Eve cố nở một nụ cười. "Ông có vẻ không vui đấy, Feeney."

"Chết tiệt. Tất cả mọi chuyện chỉ trong một ngày làm việc." Ông ta bật máy liên lạc. "Tình hình đã được kiểm soát. Chúng tôi cần một xe cứu thương."

"Tôi sẽ không đến trung tâm y tế nào cả."

"Không phải cho cô đâu, nhà vô địch ơi. Cho gã kia." Feeney liếc nhìn xuống Rockman; gã này cố thốt ra một tiếng rên yếu ớt.

"Lau rửa gã sạch sẽ rồi bắt giữ gã vì tội sát hại Lola Starr và Georgie Castle."

"Cô chắc chứ?"

Chân còn hơi lảo đảo nhưng Eve đứng dậy nhặt áo khoác lên. "Hoàn toàn chắc." Cô đưa máy ghi âm ra. "DeBlass giết Sharon nhưng gã trai của chúng ta đây là đồng phạm. Và tôi muốn gã bị kết tội chủ mưu hiếp dâm và mưu sát một sĩ quan cảnh sát. Thêm tội đột nhập gia cư bất hợp pháp vào cho vui."

"Xong ngay." Feeney nhét máy ghi âm vào túi. "Chúa ơi, Dallas. Cô tơi tả quá."

"Tôi đoán là thế. Lôi gã ra khỏi đây nhé, Feeney?"

"Chắc rồi."

"Để tao giúp mày." Roarke cúi xuống, nắm ve áo lôi Rockman dậy. Anh giật gã đứng lên, giữ vững. "Nhìn tao này, Rockman. Thấy rõ chứ?"

Rockman chớp mắt ra máu. "Có."

"Tốt." Tay Roarke vung lên nhanh như đạn bắn, nắm đấm của anh dính vào khuôn mặt đã tả tơi của Rockman.

"Úi chà," Feeney khẽ thốt lên khi Rockman sụm xuống sàn nhà lần nữa. "Hình như gã đứng không vững lắm." Ông cúi xuống, còng tay gã. "Có lẽ vài người trong số các cậu phải khiêng gã ra ngoài. Giữ xe cứu thương lại cho tôi. Tôi sẽ đi cùng gã."

Feeney lấy túi đựng vật chứng ra, bỏ khẩu súng vào trong. "Súng đẹp đấy, cán bằng ngà. Chắc là bắn rất mạnh."

"Còn phải nói." Bàn tay Eve tự động đưa lên cánh tay.

Feeney thôi chiêm ngưỡng khẩu súng và há hốc miệng nhìn Eve. "Tệ thật, Dallas, cô bị bắn sao?"

"Tôi không biết." Eve thốt lên gần như mơ màng, ngạc nhiên khi Roarke xé ống tay áo ra khỏi chiếc áo tả tơi của cô. "Này."

"Sượt qua cô ấy." Giọng Roarke trống rỗng. Anh lại xé tay áo, dùng nó để cầm máu vết thương. "Cô ấy cần được khám thương."

"Tôi nghĩ có thể để việc đó cho anh," Feeney nhận xét. "Dallas, tối nay có lẽ cô muốn ở lại nơi khác. Để một toán vào đây dọn dẹp cho cô."

"Phải." Eve mỉm cười khi con mèo nhảy lên giường. "Có lẽ thế."

Feeney huýt sáo qua kẽ răng. "Một ngày chộn rộn."

"Đến rồi đi thôi," Eve thì thầm, vuốt ve con mèo. Galahad - cô nghĩ, hiệp sĩ trắng của mình.

"Hẹn gặp lại, cô nhóc."

"Vâng. Cảm ơn, Feeney."

Quyết định cắt ngang hai người, Roarke cúi mình trước mặt Eve. Anh chờ đến khi tiếng huýt sáo của Feeney nhỏ dần đi. "Eve, em đang bị sốc."

"Đại loại thế. Dù sao thì em bắt đầu thấy đau."

"Em cần khám bác sĩ."

Eve cử động đôi vai. "Em có thể uống thuốc giảm đau, và em cần tắm rửa."

Cô nhìn xuống chính mình, bình tĩnh kiểm kê. Áo rách, vấy máu. Hai bàn tay nham nhở, khớp đốt ngón tay rách toạc và sưng tấy, cô không thể nắm trọn thành quả đấm. Một trăm vết thâm tím đang lộ ra và vết thương trên cánh tay, nơi viên đạn khía vào, thì đang cháy bỏng.

"Em nghĩ không tệ như vẻ bề ngoài," Eve nhận định, "nhưng tốt hơn nên kiểm tra."

Khi Eve dợm ngồi dậy, Roarke bế cô lên. "Em thích mỗi khi anh bế em. Điều đó làm người em chộn rộn. Sau đó em cảm thấy ngốc nghếch. Có vật dụng trong phòng tắm."

Vì muốn chính mắt thấy mức độ thương tích, Roarke bế Eve vào phòng tắm, đặt ngồi lên bồn cầu. Anh tìm được những viên thuốc giảm đau mạnh của cảnh sát trong một tủ thuốc gần trống rỗng. Roarke đưa một viên và nước uống cho Eve rồi đi tẩm ướt một mảnh vải.

Eve xoa mái tóc bằng cánh tay không bị thương. "Em quên nói với Feeney. DeBlass chết rồi. Tự tử. Điều mà người ta từng gọi là ăn súng của mình. Một cụm từ quái dị."

"Bây giờ thì đừng lo chuyện đó." Roarke săn sóc vết thương vì đạn trước. Nó là một vết cắt tồi tệ nhưng máu đã chảy chậm lại. Bất kỳ một y tá có trình độ nào cũng có thể khâu kín vết thương trong nháy mắt. Điều đó không làm tay Roarke vững hơn.

"Có hai tên sát nhân." Eve cau mày với bức tường đối diện. "Đó là vấn đề. Em đã nghĩ đến chi tiết đó nhưng rồi lại bỏ qua. Dữ kiện cho thấy con số phần trăm khả thi thấp. Ngu ngốc thật."

Roarke vắt khô mảnh vải và bắt đầu với khuôn mặt Eve. Anh thấy nhẹ người cực độ vì phần lớn máu trên mặt không phải của cô. Miệng Eve bị rách, mắt trái đã bắt đầu sưng lên. Có màu thịt lộ ra dọc theo xương má.

Roarke cố hít một hơi trọn vẹn, gần như dễ dàng. "Em sẽ thâm tím kinh khủng."

"Em đã từng bị trước đây rồi." Thuốc uống đã ngấm, biến cơn đau thành sương mù. Eve chỉ mỉm cười khi Roarke lột áo cô đến tận eo lưng và bắt đầu kiểm tra các vết thương khác. "Anh có đôi bàn tay tuyệt vời. Em yêu cách anh chạm vào em. Chưa hề có ai chạm vào em như thế. Em đã kể anh chưa?"

"Chưa." Và Roarke ngờ Eve sẽ không nhớ những gì cô ấy đang nói lúc này. Anh bảo đảm sẽ nhắc cho cô nhớ.

"Và anh đẹp quá. Quá đẹp," Eve nhắc lại, giơ một bàn tay đẫm máu lên mặt Roarke. "Em cứ tự

hỏi anh đang làm gì ở đây.”

Roarke nắm tay Eve, nhẹ nhàng quấn mảnh vải chung quanh. “Anh cũng tự hỏi cùng câu đó.”

Eve mỉm cười ngây ngô, thả mình lơ lửng. Cần nộp báo cáo, cô mơ hồ nghĩ. Sớm thôi. “Anh không thực sự nghĩ chúng mình sẽ làm được gì từ chuyện này chứ? Roarke và cô cảnh sát?”

“Anh nghĩ chúng ta sẽ phải tìm hiểu xem.” Có rất nhiều vết thâm tím, nhưng vết thâm dọc theo sườn làm Roarke lo nhất.

“Được rồi. Bây giờ em có thể đi nằm được chứ? Chúng ta có thể đến chỗ anh không vì Feeney sẽ phái một toán đến ghi lại hiện trường và đủ thứ? Giá mà em có thể ngủ một chút trước khi vào Sở làm báo cáo.”

“Em sẽ đến trung tâm y tế gần nhất.”

“Không, ui ui. Không chịu nổi. Bệnh viện, trung tâm y tế, bác sĩ,” Eve tặng Roarke nụ cười với ánh mắt đờ đẫn rồi nhấc hai cánh tay lên. “Cho em ngủ trên giường anh đi, Roarke. Được không? Cái giường to tuyệt đẹp, đặt trên bục, dưới bầu trời.”

Vì không có gì gần tầm tay, Roarke cởi áo khoác ra choàng quanh người Eve. Khi anh bế Eve lên lần nữa, đầu cô ngả thư thả lên vai anh.

“Đừng quên Galahad nhé. Con mèo đã cứu mạng em. Ai mà ngờ?”

“Vậy thì nó sẽ được ăn trứng cá muối suốt chín mạng của nó.” Roarke búng ngón tay và con mèo vui sướng theo chân.

“Cửa vỡ rồi.” Eve tặc lưỡi khi Roarke bước vòng qua cửa rồi vào hành lang. “Chủ nhà sẽ tức giận đấy. Nhưng em biết cánh tránh ông ta.” Cô ép một nụ hôn vào cổ Roarke. “Em vui mừng vì đã xong việc,” Eve nói, thở dài. “Em vui mừng có anh ở đây. Sẽ thật là dễ thương nếu anh ở quanh đây.”

“Hãy tin vào điều đó.” Chuyển vị trí của Eve, Roarke cúi xuống, nhặt cái gói mà anh đã đánh rơi trong hành lang khi chạy đến cửa phòng cô lên. Bên trong gói có một cân cà phê mới. Roarke nghĩ mình sẽ cần nó làm của hối lộ khi Eve thức giấc và thấy cô nằm trên giường bệnh viện.

“Không muốn nằm mơ đêm nay,” Eve vừa thì thầm vừa thiếp ngủ đi.

Roarke bước vào thang máy, con mèo theo dưới chân. “Không.” Anh lướt môi lên mái tóc của Eve. “Đêm nay không nằm mơ.”

---

[1] Tạm dịch từ “colinked” - ND.

[2] Jules Verne (1828-1905) là nhà văn Pháp nổi tiếng, một trong những người khai phá thể loại văn học khoa học viễn tưởng.

[3] IRS (Internal Revenue Service): Sở Thuế vụ Hoa Kỳ.